AUTOBUS

Gurroa
a válka Agríšů

(Příběh telepatické bytosti)
(GSMB-2)

© 2001 ing. Václav Semerád

1. část – Gurroa

Ve vesmíru

»***Evžum vog slemká du pům djyžáb fruňkal che evrusep ho***,« přiznal jsem se.

Znamenalo to: »Někdy mám na vás takovou zlost, že bych nejraději něčím praštil do obrazovky…«

»***Pa harny guo, ha ele ry...***« odpověděla mi vysokým hláskem dívka a její velké černé oči bez bělma se na mě podívaly ulekaně a se smutkem, jaký zněl i z jejích slov.

»***Dychu séf, ňa zudi chitaj, tazic pataok carýf,***« obrátil jsem se k ní už zase smířlivěji.

(»Já přece vím, že by to byl konec, neboj se, neudělám to…«)

Dívka seděla bez hnutí na vedlejším sedadle a smutně se na mě dívala těma velkýma, krásnýma očima. Těsnou kabinu osvětlovaly jen slabounké jiskřičky světélek přístrojů pod hlavní obrazovkou a tisíce hvězd na obrazovce. Vlastně to nebyla obrazovka, na jaké jsem byl zvyklý, ale říkal jsem tomu tak, abych si zařízení nějak pojmenoval. Všechno jsem si musel pojmenovat po svém, abych se v tom nějak vyznal. Ti, co k nim patřila i Yl-la, to ve své řeči nazývali »***altyf***«.

Ano, Yl-la byla mimozemšťanka. Jako všichni ostatní, kromě mě.

Kdo vlastně byli? Nevěděl jsem toho o nich mnoho. Že jsou obyvateli nějakého nesmírně vzdáleného světa, nazývaného ***Aigura.*** Yl-lu jsem si podrobně prohlížel snad už po tisící, takže se mi její tvář vybavovala, i když sama nebyla na dosah. Rozhodně to byly bytosti podobné lidem Země. Měly jako my dvě ruce, dvě nohy, tělo, hlavu, všechno v celkem přijatelných proporcích, jen maličko zmenšených. Na výšku měli všichni asi jeden a půl metru, ačkoliv to mohlo být i tím, že nikdo z nich ještě nebyl dospělý, jak se přede mnou podřekli. Podle charakteristických tvarů jsem usoudil, že jsou to savci; alespoň dvě z těchto bytostí jsem si zařazoval jako dívky. Všichni měli kůži žlutou, přesněji světle okrovou až do bronzova, na hlavě černé, kudrnaté vlasy. To by u nás na Zemi ještě nebylo nic zvláštního, tohle všechno by se hodilo i na Vietnamce nebo na Číňany, ale rozdíly mezi námi byly větší a některé byly patrné hned na první pohled.

Nejnápadnější byly jejich oči.

Ačkoliv na Zemi žije mnoho různých lidských typů, oči máme všichni stejné, nanejvýš se trošku lišíme barvou. Aiguřané je měli naprosto odlišné. Úplně jim chybělo bělmo, byly celé tušově černé, jen s malou, téměř neznatelnou panenkou uprostřed. Nevím proč, pořád jsem si pošetile namlouval, že jsou krásné jako ***oči srn.*** Jako kdyby záleželo na tom, ke kterému pozemskému ***zvířeti*** je přirovnávám!

Druhý rozdíl byl také očividný a z mého pozemského pohledu i směšný. Jejich nosy měly zvláštní tvar, příliš vytočený nahoru a obrácený naplocho nosními dírkami dopředu. Když se k tomu přičetly uši, mírně prodloužené do špičky, těžko jsem mohl hledat nějaké poetické přirovnání. Neodbytně mi připomínali prasátka. Ke všemu měli v těch nosech nějaké svaly navíc, dokázali jimi hýbat všemi směry.

Připadalo mi to zpočátku velice směšné, než jsem si na to zvykl.

I další odlišnosti byly zajímavé, ale ty už se daly snadněji přehlédnout. Třeba jejich prsty. Neměli na nich ani náznak nehtů, měli je shora stejné jako zdola. Na nohou jim chyběly nejen nehty, ale i jednotlivé prsty, chodidla měli srostlá, i když tvarem podobná tvaru naší nohy. Stačila ale ponožka a už se to nedalo rozeznat.

Byli to ale lidé, to se jim nedalo upřít. Měli svou řeč, už jsem se ji trochu naučil a mohl se s nimi obstojně dorozumět. O jejich inteligenci svědčil fakt, že dokázali postavit letadlo, schopné letu mezi hvězdami. Na rozdíly v jejich vnějším vzhledu bych asi brzy zapomněl a mohl bych se tu cítit skoro jako doma, kdyby mi někteří z nich sami nedávali najevo, že jsem jiný než oni.

Pro ně byla naopak nezvyklá moje evropská barva kůže, oči s bělmem, nehty na rukou i nohou; v jejich světě asi byla velice zvláštní moje světlá hříva. Kromě toho, jak se mi Yl-la nedávno přiznala, hrozně se jim ošklivil můj nos. Připadal jim prý jako ptačí zoban, trochu hrozivý, trochu směšný. Ale i ona časem uznala, že to je věc zvyku, bohužel, asi jako jediná.

Byl jsem mezi nimi jediný pozemšťan. Na Zemi mi říkali Pavel Horák, nic moc, obyčejný bezvýznamný kluk, jakých po světě běhají milióny. Ale teď jsem vlastně zastupoval celé lidstvo, byl jsem na to pyšný, ačkoliv na druhé straně jsem z toho měl chvílemi trému. Hovory s Yl-lou mi často připomínaly nepříjemné zkoušení u tabule, když se ode mě chtěla dozvědět něco, co jsem sám neznal.

Pomalu jsem z plastikové nádobky vyškraboval modrozelenou hmotu podobnou pudinku. Musel jsem dávat pozor, aby se mi nějaký kousek neodlepil a nezačal kolem poletovat vzduchem. Letoun většinu času nehybně visel v prostoru, uvnitř byl beztížný stav a každý poletující kousek bylo třeba pracně chytit, aby nezpůsobil nějaké potíže. Podivný pudink voněl po růžích, chutnal slaně, ale chuť nebyla nejhorší a kromě toho jsem měl jaksepatří hlad, takže jsem pečlivě vybíral i poslední drobečky. Beztížný stav mi už vadil méně než na začátku mého pobytu v tomto nevelikém kulatém letadle. Jak se říká, člověk si zvykne i na šibenici.

»***Kwuro af?***« zeptala se dívka.

»***Gy zgycu,***« odpověděl jsem.

Nebyla to pravda, hlad jsem měl i teď, konzerva byla malá, ale to, co jsem věděl o stavu našich zásob, mi bralo chuť přikývnout na velkorysou nabídku sníst ještě jednu. Raději jsem vrátil prázdnou nádobku i lžičku dívce a obrátil se k hlavní obrazovce.

»***Ger girrig, ele ret sumí,***« řekla dívka a rozepnula si popruh, který ji udržoval v beztížném stavu v sedadle.

Pomalu jsem nastavil regulátor ručního řízení. Činnost manévrovacích motorů doprovázelo nepatrné zhoupnutí a současně jsem pocítil krátkou nevolnost. Stranou se ozvalo zabzučení motorku dveří, pak zvuk měkkých, pomalých a vláčných kroků. Ohlédl jsem se. Tíže byla slabá, spíš symbolická, vypadalo to, jako kdyby dívka do středové šachty odplouvala, jako kdyby se vznášela ve vodě. Kdybych přidal sílu motorů, tíže by se nejspíš zvětšila,chůze by byla přirozenější a rychlejší, ale motory by spolykaly mnohem víc energie a té jsme měli pořád málo.

Kdesi v lodi se ozvalo tlumené zarachocení kompresoru. Trhl jsem sebou a omrkl bleskově měřiče. No ovšem, jako vždycky, čistička vzduchu! Ta dokázala zhltnout pořádnou část toho, co produkovaly sluneční články, ale teď, kdy hvězda byla daleko

a její paprsky byly slaboučké, čistička spotřebovala všechno, brala si i z toho, co jsme tak pracně nastřádali v akumulátorech. Naštěstí se automaticky zapínala jen tehdy, když bylo nutné vyměnit zkažený vzduch a teď, když všichni spali ***imeolem,*** byla spotřeba mnohem nižší než obvykle.

Čistička byla už dlouho seřízena na nejnutnější provoz, takže v letounu neustále zůstával nepříjemný, štiplavý zápach, asi jako v pavilónu opic. Dalo se to vydržet, ostatně nám nic jiného nezbývalo, pokud jsme chtěli přežít. Až se čistička vypne, energie se doplní a pak už se bude produkovat další.

Trochu jsem se zavrtěl v křesle.

Ne, nikdy bych nedoufal, že budu sedět za řízením mezihvězdného letadla! Ještě tak v klukovských snech, kdy se zdá všechno možné, nejen let na Mars, ale i cesta k Síriu či k jiným galaxiím. Ale asi jen ve snech. K nejbližším hvězdám je to ze Země strašně daleko. Perseus, jediný pozemský hvězdolet, který se dosud odvážil mimo sluneční soustavu, podával už celé dlouhé roky jednotvárné zprávy o nudné cestě, až si na to lidé zvykli a přestali je sledovat. V poslední době se lidé od kosmu odvrátili úplně, měli jiné starosti než sledovat vesmír. Mezihvězdný let, senzace tisíciletí, byl asi poslední výkřik Země. Hrozba ekologické katastrofy, zpočátku neznatelná, hrozila bezprostředně všem. Nejhorší na tom bylo, že ani teď se lidé nedokázali dohodnout na skutečně účinných opatřeních.

V Rudém moři prý vyhynuly nejen ryby, ale i koráli a jiná mořská havěť a nad celým pobřežím se táhl smrdutý puch hniloby. Pouště se rozrůstaly rok od roku, ale nikdo s tím nic nedělal. Nikdo se nepozastavoval nad tím, když byli na hranicích států postříleni uprchlíci z nejhůře postižených oblastí, kteří na svém útěku před smrtí v hladovém šílenství ničili nač přišli. Zejména v tropických oblastech se každým rokem objevovaly podivné nemoci, proti kterým nebyly léky a pokud byly vyvinuty, přicházely až po vylidnění celých krajů.

Ani já jsem na Zemi vlastně netoužil po dálkách.

Nesnažil jsem se cestovat ani za hranice naší krásné, malé zemičky, kde bylo zatím snesitelně. K poznávání dalekých krajů mi stačila televize. Ani ve snu by mě nenapadlo, že budu jednou sedět za řízením mezihvězdného letadla vyrobeného mimo Zemi, sledovat na veliké obrazovce hvězdy, o nichž ani nevím, jak jsou daleko od našeho zářivého Slunce a přitom rozmlouvat divnou řečí s bytostmi, které jsou nám podobné a přitom tak odlišné...

Nedostal jsem se mezi ně vlastním přičiněním. Ba co víc, vzali mě sem bez mého souhlasu. Nemohu říct proti mé vůli, protože jsem v té chvíli o ničem nevěděl. Úder vlnových polí naplno pracujících antigravitačních motorů není žádné pohlazení, to teď mohu směle tvrdit, ta rána byla poslední, na co si pamatuji. Ale ať už se to stalo jak chtělo, teď vidím na obrazovce veliký, krvavě rudý kotouč hvězdy, u které si náš letoun pomalu nabíjí akumulátory. O letounu nevím nic víc než to, že motory i ostatní agregáty jsou na elektřinu a kromě akumulátorů a slunečních článků v něm žádný jiný zdroj energie není. Tahle hvězda je určitě větší než Slunce, ale jsme od ní daleko a proto je její tmavorudé světlo příliš slabé. Na jejich paprscích ale v této chvíli závisí nejen můj osud, ale i osudy bytostí, které naše Slunce nikdy neviděly jinak, než jako slaboučké mihotavé světélko v ohromné mezi hvězdné dálce.

Vypadá to neskutečně, až protismyslně, ale je tomu tak. Když mi Aiguřané řekli, že naše Slunce na vlastní oči nikdy zblízka nespatřili, také jsem tomu nechtěl uvěřit. Teď už vím, že to možné je, neboť na Zemi přistáli v noci. Vlastně i to vypadá podivně, ale dokončím to, k Zemi se nepřibližovali, ale vynořili se tu naráz a stejně tak potom odletěli. Ve dne by to třeba dopadlo úplně jinak, ale pak bych se s nimi nesetkal a všechno bych sledoval jen hezky z uctivé dálky.

Možná by bylo příjemné pomyšlení, že sedím vedle těch bytostí, mluvím jejich řečí, dokonce rozumím těm podivným ježatým číslicím, svítícím na přístrojích, ale ve sladkém poháru setkání dvou velice vzdálených světů bylo přimícháno i dost hořkosti.

Ano, seděl jsem za řízením mezihvězdné lodi, jaké se žádný pozemský letoun nemůže vyrovnat, lodi schopné během několika minut překonat strašlivé propasti mezi hvězdami, propasti, na které i světlo potřebuje celé dlouhé stovky let, ale nevěděl jsem, kterým směrem ji obrátit, aby opět dorazila k našemu Slunci.

Horší bylo, že to nevěděl nikdo. Nikdo nevěděl, kterým směrem hledat domov. Nejen můj domov, Zemi, ale ani jejich Aiguru. Aiguřané se svou hvězdnou lodí v mrazivém vesmíru dokonale zabloudili a nikdo z nich neměl ani potuchy o tom, kde se doopravdy nacházíme.

»***Gameta si mui téře...***« ozval se vedle mě trochu pisklavý hlásek Yl-ly. »***Keger girrig, moe te no goa ilgí...***«

»***Sipo, he-i-égo,***« uslyšel jsem sám sebe.

Tak už jsem zase tady, vypni motory, ať neutíká energie... Díky, sedni si... což opravdu rozumím a mluvím řečí, jaká nezní nikde na celé Zemi? Vždyť jsem česky nepromluvil od chvíle, co jsem v tomhle letadle! Jen v podvědomí snad pořád uvažuji vlastní rodnou řečí, nahlas už mluvím téměř plynnou aigurštinou!

Ale není to sen, dívka s velikýma očima srny (zato s obličejem vepříka) zvolna zaplula do druhého pilotního sedadla, kovově cvakl zámek pásů a já jsem opět vypnul motory, protože už nebylo třeba ztrácet ani ***ilg*** drahocenné energie pro vytváření tíže. Opět jsem musel silou vůle potlačovat nevolnost, bylo to velice nepříjemné. Já si snad na ten beztížný stav nezvyknu nikdy...

»***Pav-le... lie ilgí?***« zeptala se dívka.

»***U-ú, rúbe mutach, sil fi-e,***« odpověděl jsem. Těch několik slov jsem uměl vyslovovat i s pravým aigurským přízvukem, tak často jsem je slyšel i říkal. Ba ne, energie je pořád málo, vždyť vidíš sama, pomyslel jsem si, ale ona to určitě řekla proto, že mlčení po celé hodiny bylo mnohem horší, než prázdný hovor o ničem.

»***Yl-la, muri ruo?***« zeptal jsem se potichu.

»***Sipo,***« mávla rukou pomalým, rozvláčným pohybem, jaké člověk bezděčně dělá v beztížném stavu.

Nikdy jsem nezáviděl slávu kosmonautům Persea, našeho prvního pozemského hvězdoletu! Jejich cesta měla trvat desítky let - a muselo to být příšerné čekání, když se kolem hvězdné lodi nic nepohne nejen celé dny a týdny, ale měsíce a roky... Na Zemi se svého času vášnivě diskutovalo o nebezpečí ponorkové nemoci, ale ačkoliv jsem si o tom ledacos přečetl, až tady jsem si opravdu uvědomil, jak tísnivě může na člověka působit dlouhý pobyt v těsné, uzavřené prostoře. Tady jsem měl také před očima neustále to samé, aigurský hvězdolet byl opravdu miniaturní,jeho řídící kabina se velikostí příliš

nelišila od kabiny malého sportovního auta, kam je někdy problém i nasednout. Když jsem se po tisící podíval na stejnou prasklinu na skle polohoměru, který ostatně v beztížném stavu neukazoval, když jsem po sté prstem ohmatal ztvrdlou bublinku barvy, skrývající se mým očím pod spodní hranou řídícího panelu, když jsem musel dlouhé hodiny sedět a dívat se, ale nemohl ovlivnit nesmyslně dlouhé čekání, až pak jsem začínal chápat, proč museli některé námořníky z ponorek po návratu z plavby umístit do blázince. Když to vezmu nezaujatě, ponorky z dob světových válek byly proti Aigurskému letounu větší, něco jsem o nich kdysi četl. Ani jsem se nedivil členům posádky, kteří velice ochotně spolykali pilulky drogy, nazývané v jejich řeči ***imeol, a*** ponořili se do hlubiny bezvědomé blaženosti. Už mě také napadlo udělat totéž, bylo to lákavé a šetřil se tím vzduch, ale to by Yl-la zůstala vzhůru sama a samota by ji zničila. I tak jsem byl rád, že se mnou bdí aspoň ona.

Povzbudivě jsem se na ni usmál, ale úsměv, který mi vrátila, povzbuzující nebyl. Pohled jejích velkých černých očí byl pohledem zvířete zahnaného do kouta a připraveného na nejhorší. I tak jsem ji musel obdivovat, co všechno už musela přečkat! Právě ona se mi tu věnovala víc než všichni ostatní dohromady. Yl-la, moje opatrovnice a učitelka... A také jediná v tomto letadle, kdo uznával, že mohu být svým způsobem inteligentní. Jenom pro ni jsem nebyl barbar a možná i - zvíře.

»***Lie?***« zeptala se opět.

»***Rúbe,***« odpověděl jsem.

Ano, ovšem, váš letoun je úžasný, pomyslel jsem si, ale slunečních článků na jeho povrchu mělo být více. Jsme od hvězdy příliš daleko, akumulátory se nabíjejí nesnesitelně pomalu, sama víš, kolik energie spotřebuje ***igidhig.*** Musíme počkat, pořád jen čekáme a nabíjíme... Pokaždé uděláme neuvěřitelný skok k další hvězdě, pět, nebo také dvacet světelných let, pro tento letoun otázka půlhodiny letu, pak následuje dva až pět dní pomalého nabíjení akumulátorů energií pro další stejně tak úžasný a neuvěřitelný skok. Aiguřané vymysleli geniální letadlo, bohužel závislé na jediném zdroji energie, slunečních bateriích. Což byla jeho strašlivá vada.

»***Muri-ruo gepej?***« navrhla dívka nesměle.

»***Sipo, gepej mur imi-í,***« zavrtěl jsem hlavou.

Pravda, spát se mi chce, uvědomil jsem si, ale Yl-la nespí déle než já, měla by si proto odpočinout nejdřív ona, já to určitě vydržím déle.

»***Pav-le, mi-ít, mingr-ruo?***« povzdychla si smutně.

»***Oú***,« přikývl jsem.

Ovšem, někdo na lodi bdít musí, i když je kolem nás jen kosmické prázdno. Kdo ví, možná právě v téhle chvíli padáme přímo do plamenů té mrňavé rudé hvězdy na obrazovce, ale zatím je od nás příliš daleko, než aby představovala bezprostřední nebezpečí. Teď by nás spíš ohrozil nějaký malinký kamínek, jehož dráha by se v tomto prostoru bez hranic zkřížila s naší právě v bodě, kam bychom dorazili současně a jehož rychlost by se od rychlosti naší lodi lišila víc než kolik vydrží plášť... Aiguřané neměli ani radary, ale meteorů je zřejmě ve vesmíru méně, než jsem si kdysi představoval.

Tím horší by byl každý průstřel. Jakákoliv porucha hermetičnosti, každý únik vzduchu, který zatím stále koluje skrz čističku, ale jehož zásoby v této chvíli skoro nestojí za řeč, by byly katastrofou. To byl hlavní důvod, aby v lodi trvale někdo bděl, kdo

dokáže s velikou stříkačkou plastického tmelu ***misót*** takový průstřel zalepit, dřív než sám z nedostatku kyslíku ztratí vědomí. To už bych snad uměl i já, ale nevím co bych dělal, kdybychom se nešťastnou náhodou srazili s větším kamínkem než dosud, nebo kdyby i nepatrný kamínek prostřelil životně důležité agregáty lodi, jako čističku vzduchu, koloběh vody, akumulátorovnu nebo motory...

Když Feíon, nejstarší a nejzkušenější z posádky, spočítal, že palubní sluneční články ve slabém svitu hvězdy dodávají jen tolik elektřiny, že to nestačí nakrmit ani nenasytnou čističku vzduchu, nařídil všem spolykat ***imeol,*** aby se vydýchalo méně vzduchu. Většina členů posádky ho poslechla, někteří až podezřele ochotně, ale Feíon sám usnul poslední a s obavami. Nelíbilo se mu, že los určil zůstat vzhůru právě mně a Yl-le. Losovalo se ale spravedlivě a nás dva tedy čekalo to dlouhé čekání, pozorování přístrojů a střídání ve spánku, než nastřádáme energii na pár minut letu. Odměřené dávky uspávací drogy ***imeolu*** měly každému zajistit nejméně dvanáct až čtrnáct dní nepřetržitého spánku. Za tu dobu bychom podle Feíona měli získat energii přinejmenším na dva krátké skoky nadprostorem. Feíon nám sliboval, že se příště strefí blíž ke hvězdě, ale jistý si moc nebyl. Museli jsme být zajištěni, abychom měli energie nejméně na jeden další skok - kdybychom se jako posledně vynořili u tmavé, téměř vyhaslé hvězdy, která nám poskytovala jen nepatrně životodárných paprsků.

I takové mrtvé hvězdy ve vesmíru existují a pro letoun závislý na slunečních bateriích se mohou stát pravou kosmickou pastí. Feíon rozuměl letadlu ze všech nejlépe, a přece si ani on nebyl stoprocentně jistý.

Co jsme měli na práci, kromě hlídání?

Feíon prohlásil, že můžeme dělat co chceme, jenom nesmíme zbytečně ztrácet energii. Což bylo jinými slovy totéž, jako kdyby nám přísně zakázal na něco sahat. Manévrování s lodí, tak jako všechno, potřebovalo energii. Zůstalo nám na práci jen pozorování vesmíru, kde se už pět dní nic nepohnulo, hlídání stavu hvězdné lodi, což byla ukrutná nuda, jednou za patnáct hodin přerušená zapnutím kompresorů čističky. Což bylo všechno. Mohli jsme se zabývat jen sami sebou. Ano, první dny jsme spolu skoro pořád hovořili, Yl-la mě učila řeči ***Aig,*** ale únava nás přemohla a teď už jsme jen mlčeli. Yl-la chtěla, abych jí vyprávěl o Zemi, ale na souvislé vyprávění jsem neměl dostatečné znalosti aigurštiny. Těžko bych jí mohl popisovat věci na Zemi běžné, které na Aiguře, jak se zdá, chybí. Už několikrát jsem jí začal o Zemi vyprávět, ale pokaždé jsem toho musel nechat, když jsem narazil na něco nepřeložitelného. Když jsem se naopak já ptal Yl-ly, ukázalo se, že ani ona nezná všechno. Například o letadle věděla jen to nejnutnější.

Podíval jsem se do Feíonových tabulek. Stav energie, jaký nám ukazovaly ježaté číslice měřiče, by dovoloval jen malý skok v hyperprostoru, nazývaném v jejich řeči ***evsej. S*** tím se nedalo uletět daleko. Nezbývalo než čekat a čekat. Jinak bychom mohli dopadnout zle.

»***Yl-la, muri-ri-ruo?***« zeptal jsem se, ale odpovědi jsem se nedočkal.

Poděšeně jsem se na Yl-lu podíval, ale pak jsem se jen usmál. Dívka z hvězd vedle mě v křesle druhého pilota navzdory psychickému napětí usnula spánkem velice unaveného člověka. Zbyl jsem tu sám, poslední bdící v zakleté lodi, podobající se zámku Šípkové Růženky. Uprostřed obrazovky svítila malá rudá hvězda, jen nepatrně větší

a jasnější než jiné. To byla jediná naše záchrana, ačkoliv svítila jen jako kahánek a zřejmě už jen pomalu vyhasínala.

Tuhle umírající rudou hvězdu nám byl čert dlužen! Kdyby na jejím místě byla běžnější a žhavější bílá, nebo aspoň žlutá, to by číslice na měřiči jinak poskakovaly! A navíc, no ano, není přesně ve středu obrazovky, takže její paprsky zachytáváme neefektivně trochu ze strany! Asi jsem prve vychýlil hvězdolet z přímého směru, když jsem na chvíli zapnul motory. Normálně by to nevadilo, ale teď mi stálo za to obětovat trochu energie a nasměrovat články na hvězdu přesněji.

Nepatrné zhoupnutí - a všechno bylo v pořádku. Hvězda se ustálila uprostřed obrazovky, v lodi opět zavládlo ticho. Tak, články zase pracují naplno, pomyslel jsem si. Vlastně, jaképak naplno, když jsou ozařovány tak slabou hvězdičkou? Jsou stavěné na větší žár, než jaký panuje uprostřed žhavého poledne na Sahaře, zatímco venku je mráz, že je až spodivem, co z toho může nějaký článek vytáhnout!

A přitom by stačilo málo! Energie záření ubývá se čtvercem vzdálenosti, to si pamatuji ještě ze školy. Kdybychom se přiblížili ke hvězdě, řekněme na polovinu, bylo by energie čtyřikrát více. Přiblížit se na desetinu, dostávali bychom stokrát více síly a ještě bychom nedosáhli hranici, jakou články bez problémů snesou. A i pak by postačilo pootočit lodí, aby články dostávaly energii zešikma.

Kam se to jenom Feíon strefil?

Ale neměl bych mu křivdit, řekl jsem si. Být to ultrafialový obr, měli bychom už v téhle dálce problémy s přehřátím, jaké by klimatizace těžko utáhla a kdoví, co by to udělalo s kamerami. Čelní prý vyměňovali už dvakrát. Na veleobra to přitom skutečně vypadalo, Feíon udělal, co bylo v dané chvíli nejlepší. V nadprostoru barvu hvězdy nepoznáte, ta se objeví, jakmile vypnete konvertor igidhig. A pak se může stát, že nebudete mít energii na návrat, protože samotný počátek konverze spotřebuje více, než udržovat se několik hodin v nadprostoru. Nezbývá pak nic jiného, než se obrnit trpělivostí. Tu jsme potřebovali pořád a ještě ji dlouho potřebovat budeme.

Podíval jsem se na spící dívku.

Hlavu držela vzpřímeně, ale ta jí v beztížném stavu klesnout ani nemohla. Její velké tmavé oči byly zavřené jemnými víčky a z mírně pootevřených úst s tenkými červenými rty se ozývalo pomalé oddechování. Občas ve spánku legračně zavrtěla nosíkem. Už jsem některým výrazům jejich ***nosní mimiky*** rozuměl, teď mi právě ze spaní říkala: ***nech mě být,*** ale směšné mi to ani nepřipadalo.

Spala - a musela být pořádně unavená, ta se teď určitě pár hodin neprobudí, pomyslel jsem si. Mohl bych si tedy něco vyzkoušet?

Přesto jsem si zamýšlený manévr pro jistotu zkusil ještě jednou, na nečisto. Levou ruku na vypínač ***igidhigu,*** pravou na kuličku manévrovacích motorů ***klut***. Opatrně nahmatat polohový regulátor a pedál přímého tahu. Hlavně nezapomenout na odjišťovací knoflík! Oči musí sledovat hlavní obrazovku, ale k tomu současně měřič energie a aspoň jeden z polohoměrů. Jenže který? Je jich tady osm a každý pracuje na jiném principu. Prý proto, aby se vyloučil omyl nebo porucha některého z nich, ale v ***evseji*** zatím jako na vztek ukazoval každý něco jiného, no což, to ještě uvidím! Nejvíce se mi zamlouval ***holu-póde,*** protože ten vždy ukazoval skoro totéž, co jsem cítil i já sám. A kromě toho

jsem už věděl, že jeho základem je roztočený gyroskop. Byl to jeden zmála přístrojů, jehož princip mi byl pochopitelný.

Nebo - že bych se toho neodvážil?

Dobře jsem věděl, že se chystám překročit přísný zákaz. Jestli něco zkazím, už nikdy mě nenechají sedět v této kabině! Zase se budu muset spokojit s jednou do omrzení známou kabinou dva krát jeden metr. Kromě toho by se mohlo stát, že ani nebude, kdo by mě odtud vyhodil. Kdyby se mi podařilo vynořit z nadprostoru přímo uvnitř hvězdy, jak mě důrazně varovali, nikdo si to ani nestačí uvědomit.

Stáhl jsem ruku zpátky. Co když má Feíon pravdu? Nechtěl abych byl vzhůru právě já s Yl-lou, chtěl, aby tady seděl někdo jiný. Kalep se také nabízel, ač neochotně, ale Yl-la je nakonec oba přesvědčila, že se nemůže nic stát, dokud tu se mnou bude ona. Zklamu ji, nebo ji potěším?

Zůstal jsem sedět nehybně v křesle a pozoroval chvíli obrazovku, pak zase spící dívku. Spala klidně, ale na tváři měla stále takový smutný výraz, až mi jí bylo líto. Za pár hodin se probudí a zase budeme spolu čekat a hlídat...

Dlouho jsem pozoroval její spící tvář. I ve spánku ji cosi tížilo, občas sebou lehce trhla, povzdychla si, zavrtěla nosíkem, ***neubližuj mi, nic ti nedělám, a*** zase spala dál.

Najednou jsem se rozhodl.

Ruce jsem na nacvičená místa položil pomalým, vláčným pohybem, jaký je možný jedině v beztížném stavu. Vypínač igidhigu jsem ale stiskl tak rychle, jak jen to bylo možné. Obrazovka přede mnou skokem zezelenala, na místě všech hvězd na ní slabě zažhnulo jen jediné oranžové světélko, si-jid nejbližší hvězdy.

Va bank, buď všechno, nebo nic, usmál jsem se.

*****

Na jedné lodi s pozemšťanem

Historii naší rodiny, do níž nutně patří mé seznámení s Pavlem, jsem se rozhodla sepsat mnohem později, než se všechny tyto události přihodily. Bohužel mi k úplnému obrazu chybělo několik klíčových míst, která mohl znát jenom Pavel. Dnes už se ho na nic nezeptám. Když jsem na vlastní oči viděla, co z něho zbylo, zhroutila jsem se. Dodnes mi ten krvavý obraz občas vyvstává před očima. Byla to hrůza, jaká se ani do konce ***prodlouženého života*** nezapomíná.

On původně nechtěl, abych něco sepisovala. Kdyby se náš příběh nezapsal do dějin nejen mé rodné Aigury, ale do dějin celého Galaktického společenství, mohl by třeba upadnout do zapomnění, jak si Pavel přál.

Ať chtěl nebo ne, zbyla spousta záhadných skutečností. Vyvstávaly kolem nich všelijaké fámy a ničím nepodložené dohady. Nakonec mě můj přítel Harry Ross, Pavlův krajan z jeho rodné Země, přece jen přemluvil, abych sepsala všechno, na co si ještě vzpomenu. Navíc chtěl, abych to nepsala v mé rodné aigurštině, ale jazykem Bar, jímž se mluví na planetách Společenství. Měl pravdu, nebylo by dobré zapsat historii dotýkající se všech světů v jazyce jediné planety. Slíbil, když to bude třeba, můj příběh upravit, kdyby moje vyjadřování nebo styl nebyly na výši. Většinu svého života jsem přece prožila mimo centrální planety a i když Bar jako všichni zběžně ovládám, určitě je znát, že to není můj mateřský jazyk. Naopak mi slíbil, že mé zápisky doplní o vlastní zážitky při pátrání po okolnostech Agríšské války, zejména o své dojmy z návštěvy ***Dlouhé trávy***, centrální planety ***Říše Glug,*** kterou od té doby kromě mých dětí už nikdy nikdo nenavštívil.

(*Poznámka Harryho Rosse, první a jediná: Svůj slib jsem splnil tím, že jsem pokud možno věrně zachytil svou nepatrnou roli v této historii. V tom, co napsala ať paní Yl-la Ligaidová osobně, nebo její dcera Gají, jsem nezměnil ani čárku. Jakýkoliv zásah, byť sebelépe míněný, by poškodil autentičnost jejich vyprávění. Ostatně, to co dnes vím o podstatě bytosti Gurroa, mi bere k něčemu takovému odvahu. Kdyby mě někdo žádal, abych předělával Mozartovy opery, zdráhal bych se z téhož důvodu. Znalci pozemské hudby, jsou jich dnes desítky miliard na všech světech, mě teď jistě chápou. Mozartova hudba žádné úpravy ani modernizace nepotřebuje, byly by jen na škodu a kdo chce uplatnit vlastní tvořivost, ať se pokusí o něco svého. Tolik na vysvětlenou, teď ale raději vracím slovo paní Yl-le, která zná jazyk Bar lépe než přiznává. To mohu na svou čest stvrdit, dodnes aigursky neumím a bez společné řeči Galaktického společenství Bar bych se zaručeně s paní Yl-lou, a nejspíš s nikým jiným ve vesmíru nedohovořil.*)

Čtenáře těchto stránek musím předem připravit na záhady, se kterými se tu asi setká. Vzhledem k tomu, že od popisovaných událostí uplynuly desítky let a během takové doby mohou vzpomínky vyblednout, bylo by dnes sepsání našeho příběhu těžké, ne-li nemožné. Naštěstí mi pomáhala moje dcera Gají. Zdá se to podivné, ale ona přesně zná všechno, co se týká Pavla. Co vypadá, jako kdyby napsal sám Pavel, napsala ve skutečnosti Gají. To ale neznamená, že by si vymýšlela. Já si mnohé podrobnosti, jak se

odehrály za našich společných cest, pamatuji také a určitě vím, že Gají zná všechny události, o nichž píše, naprosto přesně. Mnohým se určitě bude zdát divné, jak může Gají znát něco, co se odehrálo před jejím narozením a navíc tak podrobně, jako kdyby u toho sama byla! Nedá se nic dělat, je tomu tak. Nevím jak je to možné, ale určitě vím, že všechno, co napsala, souhlasí se skutečností. Ani mě nenapadne pochybovat. Moje děti zkrátka mají pro nezasvěcené lidi velice zvláštní, někdy až nepochopitelné schopnosti. Například Gají zná do posledního detailu všechno, co se odehrálo mezi mnou a Pavlem, takže má plné právo psát jeho jménem. Nevěřím kdejaké vymyšlenosti, ale ***ať mě krysy zaživa sežerou,*** mohla bych vám vyprávět o mnoha překvapeních, prožitých s mými dětmi, k některým se určitě vrátím. Ano, vím, každá máma má sklon vidět ve svých dětech něco neobyčejného, zázračného, ale žádná matka v celém mně známém vesmíru se nemůže chlubit, že by její čtyřleté dítě v nelítostné kosmické bitvě pilotovalo válečný křižník! Já ano, a co víc, mé děti tu bitvu, navzdory nepřátelské přesile osmi tisíc křižníků proti pěti menším lodím, vyhrály.

Ale o tom později. Čtenáře zatím prosím, věřte mi. Jsou to ostatně ověřené skutečnosti.

Nejživější vzpomínky mám na dobu, kdy nám Pavel poprvé ukázal znalosti, jaké jsme u něho rozhodně do té doby nehledali. Mé probuzení v řídící kabině našeho hvězdného letadla bylo klíčovým místem našeho příběhu. Ani desítky let mi nedokázaly ty vzpomínky zahladit.

To byl Pavel v našem hvězdném letadle pouhým pasažérem, považovali jsme ho za barbara z neznámé, divoké planety, což byl jeden z našich omylů. Naštěstí se ukázalo, že tento omyl vedl k naší záchraně. Za jiné jsme obvykle draze zaplatili... Vzali jsme Pavla s sebou jen náhodou na naší strastiplné cestě vesmírem, ale byl tu s námi... A pak...

*****

To ráno pro mě začalo celkem nevinně.

Když jsem se probudila, svítilo na mě z hlavní obrazovky veliké, jasné slunce. Chvíli mi trvalo, než jsem se probrala a uvědomila si, že něco není v pořádku. Pocit neznámého hrozícího nebezpečí mě probudil úplně. Rychle jsem se rozhlédla, přelétla očima obrazovky, pak všech sto osmdesát šest ukazatelů na řídícím panelu. Kupodivu žádný z nich nesignalizoval závadu.

Bleskově jsem se rozhlédla po kabině. Vedle mě ve křesle druhého pilota tiše seděla nehybná postava. Byl to pozemšťan Pav-le, aspoň jsme mu tak tenkrát říkali. Vlastně jsme ho nepovažovali za člověka, ačkoliv se nám velice podobal. Nespal, cosi si zapisoval do sešitku, který jsem mu nedávno věnovala.

Jak jsem tak sebou trhla, Pav-le se na mě ohlédl a usmál se. V jeho úsměvu byla pohoda, takže jsem se na něho též bezděčně usmála, ale zlá předtucha mě neopustila. Pav-le vůbec nemusel postřehnout nebezpečí! Nebo ano, ale on by se tvářil klidně, i kdyby věděl, co nám hrozí! Neměl stejné vyjadřování pocitů jako my. Nikdy jsem neviděla, že by pohnul svým směšným nosem, snad to ani neuměl! Jak jsme se v něm měli vyznat?

(Až mnohem později jsem přišla na to, že zdánlivě kamenná tvář pozemšťanů dovede vyjádřit jejich city. Neužívá k tomu ale ***nosní mimiky*** jako naše, takže je pro nás

těžší z jejich úst a tváří zjistit stav jejich mysli. Dnes už se v pozemšťanech vyznám, ale tenkrát?)

Rychle jsem se podívala na stav energie.

Svítící číslice mě nejprve upokojily, energie podle nich bylo dost, ale pak jsem si najednou uvědomila, že jsem na tomto měřiči ještě neviděla tak vysoký stav od chvíle startu z Aigury. Feíon přitom spočítal, že nabíjení bude trvat dvacet dní a jako mezník si stanovil minimální požadavky!

Pohlédla jsem nevěřícně na hvězdu, svítící uprostřed obrazovky.

Kde byla ta neduživá tmavorudá bludička? Z obrazovky na mě zářilo veliké žluté slunce! Všimla jsem si, že se poslední číslice na měřiči stavu energie zachvěla a naskočila místo ní vyšší. Dívala jsem se na to fascinovaně, když najednou se i tato číslice změnila ve vyšší! Energie přibývalo tak rychle, že se to dalo poznat během chviličky, ne po celých hodinách jako dřív.

Napadlo mě jediné vysvětlení.

Vzpomněla jsem si, že hvězdy občas ze záhadných důvodů ztratí stabilitu a explodují. Při tom sežehnou a pohltí i své planety. Tato hvězda žádné planety neměla, ale byli jsme tu my. Byla už mnohem větší než prve, roztahovala se tedy velmi rychle! Zanedlouho její plameny obejmou náš letoun a ani jsem si nechtěla představit, co by z nás potom zůstalo.

Pav-le si něčeho takového nevšiml, ale jemu jsem to nemohla vyčítat, byl tu cizí. Ještě že jsem usnula jen na krátkou dobu! Budu muset vzbudit Fe-í... ach, ten teď přece ***spí imeolem*** jako všichni ostatní, budou tak spát ještě pět dní, nevzbudil by je ani konec světa... Teď by se mohla probudit leda Kwaita, spí nejdéle ze všech, ale ta by se asi rozkřičela hrůzou, kdyby se dozvěděla, co se děje.

Bleskurychle jsem si uvědomovala jednu nepříjemnější skutečnost po druhé.

To znamená, že budu muset sama přeletět k jiné hvězdě, došlo mi.

Samostatný let nadprostorem? Viděla jsem sice mnohokrát, jak se to dělá, ale nikdy bych se to neodvážila sama zkusit! Tentokrát ale budu muset, to je jisté! Já, Yl-la Ligaidová, dcera hlavního konstruktéra císařství a majitele největší aigurské letecké továrny v Mofidii Fo-ru Ligaida, bych si troufla samostatně řídit malé letadlo, ale určitě ne tátovu mezihvězdnou loď, kdyby to nebylo naléhavé, jako právě teď!

»Spala jsi dobře?« zeptal se mě v té chvíli klidným tónem Pav-le.

»Dobře,« odpověděla jsem a rychle mu ukázala na hvězdu na obrazovce. »Vidíš to také?«

»Ano, je to ***jiná hvězda***,« řekl pořád tak klidně Pav-le. »Omrzelo mě čekat, přeletěl jsem k nejbližší další hvězdě.«

Hrůzou mě až zamrazilo.

»To není možné! Ty jsi letěl sám nadprostorem? Víš, co se mohlo stát?«

»Letěl jsem několikrát,« přiznal se Pav-le klidně k dalšímu provinění.

»Vícekrát? Jak to? Kde jsi na to vzal energii?« vybuchla jsem.

»Nejprve jsem se držel hvězdy, jen jsem se přiblížil na pětinu vzdálenosti, aby články dostaly víc energie,« odtušil klidně. »To bylo pořád na dohled ***si-jidu,*** takže se nemohlo nic stát. Přitom jsem zjistil, která z okolních hvězd je od nás nejblíže a když se

baterie nabily, přeletěl jsem k ní. U toho ***rudého obra*** nic pořádného nebylo, je to skoro mrtvá hvězda.«

Moc mě tím neuklidnil. Dobrá, odpustila bych mu, dokud se držel ***si-jidu***. Hvězdy i větší planety jsou v nadprostoru doprovázeny malým červeně nebo oranžově žhoucím světélkem, kterým jsme začali říkat ***si-jid*** podle majáků, zajišťujících bezpečnou plavbu lodím po mořích naší daleké rodné Aigury. Ale stačí neopatrný pohyb, majáček si-jid zmizí z obrazovky a takovou hvězdu jsme pak už nikdy nenašli! Dokud se Pav-le úzkostlivě držel si-jidu, neměl by se od hvězdy vzdálit, pravda. Ale už samo přibližování lodí ke hvězdě byl manévr, který mohl snadno skončit katastrofou. Pokud vím, vzdálenosti se v nadprostoru odhadují špatně a kdyby se z něj Pav-le vrátil příliš blízko od hvězdy, shořeli bychom. Něco podobného se nám stalo shodou náhod právě u jeho Země. Naštěstí tenkrát nešlo o hvězdu, jen o planetu, jinak by z nás nic nezůstalo.

Feíon se chtěl přiblížit co nejvíce, ale pěkně ho to vytrestalo. Vynořili jsme se z nadprostoru tak blízko, že nás od povrchu planety dělilo snad jenom tři tisíce ***liin,*** takže jsme se rázem ocitli v její husté atmosféře. Byla to hrozná zkušenost! Konstrukcí letounu otřásl strašlivý náraz, dvě obrazovky zhasly okamžitě a ostatní neukazovaly v první chvíli nic než jakési bílé plameny. Feíon později usoudil, že ránu způsobil vzduch planety, jak musel naráz vyklidit místo, kde se měl objevit náš letoun. To vysvětlení se mi nezdálo, mohlo by to být jinak (a také bylo), ale pak už jsem o tom nepřemýšlela. Tenkrát bylo nejhorší, že jsme v té chvíli měli pořád pěknou rychlost směrem k planetě, naštěstí šikmo a ne kolmo dolů, to bychom určitě neubrzdili. Letoun byl navíc nešťastně otočen hřbetem k planetě, zkrátka jsme navzdory přímo zoufalému brzdění vrazili se svištěním do vysokého místního porostu jako bomba, až z tamních stromů létaly třísky, větve a jehličí na všechny strany.

Přitom to bylo na planetě, navíc podobné Aiguře! Vynořit se takhle do atmosféry hvězdy rozžhavené na tisíce ***revi,*** ani bychom si neuvědomili, že už jsme rozprášení po vesmíru...

A Pav-le se pokusil přiblížit ke hvězdě, ačkoliv neuměl pořádně pilotovat! Byla to tedy od něho ohromná nezodpovědnost!

»Pav-le, něco takového už nikdy v životě neuděláš, rozumíš?« pokárala jsem ho. »Víš přece, že neumíš létat. Proč provádíš takové... klukoviny?«

»Proč klukoviny?« podíval se na mě jako neviňátko. »Učím se řídit letoun už dva měsíce, to je více, než bývá u vás na Aiguře vyžadováno, nevím, proč byste mě občas nenechali letět samotného? Zvlášť když doletím přesně tam, kam chci letět?«

»Protože nejsme v letecké škole v Rumo-ogu, ale v kosmu, kde každá chyba může být tvou poslední,« vyjela jsem na něho. »Protože tady se můžeš náhle octnout v plamenech hvězdy, v plamenech tak žhavých, že si to ani představit neumíš. Nechci podceňovat tvé pozorovací schopnosti, jistě sis všiml, že ani my se necítíme jistí, abychom řídili samostatně letoun v evseji. My tak zodpovědnou činnost svěřujeme jen nejlepším z nás, jako je třeba Feíon. Chceš se snad s ním srovnávat?«

Poslední věty jsem vzápětí litovala. Lepší nahrávku na smeč dostat nemohl.

»A co ***Strašlivá***?« připomněl mi.

No, pravda, měl se čím chlubit.

Na Strašlivé jsme jeho zásluhou vyvázli z nebezpečí, které by bez něho bylo naším posledním. Feíon po této příhodě už netrval na tom, že Pav-le nesmí vstoupit přes práh řídící kabiny, namísto toho prohlásil, že ho naučí aspoň základům pilotáže, ačkoliv my ostatní jsme tenkrát byli zásadně proti. Přidala jsem se k Feíonovi jen proto, že měl pravdu. Samozřejmě Pav-le vyrukoval s touto příhodou, jakmile jsem ho chtěla pořádně zchladit. Jenže něco jiného je síla, které měl podle všeho víc než my, něco jiného vědomosti, kterých se mu žalostně nedostávalo. Vždyť neuměl ani číst a psát!

»Víš, Yl-lo, to není všechno,« pokračoval po chvíli Pav-le, když jsem nemohla hned najít slova, kterými bych ho lépe zpražila. (Totiž, některá mi hlavou bleskla hned, ale ta Pav-le určitě neznal a těžko bych mu je později vysvětlovala. Před ním jsme mluvili slušně, aby si o nás něco nepomyslel.)

»Já jsem se za těch pár hodin, co jsi spala, naučil sám víc než pod dohledem Feíona,« pokračoval. »Pořídil jsem mapu nejbližších hvězd. Vím, které jsou od nás na dosah a naučil jsem se, jak letět ke kterékoliv z nich.«

»Ty jsi zešílel!« skoro jsem vykřikla. »Vždyť ani nevíš co říkáš! Myslíš si, že poznáš, které hvězdy jsou blíž a které dál? Určitě se mýlíš, podle jasu se to nepozná! Vzdálenosti hvězd přece neumí určit nikdo, ani Feíon ne!«

Opět jsem řekla něco, co mě vzápětí mrzelo, dokonce dřív, než mi to Pav-le stačil vpálit. Až dosud jsme se mu snažili zatajit pravý stav věcí a oddálit chvíli, kdy pozná celou pravdu o naší výpravě. Jenže ono ho to tentokrát vůbec nevzrušilo. Nebo to aspoň nedal znát.

»Ba ne, vím to přesně,« trval jsem na svém. »Neměřím to podle jasu, ale ***paralaxou,*** to je alespoň pro bližší hvězdy vyhovující. Plus minus pět dílků ze sta bude v našich podmínkách přijatelná přesnost.«

Jak bylo jeho zvykem, když neznal odpovídající výraz v našem jazyce, použil slovo ze své řeči, ale tomu jsem zase nerozuměla já.

»Chceš říci, že používáš nějakou vaši, pozemskou metodu?« zeptala jsem se.

»Pochopitelně,« zavrčel. »Něco si ještě ze školy pamatuji a používám to, když přede mnou vaši mezihvězdnou navigaci tak pečlivě utajujete!«

»No dobrá, pozemská metoda, pro mě za mě... Která hvězda je tedy podle tebe nejbližší? Samozřejmě kromě té tady na obrazovce, prosím,« rýpla jsem si do něho.

»Tahle přece,« ukázal sebejistě jednu, mezi ostatními trochu schovanou. »To je ten rudý obr, u kterého jsme trčeli ještě včera.«

»To sis vymyslel až teď, nebo už před chvílí?«

Z takové dálky se nedalo poznat, zda mluví pravdu. To světélko možná trochu narudlé bylo, ale také to mohlo být rastrem obrazovky. Hvězdy na ní nebyly ostré, už vůbec nemělo cenu přít se o jejich barvě. Až zblízka se daly odlišit vyhasínající rudé hvězdy. Ultrafialový obr svítí na první pohled stejně bílým světlem jako každá jiná hvězda a že jeho paprsky mají ultrafialového světla víc než viditelného, poznáte až podle toho, že vám vypálí citlivou vrstvu kamery.

»Jestli mi nevěříš, mohu ti to dokázat,« nabízel se.

»To si budeš muset nechat na jindy,« řekla jsem. Při těch slovech jsem jediným pohybem uzamkla hlavní vypínač řídícího panelu, klíč vytáhla a dala si do kapsičky.

»Teď počkáme, až se vzbudí Feíon nebo Kalep. Až se dozvědí, co jsi vyváděl!«

»S Feíonem se snad dá mluvit,« povzdychl si Pav-le.

»A se mnou se mluvit nedá, co?« vyjela jsem na něho už nazlobeně. »Kdo tě celou dobu učil mluvit naší řečí? Já, anebo Feíon?«

»Ovšemže ty, ale když ti tady nabízím důkaz, sebereš mi klíče od řízení,« řekl Pav-le. »Tomu říkáš rozumná diskuse?«

»To jsem ti jen zabránila vyvést něco nenapravitelného! Kdo mi bude tvrdit, že se mu nemůže nic stát, když skočí z vysoké skály, je blázen. Ale pro mě za mě, ať si to zkusí, ale sám! Když mě bude mermo mocí tahat za ruku, abych dolů skočila s ním, budu se vzpouzet! To je přece logické.«

»Budu si muset důkazy schovat pro Feíona, když s tebou není řeč.«

»Víš co?« vybuchla jsem. »Dokaž mi ty ***rozumné úvahy!*** Energie máme naštěstí dost, dovolím ti jeden let nadprostorem k té červené hvězdě. Když ji najdeš, veřejně přede všemi přiznám, že to umíš!«

Hned mě sice mrzelo, co jsem tak neuváženě slíbila, ale už mi nezbylo nic než mu mlčky podat klíč od motorů.

»Ale to ti povídám, nanejvýš tři pokusy, každý jen na hodinu letu, ať už něco najdeme, nebo ne, rozumíš?« snažila jsem dodatečně přidat nějaké omezení.

»Strefím se na první pokus a bude to trvat pětadvacet, nejvýše třicet minut,« přistoupil na mou podmínku.

Tím ve mně vzbudil podezření, že si chce jen tak vyletět, ať to stojí co stojí, ale energie bylo opravdu dost na týden dopředu. Ať se tedy spálí, pomyslela jsem si, aspoň se nebude tak vychloubat! Na jeden pokus se ani Feíon nedostane ke hvězdě, leda náhodou - a aby přitom doletěl právě k té červené? Tomu bych se opravdu divila!

»Ale necháš mě řídit celou tu dobu, ano?« vymiňoval si.

»Když už jsem ti to slíbila, tak to platí,« broukla jsem rozmrzele.

»Díky,« řekl a sáhl do řízení.

Letoun se poslušně pohnul a začal se pomalu obracet. Když se zastavil, bylo vidět, že označená hvězda stojí přímo ve středu čelní obrazovky. Proboha, Pav-le si tam na sklo tužkou namaloval kolečko, no nechci vidět, co mu na to řekne Feíon! Ten obrazovku nechtěl ani zlehka utírat od prachu, aby ji nepoškodil!

A pak, než jsem si to stačila rozmyslet, což by vzhledem k danému slovu bylo problematické, Pav-le odhodlaně stiskl vypínač igidhigu. Na obrazovkách se rázem objevila zelená mlha nadprostoru, světla v kabině blikla, konvertor spolykal svou porci energie a byli jsme tam, kde nemůže existovat žádný hmotný předmět kromě letounů s igidhigem - v mimovesmíru ***evsej***.

Ohlédla jsem se po ostatních obrazovkách.

Na pravé boční svítil oranžový majáček, ***si-jid*** hvězdy, u níž jsme byli. Další zhoupnutí znamenalo, že Pav-le zapnul girrigy a loď vyrazila vpřed. Spásný majáček si-jid okamžitě zmizel a s ním i naděje, že si to Pav-le rozmyslí.

Co se dělo potom, mi připadalo jako nějaký sen. Zelená mlha na obrazovce začala viditelně uhýbat stranou, otáčet se a kroutit, její vlákna létala přes obrazovku jako zelené šmouhy. A Pav-le nic, na řízení ani nesáhl. Letoun letěl dál, teď už vyloženě špatně, jen igidhig stále stejně vysával akumulátory. Bez motorů byl uvnitř stav beztíže, ale pohled na obrazovky ukazoval, že letounem smýkají neznámé síly. A teď, teď nás to zastavilo

a začali jsme couvat! Chtěla jsem Pav-le pomoci, už-už jsem sahala na řízení, abych let lodi trochu vyrovnala, ale on na mě varovně zasyčel:

»Slíbila jsi, že mě necháš letět samotného? Vydrž aspoň chvilku, prosím tě!«

No budiž, měj si co chceš, pomyslela jsem si škodolibě a stáhla ruce od řízení. Zelená mlha se po chvilce zastavila, pak jsme padali kamsi do strany, ale asi po dvaceti minutách se letoun sám od sebe srovnal do správného směru, jenže Pav-le na tom neměl nejmenší zásluhu. Letoun letěl bezmocně, mířil kamsi do neznáma a já jsem se soustředila už jen na třicetiminutovou lhůtu, kterou Pav-le sám přijal.

Proto jsem vypadala jaksepatří vyjeveně, když se po pětadvaceti minutách přímo uprostřed obrazovky objevil růžový si-jid, dokonce s aureolou, signalizující hvězdného obra. To snad nemůže být pravda! On se snad opravdu strefil!

Pav-le ještě chvilku čekal ale když mu si-jid náhle zmizel z přední obrazovky a přeskočil na zadní, pomalu, beze spěchu vypnul konvertor - a já užasla.

Bylo to poprvé za celou dobu našeho letu mezi hvězdami, kdy se souhvězdí na čelní obrazovce vůbec nezměnilo. Hlavní kamera mířila skoro přesně tak jako předtím, jen... opravdu, nemýlila jsem se, označená hvězda z obrazovky zmizela. Zato na zadní obrazovce svítila obrovská, tmavě rudá hvězda, ***rudý obr***.

Podívala jsem se na něho jako na div světa, ale bylo proč. Vždyť to bylo poprvé, co někdo ***evsejem*** doletěl tam, kam si usmyslel! To bude Feíon koukat, pomyslela jsem si. Až se vzbudí!

»Stačilo ti to?« obrátil se ke mě Pav-le.

»Jak jsi to dokázal? Tohle přece nedovede ani Feíon!«

»To už jsem poznal,« usmíval se Pav-le. »Přiznej se konečně, že nikdo z vás neumí létat mezi hvězdami?!«

Tím ze mě vyrazil zbytek dechu. Musela jsem se asi koukat pořádně vyjeveně, protože se na mě po chvilce usmál a docela klidným tónem mi navrhl:

»Když mě necháš letět ještě jednou, mohli bychom spolu přeletět k támhle té hvězdě,« ukázal na jednu jasnou hvězdu na levé boční obrazovce. »Není to daleko, asi čtyřicet minut letu. Souhlasíš? Ostatně jsi mi prve nabízela tři pokusy, měl bych tedy mít ještě dva dopředu. Aniž bys věděla, v dosahu jediné hodiny letu byly jen dvě hvězdy: rudý obr a tahle.«

Byla jsem jako v šoku, jen jsem němě přikývla.

Netrvalo mu to čtyřicet minut, ale přesně třicet osm, když jsme objevili si-jid hvězdy, ke které chtěl doletět. A také teď se objevil přesně uprostřed obrazovky, navíc doprovázený dvěma karmínovými, tmavšími si-jidy. Pav-le tedy už podruhé doletěl ke hvězdě, kterou si vybral, a ta navíc měla dvě planety!

*****

YLLINA

Než se začali probouzet ostatní, byli už zabydlení.

Planeta Yllina je přivítala vlídně. Přistáli v mírném pásmu, teplota ovzduší přes den dosahovala odhadem pětadvaceti stupňů Celsia a moc nekolísala. I v noci bylo dvacet stupňů, zkrátka ideální počasí. Skoro každou noc skropila krajinu přeháňka teplého deště, ale přes den nespadla ani kapka, ačkoliv se nad lesy neustále vznášela bílá mlha a nedovolovala pozorovat vzdálené obzory. Jako kdyby planeta kosmickým cestovatelům, pozemšťanu Pavlovi a malé Aiguřance Yl-le, chtěla ukázat to nejlepší, co umí.

Ovzduší zkoušeli pět dní. Malá pokusná zvířátka ***jor-rí,*** podobající se trochu veverkám (až na to, že to vůbec nebyli hlodavci), přežila v klíckách celou tu dobu bez úhony, pobyt na volném vzduchu planety jim neškodil. Až potom zkusili odložit nepohodlné kosmické obleky. Zprvu jen na pár minut, ale když se nic nestalo, odložili je natrvalo.

Hvězdolet spočíval na svých nízkých rozkročených vzpěrách na okraji pouště, trochu nakloněný k jedné straně. Byla to velice podivná poušť. Z výšky bylo vidět, že její půdorys má tvar skoro přesného mezikruží o průměru deseti kilometrů, šířky zhruba dvou set metrů. Nebyla daleko od moře, navíc byla ze všech stran obklopená bujnou vegetací, také uprostřed byl hustý les – také téměř přesně kruhového půdorysu. Vláhy tu byl nadbytek – a přece v tomto podivném pásu nerostl ani lístek zeleně. Nebyl to nedostatek vody, který by zdejším rostlinám bránil uchytit se, vlastně tu nebyl žádný důvod, proč tomu tak bylo. Byla to prostě záhada.

Na poušti se schovávaly velké pískově žluté ještěrky, snad tu nebylo všem živým tvorům nebezpečno. Našim cestovatelům to místo přišlo velice vhod. Na pusté pláni se stříbřitá koule hvězdoletu dobře vyjímala, byla vidět zdaleka, kdyby někdo z nich zabloudil, jistě by cestu našel. Lesy kolem byly rozsáhlé, letěli nad nimi prve několik hodin, aniž našli sebemenší mýtinu nebo plochu bez stromů. Tato pláň byla jediné místo, vhodné pro přistání. Navíc tu chyběla všudypřítomná mlha.

Pavel doufal, že uvnitř hvězdoletu budou všichni v bezpečí přinejmenším jako ve vesmíru, proto se přistání neobával, jako opatrnější Yl-la. Té byla podivná poušť podezřelá. Uznala jen argument, že je na otevřené pláni těžko může něco překvapit, jako v džungli neznámé planety.

Moře, vzdálené odtud sotva dvacet kilometrů, se vlnilo jednotvárně jako tisíce let před přistáním nepatrného hvězdného letadla a jako se jistě bude vlnit i další tisíce let poté, až návštěvníci z hvězd zase odletí. Jeho voda byla slaná jako na Zemi či na Aiguře, což Yl-la brzy zjistila. Měla v letadle slušně vybavenou chemickou laboratoř a uměla s ní zručně zacházet, což Pavel upřímně obdivoval, neboť chemie jeho silnou stránkou nebyla. Mořská voda se pít nedala, ale v letadle o vodu nouze zatím nebyla. Chyběly tu jiné důležité věci: vzduch a potraviny.

Vzduch i voda se ve hvězdoletu jakž-takž obnovovaly, ale bylo třeba nahradit ztráty, vzniklé různými netěsnostmi pláště. Zásoby potravin se ovšem necyklovaly, ubývaly nenávratně.

Ale i zde vyšla planeta cestovatelům maximálně vstříc.

Yl-liny obavy z jedovatosti zdejších rostlin rozptýlili pokusní jor-rí. S velikou chutí zkonzumovali všechno předložené ovoce, se zvláštním potěšením chytali a mlaskavě polykali až pět centimetrů velké mouchy, přivábené zápachem vycházejícím z klícek.

Mouchy jako jídlo vábně nevypadaly, v tom pokusná zvířátka napodobovat nemínili, zato ovoce bylo tak svěží, že Yl-la ani Pavel nevydrželi čekat dlouho.

V prvních dnech po přistání raději ven nevycházeli. Až po týdnu se vydali na průzkum okraje vnitřního lesa, oba ještě ve skafandrech. Opatrně obešli kus jeho obvodu a vrátili se k letadlu. Prales vypadal nepohnutě, ale na jeho okraji ležela čistě vybělená kostra nějaké pouštní ještěrky. Jistě tu byl i jiný život, ale při první výpravě spatřili jen dvě ještěrky – a kostru třetí.

Jako kdyby je před něčím varovala...

Při druhém výletu do lesa Yl-la natrhala první plody a přinesla je do letounu. Les byl tichý, ale oba dva se obezřetně pohybovali pouze na jeho okraji. Yl-le se zalíbilo veliké ovoce všech možných barev. Rostlo tu divoce na stromech, stačilo natáhnout ruku a utrhnout. Některé plody byly podobné švestkám, hruškám, pomerančům, jablkům, jiné vypadaly jako banány – až na to, že byly švestkově modré. Ovoce viselo všude na dosah, takže jim nedalo práci natrhat ho i velký koš. Bylo ho tam všude dost a dost. Domluvili se, že je dají vyzkoušet ***jor-rí*** – a pak se uvidí.

Ačkoliv teď měli na dosah tolik ovoce, měli oba pořád hlad a Yl-la oběma odměřovala hladové dávky jídla. Čekali několik dní,napjatě pozorovali pokusná zvířátka, ale těm se zřejmě vedlo dobře.

Nakonec hlad zvítězil nad opatrností. Yl-la jako první ochutnala švestkově modrý banán, pak – jako kdysi na Zemi Eva Adamovi – nabídla Pavlovi a pustili se do hostiny, jakou měli dosud jenom jor-rí. Některé plody měly dužninu vláknitou, jiné zas drobně zrnitou. Oranžové koule, jak zjistili, byly chuťově podobné jablkům, jenže bez jader. Sladká dužina červených, modrých, zelených i žlutých plodů voněla po vanilkách a chuti byla – ó! Poprvé po dlouhé době se najedli dosyta. Pak na sebe pohlédli – a museli se rozesmát.

Hlavně šťáva ***vajíček,*** lahodných plodů s pevnou vejčitou skořápkou, skrývající tisíce drobných šťavnatých zrníček fialové barvy, barvila jako šťáva borůvek – a právě tak dobře držela na kůži. Naštěstí všichni ostatní ještě spali a oba odvážlivci, pomalovaní jako bojovníci Komančů, tak unikli posměchu.

Později už zdejší plody jedli opatrněji, ne tak hltavě jako poprvé – už neměli tak hrozný hlad. Tady na Yllině nemuseli ovocem šetřit, bylo ho tu dost a co sami nesnědli, sežrala místní zvířata nebo se bez užitku zkazilo. Yl-la litovala, že se do ovoce nepustili hned – ale oba věděli, že i tak projevili málo opatrnosti – ještě že to dobře dopadlo.

A pak se konečně probudili první spáči.

První se neprobudila Kwaita, jak najisto očekávali, ale Feíon, který šel spát jako poslední. Vzal si asi nejméně imeolu. Rozespale rozepnul popruhy, protáhl se – a spadl s lůžka, neboť si včas neuvědomil, že tíže v letadle je jiná než když fungují motory. Letoun nestál rovně. Od tvrdšího přistání na planetě nazvané ***Strašlivá*** jeho vzpěry nebyly v pořádku. Lůžka proto byla nakřivo – a Feíonovo mělo takový sklon, že jeho rozespalý majitel vypadl na tvrdou podlahu kabinky.

Nejdřív bylo slyšet jen bolestivé zaúpění. Pak vypuklo opravdové hromobití! Yl-la zbledla a vystartovala mu naproti, Feíon ji ale odstrčil a vpadl do řídící kabiny jako bůh pomsty.

»Co jste si to dovolili?« zahřměl, jakmile se rozhlédl po obrazovkách.

»Přistáli jsme na planetě,« opáčil Pavel klidně.

To Feíona rozčertilo ještě víc, protože ten prostý fakt jasně viděl na všech obrazovkách na vlastní oči, i kdyby ho o tom nepřesvědčila už její gravitace.

»Tam, co jste měli čekat, žádná planeta nebyla!« hromoval rozzlobeně. »Říkal jsem, že nemáte na nic sahat!«

Ze dveří bojácně vykoukla Yl-la, ale hned se zase stáhla.

»Chyba!« namítl Pavel klidně. »Neříkal jsi, že nemáme nic dělat. Žádal jsi po nás neutrácet zbytečně energii. Což jsme snad dodrželi, nebo chceš tvrdit, že ne?«

Pohled na měřič energie Feíona vyvedl zmíry. Stav akumulátorů byl stokrát lepší, než mohl vůbec doufat.

»No dejme tomu – to vás zachránilo,« zabručel smířlivěji. »A teď mi, prosím vás, konečně řekněte, jak jste se na tuhle planetu dostali.«

Bylo vidět, že ho už první vztek přešel. Yl-la to vycítila a pomalu, jako by se nechumelilo, vstrčila hlavu do těsné řídící kabiny. Rukama přistrčila Feíona, až chtě nechtě usedl do sedadla druhého pilota.

»Na to se musíš posadit, Fe-í, budeš se divit,« začala tajemným hlasem.

»O co, že uhádnu?« řekl Feíon, ale posadil se bez odporu. »Chceš mi sdělit, že Pav-le sám přistával, viď?«

»To taky,« přikývla Yl-la.

»Jenom jsi mi sebrala můj nápad,« trochu pobaveně se ušklíbl Feíon. »Mě to napadlo už na Strašlivé. Pav-le si poradí i s tím, na co bychom my sami nestačili. Myslím, že bude nejlépe, když mu svěříme kdejaké přistávání, řekl bych, že má pro létání cit. Proč myslíš, že jsem ho chtěl učit řídit? A vy jste všichni byli proti, pamatuješ?«

»Byla jsem hloupá, přiznávám,« řekla Yl-la. »To ale pořád není všechno. Abys věděl, Pav-le dokáže letět, ke kterékoliv hvězdě si vzpomene.«

»Takže jsi ho naučila i létat nadprostorem – nebo to možná odkoukal ode mě, bystrý je na to dost,« připustil Feíon. »Tím lépe!«

»Počkej, Fe-í, tady nejde o náhodný let k nějaké hvězdě! Pav-le ti předem ukáže hvězdu, řekne ***Tam poletíme a potrvá to dvacet minut*** – a pak tam opravdu za dvacet minut doletí, přesně na čas a ne jinam, rozumíš?«

»Poslyš, věříš všemu, co ti napovídal?« hekl Feíon, zamžikal očima a přetřel si rukou čelo. »To bych musel vidět na vlastní oči! Na něco takového by musel znát navigaci v evseji – ale tu jsi ho naučit nemohla!«

»Já jsem mu samozřejmě nevěřila,« odsekla Yl-la. »Přesvědčil mě.«

»Čím, prosím tě?«

»Dvakrát mi předvedl, jak dokáže přeletět od hvězdy ke hvězdě. Až pak jsem mu uvěřila, dřív ne. Nezbylo mi než potvrdit, že to opravdu umí. Dvakrát ukázal na hvězdu a pokaždé se k ní strefil tak přesně, až mi to vzalo dech. Navíc v tom prvním případě se s námi dokonce vrátil, jak předem ohlásil – a to právě k té červené hvězdě, od které odletěl, když jsem spala. Rozumíš – on umí doletět kamkoliv, kde už jednou byl, dokonce

si začal kreslit vlastní mapy vesmíru. Navigaci v evseji ho nenaučil nikdo z nás, protože ji sami neumíme. Tu přece neumí na Aiguře vůbec nikdo, ani tátovi zkušební piloti ne! A protože ji nezná od nás, musel ji umět už dřív, leda by ji právě teď vynalezl.«

»Ať mě krysy sežerou...« zalapal po dechu Feíon.

»To ale znamená, že se budeme moci kdykoliv vrátit i na tuhle planetu.« dodala rychle Yl-la. »Našel ji u druhé hvězdy. Mimochodem, vzduch se tu dá dýchat a už jsme oba ochutnali i zdejší ovoce!«

»Vy už jste byli venku?« otázal se překvapeně Feíon. »Tu navigaci v evseji chci vidět, ale nejdřív mi dejte najíst, mám strašný hlad! Čtrnáct dní jsem nejedl!«

»Pojď do kuchyňky, mám tam pro tebe koláč ze zdejších plodů, všechny prsty si budeš olizovat!« nemusela ho Yl-la dlouho přemlouvat.

Feíon vyskočil – ale ještě se nevěřícně rozhlédl po všech obrazovkách.

»A pak bychom se měli spolu projít,« navrhl Pavel klidně.

»To víš, že půjdu, s radostí – ale až po tom koláči! Půjdeme všichni tři?«

»Ne, Yl-la by měla zůstat v letadle. Jednak umí dělat báječné koláče, na nich si určitě všichni pochutnáme, ale hlavně musí dávat pozor, aby se spáči nerozutíkali, až se vzbudí.«

Yl-la se zamračila, ale nic neřekla. Bylo vidět, že se jí úloha opatrovnice příliš nezamlouvá a že by šla raději spolu. Jenže Pavel se chtěl tentokrát podívat dál do lesa, ne jen opatrně obcházet okraj jako dosud. Na takovou výpravu se nechtěl pouštět s drobnou dívkou, jako Yl-la. Feíon byl přece silnější. I v pozemských lesích je všelijaká dravá zvěř, kdo ví, co by je tu mohlo zaskočit.

Pavel se chtěl rozhlédnout pořádně, více než prve. Zajímalo ho, jak je možné, že má zdejší poušť tak pravidelný tvar. Chtěl se dostat do středu podivného kruhu. Rozkládal se tam kopec, který velikostí i typickým tvarem nápadně připomínal horu Říp. Pavel chtěl vylézt na vrchol a podívat se, co tam bude zajímavého.

*****

Ačkoliv Yl-la s Pavlem kolem letounu už pár dní chodili bez skafandrů, do lesa si je raději oblékli. Pevný materiál dával přece jen jakousi ochranu proti některým nepříjemným překvapením, jako třeba kousnutí jedovatého hada nebo hmyzu. Feíon měl s sebou kromě toho zbraň, ***iég,*** jediný na hvězdoletu, o němž Pavel do této chvíle ani nevěděl. Iég byl podle vzhledu docela obyčejná vzduchová pistole, náboje vypadaly jako malá skleněná zrnka rýže, ale Feíon se na jejich účinky zřejmě spoléhal. Pavel si vzal na výpravu raději co největší nůž, jaký našel v kuchyni. Byla to spíš mačeta a když s ní párkrát švihl, rozhodl se, že bude dobrá. Rozhodně jí věřil více než těm zrnkům rýže z Feíonova iégu.

Jak se mělo brzy ukázat, neprávem.

Oba si vzali na záda velké batohy, aby na zpáteční cestě nasbírali tolik jedlých plodů, kolik jich unesou. Yl-la tvrdila, že je zkusí zavařit do prázdných plastikových konzervových krabic, byla jich na hvězdoletu plná odpadní skříň. Konzervy měly uzavíratelná víčka, daly se tedy používat opakovaně.

Průzkumníci bez potíží došli na okraj pralesa. Pavel Feíona schválně vedl tak, aby sám spatřil holou, sluncem vybělenou kostru, kterou objevila už Yl-la.

»Podívej se – tady pošlo nějaké zvíře!« přivolal ho Feíon polohlasem.

»Na co asi?« projevil zájem Pavel. »Nebo – že by je ***Něco*** ulovilo?«

»Myslíš, že by to mohlo být nebezpečné i nám?« strachoval se Feíon.

»Ten živočich mohl pojít i stářím...,« řekl hned chlácholivě Pavel.

»Podle čeho si to myslíš?«

»To by ho to ***Něco*** snad také hned sežralo,« odtušil Pavel. »Tahle kostra tu leží vcelku. Ale raději uvažujme i to, že tu ***Něco*** může být.«

Do lesa vkročil jako první, aby v křoví mačetou prosekal průchod. Ale už po dvaceti metrech porost zvolna zřídl, takže mohli zase kráčet vedle sebe. Vysoké kmeny stromů se nahoře rozprostíraly do hustých korun, sluneční světlo jimi dolů stěží pronikalo. Ale ani dole nebylo dost místa k tanci. Shora visely tisíce šlahounů, listů, chápavých lián a suše pukajících tobolek, ze kterých se sypal divný oranžový prášek. Bylo tu šero a vlhko. Pokud tu něco rostlo, pak především houby. Pavel jim nevěřil a celkem snadno Feíona přesvědčil, aby se s nimi nezdržovali.

Kráčeli pomalu, opatrně. Feíon se nestaral o směr, nechal to zcela na Pavlovi. Ten chtěl dojít až doprostřed lesa, jak si umínil. Pak se chtěl vrátit jiným směrem, aby se opět dostali na pokraj pouště. Zatím zacházeli stále hlouběji do lesa. Pavel hledal především stopy větších zvířat, která by mohla případně ohrozit člověka, ale žádné tu nebyly. Pokud se na této planetě nebezpečná zvířata vyskytovala, byla jinde, což by bylo jen dobře.

Feíona brzy omrzelo jen tak se lesem procházet. Co chvíli se shýbl, aby si prohlédl nějakou pestrobarevnou houbu, pak začal odbíhat za zvlášť velkými exempláři dál do lesa a nakonec kolem pobíhal jako u vytržení.

»Pav-le!« byl slyšet co chvíli jeho hlas, k neslyšitelnosti ztlumený skafandrem. »Tahle je, co?«

Pavel jen litoval, že aigurské skafandry nemají radiostanice. Feíona občas ani neslyšel. Už ho chtěl zdvořile požádat, aby kolem nepoletoval a raději se bedlivěji rozhlížel, nebo ho něco sežere, když najednou Feíonův hlas zazněl jinak, tlumeněji a zaraženěji.

»Pav-le, pojď sem! Tady je úplná hromada kostí!«

»Počkej, nechoď k tomu!« vykřikl Pavel a rychle zamířil tím směrem.

»Pav-le, pomoc!« rozkřičel se najednou Feíon.

Z jeho křiku čišela hrůza a Pavel tam vyrazil, co mu skafandr dovolil.

Feíon ležel na zemi, zamotaný do jakési sítě. Nemohl se z ní dostat, vlákna byla pevná a strašně lepivá. Pavel mu hned vyběhl na pomoc, ale včas ho napadlo rozhlédnout se, odkud se ta síť vzala. A nahoře pod korunami stromů spatřil druhou, také skoro desetimetrovou síť, právě nad místem, kudy chtěl běžet. Neriskoval a raději těch pár metrů oběhl stranou, ale to už se spíše než na zem ohlížel nahoru.

Náhle spatřil něco, co ho naplnilo odporem. Po silném vláknu se s koruny stromu spouštěl přímo na Feíona veliký černý chlupatý pavouk. Měl bachraté tělo, veliké skoro jako lidská hlava a své chlupaté nohy roztahoval dobře metr do stran.

»Fe-í, pozor, nad tebou!« vykřikl Pavel své varování, ale bylo mu jasné, že dorazí pozdě. Pavouk sjížděl dolů mnohem rychleji než dokázal běžet člověk ve skafandru.

Feíon pohlédl vzhůru a spatřil nebezpečí. Vykřikl hrůzou, zdvihl svou malou vzduchovkovou pistolku, krátce zamířil a vystřelil.

Zbraň jen slabě sykla, jako opravdová vzduchovka. Vzápětí Pavel pochopil, že ta rýžová zrnka nejsou vůbec tak nevinná, jak vypadají. Pavouka nejprve oblétl modravý svit, pak za ohlušujícího rachotu explodoval, rozletěl se na kusy a na houpajícím se vlákně zůstaly viset jen jeho zadní nohy, křečovitě sebou škubající.

Pozemšťan neztrácel čas, doběhl k Feíonovi a pokusil se rozřezat pavučinu, do níž byl nebožák zamotán. Šlo to ztěžka, navíc se vlákna pevně lepila ke všemu. K noži, k rukavicím skafandrů i jedno k druhému. Po chvilce přišel na nápad dovléci Feíona ke kmeni stromu a každý kus sítě tam po odřezání přilepit. Šlo to lépe, ale trvalo mu skoro půl hodiny, než Feíona uvolnil, aby mohl vstát. I potom musel jeho skafandr zbavovat kousků lepkavých vláken.

»Proto ta hromada kostí,« ukázal Feíon s úlevou stranou.

Přímo nad kostmi žádná síť nevisela, ale stranou objevili další čtyři sítě, nastražené a připravené spadnout. Při pečlivějším pohledu u každé objevili jejího majitele – velkého černého pavouka.

»Je jich celá kolonie, pojďme raději pryč!« navrhl Pavel. »Ale raději pomalu a opatrně, nemá cenu spěchat.«

To ani připomínat nemusel. Dál šli dál pěkně na dosah ruky jeden od druhého. Terén tu klesal, půda se stávala bažinatější a boty skafandrů se začínaly bořit hloub. Pak se terén zase zvedl, bažiny zůstaly vzadu a opět šli po tvrdší, ale přece neustále vlhké půdě. Kromě barevných hub tu nic nebylo.

»Ten les není příliš zajímavý,« prohlásil Feíon. »Co jste to s Yl-lou říkali o ovoci? Tady žádné nevidím.«

»Na kraji ho bude jistě dost,« ujistil ho Pavel.

»Pojďme tedy tam, je-li to pravda,« zabručel Feíon.

»Chtěl jsem dojít na ten vršek uprostřed lesa,« namítal Pavel.

Ale Feíon byl už proti a pokud se s ním nechtěl hádat, raději se obrátili zpátky k okraji lesa, i když jinou cestou. Konečně se začalo rozjasňovat a brzy se opět stěží prosekávali hustým okrajovým porostem.

Vyšli dobré dva kilometry od hvězdoletu. Hned na kraji spatřili plody, stejné jako ty, které všem prve tolik chutnaly. Než došli k letadlu, měli oba batohy plné.

»Ani nevím, co s takovým množstvím jídla uděláme,« podotkl Feíon. »Řekl bych, že se toho většina zkazí.«

»Yl-la chtěla něco zakonzervovat,« připomněl mu Pavel. »Zkusíme ovoce sterilizovat, podle mě by stačilo horkou vodou. Nějaká nádoba i vařič se v kuchyni jistě najdou.«

»Byl by to báječný nápad, kdyby vyšel,« usmál se Feíon trochu kysele. »Mohli bychom získat zásoby na další lety do vesmíru, ale nevím, jak to dopadne. Nikdy jsem žádné konzervy nedělal. Škoda – takových planet bychom měli objevit více.«

»Teď nám nic chybět nebude,« řekl Pavel. »V nejhorším případě se necháme zase pohostit tady.«

»Netvrdil bych to tak jistě,« zavrčel Feíon. »Že jste našli pohostinnou planetu, to byla úžasná náhoda, jaká se nebude jen tak opakovat!«

»Náhoda to byla,« připustil Pavel. »Ale teď už mám Yllinu zaznamenanou v mapách. To znamená, že se sem můžeme kdykoliv vrátit. Přinejmenším budeme vědět, co tu můžeme očekávat.«

»Když já tomu pořád nemohu uvěřit!« řekl Feíon nešťastně. »Je to přece naše letadlo, my bychom s ním měli umět létat, ne někdo cizí! Tomu prostě neuvěřím!«

»Uvidíme,« řekl s úsměvem Pavel.

»***Tu vé!***« vítala je od letounu Yl-la. »Pojďte honem! Všichni už jsou vzhůru a bude se podávat báječný oběd, výhradně z místních zdrojů!«

Po větru se k oběma průzkumníkům od letadla nesla vůně. Naplno ji ucítili, když otevřeli teď už nepotřebné přilby skafandrů. Yl-la s Kwaitou mezitím vynesly před letadlo stolek, na něm stál přenosný elektrický vařič a obě tam ve velkém hrnci střídavě míchaly jakousi marmeládu.

»Tak vidíš – i to zavařování jistě zvládneme,« podotkl Pavel. »Jestli jsou vaše děvčata šikovná aspoň tak jako pozemská, nemusíme mít obavy z hladu ani teď, ani později ve vesmíru.«

*****

Planeta Yllina nás hostila štědře – a hlavně mnohem déle, než jsme původně očekávali. Nebyla to úplně mateřská péče, ale stěžovat jsme si rozhodně nemohli.

O jednoho z našich jor-rí jsme přišli, když jsme mu předložili zdejší houby – pak už jsme se jim vyhýbali. Ve mně houby nebudily důvěru od začátku, ale podle Yl-ly rostly na Aiguře velmi chutné druhy a ona proto chtěla vyzkoušet zdejší. Ještě že ji napadlo dát je nejprve zvířatům! Nad mrtvým zvířátkem potom probrečela málem celé odpoledne. Utěšoval jsem ji, že i na Zemi se všechny houby dají jíst, bohužel některé jen jednou. Většina zdejších plodin ale jedovatá nebyla a naše téměř prázdná spižírna se utěšeně plnila zásobami.

Ovoce jsme konzervovali vcelku i v podobě povidel a marmelád. Výborná byla povidla z podlouhlých plodů podobných banánům, které se jinak rychle kazily. Z velkých ořechů, jejichž pevná skořápka se dala těžko rozbít, jsme získávali žlutý olej a vláknitou dřeň plnou oleje, kterou stačilo osmažit, aby nabyla chuti – vepřového řízku. Tak jsem si je hodnotil já – na Aiguře prý žádná taková zvířata nemají, ačkoliv maso jedí – ale spíš z větších zvířat o velikosti přinejmenším našeho skotu. Na naše prasátka jsem raději řeč nezaváděl – kdybych jim je popsal či nedejbože nakreslil, nesměl bych se divit, kdyby se urazili.

Kromě ovoce jsme ve velkém nakládali vejce. Měli jsme na vybranou vajíčka dvou druhů ještěrek, s kožovitým obalem a nahnědlým vnitřkem, lišící se velikostí a chutí. Ta menší mi nechutnala, byla podle mě hořká, ale větší se dala docela dobře jíst smažená i jako přísada do jiných pokrmů. Kromě toho jsme si občas pochutnali na mase ještěrek. Dalo se přirovnat ke kuřecímu a získat je nebylo obtížné. Ještěrky před námi prchaly, ale nikdy neutíkaly daleko, většinou ne dál než na pět až šest metrů, což nebyla vzdálenost, která by je ochránila před střelami z iégu. Lovec se ale nesměl strefit do ještěrky, jen těsně vedle ní, aby ji zabil elektrický výboj, či co to bylo za modravé plamínky, které z toho vždycky vysršely. Pokud ještěrku zasáhla střela přímo, dalo obvykle práci ji posbírat a často to ani nestálo za námahu, jak byla rozcupovaná. Ještěrčí maso se brzy

dobře vyjímalo i v konzervách. Prales dával všechno snadno – ale bez nebezpečí to nebylo.

S pavouky jsme se seznámili hned z počátku. Nestavěli sítě jako u pozemských pavouků, tedy jako překážku v cestě, kterou oběť prostě přehlédne. Umně je rozvěšovali po stromech, aby na překousnutí jediného vlákna spadly. Každá taková síť byla navíc zatěžkána několika kameny, které pavouci vynášeli do korun stromů a ovíjeli lepivými vlákny. Kameny by mohly chycené zvíře i omráčit, ale v každém případě mu znemožnily pohyb. Pevnost vláken a jejich lepivost byla značná. Když připočtu, že si pavouci pro své sítě rádi vybírali místa nad bažinami, kde byla obrana ještě více ztížena terénem, byl jejich lov často úspěšný. Jakmile síť oběť obalila, spouštěl se shora pavouk a jedovatými kusadly její osud zpečetil. Pak obvykle svou kořist i se sítí vytáhl nahoru do koruny stromu, kde si na ní několik dní pochutnával.

Při vytahování kamenů i kořisti osvědčovali pavouci podivuhodnou zručnost. Zátěž na vlákně pomocí dalších pomocných vláken rozhoupávali, dokud nezachytili další, kratší vlákno a to všechno opakovali, dokud nebyla v korunách stromů. Až mě napadlo, zda tím neprojevují i jistou inteligenci – ale když jsem je chvíli sledoval, došel jsem k názoru, že se spíš jedná o složitější instinkt. Dělali to pokaždé stejně.

Druhé nebezpečí, se kterým jsme se setkali, byli hadi.

Jedovatí byli naštěstí většinou malí a nikdy se nám nepostavili, větší škrtiči zase nepoužívali jed a lovili kořist hrubou silou. Prudkým úderem hlavy srazili zvíře k zemi a než se mohlo vzpamatovat, bylo omotáno několika závity tuhého hadího těla. Pak se obvykle ozvalo praskání drcených kostí a když se zvíře přestalo zmítat, bylo vcelku pohlceno.

Velcí hadi se živili i větší kořistí, takže si jeden troufl dokonce i na Feíona. Srazil ho k zemi, ale naštěstí ho nezbavil vědomí. Otřesený Feíon dokázal vytáhnout zbraň a vystřelit. Ani jsem mu nemusel spěchat na pomoc. Ze šoku se ale dlouho nemohl vzpamatovat a skoro týden nevyšel z letadla.

Stříbřitá koule hvězdoletu působila zdálky majestátním dojmem, ale zblízka bylo vidět, že letoun už musel v kosmu ledacos vydržet.

Plášť letounu byl erodovaný, drsný a zčernalý, s rozpraskanými puchýřky průstřelů od mikrometeoritů. Na několika místech byly pláty zvarhanovatělé od nárazů – vzdor zoufalému brzdění vletěl na Zemi Feíon velkou rychlostí do lesa, na Strašlivé dokonce nalomil jednu ze tří přistávacích vzpěr. Na povrchu letounu byla původně spousta malých držáků, konstruktér asi počítal i s opravami pláště za letu v kosmu – ale nevím o případu, kdy by Aiguřané za letu vylezli ven. Většina držáků již byla ulámána a ohnuta, právě tak jako byla ulámána nebo rozdrcena část čidel, vystupujících nad povrch lodi. Kamery byly naštěstí v prohlubeninách, takže byly přece jen trochu chráněny. I tak už byly dvě i s výsuvnými pouzdry zničené, takže nešly zevnitř vyměnit.

Na samém vrcholu měla stříbřitá koule hvězdoletu červenou čepici rubínově se třpytících slunečních baterií. Také v nich už byl nejeden puchýř průstřelu, ale zatím se to na jejich schopnostech neprojevovalo. Určitě byly zapojené do mnoha paralelních větví, takže vyřazení jedné neznamenalo nic víc než malé snížení dodávaného proudu.

Před letoun vynesly dívky kromě vařiče i další věci. Na skládacím stolečku střídavě připravovaly a servírovaly jídlo a nechávaly jej venku i přes noc. Skládací lehátka, na

nichž se ve volném čase často vyhřívali všichni, kdo neměli co na práci, naopak na noc uklízeli, neboť tady v noci pravidelně pršelo a na mokré látce se dobře neleželo.

Nejčastěji jsem na lehátku viděl Kalepa. Byl to dobrák trochu silnější postavy než ostatní, přitom ze všech nejmladší. Bylo mu prý teprve sedm let, ale jak jsem pochopil, rok na Aiguře trvá něco kolem dvou let pozemských, čili byl o málo mladší než já. Kalep s Kwaitou se nikdy neodvažovali od letounu dále než na deset metrů a oba se mi vyhýbali jak mohli. Když jsme se měli uvnitř hvězdné lodi potkat, raději se schovávali do některé kabinky, aby mi nemuseli být ani na okamžik nablízku. Ani nevím, zda se mě štítili, nebo se mě báli. Já jsem snad pro ně přece nepředstavoval ani sebemenší nebezpečí.

Když bylo ale třeba pomoci, oba velice ochotně přiložili ruce k dílu. Navzdory své trochu kulatější postavě Kalep velmi obratně šplhal na vrcholek letadla, kde spolu s Feíonem zalepovali rychle tuhnoucím tmelem ***misót*** různá drobná poškození pláště. Když práce skončila, Kalep se zase jen vyhříval na sluníčku.

Dnes se s ním na lehátkách vyhřívaly i dívky, Yl-la a Kwaita. Feíon odešel s Vontrem do lesa na ovoce a něco k obědu, já jsem zůstal v letadle. Pokoušel jsem se počítat další trojúhelníky, ale bez počítače, bez kalkulačky a bez tabulek goniometrických funkcí to byla práce pro vraha.

Přitom jsem na obrazovkách občas sledoval Kalepa s dívkami, aby je něco nepřepadlo.

Všichni jsme byli oblečení v obleku, který ze všeho nejvíc připomínal hnědou teplákovou soupravu. Něco jako plavky, v nichž by se dalo slunit mnohem lépe, na Aiguře jako oblek neuznávali a asi by to i u mě považovali za ***nemravné oblečení***. Byli stydlivější než my lidé Země, dosud jsem z jejich těl nespatřil více než obličej, krk a ruce. Kdysi ve vesmíru se Yl-la čistě z ***vědeckých důvodů*** odhodlala ukázat mi v pečlivě uzamčené kabince bosé chodidlo, abych jí věřil, že nikdo z nich nemá na nohou nehty ani prsty, ale mají chodidla srostlá. Dělala i s tím ale drahoty a musel jsem jí nejprve dvakrát slíbit, že se ode mě nikdo nic nedoví. Musel jsem se vždycky usmát, když jsem si vzpomněl na pozemské plovárny – chtěl bych někdy vidět, jak by se tam Aiguřané tvářili.

Kdybych bral v úvahu jen jejich postavu, byly by aigurské dívky hezké i podle pozemského měřítka. Nesměly by mít ale prasečí nosy, špičaté uši a nezvyklá černá kukadla, která všechno kazila. Oběma dívkám prý bylo nedávno osm aigurských let – tady jsem opravdu nevěděl, zda jsou starší či mladší než já. Řekl jsem si, že bychom mohli být asi tak nastejno.

Feíon byl ze všech nepozemšťanů nejstarší. Bylo mu už deset let, to je na Aiguře věk samostatnosti. Feíon ostatně vypadal jako nestarší. Jak se zdálo, rozuměl řízení letounu ze všech nejlépe. Nevyvedl ho zmíry ani let mezi planetami, dokázal nejen ovládat letoun, ale rozuměl i funkci jeho agregátů. Přesto to byl právě on, kdo svým prudkým přistáním na Zemi zavinil moje bezvědomí. Díky tomu jsem se dostal dovnitř tohoto letounu, ale také kdovíjak daleko od Země, přičemž návrat byl při jejich znalostech navigace velice problematickou záležitostí. Vždyť ani nevěděli, kudy by měli letět domů – natož aby si pamatovali, kde leží Země.

Feíon se ke mně zpočátku choval stejně jako ostatní, tedy okázale přezíravě. Dával mi najevo, že ničemu nerozumím a do ničeho bych se neměl plést, od toho je tu on a on si jistě poradí. Teprve po příhodě na planetě, která měla poněkud drtivější přitažlivost a kde

se nikdo z Aiguřanů nemohl ani pohnout, jsem byl částečně vzat na milost, ale i pak mi Feíon několikrát zdůrazňoval, že létání mezi hvězdami je nad moje schopnosti a že bych se jim měl do řízení vměšovat co nejméně. Jenom Yl-la se mi věnovala tak, že jsem si nemohl stěžovat.

Nejhůř se ke mě ale choval Vontr.

Toho jsem si zpočátku pletl s Feíonem. Rozeznával jsem je jakž takž podle hlasu, jinak se mi zdáli oba stejní, asi jako se mi zdají stejní všichni Japonci. Brzy jsem ale získal pádný důvod rychle se je naučit od sebe odlišovat. V době, kdy jsem se díky Yl-le naučil pár desítek slov, jsem poprvé poznal, že Vontr má proti mě víc než ostatní. Moc jsem mu ještě nerozuměl, ale pochopil jsem, že Yl-le vyčítá, že spotřebuji mnoho jídla a vzduchu a že pouhá moje přítomnost tady v letadle může ostatní ohrozit, neboť jim zásoby ubývají rychleji než beze mne. Což byla asi pravda, ale já jsem se přece do jejich letadla neprosil a nemohl jsem za to. Syčák Vontr to chtěl ale vyřešit tím, že přemlouval Yl-lu, aby mě otrávila. Myslel si, že jeho slovům nerozumím, jinak by s ní asi nemluvil přede mnou a nahlas. Když jsme pak našli Yllinu, která nás zachránila od smrti hladem a umožnila nám doplnit si zásoby jídla i vzduchu, čekal jsem, že Vontr ztratí důvod k nenávisti, jenže on se mezitím proti mě zatvrdil. Ani plný stůl a plná spižírna letounu jeho nechuť ke mně nepřekonaly. Vontr se ke mě neustále choval povýšeně, ba přímo nepřátelsky. Jednou mě dokonce venku u lesa praštil pořádným kamenem, až mi na chvíli vyrazil dech, ale brzy jsem se vzpamatoval. Myslel jsem, že mě udeřil had-škrtič a hned jsem měl v ruce nůž, čímž jsem Vontra tak vylekal, až málem omdlel. Od něho to také nebyl dobrý vtip, to se na divoké planetě nedělá! Vontr byl starší než já, bylo mu devět aigurských let, ale choval se jako uražený prcek. Přímo si proti mě nic nedovolil, ale musel jsem se mít na pozoru před další ranou zezadu.

A Yl-la? Snad jako jediná ze všech měla mé sympatie od samého začátku.

Její tvář jsem spatřil jako první, jakmile jsem se probral z šoku – úder vlnovými poli aigurských motorů nebyl žádné pohlazení. Přiznávám, že jsem málem utrpěl druhý, když jsem poprvé ve své těsné blízkosti spatřil její jasně nepozemský obličej s plochým nosem vepříka a uvědomil si, kde se nacházím. Navíc moje ochromení ustupovalo jen pomalu, takže jsem teprve druhý den začal ztěžka pohybovat rukama a nohama.

Když jsem se pak mohl pohybovat sám, její zájem o mě neskončil. Naučila mě mluvit jejich řečí a zacházet s mnoha potřebnými maličkostmi. Byla mi opatrovnicí i učitelkou, vděčil jsem jí tu nejvíce.

Setkání s nepozemšťany jsem si ale představoval trochu jinak.

Překonali přímo strašlivé propasti vesmíru, propasti, ze kterých se mi zatočila hlava, ale jak se zdálo, nikdo z nich neuměl pořádně řídit. Feíon, Kalep a Yl-la snad byli schopní s letounem letět tak, aby to vypadalo, že letí podle svého úmyslu a ne náhodně. Z jejich narážek jsem vyrozuměl, že letoun není plně odzkoušený, měl to být snad první stroj schopný létat mimo normální prostor – ale oni se zvláštnostmi nadprostoru nechali zaskočit a nenaučili se v něm pohybovat ani po roce bloudění. To jsem od nich nečekal. Jakési vysvětlení jsem nakonec z Yl-ly vytáhl, ačkoliv o tom dlouho nechtěla slyšet a tím méně mluvit. Podřekla se mi o jakémsi mejdanu, při kterém si vzala partu svých kamarádů na nepovolenou prohlídku otcova vývojového stroje – nikdo neví, jak se to stalo, ráno se probudili ve vesmíru a od té doby v něm bloudili. Yl-la samozřejmě do krve

zapírala, že by odstartovala ona – což jsem jí věřil, stejně jako Kwaitě, ta vůbec byla strašpytel k pohledání. Kdo to ale zavinil?Měl jsem na vybranou: Feíon, Kalep nebo Vontr – zapírali pochopitelně všichni, jeden z nich musel tedy nutně lhát.

A já? Byl jsem v tomhle letadle cizinec, jediný člověk ze Země. Doma jsem nebyl vůbec ničím – co je to patnáctiletý kluk, který má většinu škol před sebou? Bylo mou předností, že jsem byl fyzicky trochu silnější než oni? A přece – asi jsem měl proti nim ještě jednu velmi důležitou výhodu. Nejen v tom, že bych se nebál. Odvaha, která pramení z neznalosti věcí, není k ničemu. Chtěl jsem jim dokázat, že lidé Země nejsou na tom nijak hůř, i když se nám zatím nepodařilo najít cestu mezi hvězdami. Jisté je, že Aiguřané se vzdávali dříve než bylo zdravé. A co hůř – vysloveně se báli experimentovat. Proč se tak úzkostlivě drželi jediného stereotypu? Vždyť přece oni nebo aspoň jiní Aiguřané objevili nadprostor, jehož tajemství dosud lidem Země navzdory snažení tisíců vědců unikalo!

Jednou – nejspíš náhodou hned na počátku cesty – objevili způsob, jak se dostat od hvězdy ke hvězdě. Zapnout konvertor prostorů a letět tak dlouho, až se objeví malé oranžové světélko, signalizující přítomnost hvězdy. Jenže se vždycky zoufale snažili, aby taková těžko popsatelná pohybující se zelená vlákna, objevující se během pobytu v nadprostoru na obrazovkách, plynula stále rovnoměrně kolem letounu. To se jim většinou dařilo, ale mně se zdálo, že letoun opisuje nejnemožnější křivky, nejspíš spirály. Oni by se toho postupu drželi tak dlouho, dokud by přece jen neobjevili Aiguru, což vzhledem k náhodnosti jejich přeletů vypadalo beznadějně. Já jsem naopak věřil, že létání ve vesmíru je věcí matematické přesnosti. Podle mě bylo možné polohu Aigury vypočítat. Horší bylo – jak. Aigurská civilizace neznala počítače a v jejich nádherném kosmickém letadle jsem neobjevil pořádné tabulky goniometrických funkcí!

Z něčeho jsem ale musel začít. Na největší souvislou stěnu dolní chodby jsem si pomocí provázku nakreslil co největší kruh a jeho pomocí jsem proměřil a sestavil vlastní tabulky funkcí sinus a tangens. Moc přesné to asi nebylo, ale lepší něco nežli nic, usoudil jsem, vzal jsem největší papír, jaký jsem v letadle našel, (naštěstí znali papír skoro stejného vzhledu jako náš), a začal poctivě srovnávat fotografie a kreslit hvězdu po hvězdě.

Yl-la brzy přerušila nicnedělání a zastihla mě uprostřed výpočtů. Ačkoliv jim nerozuměla, nabídla se, že mi pomůže. Ano, Yl-la byla mnohem zvídavější, než všichni ostatní dohromady. Proti nim měla důležitou přednost. Měla o mě zájem. Jistě ne o mě samotného, ale pořád se chtěla dovědět něco nového o Zemi. Bylo to přirozené, jen jsem nechápal, jak mohou ostatní Aiguřané projevovat takový okázalý nezájem o všechno, co souviselo se Zemí. Já jsem sbíral informace o nich stejně dychtivě, jako Yl-la o mě. Když už jsem byl mezi nimi, chtěl jsem se aspoň o nich co nejvíc dozvědět.

*****

Planetu nazval Pav-le na mou počest Yllina.

Podle práva objevitele ji mohl nazvat podle sebe, takže mě tím jménem dost překvapil a přiznám se, docela mi tím polichotil. Yllina byla vskutku pohostinná a pobyt na ní se po předchozím nebezpečném bloudění vesmírem podobal nezasloužené rekreaci. Byla to vlastně první planeta, na které jsme mohli delší dobu zůstat a trochu si odpočinout, pokud nepočítám domov Pav-le, Zemi, kterou jsme opustili příliš zbrkle.

Feíona mrzelo, že tuto planetu neobjevil on, Feíon Sygyt, syn Uilli Sygyta, ale Pav-le, cizinec v našem letounu – ale už se stalo. Utěšoval se, že časem najdeme planet více a některá se bude určitě jmenovat po něm, ***Feíonis***.

(Bohužel se mu to nikdy nepodařilo, ačkoliv měl od začátku všechny předpoklady stát se dobrým kosmickým kapitánem.)

Pav-le mi byl velice nakloněn, když první objevenou planetu nazval mým jménem – ale neprotestovala jsem.

Že budu nadlouho jedinou ženou, podle níž se jmenuje celý svět?

To by mě ani nenapadlo – takovou poctu jsem si určitě nezasloužila.

Ukázalo se, že nám mohou být nebezpeční zdejší hadi škrtiči a velcí jedovatí pavouci, ale jiné nebezpečné druhy zvířeny zdejšího světa jsme naštěstí neobjevili. Pavouci nám nevadili, pokud jsme se drželi na kraji pralesa, nepouštěli se zbytečně do hloubky a pro jistotu dávali pozor na větve, přečnívající z pralesa ven. Kvůli hadům trval Pav-le na tom, že budeme vycházet do lesa jen ve dvojicích, čemuž jsme se ochotně podrobili, neboť to souhlasilo i s naším názorem ohledně bezpečnosti.

Do hlubokého lesa jsme ostatně ani neměli důvod chodit. Spousta výtečných lesních plodů rostla hned na kraji a co jsme přes den otrhali, brzy opět narostlo. Okraj pralesa nám dával nejen okamžitou obživu, ale umožňoval nám i pozvolné doplňování zásob hvězdného letounu. Není div, že se nám nechtělo vracet se do mrazivého kosmu, ačkoliv bylo jasné, že přece věčně na Yllině zůstat nemůžeme.

Zařídili jsme se jako na dlouhodobý pobyt. Zpočátku jsme se omlouvali tím, že je třeba doplnit zásoby vzduchu, potravin a vody, ale jednoho dne byly konzervy opět plné, nádrže na vodu také ave všech tlakových láhvích byl plný tlak čistého kyslíku – a přesto jsme zůstávali dál.

Při jednom společném večerním jídle Pav-le jakoby nic navrhl, abychom už konečně odstartovali. Říkal, že jsme Yllinu jaksepatří využili, ale jsme na ní půl roku a to je trochu dlouho. A že bychom měli letět hledat Aiguru. Byla bych s ním souhlasila, ale Kwaita začala ječet jako pominutá au klidnila se až když Pav-le zamračeně přivolil start opět odložit.

Takže jsme zůstali na Yllině ještě několik dalších týdnů.

Teď už všichni většinou jen polehávali a vyhřívali se na slunci. Neměli jsme nic na práci. Feíon s Kalepem zpočátku pečlivě kontrolovali plášť lodi a zalepovali zvenčí všelijaké puchýřky a otvory po setkání s kosmickými kamínky, ale jednou to skončili a pak už neměli co dělat. Nebylo ovšem v jejich silách opravit nalomenou přistávací vzpěru, následek Feíonova přistání na Strašlivé, přistání, na které nikdy nezapomenu.

Do smrti nepochopím, jak se to mohlo stát.

Zdálky tahle planeta vypadala nevinně, ale měla strašnou přitažlivost. Jen díky automatu, který nedovolil přistání větší rychlostí, jsme se nerozplácli o povrch. Náraz to byl ale strašlivý, divím se jen, že se letoun nerozsypal a jeho konstrukce vydržela drtivý tlak ovzduší, který nám promáčkl i membránu vnějšího tlakoměru. Naštěstí jsme přistáli na hřebenu vysokánských hor, kde byl tlak jistě znatelně nižší než dole v údolí – kde by nás to nejspíš rozmačkalo na kaši.

Když jsme se blížili k povrchu, srazila gravitace Feíonovi ruce do klína, takže přistávání vlastně jen přihlížel a nemohl do něho vůbec zasáhnout. Po nárazu jsme byli

všichni chvíli bez sebe, ale když jsem se probrala, pochopila jsem celou hrůzu našeho postavení.

Ležela jsem na lůžku, promáčknutému až k dorazům pérování. Určitě jsem vážila nejméně pětkrát víc než normálně. Slyšela jsem, jak se lodí ozývá praskání, ale loď zůstávala stále stejně nakloněná. Jen dole dlouho kvílelo nějaké čerpadlo. Uvědomila jsem si, že se bezmocně sténající hydraulika marně pokouší podle holu-póde srovnat loď do vodorovné polohy, ale přitažlivost planety byla silnější. Pak se ozvalo skřípění a všechno umlklo. Špatně mazaný elektromotor se zadřel a pojistky ho odpojily. Loď se nepřevrátila, ale zůstala nakloněná. Bohužel, nikdo se nemohl ani pohnout. Leželi jsme, sotva jsme lapali po dechu.

Křičela bych děsem, jak jsem pociťovala nesmírnou hrůzu a beznaděj, ale nešlo to, příšerná tíže se na nás navalila jako balvan. Všechno záviselo na tom, zda se Feíonovi přece jen podaří zapnout motory, ale minuty ubíhaly a nic se nedělo.

Pak jsem omdlela a víc si nepamatuji, ale když jsem se na to Feíona později podrobně vyptávala, vylíčil mi, co se dělo v řídící kabině.

»Bylo to děsné,« držel si hlavu v dlaních, když na to jen vzpomínal. »Pilotní sedadla byla v nevýhodné poloze, musel bych zvedat ruce šikmo vzhůru, abych na řízení dosáhl. Věděl jsem, že jsem jediný, kdo z nás může motory zapnout, ale nemohl jsem se ani pohnout, nešlo to. Marně jsem napínal svaly, pokaždé mi tíže srazila ruce nazpět a obvykle jsem se přitom ještě bolestivě udeřil do kolen.

Myslel jsem, že naberu sil, když budu chvíli nehybně ležet. Ale čím déle jsem se nehýbal, tím to bylo horší. Brzy mi zdřevěněly odkrvené nohy, rozbolela záda, a o křeslo jsem se otlačil, až jsem měl na zádech fialové skvrny.«

(To byla pravda, my ležící jsme na tom byli lépe, naše těla byla na lůžkách lépe rozložena, ale velké fialové podlitiny jsme potom měli všichni.)

»V té chvíli jsem uslyšel sténání přetíženého motorku,« pokračoval po chvilce Feíon. »Někdo otevíral dveře do pilotní kabiny. Musel by ale u dveří dosáhnout na knoflík a to by předpokládalo trochu se vztyčit. Nedovedl jsem si něco takového ani představit, takže jsem tu myšlenku zase zavrhl. Abych se ke dveřím podíval, musel bych pootočit hlavou, ale i to bylo nad mé síly. Řekl jsem si, že se mi to muselo jen zdát, ale pak se stalo něco, co mě šokovalo.

Vedle se ozvalo namáhavé supění – a pak jsem spatřil ruku, jak se zachytila za opěrky na sousedním pilotním křesle. Nemusel jsem vidět víc, abych poznal, čí ruka to je. Takové zvláštní rohovité destičky má na prstech jedině Pav-le. Jedině on se dokázal připlazit až do pilotní kabiny a dokonce otevřít dveře! Ale co víc – předtím byl přece ve své kabince, pak by se musel vyšplhat nahoru po žebříku v šachtě, což bylo ještě nepředstavitelnější.

Pav-le chvíli sbíral síly, potom prudce trhl za opěrky a přitáhl se. Než jsem se nadál, měl horní polovinu těla v křesle, které se pod ním zhouplo na doraz pérování a už tak zůstalo, pak se zavlnil jako had – a seděl vedle mě. Zíral jsem na výkon, který mi právě předvedl, ale naděje mi to nepřidalo. Pav-le má jistě strašnou sílu, ale nemá znalosti. Já bych uměl řídit letoun, ale nemohl jsem se pohnout. Pav-le se mohl pohybovat, možná s obtížemi, ale přece, jenže – neuměl řídit.

Ačkoli jsem tomu dlouho nemohl uvěřit, Pav-le dokázal vzletět. Stačil jsem mu vysvětlit, jak zapnout motory a jak udržovat rovnováhu letadla. Pav-le to všechno kupodivu pochopil a motory zapnul, ale když zabraly, vykřikl jsem bolestí a dál si nic nepamatuji. Po dlouhé době jsem se probral, ale to už bylo v letounu zase beztíží, viseli jsme nad Strašlivou, ale k mému nebetyčnému údivu jsme na ni ani nepadali ani se od ní nevzdalovali. Ležel jsem jen letmo připoután na lůžku ve své kabině, ty jsi tu poletovala a starala ses o mě...«

Po tomhle dobrodružství Feíon proti všem ostatním prosadil, že Pav-le musí naučit aspoň základům pilotáže. A trval na tom, že od této chvíle musí Pav-le sedět vedle něho při každém přistávání. Jeho síla nám dávala naději, že se už nikdy nedostaneme do žádné podobné pasti.

Pav-le se naučil pilotovat brzy. Dokázal přistát na planetě, kterou jsme spolu objevili – a jak se zdálo, objevil také principy spolehlivé kosmické navigace. Což bylo něco, nač nepřišli ani zkušení piloti tátovy skupiny, kteří tvrdili, že nadprostor ***evsej*** je šílené bludiště, které jen tak nezvládneme.

Pav-le a já jsme se nedrželi ostatních. Zatímco ostatní se vyhřívali na lehátkách vynesených z letounu, my jsme pobývali v pilotní kabině, ačkoliv venku bylo mnohem příjemněji. Nebo jsme naopak odcházeli tak daleko, aby na nás nebylo vidět. Vždycky jsme měli poznámkové bloky, které se tak osvědčily, když jsem učila Pav-le naší řeči. Tentokrát se ale nejednalo o učení. Stránky bloků byly brzy pokresleny trojúhelníky a nesrozumitelnými symboly. Pav-le učil mě, ukazoval mi, jak počítá vzdálenosti mezi hvězdami a spolu jsme kreslili mapu této části vesmíru.

S Pav-le se na Yllině začala dít změna, které si všichni brzy všimli. Jeho kůže byla den ode dne tmavší. Jak byl prve nepřirozeně bledý, tak byl naopak nezdravě, až hnilobně hnědý. Začali se mu vyhýbat, jako kdyby měl nějakou neznámou nemoc. Jedině Feíon mě na to přišel upozornit, ale nechtěl to udělat tak, aby jeho slova slyšel Pav-le. Počkal si na chvilku, kdy jsem byla v malé kuchyňce letounu sama a přímo se mě zeptal:

»Poslyš, Yl-lo, nemáš dojem, že Pav-le onemocněl? Kdyby ta jeho nemoc byla nakažlivá, první bys potom onemocněla ty! Dávej si, prosím tě, větší pozor!«

»Pav-le není nemocný,« ujistila jsem ho.

»Není? A to sis nevšimla, jak se změnila barva jeho kůže?«

»Toho jsem si všimla,« usmála jsem se na něho, »dokonce si myslím, že dříve než kdo jiný. Jenže jsem se ho hned zeptala a on mi vysvětlil, že to není nic divného ani nebezpečného. Tak se prý u lidí na Zemi projevuje slunce. U nich je to normální, to víš, je to přece jen člověk z jiného světa. Důležité je, že on o tom ví a není to nic zlého.«

»To jsem rád,« oddechl si. »Bylo by hrozné onemocnět a zemřít tady, tak daleko od Aigury.«

»To můžeš směle pustit z hlavy,« usmála jsem se na něho. »Včera mi Pav-le ukazoval ruku. Na těch místech, kde mu kůži zakrývá oblek, je pořád stejně bledý. Můžeš mi věřit, ale kdybys chtěl, jistě ti ukáže ruku také.«

»To nebude třeba, věřím ti,« ujistil mě rychle. »Také by mě zajímalo, co pořád děláte,« pokračoval po chvíli.

»Proč to chceš vědět?« mrkla jsem se na něho nedůvěřivě. »Jestli ti něco povídal Vontr, řekni mi to hned, stejně to na tobě poznám.«

»Co by mi měl Vontr povídat?« podivil se.

»On ti neřekl, jak jsem ho včera vyhodila?« podívala jsem se na něho nejistě.

»Ne, nemluvil jsem s Vontrem,« ujistil mě. »A pročpak jsi ho...«

»Vyhodila jsem ho, protože jsem nemínila poslouchat jeho řeči,« přerušila jsem ho. »A tobě říkám předem: jestli se ti také nelíbí, že se zajímám o Pav-le, když tu mám *na vybranou hezčí chlapce,* můžeš jít rovnou za ním. Protože jestli to řekneš tak neomaleně, jako to řekl on, poletíš těmi samými dveřmi!«

»Aha,« pochopil mou nepřátelskou náladu. »Takže Vontr... Já ale nejsem on a jdu jsem za tebou ze zvědavosti. Co vy dva pořád děláte? Jak tě už trochu znám, bude v tom nejspíš věda. Nemyslíš, že mě to může zajímat také? Pav-le slíbil, že nám ukáže, jak umí nadprostorem létat od hvězdy ke hvězdě. Ty jsi také říkala, že to umí. Věřím ti, ale pořád mi to vrtá hlavou. Jak může vědět, u které hvězdy se vynoří? Pochop, je to strašně důležité a určitě na tom závisí, zda se vůbec někdy vrátíme domů!«

»V tom případě máš štěstí,« odfoukla jsem svůj hněv a zase jsem se na něho přívětivěji usmála. »Už jsem si myslela, že jsi stejný jako ostatní. Všichni se na Pav-le díváte, jako by byl zvíře, nejvýše divoch z pralesů Bodiiru. Pořád nechcete pochopit, že je to člověk jako my, pochází zcivilizovaného světa a ví toho o vesmíru víc než my.«

»To snad přeháníš!« pokusil se mi odporovat, ale tím jen přilil oleje do ohně.

»Přeháním?« vybuchla jsem. »Nevidíš, jak rychle se naučil řídit naše letadlo? Dovede s ním létat lépe než my sami! To ti nic neřeklo? Myslíš si, že Pav-le přišel na principy navigace v evseji náhodou? Fe-í, přestaň se konečně vyhřívat na sluníčku a začni myslet! Možná jako já přijdeš na to, že Pav-le zná kosmickou navigaci dávno předtím, než jsme ho vzali do našeho letadla. Obávám se, že nás nakonec doveze domů a my ani nebudeme vědět jak! Jak snadno u Strašlivé dokázal, že jsme se nad ní vznášeli – bez motorů? Přitom to bylo jednoduché, sám jsi to musel uznat. Napadlo by tě vůbec vyvážit gravitaci odstředivou silou?«

»Asi ne – ale vždyť oni nemají letadla, aby mohli létat do kosmu. Ostatně, ani on přece neví, kde jsme!«

»Tím prvním bych si asi na tvém místě tak jistá nebyla,« zavrčela jsem. »Předně – lidé Země do vesmíru létají, dokonce déle než my. Že nemají stejná hvězdná letadla? To by snad byl zázrak, aby měli přesně to samé, nemyslíš? Stejná letadla nemají – mají jiná, větší! Už jsem se na to Pav-le ptala. A co se týče toho, že Pav-le neví, kde jsme? Víme to snad my? Vždyť my jsme dokonale zabloudili, je tomu tak? Kdybychom prý alespoň měli pořádné hvězdné mapy, říkal, hned by to bylo jiné! To mu totiž nejvíc chybí! Ale myslím si, že nebude dlouho trvat a on si je udělá. Pak se to otočí – on bude s naším letadlem v evseji jako doma a my se na něho budeme jen nechápavě koukat – jako ti divoši z pralesů Bodiiru.«

»Tomu už nevěřím, nezlob se na mě, to už pořádně přeháníš!« vyhrkl.

»A proč by to nebyla pravda?« podívala jsem se na něj zamračeně, jakoby urazil mě samotnou. »Pořád doufáš, že divoch nemůže zvládnout to, co my sami neumíme? To se pak možná budeš divit! Pav-le umí tolik věcí, že se mi z toho točila hlava, když jsem si to poprvé dala dohromady. Například: moje znalosti matematiky mu připadají směšné a nechápe, jak s ní vystačím. Což je možná moje chyba, skutečně v matematice nevynikám. Co bys ale řekl tomu, že si přede mnou několikrát posteskl, jaká je škoda, že

tady nemá svůj počítací stroj? Navrhla jsem, že mu udělám z korálků jiný, ale on se nejprve rozesmál a pak mě úplně vyvedl zmíry. Jejich počítací stroje jsou prý hrozně složité, obsahují milióny mrňavých součástek, pracují na elektřinu, dovedou všechno možné a navíc miliónkrát rychleji, než to dokáže člověk. Představ si, on mi tvrdil, že má doma stroj, který umí mluvit lidskou řečí! A že to, co jsme předtím spolu počítali celý týden, by jeho stroj spočetl dřív než mrkneš okem! Co ty na to?«

»Že si vymýšlí – to přece nemůže být pravda!«

»A co když nelže? Co pak? Co když opravdu jejich stroje existují a jsou takové, jak říká? Vzpomeň si, co jsi usuzoval o tom strojku, co měl Pav-le na ruce, když jsme ho našli? Podle tebe to byla tretka bez významu, ***obvyklá ozdoba divochů***. Pav-le mi tvrdil, že to byly hodinky. Kdybychom je girrigovým úderem nepoškodili, ukazovaly by prý pozemské číslice. Ty tvrdíš, že jsi tam neobjevil vůbec nic, co by dávalo smysl. Pravda, nebyla tam kolečka – zato nějaké jemné drátky, což snad dávalo tušit, že to bude něco elektrického, vzpomeň si! Pav-le tvrdí, že jejich součástky musíš hledat pod hodně silnou lupou, jak jsou mrňavé. Víš, zdá se mi, že jsi jeho hodinky zkoumal jako divoch. Sice kleštěmi a ne kamenem, ale se stejným výsledkem. Dodnes jsi nepochopil, co v nich bylo! Já mu už věřím, že jejich civilizace je opravdu jemnější než naše!«

»I kdyby to byla pravda, on bude bez svého počítacího stroje úplně vedle!« řekl Feíon uraženě.

»A co řekneš na to, že Pav-le v současné době zná nejen které hvězdy jsou nám nejbližší, ale i jak je která od nás vzdálená? A také jak jsou vzdálené jedna od druhé? Nejbližší hvězdy, tím myslím sto těch opravdu nejbližších, rozumíš? Jeho strojky by to určitě urychlily, ale on to klidně počítá i bez nich.«

»To přece není možné, Yl-lo, pochop to!« zkusil namítat. »Možná, kdyby měl nám neznámé přístroje, pak bych se tak nedivil. Ale vždyť on tu nemá nic víc, než co tu máme i my! Že by dokázal něco tak nepředstavitelného? To považuji za vyloučené!«

»Budeš se muset od něho mnohému přiučit, Fe-í,« podívala jsem se na něho dost shovívavě. »Jen se musíš víc zajímat o to, co Pav-le dělá, místo věčného odpočívání s ostatními. Mohu ti slavnostně sdělit, že vzdálenosti ke hvězdám už umím počítat i já a není to nakonec nic těžkého, jenom jsem se musela naučit postup, jak to dělá Pav-le. A jde to i s mými ubohými znalostmi matematiky, ani jsem se na to nemusela učit jeho značky. Potřebuji k tomu jen jeho tabulky, ale ty si udělal sám a také v nich není nic převratného. Jak to jednou pochopíš, už se ti to zdá prosté.«

»Chceš říci, že bych se to mohl také naučit?« podíval se na mě tak vyjeveně, až jsem se upřímně rozesmála.

»Byla bych tě k tomu už dávno pozvala, kdyby ses od Pav-le neodtahoval. Ostatně Pav-le sám chtěl, aby ses k nám přidal, já jsem ho přemluvila, aby počkal, až ty sám konečně projevíš zájem. Takže jestli chceš...«

»Jestli chci? Ovšemže chci. Yl-lo, zajdi hned za Pav-le, prosím.«

»Proč?« usmála jsem se na něho. »Pojď se mnou! Myslíš, že mám na něho výsadní právo? Nebo se ho bojíš?«

Při těch slovech jsem mu dala do ruky podnos a narovnala trojí porci jídla na znamení, že tentokrát budeme jíst ve třech.

»A neboj se ho, neukousne tě. Když jsem mu řekla, že se všichni bojíte jeho nemoci, na nikoho se nezlobil, jen se tomu smál.«

*****

Aiguřané se stále odmítali vypravit od místa přistání dál než na pár set metrů, ale já jsem nechtěl odletět z neznámé planety, aniž bych se tu trochu rozhlédl. Připadalo by mi příliš smutné navštívit svět kdovíjak vzdálený od Země a spokojit se pak s pobytem na jednom jediném místě.

(Když jsem později zjistil vzdálenost od Ylliny k Zemi, zatočila se mi z ní hlava. Tisíc tři sta – plus minus dvacet – světelných let je přece jen víc než z Ostravy do Aše. Vždyť jen ta tolerance činila víc, než na kolik si lidstvo jako takové kdy trouflo.).

Kdyby Aiguřané přistáli na Sahaře na okraji jedné oázy, neobjevili by ze Země nic víc než jednu studnu, pár palem a zdivočelých datlí, což by byla podle mého mínění nebetyčná škoda. Ale oni to skutečně neudělali lépe. Na Zemi navštívili jediný nevelký lesopark, ve kterém polámali při přistávání pár stromů a sebrali člověka, který měl zkrátka smůlu, že se tam právě nacházel. Z nádherných pozemských měst neviděli ke své škodě ani záblesk světla. Že neviděli zblízka naše Slunce? Jak by také mohli, když se vynořili z mimoprostoru na noční straně Země – a byli na ní sotva pár minut?

Yl-la často vzpomínala na své rodné město Mofidii, ale mě neohromila. Mofidie měla podle jejího vyprávění sotva deset tisíc obyvatel, což na Zemi rozhodně neznamená velkoměsto. Hlavní město císařství Rumo-og mělo být největším na Aiguře – ale jeho sto tisíc obyvatel by v Čechách působilo jen jako menší krajské město. Aigura podle všeho nebyla tak hustě osídlená jako Země. Byly na ní větší neobydlené plochy. Nejen pouště, ale i území, kde byli obyvatelé během poslední války z větší části vyvražděni a zbytek byl odvezen do centra Šimarovy říše k ***převýchově*** – nepříjemně mi to připomínalo pozemské gulagy nebo Dachau.

Nacházet se na neznámé planetě a ani se nepokusit trochu blíž ji poznat?

To bych si asi nikdy neodpustil. Kdoví, kolik desítek světelných let jsme od Země – a já abych seděl na rozkládacím křesílku a slunil se? Ne, to ať po mně nikdo nechce.

Rozhodl jsem se ke krátké výpravě doprostřed zdejší kruhové pouště. Bylo mi jasné, že nikoho z Aiguřanů nepřemluvím, aby tam šel se mnou. Půjdu tam tedy sám, ale na tak malém prostoru jsem neočekával žádné vážnější nebezpečí. Pavouci mě nemohli překvapit, s hady to bylo horší, ale ani ti mě neodradili. Vezmu si na výpravu skafandr, aby mě neohrožovaly jedovaté druhy. Na ostatní mi musí stačit veliký kuchyňský nůž. Samozřejmě by bylo lépe vzít si na takový podnik něco účinnějšího, ale Feíon ***iég*** pečlivě zamykal a kdoví, zda by mi tuto jedinou zbraň výpravy vůbec svěřil.

Vzal jsem si batoh a vyrazil do lesa – údajně na ovoce. Ani všímavější Yl-la se tentokrát nepozastavila nad tím, že si beru skafandr, ačkoliv jsem na kraj lesa většinou chodil jen v kombinéze. Skafandry na všech členech výpravy neuvěřitelně plandaly, očividně byly pro dospělé, mně jedinému seděl. Potřeboval jsem tentokrát jistotu, že si mě nevyhlídne za kořist nějaký jedovatý had. Zamířil jsem nejkratší cestou do středu lesa, kde strměla silueta zdejší hory. Měl to být výšlap sotva na pár hodin, ledaže bych se něčím kromobyčejně zdržel.

Brzy jsem se prosekal souvislou hradbou na okraji lesa a ocitl se uvnitř. Tady bylo volněji, nebyla tu tak hustá změť rostlin, zejména trnitých šlahounů, jako na pokraji.

Našlapoval jsem opatrně, abych nedělal zbytečně hluk. Nebál jsem se zdejších ještěrek, ale přece jen jsem chtěl na této výpravě poznat co nejvíce. A skutečně jsem několikrát zahlédl zvědavé ještěrky, dvakrát jsem z temné houštiny zahlédl svítící oči, ale jejich majitelé se rychle schovali. Samozřejmě – byl jsem tu příliš velký, žádný menší tvor mi nemohl důvěřovat, že nejsem na lovu. Stejně tak všechno prchalo před pavouky, jakmile sešplhali níž. Les byl tichý, kromě zvuků, které jsem tropil, se téměř nic neozývalo.

Prošel jsem opatrně několika bažinami, ale všechny měly dostatečně únosné dno. Kvitoval jsem to jako plus, ale před každou další jsem dno pečlivě sondoval. Pak se konečně začal terén zvedat a bažiny zmizely. Nahradily je ale neprůchodné houštiny, stejné jako na pokraji lesa nedaleko letounu, jen mnohem obtížnější díky šikmé ploše, jakou tady terén představoval. Prosekával jsem si křovím pěšinku jako princ na zámku Šípkové Růženky, klouzal a padal, ale přece jen jsem pomalu postupoval.

Konečně jsem se dostal tak vysoko, abych mohl občasnými otvory v hradbě listí přehlédnout své vzdálenější okolí. Byl jsem nad horizontem nejvyšších korun okolního lesa. V rozhledu mi vadily jen koruny nejbližších stromů, bohužel příliš husté na to, abych získal slušnější rozhled. Občas se ale přece jen v hustém listí našla díra, kterou bych mohl obhlédnout prales.

Stoupal jsem výš a výš, pomalu, ale přece. Několikrát jsem musel změnit směr, abych se nedostal pod pavoučí sítě – věřil jsem sice, že by mi k obraně nůž stačil, ale právem se říká, že ***člověk nesmí peklu podat ani prst***. Pak se začal terén srovnávat, tušil jsem, že nemohu být daleko od vrcholu. Koruny stromů zde byly řidší, rozhled do stran nádhernější. Nahoře snad uvidím nejlépe, ujišťoval jsem se.

Konečně jsem stanul až na vrcholku, jako svého času praotec Čech. Podobnost byla tím větší, že mi kopec svým tvarem skutečně Říp připomínal.

Rozhled tu byl opravdu krásný. Prales zůstal dole, tady stály jen ojedinělé stromy. V dálce jsem viděl stříbřitou kouli našeho hvězdného letounu.

To nejzajímavější mě ale na samém vrcholku kopce teprve čekalo.

V hustém křoví mezi stromy jsem objevil síť ze zlatě se lesknoucího kovu, napnutou na skoro desetimetrovém kruhovém kovovém rámu ze stejného materiálu.

Přiznám se, pořádně mě zamrazilo.

Na zdánlivě pusté planetě Yllině jsem náhle stál přímo před – parabolou radaru. Nebo před něčím, co se tomu po čertech podobalo. Včetně správně zahnutého vlnovodu a kovové osy, kolem níž se parabola zřejmě měla otáčet. Tohle rozhodně nebylo přírodního původu, ale – dílem inteligentních bytostí…

Ačkoliv – ještě něco tu nebylo v pořádku.

Silný strom, jehož kořeny překrývaly deskovitou základnu radaru, by svým kmenem otáčení paraboly naprosto jistě znemožňoval. Byl to prastarý, staletý strom – ale musel vyrůst později, než byl radar postaven.

Ten radar byl zřejmě už dávno ponechán svému osudu. Ať jsem se rozhlížel jak chtěl, nic víc jsem tu neobjevil, ale sama existence toho monstra byla víc než bych tady čekal.

Aiguřané to postavit nemohli. Lidé ze Země také ne. Musel to tedy být někdo třetí.

A všechno kolem dostalo okamžitě úplně jiný smysl...

*****

Smrtící lest

Náš poslední jor-rí náhle za velice podivných okolností pošel.

Když jsem ho chtěla ráno jako obvykle nakrmit, našla jsem ho ztuhlého. Kůži pod srstí měl zčernalou a mrtvé oči zalepené podivným zeleným hlenem. Vyburcovala jsem okamžitě ostatní. Chvíli jsme se radili a pak jsme se raději obrátili na Pav-le.

»Já jsem hned říkal, že se mi ta poušť nelíbí,« pokrčil rameny, ačkoliv se dobře pamatuji, jak nám těsně před přistáním podobná podezření rozmlouval.

»Voda tu je, kousek odtud je prales, kde se rostliny mačkají jedna přes druhou, ale tady není ani stéblo trávy? Zdá se mi to čím dál tím podezřelejší. Nezapomeňte, že tu může působit něco neznámého, neviditelného – a příšerně nebezpečného. Měli jsme zmizet dříve než došlo na moje obavy. Ještě že to zatím odnesl jenom jor-rí! **Zatím**!«

Kdyby taková slova řekla známý strašpytel Kwaita, mávli bychom asi nad nimi rukou. Když je říkal Pav-le, o kterém jsme všichni věděli, že se jako jediný nebojí ani jedovatých obřích pavouků, zapůsobilo to podstatně více. Kwaita najednou chtěla okamžitě odletět pryč, ačkoliv tomu dosud bránila. Selanka skončila stejně náhle jako začala. Za malou chvíli bylo všechno připraveno, všechno naloženo a z Ylliny jsme velice nakvap odstartovali.

Věděla jsem, že Pav-le už dlouho chce odletět, však jsem ho v tom podporovala, ale tentokrát to nebylo proti vůli ostatních. Jak Kwaita hystericky vříškala, když nám Pav-le navrhoval odlet, tak se najednou mohla přetrhnout, jen abychom už byli pryč.

»Nebyla to špatná planeta,« řekl Pav-le, když náš letoun zvolna stoupal nad hranice atmosféry. »Kdybychom ve vesmíru v dohledné době neuspěli, budeme se sem možná rádi vracet. Je tu vzduch, voda i jídlo.«

Pak zamířil letoun do směru, podle něho nejzajímavějšího. Neměli jsme žádný protinávrh, spolehli jsme se čistě na něho. Na mou prosbu Pav-le bez nejmenšího zaváhání proletěl strašlivou propast k nejbližší rudé hvězdě, kde jsme zůstali viset v prostoru, abychom dobili akumulátory. Pav-le se samozřejmě strefil tak blízko, že se nám hvězda jevila skutečně jako ***Rudý obr*** a baterie se rychle doplnily.

Konečně přesvědčil i Feíona, který si sice pořád broukal, jako že tomu nemůže uvěřit, ale jinak už nic neměl. Pořídili jsme další fotografie vesmíru a než se naplno nabily akumulátory, Pav-le cosi srovnával a počítal. Fotografie obrazovky byly klíčem k jeho navigaci – podle posunutí hvězd na snímcích, pořízených na různých místech vesmíru, počítal jejich vzdálenosti. Snímky od této hvězdy pomohly doplnit seznam blízkých hvězd o dvě další, které Pav-le hned umístil do náčrtků a porovnával s jediným plánkem hvězdné oblohy, co jsme měli k dispozici. Bylo to podle mě zoufalé konání, souhvězdí v této části vesmíru neodpovídala plánku, ale Pav-le se nevzdával.

Zastávku jsme všichni využili k odpočinku od překonané hrůzy. Všichni usoudili, že mají nárok na delší ***imeolový spánek*** plný krásných snů a všichni kromě nás tří, mě, Pav-le a Feíona, spolykali kuličky imeolu. Jak se zdálo, Pav-le to uvítal. Nejen proto, že budou méně dýchat.

»Musím se vám za ten překotný odlet omluvit,« obrátil se k nám, když jsme v řídící kabině zbyli už jen my tři..

»Kdyby nepošel náš jor-rí, asi bychom tě ještě dlouho neposlechli,« řekla jsem smířlivě. »Ne ty, ale smrt jor-rí nás dostala zase do vesmíru.«

»Právě,« přikývl suše. »Nedělal jsem to rád, ale musel jsem ho otrávit, abych vás donutil odletět. Jinak bychom tam zůstali trčet až do smrti.«

»Kde jsi sebral jed?« vytřeštil udiveně oči Feíon.

»Přinesl jsem si z lesa jednoho pavouka,« přiznal Pav-le. »Pavoučí jed je silný, účinkoval velmi rychle.«

»Snad jsi ho nebral do ruky?« vyjekla jsem s ošklivostí. »Co kdyby tě kousl?«

»Neboj se, rukavice skafandru prokousnout nemohl,« ujišťoval mě honem.

»Jen aby! Já bych tomu raději nevěřila!«

»Tihle pavouci se příliš spoléhají na sítě. Když je jejich oběť omotaná a úplně znehybnělá, kousnou ji, k tomu žádnou obratnost nepotřebují. Jinak si netroufají.«

»Tak takhle je to tedy,« ťukl se Feíon do hlavy. »Proto ses i ty tvářil málem jako Kwaita! No dobrá, ten podvod ti odpustíme. Mně by se na Yllině líbilo, ale radši se chci vrátit domů. Opravdu jsme se tam zdrželi dlouho, doma o nás jistě umírají obavami.«

Chtěl přitom vypadat vesele, ale jestli jsem zbledla stejně jako on, nebyl na nás asi příjemný pohled.

»Já bych zemřela hrůzou, kdybych se jen prstem dotkla tak hnusného pavouka!« otřásla jsem se odporem.

»A teď se vám svěřím s další záležitostí,« nechal Pav-le mou větu bez odpovědi.

»Nějak ti to moc lehce prošlo!« řekla jsem. »Co to bude, další úskok?«

»Tentokrát žádný úskok,« usmál se Pav-le. »Prostě nechci jako motýl poletovat od hvězdy ke hvězdě. Ne že by mě nebavilo objevovat nové světy, ale bojím se, že bychom takhle hledali domov příliš dlouho. To ani nemluvím o všelijakém nebezpečí, spojeném s objevováním planet – nejsou všechny tak příjemné jako Yllina. A navíc, nezlobte se, vaše letadlo není k objevování nových světů dostatečně vybavené.«

»Vy máte letadla vybavená lépe?« ušklíbl se Feíon přezíravě.

»Řekl bych, že ano,« přikývl Pav-le k jeho údivu. »Říkal jsem vám už o něčem neviditelném, co by nás mohlo zabít? Nemáte tady jediný přístroj, aby vás na podobné nebezpečí upozornil. Kdybychom náhodou přistáli na planetě, kde tahle neviditelná smrt je, umřeli bychom, ale nezjistili proč.«

»Ty si myslíš, že něco takového opravdu existuje?« zbledla jsem.

»Už ses s něčím takovým setkal?« zvážněl konečně i Feíon.

»Vím to docela určitě,« řekl Pav-le. »Naši kosmonauti nedávno narazili ve vesmíru na planetu, kde neviditelná smrt zabíjela. Museli narychlo odletět, naštěstí to podle přístrojů poznali včas.«

Opět jsem pochopila, co jsem už dlouho domýšlela. Pav-le zná vesmír lépe než my – když jeho krajané létají tak dlouho...

»Jak dlouho létáte do vesmíru?« zeptal se dychtivě Feíon, kterého to zaujalo.

»Dlouho,« řekl Pav-le vyhýbavě. (Čímž vlastně neřekl vůbec nic.)

»Budiž – ale co tedy chceš dělat?« zajímala jsem se.

»Tady v nejbližším hvězdném okolí není ani Země, ani Aigura. Pokusil bych se proto o delší let. Dostat se jediným skokem do míst, kde by Aigura mohla být.«

»Udivuje mě tvoje jistota!« neodpustil si Feíon.

»Jak víte, něco jsem na Yllině stačil spočítat,« nedal se Pav-le zviklat.

»Dobrá, ale co jsi zjistil?« neovládl už Feíon svou netrpělivost.

»Myslím, že bychom měli zamířit tady k té hvězdě,« ukázal Pav-le na mapu. »Není-li to přímo slunce Aigury, určitě nebude daleko od ní.«

»Tuhle hvězdu jsem přece sama počítala – ale ta je opravdu daleko!« řekla jsem nerozhodně. »Co když se k ní nestrefíme, co pak?«

»Počítala jsi to až po mně,« usmál se Pav-le. »Už jsi jen kontrolovala, jestli jsem se někde nespletl. Ale i kdyby to nebyla ta správná hvězda, můžeme se přece vždycky vrátit na Yllinu. Když už známe, kde leží, je to maličkost. Aspoň teď už ano,« opravil se trochu, aby to Feíonovi nepřišlo tak líto.

»Jak dlouho si myslíš, že to poletíme?« otázal se Feíon starostlivě.

»Podle mě asi dva dny – to by měly akumulátory vydržet,« řekl Pav-le. »I potom by v nich mělo zbýt ještě na dva kratší lety.«

»To odpovídá,« zamyslel se Feíon, než souhlasil. Konečně pochopil, že musí brát Pav-le vážně. »Chceš vyrazit hned, nebo počkáš, až se doplní energie?«

»Bude lépe vyrazit hned,« řekl Pav-le. »Ale nebude to žádná legrace. Byl bych hrozně rád, kdybyste se vy dva ve spánku střídali. Já to tu budu muset vydržet až do konce, ať se děje co se děje.«

»Když budeš vzhůru ty, zůstanu s tebou i já,« řekla jsem odhodlaně.

»Ne,« zavrtěl hlavou Pav-le. »To bys nevydržela. Víš přece, že lidé Země snesou mnohem víc než lidé Aigury.«

»Vždyť jsem odpočívala ještě nedávno,« připomněla jsem.

»Pak ať jde spát Feíon, aby byl svěží, až bude třeba. Až se vzbudí, vystřídá tě. Ale neber si imeol, Fe-í, prosím tě,« mínil. »Abychom tě mohli v případě nouze probudit.«

Feíon to slíbil a odplul do své kabiny, aby si odpočinul. My jsme se mezitím pomalu připoutali do pilotních křesel. Pav-le ještě chvíli čekal, aby Feíon stačil vlézt do spacího vaku, dříve než začne manévrování. Teprve když umlkly všechny zvuky v letadle, pomalu pomocí motorků otočil letoun tak, aby dostal hvězdu do kolečka, namalovaného přímo na obrazovce.

Pak se kolem nás opět rozlila zrádná zeleně vláknitá mlha, vyplňující nadprostor evsej. Pav-le spustil motory přímo vpřed. Nahlas odpočítal ve své řeči několik čísel, ale všimla jsem si, že jich bylo více než při dosavadních krátkých letech. Až pak vypnul motory a pohodlně se uvelebil v křesle.

»Letíme!« pochvaloval si a podíval se na mě povzbudivě.

Jen jsem si povzdychla, ale měla jsem mnohem lepší náladu než dříve. Věřila jsem, že Pav-le má víc naděje na úspěch, než my sami.

»Prosím tě, Pav-le, jak můžeš vědět, které naše přístroje ukazují dobře a které ne? Říkal jsi mi, že vaše Země nemá letouny jako je tento, ale jiné. Jak je to možné, že se v nadprostoru orientuješ, jako bys tu byl odjakživa doma? A odkud máš takové znalosti o vesmíru? Jak jsi vůbec přišel na nápad počítat vzdálenosti hvězd?« ptala jsem se ho páté přes deváté.

»Většinou jsem to vypozoroval až tady,« odpověděl stručně.

»No dobře, dejme tomu, něco jsi odkoukal od nás,« připustila jsem. »Navigaci v evseji ses ale naučit nemohl, když správně říkáš, že ji neumíme, což musím přiznat.«

»Podívej, Yl-lo,« začal až po dlouhém rozmýšlení, pomalu a nejistě. »Naše světy jsou odlišné, to si nemusíme zakrývat, víme to oba moc dobře. U nás na Zemi jsem se nějaké základní znalosti o vesmíru naučil už ve škole. Já jsem se o vesmír nezajímal, ale něco mi v hlavě přece jen zůstalo. Teď jsem se tu najednou ocitl mezi vámi a bylo mi všechno neznámé, cizí. Naštěstí, díky tobě, jsem se mohl docela rychle seznámit se vším, ale nejvýhodnější pro mě bylo, když jsem si mohl některé předměty, přístroje a zařízení pojmenovat svou řečí. Jakmile jsem si dokázal vzpomenout, jak se co nazývá u nás na Zemi, obvykle už jsem s tím mohl zacházet stejně jako u nás doma. Spoustu z toho, co máte, máme i my. Svítíme elektřinou, jíme lžičkami – vypadají skoro stejně jako vaše, máme podobné konzervy, spíme na lůžkách a sedíme na židlích. Trochu mi chyběly nůžky, nástroj, kterým si odstřihujeme nehty. Vy nehty nemáte, nepotřebujete tedy ani nůžky. Úplně nakonec jsem se mohl učit i to, co nemáme – například řídit váš letoun. Mimochodem, naše pozemské letouny mívají řízení mnohem složitější.

A teď si představ, že bys byla na mém místě ty. Měla bys před sebou více než sto různých přístrojů a nevěděla bys o žádném, nač je. Mohla by ses ptát – ale Feíon tak krásně vysvětlovat neumí, takže bys asi byla ráda, kdybys pochopila sotva čtvrtinu. Také by ses asi zaměřila na to, co znáš z domova, ne? Proto jsem řídil podle ***holu-póde,*** což byl pro mě od začátku starý známý ***gyroskop***, než abych sledoval ***suru-kupid,*** který dodneška nechápu. Naštěstí jsem zjistil, že při letu v Evseji je suru-kupid k ničemu, ukazuje si co chce, kdežto holu-póde v obou prostorech ukazuje stejně.

Velmi brzy jsem poznal, že nikdo z vás neumí létat ve vesmíru. Honili jste se za přeludy, létali po spirálách a pokud jste narazili na si-jid hvězdy, bylo to náhodou. Když jsem nebyl v kabině a neviděl tu mlhu tady, zdálo se mi, že létáte naprosto nesmyslně. Tady jsem pochopil, že se snažíte srovnávat se podle těch vláken venku, ale také mě napadlo, že to mohou být úplně náhodné siločáry odnikud nikam. Když jsem se během letu s Feíonem díval na holu-póde, jen to potvrzovalo mé pocity. Proto jsem se rozhodl alespoň jednou řídit letoun podle svých pocitů a ne podle obrazovky.

Náhoda mi přála. Na planetě, kterou jste později nazvali Strašlivá, byla větší přitažlivost, než Feíon čekal. Možná, že se na to jeho přistání pamatuješ, i mně to v první chvíli vyrazilo dech. Když jsem se trochu vzpamatoval, odplazil jsem se nejprve do tvé kabinky, ale zjistil jsem jen to, že jsi omdlela. Nemohl jsem tě probudit a vtom jsem si také uvědomil, že je v celém letadle podezřelé ticho. Chtěl jsem ti dojít pro pomoc, ale pak jsem si řekl, že je nutné nejprve odletět z té tíže, pokud to ještě půjde. Dostal jsem se do pilotní kabiny, kde se Feíon marně namáhal překonat přitažlivost, ale nakonec byl rád, když mi vysvětlil, jak mám zapnout motory. Při startu ztratil vědomí a poskytl mi krásnou příležitost zkusit si řídit podle své libosti. Nevím, jestli se na to pamatuješ, ale podařilo se mi dostat letadlo na stabilní oběžnou dráhu, takže jsme pak ani nepadali k planetě, ani se od ní nevzdalovali, čemuž se Feíon divil.«

»Strašlivou mi nepřipomínej!« otřásla jsem se hrůzou.

»Promiň,« omlouval se, »musel jsem. Do té chvíle jste mě do pilotní kabiny nepustili, natož abyste mi dovolili sáhnout na řízení. Až potom mě Feíon párkrát nechal řídit, ale jen když se podle jeho mínění nedalo nic zkazit. Nikdy jsem nemohl letět podle svého. Pamatuješ se na den, kdy jsem poprvé letěl nadprostorem? Byla jsi tu se mnou, ale

také jsem musel využít chvíle, kdy jsi únavou usnula, jinak bys mi žádný pokus nedovolila,« podíval se na mě vyčítavě.

»Dodnes nikdo z nás nechápe, jak to, že se v našem letadle vyznáš lépe než my sami,« vysvětlovala jsem mu rychle. »Nezlob se, to nikdo z nás nečekal – a ani nemohl.«

»Vidíš – a já jsem si potřeboval jen ověřit, jak je tomu v evseji s rychlostí. Jestli je úměrná, nebo náhodná. Druhá možnost by mi vadila víc. To už jsem byl jistý, že když v evseji nesouhlasí rozměry, souhlasí aspoň úhly. Když si v normálním prostoru letoun nasměruješ a po přechodu do evseje jen zapneš motory přímo dopředu, musíš se strefit. Podívej se na obrazovku! Vidíš tady to kolečko?«

»Toho už jsem si všimla,« řekla jsem. »Podle něj směruješ letoun, viď?«

»Než jsem je sem namaloval, měl jsem nějakou dobu obrazovku pokreslenou pomocnými čárami, ale teď už mi stačí jen tohle kolečko. To je totiž bod, kam je soustředěna tažná síla motorů. Všimni si, je sice skoro uprostřed obrazovky, ale ne přesně. I malý rozdíl by mohl v cíli znamenat strašnou odchylku. Proto musí být tady na obrazovce kolečko a musíš se orientovat podle něj.«

»Jak tě tohle všechno mohlo napadnout?« vzdychla jsem si.

»Nerad chodím cestou, o které už vím, že nikam nevede,« řekl. »Vy jste pořád opakovali tutéž chybu. Pořád jste létali podle obrazovek a podle té zelené mlhy, která vás zmátla,« usmál se. »Kdybyste se zkusili orientovat podle normálního prostoru, asi byste na to přišli také.«

»Jenže my bychom se asi dřív rozbili i s letadlem,« řekla jsem a otřásla se přitom hrůzou. »Bez tebe bychom se nedostali ani ze Strašlivé. Nebo bychom mohli uvíznout daleko od hvězd, kde by bylo tak málo energie, že by nebylo čím nabít baterie. Až by se zastavila čistička, udusili bychom se. Také bychom se mohli vynořit uvnitř hvězdy – a kdoví, jaká další nebezpečí na nás ve vesmíru číhají!«

»Měli jste zůstat u nás, na Zemi,« řekl smutně Pav-le. »Země není bez chyb, ale určitě byste tam pomoc našli.«

»My bychom se tam zdrželi rádi,« opáčila jsem vyčítavě, »ale museli jsme odletět hrozně nakvap, když po nás lidé ze Země začali – střílet.«

»Střílet?« nechtěl věřit Pav-le. »Proč si to myslíš?«

Vzpomněla jsem si znovu na chvíli, kdy jsme s Kwaitou a Feíonem nešťastně stáli nad omráčeným člověkem z jiného světa. Při našem nouzovém přistání na Zemi se nacházel příliš blízko a vlnová pole motorů ho odhodila stranou jako pírko. Když jsme opatrně vyšli z letadla, našli jsme ho nedaleko od letounu. Chtěli jsme mu pomoci, ale na místě to nešlo, měli jsme holé ruce. Já a Feíon jsme celý život bydleli na letišti, víckrát jsme viděli člověka omráčeného girrigy a věděli jsme, že zemře, necháme-li ho na místě. Feíon navrhl vzít ho dovnitř a pomohl nám s ním, ale pak odešel do pilotní kabiny pozorovat okolí pomocí obrazovek, zatímco já s Kwaitou jsme se snažily toho člověka přivést k vědomí. Pak se zvenku ozvala dunivá rána a vzápětí poté se pod námi propadla podlaha, jenže Feíon v leknutí současně s igidhigem zapnul motory – a už nikdy jsme planetu Zemi nespatřili.

Tak jsem to Pav-le vyprávěla. Zamyslil se, pak se divně usmál a pokýval hlavou:

»Řekl bych, že po vás nikdo nestřílel. To jste se jen polekali hluku našich letadel. U těch je to obvyklý jev. Myslím si, že vám nic nehrozilo.«

»To jsme ale nemohli vědět,« zbledla jsem.

Chtěla jsem se v jeho očích ospravedlnit, ale on se choval, jakoby se nic nestalo.

»Víš, Pav-le, u nás na Aiguře byla nedávno taková hrozná věc, říkáme jí ***fos-to.*** To lidé jedné země střílí proti lidem druhé země a zabíjejí se. Nikdo si není jist, zda bude druhého dne naživu. Zvuk vašeho letadla se podobal zvuku obrovských válečných iégů našich létajících pevností. Kdybys věděl nebo tušil, kolik lidí v poslední fos-to iégy zahubily, nedivil by ses. Teď se u nás naštěstí nic takového neděje. V posledních bojích padl Veliký Jaiper, jeho říše byla pohlcena říší našeho vládce Šimara, ale fos-to byla nedávno a každý z nás se hromových zvuků dodnes bojí.«

»Potom se vám ani nedivím,« řekl Pav-le pomalu.

»Já vím, že si o nás můžeš myslet něco ošklivého,« řekla jsem, »ale my bychom se hrozně chtěli vrátit... a já si nedovedu představit, že bychom se dostali domů, až od nás odejdeš. Až najdeš Zemi, může být k naší Aiguře daleko. Musíš nás do té doby naučit létat, slíbíš mi to?«

»Spíše mám já obavy, že už se nikdy nedostanu na Zem,« povzdychl si Pav-le. »Vaše mapy umožňují návrat na Aiguru, ne cestu k Zemi. Jsem si jistý, že až objevíme Aiguru, nikdo z vás už nebude chtít hledat dál. A jak se mi zdá, Aiguru objevíme brzy. Podle mě příliš brzy.«

Ta slova mi v první chvíli připadala jako vysvobození. Pav-le si myslí, že Aiguru najdeme v nejbližších dnech – to znamená, že budeme konečně doma! Ale také jsem si uvědomila, že na Aiguře se budeme muset rozloučit. I on se bude chtít vrátit domů.

Pav-le se mi přitom stále díval do očí. Podle jeho podivně smutného úsměvu mě ale napadlo, že on asi také přemýšlí o brzkém loučení. Co si asi myslí? Jeho oči s divně bílými okraji se na mě dívaly tak měkce...

»Pav-le?« nedořekla jsem otázku.

»Co chceš vědět?« zeptal se mě po chvilce.

»Těšíš se také domů?«

»Také,« odpověděl, ale díval se přitom pořád na mě.

»A – také se nechceš rozloučit?« vyhrkla jsem otázku, která mu více říkala, než kolik požadovala znát.

»Myslím, že asi nějakou dobu zůstanu na Aiguře,« řekl po chvilce ticha.

Tak jednoduché řešení mě nenapadlo, pravda. Nic jednoduššího! Pav-le mohl nějakou dobu pobýt u nás!

»Budeš naším hostem!« vyhrkla jsem nadšeně. »Pav-le, ani nevíš, jak jsem ráda... nejraději bych byla, kdybys od nás nemusel odejít nikdy!«

»Jen aby na tvá slova nedošlo, jenže jinak, než si myslíš,« řekl Pav-le s podivným smutkem, ačkoliv jeho úsměv byl najednou takový veselejší.

Tak ani on se nechce hned rozloučit, jásala jsem uvnitř – i když navenek jsem mlčela.

*****

Feíona probudil ze spánku jemný dotyk ruky na čele.

»Vstávej, Fe-í...« uslyšel tichý hlas Yl-ly. Otevřel oči a vyskočil, ale popruhy ho naštěstí jemně zachytily. Spatřil Yl-lu vznášet se vedle svého lůžka, v letadle byl tedy beztížný stav.

»Kde jsme? Co dělá Pav-le?« zajímal se. »Letíme, nebo nabíjíme akumulátory?«

»Letíme pořád stejně evsejem,« informovala ho ochotně. »Pav-le sedí uřízení, řekl mi, abych šla spát, ale předtím vzbudila tebe. Už se mi opravdu spát chce.«

»Už jdu,« rozepnul si Feíon popruhy. »Mohl by nám na chvíli zapnout motory, abychom pořád neplavali ve vzduchu jako ryby v nádrži,« zabručel trochu rozmrzele.

»Cožpak ještě nevíš, že Pav-le na motory nesáhne po celou dobu letu?« podívala se na něho tázavě. »Že sis toho ještě nevšiml? Pav-le vždycky letoun nasměruje tak přesně, jak to jde, přejde do evseje, krátce zabere motory – a pak jen čeká, až se objeví si-jid hvězdy, ke které letíme.«

»A jak vyrovnává odchylky?« podivil se Feíon.

»On tvrdí, že žádné odchylky ani nevzniknou, pokud někdo nesáhne na motory,« vysvětlovala dívka. »Celé tajemství je v krátkém rozjezdu správným směrem správnou rychlostí.«

»Myslel jsem si, že on na našich obrazovkách vidí něco, co my sami vidět nemůžeme,« řekl trochu zklamaně.

»To by snad také bylo možné,« zamyslela se Yl-la. »Bylo mi vždycky divné, když Pav-le ukázal na obrazovku a byl přesvědčen, že už musím vidět si-jid, zatímco já jsem viděla jenom stále stejná zelenavá vlákna mlhy. Doteď jsem si myslela, že si je tak jistý svými výpočty. Zatím se vždycky si-jid objevil, ale jestli Pav-lovy oči vidí něco navíc, těžko bychom se to pak mohli od něho naučit.«

»Zeptám se ho na to,« řekl Feíon. »Jdi teď spát, Yl-lo. Já jdu k Pav-le.«

Dívka pomalu odplouvala z kabiny. Bylo znát, že je opravdu unavená. Feíon pomalu ručkoval ke kuchyňce. Řekl si, že něco sní a nějaké jídlo přinese Pav-le.

Hned z první konzervy se ale na něho k jeho velikému zděšení vyvalil odporný zápach. Konzerva byla plná nějakého shnilého neřádu. Rychle uzavřel víčko a vyhodil ji do odpadků i s obalem. Druhou otevíral s obavami, ale byla naštěstí dobrá. Byla v ní marmeláda z modrého ovoce, nasbíraného na Yllině. Feíon rychle snědl obsah a obal pečlivě uložil mezi prázdné. Výborný nápad měla s konzervami Yl-la! Kdybychom se museli vrátit na Yllinu, pomyslel si, budou prázdné obaly užitečné. Neudělali jsme ale všechny konzervy dost dobře, příště budeme muset postupovat pečlivěji.

Pak opatrně otevřel další konzervu a když zjistil, že i ta je dobrá, uzavřel víčko, vsunul konzervu do kapsy a vyplul na chodbu.

»A teď tě konečně zabiju, ty hvězdná stvůro!« ozvalo se z pilotní kabiny.

Feíon poznal hlas Vontra. Vontr byl vzhůru – budiž! Ale jestli takhle vyhrožoval, musel si být naprosto jistý. Vontr dobře věděl, že je Pav-le silnější než lidé Aigury, jeho jistota mohla tedy pramenit jedině z převahy ozbrojeného proti bezbrannému.

V letadle byla jediná zbraň, iég – a Feíon si byl náhle jist, že právě touto zbraní Vontr určitě na Pav-le míří. Výbušná elektrická střela musí Pav-le zabít bez ohledu na jeho větší sílu. To je konec, tomu se nedá zabránit! Jen se přikrčil v očekávání exploze.

Místo exploze ale vycházelo z pilotní kabiny jakési supění. Konečně se Feíon vzpamatoval a několika lehkými hmaty přeručkoval po držadlech k otevřeným dveřím řídící kabiny. Za nimi se mu naskytl jiný obraz, než jaký najisto očekával.

Vontr opravdu držel v ruce iég, jenomže zbraň mířila kamsi dozadu za Pav-le. Ten držel rukama Vontra za obě zápěstí a ruku s iégem mu vykroutil stranou, ať se útočník

vzpíral jak chtěl. Pozemšťan byl připoután k pilotnímu křeslu, neměl dostatečnou volnost pohybu, ale nezdálo se, že by tím byl zneklidněn. Spokojil se tím, že držel Vontra pevně za ruce. Feíonovi se dokonce zdálo, že ještě sleduje, aby ani náhodný výstřel nepoškodil některý důležitý přístroj na palubní desce. Na zadní stěně nebo na stropě by náboj nenapáchal tolik škody.

Stisk rukou pozemšťana byl příliš silný, než aby mohl Vontr něco dělat. Zatímco pozemšťan vypadal klidný, držel svého protivníka jen jako mimochodem, Vontr byl rudý námahou a rozčílením. Cloumal sebou, ale v beztížném stavu se nemohl ničeho zachytit, jen nohama o dveře kabiny, ale to mu příliš nepomohlo. Nepodařilo se mu ani na okamžik vychýlit ruku tak, aby iég mířil na Pav-le.

Když Feíon připlul ke kabině, oba ho spatřili. Pav-le se na Feíona omluvně usmál, ale neřekl nic, zato Vontr hned začal křičet, jako kdyby ho pozemšťan trhal na kusy.

»To zvíře mě napadlo, Feíone, zastřel ho, honem!« křičel. Trhl rukou a pustil zbraň, takže ta pomalu připlula vzduchem směrem k Feíonovi. Ten ji opatrně chytil, ale ke splnění Vontrova příkazu se neměl. Místo toho iég zajistil a vsunul do kapsy.

»Nerozumíš?« křičel Vontr. »Zastřel to zvíře, zabije mě!«

»Asi by ti to patřilo,« řekl Feíon. »Mám oči a vidím, kdo na koho tady útočil. Jak tě mohl napadnout, když neměl zbraň a byl připoutaný v křesle? To ty ses na něj vrhl se zbraní, slyšel jsem dobře tvoje vyhrožování. Jsem docela rád, že ti to nevyšlo! Bylo to tak, viď, Pav-le?«

»Namířil to na mě,« řekl pozemšťan klidně. »Jenže si chtěl nejdřív vychutnat svou převahu a přiblížil se mi na dosah, takže jsem ho popadl za ruce – a to je asi všechno. Věděl jsem, že brzy připluješ a chtěl jsem, abys to viděl na vlastní oči.«

»Nemůžeš věřit té bestii!« křičel Vontr. »Já jsem Aiguřan z vysokého rodu a on je divoch, zvíře! Napadl mě, já jsem se bránil! Nemůžeš mě nechat jen tak zabít a klidně se na to dívat!«

»Kdo tě tady zabíjí?« opáčil mrzutě pozemšťan. »Nikdy jsem ti přece nic zlého neudělal. Proč mě nenecháš na pokoji? Kdybych měl v úmyslu zabít tě, příležitost bych měl už dávno a ty to víš, ale já nechci nikomu ubližovat! Ani tobě ne!«

»Ale já tě stejně jednou zabiju, ty bestie zobákonosá!« vztekal se Vontr.

»On to myslí vážně,« řekl Feíon pomalu a s vážnou tváří. »On tě doopravdy chce zabít. Pav-le, tohle není žádná legrace, víš to?«

»Vím to už dávno, Fe-í,« usmál se smutně Pav-le. »Jen nechápu, co ho k té nenávisti vede. Je to hloupost.«

»Podle zákonů Aigury máš právo na odvetu,« připomněl Feíon vážně. »Myslím si, že bys ho dovedl zabít i jen tak, holýma rukama, viď?«

»Kdybych mu dal jednu pořádnou, bylo by po něm,« řekl Pav-le. »Proto si na mě vzal tu bouchačku, jinak by se mi vyhýbal jako dosud.«

»Tak mu tu ránu dej a zabij ho!« řekl Feíon. »Máš na to plné právo, dokonce už podruhé. Kdykoliv budu moci na své svědomí dosvědčit, že jsi to udělal v sebeobraně.«

»Ty zrádce, špinavá kryso!« zesinal Vontr. Zkusil se ještě vytrhnout, ale byl jako v kleštích. Pozemšťan si ho náhle přitáhl a než se Vontr nadál, objímala ho jedna ruka pozemšťan kolem těla tak, že mu blokovala ruce obě. Aiguřan byl teď zcela bezmocný a pozemšťan měl jednu ruku volnou. Vontr začal ječet hrůzou.

»Půjč mi, Fe-í, svou zásobu imeolu,« požádal Pav-le.

»Tak příjemnou smrt si ani nezaslouží,« řekl Feíon nesouhlasně, ale vytáhl z kapsy váček.

»Nééé!« kvičel Vontr v hrůze.

»Já ho nezabiju,« řekl Pav-le klidně. »Jen ho uspím, aby dal pokoj.«

»Nechceš?« divil se Feíon. »Opakuji ti znovu, když na tebe zaútočil s vražedným úmyslem, smíš ho zabít beztrestně, jinak tě příště zabije on a bez slitování!«

»Nejsem vrah,« odfrkl Pav-le. »Kolik těch tabletek je potřeba na dva dny spánku?«

»Šest,« odpověděl Feíon nechápavě. »Ale když mu jich dáš šedesát, příjemně zemře a ani o tom nebude vědět. Bude to víc, než co si zaslouží.«

»Dej mu těch šest,« požádal Pav-le rozhodně. »Stačí, když mi dá pokoj dva dny.«

Vontr se sice kroutil jak mohl, ale nebylo mu to nic platné. Pav-le mu násilím otevřel ústa a Feíon mu sám naházel pilulky až do krku. Jakmile jich bylo šest, Pav-le Vontrovi ústa zavřel a počkal, až Vontr chtě nechtě polkne. Křečovité napětí jeho těla za chvíli povolilo a zákeřník zůstal bezvládně ležet v rukou pozemšťana.

»Tak,« oddechl si Pav-le. »Uložíš ho na lůžko, Fe-í?«

»Opravdu mu daruješ život?« ujišťoval se nevěřícně Feíon.

»Než se z toho prospí, budeme na Aiguře,« řekl Pav-le. »Tam už snad nebude nebezpečný.«

»To jsi na obrovském omylu, Pav-le,« řekl Feíon vážným hlasem. »Samozřejmě to nevíš, ale Vontrův otec je nejvyšším faddihem Šimarovy Ochrany trůnu, takže je vlastně druhým nejmocnějším mužem na Aiguře. Jakmile přistaneme, bude mít Vontr krásnou možnost se ti pomstít. I když taky nechápu, co proti tobě má.«

»Neumím si to vysvětlit,« zamračil se Pav-le. »Kdysi dávno říkal, že vám ujídám zásoby a dýchám vzduch, který by mohl chybět. Ale když jsme pak na Yllině zásoby doplnili, ten důvod snad pominul. Nic jiného mě nenapadá.«

»Budeme to muset zjistit,« řekl Feíon zamračeně.

*****

Když mě Feíon přišel budit, byla jsem vzhůru. Spala jsem podle hodin jen krátce, ale kupodivu mi to stačilo.

»Co dělá Pav-le?« zeptala jsem se ze všeho nejdříve.

»Ještě nespal,« oznámil mi Feíon. »Ale řeknu ti, je to div. V řídící kabině je větší nuda, než když se nabíjí akumulátory. Všechno se tam kroutí a ty nesmíš zasáhnout...«

»Pav-le říká, že to potrvá jen dva dny,« připomněla jsem.

»Máme za sebou dvě třetiny,« utěšoval mě Feíon zbytečně. »Nechápu jen, jak jsme mohli zabloudit tak daleko?«

»Já mu věřím,« řekla jsem prostě. »Bloudili jsme skoro rok a je vlastně div, že na nápravu našich omylů potřebuje Pav-le jen dva dny.«

»Já mu také věřím,« ujistil mě Feíon. »Ale o tom jsem s tebou nechtěl mluvit. Ať už doletíme přímo k Aiguře, nebo to bude trvat ještě déle, musíme se my dva včas domluvit, co uděláme doma.«

»Co bychom dělali?« divila jsem se. »Budeme doma, ty se netěšíš?«

»Musím ti tedy říci něco strašně vážného,« řekl mi Feíon podmračeně. »Vontr se dnes pokusil Pav-le zabít. Chtěl ho zastřelit iégem.«

Za slova, která mi poté vyklouzla, bych se v jiné chvíli styděla, klít se nemá, ale teď jsem to ani nevnímala.

»Co se stalo Pav-le?« dodala jsem rychle.

»Budeš se divit jako já, ale nestalo se nic,« řekl Feíon a já si nahlas oddechla. »Vontr na Pav-le nestačil ani s iégem. Když jsem k nim dorazil, byl Vontr prakticky bezmocný a kdyby Pav-le chtěl, byl by s ním pěkně zatočil! Jenže – on se zase spokojil s tím, že jsme dali Vontrovi imeolu na dva dny a zavřeli ho do kajuty. Vontr teď spí.«

»Hlavně že se Pav-le nic nestalo,« oddechla jsem si.

»Teď se, pravda, nestalo nic, ale jestli se Pav-le podaří doletět na Aiguru a do té doby Vontra nezabije, stane se tam díky tatíčkovu vlivu pánem Vontr.«

To byla nepříjemná pravda, na niž jsem v prvním nadšení zapomněla. Vontr si postěžuje otci – a bude zle!

»Vzhledem k tomu, co se stalo dnes, se tě musím znovu zeptat, jak to bylo na Yllině, když jsi vyhodila Vontra ze dveří,« vyslýchal mě Feíon dál.

»To je moje tajemství!« zamračila jsem se.

»Prosím tě, pochop, že v téhle chvíli nejde o tvá tajemství!« vyjel si na mě Feíon náhle zhurta. »Musíme se dozvědět pravou příčinu Vontrovy nenávisti. Rozumíš? Ty nechápeš, že tady jde o jeho život? K čertu s tajemstvím, které ho může zabít!«

»Dobrá, řeknu ti tedy všechno,« souhlasila jsem po chvíli váhavě. »Ale musíš mi slíbit, že nic z toho nikomu na Aiguře neprozradíš. Přísahej!«

»Přísahám ti, že nic z toho co mi řekneš bez tvého souhlasu nikomu neprozradím. Ať mě krysy zaživa sežerou, kdybych přísahu porušil!« řekl Feíon poslušně.

Věděla jsem, že Feíon je čestný a není schopen porušit starodávnou přísahu. Moje tajemství by u něho bylo v bezpečí, trochu jsem si oddechla, ale příliš se mi neulevilo.

»Vontr začal Pav-le nenávidět dávno,« začala jsem pomalu. »Už v době, kdy byl Pav-le bezmocný po nárazu našich girrigových polí, jak jsme ho omráčili při tvém přistání na Zemi. Vontr mě přemlouval, abych Pav-le nechala zemřít. Ospravedlňoval to tím, že Pav-le jí naše zásoby a dýchá náš vzduch. Tenkrát by to podle Vontra bylo jednoduché, stačilo by přestat Pav-le krmit a zemřel by hlady – pamatuješ, jak zpočátku hýbal jen očima a trochu ústy? Ale teď už mám dojem, že to nebyl pravý důvod jeho nenávisti, protože ta ještě stoupla, když nám Pav-le objevil Yllinu a vlastně nás všechny zachránil.

Samozřejmě jsem to tenkrát odmítla. Řekla jsem mu, že by se mi strašně příčilo zabít bezmocného člověka, kterému jsme i tak hodně ublížili. A navíc šlo o člověka z jiného světa, bylo by přece nesmírně zajímavé dozvědět se, zda se s ním vůbec domluvíme a jak na nás bude reagovat. A také jsem se chtěla dozvědět více o jeho světě, což platí dodnes, neboť nám toho osobě moc neřekl, raději se zaměřil na vyřešení navigace.«

»Bylo by také nesmyslné, aby se s námi bavil konverzačním tónem v době, kdy všem jde o život, « řekl Feíon klidně.

»I kdybych tenkrát Vontra poslechla,« nenechala jsem se přerušovat, »nebylo by to nic platné, protože Pav-le se vzpamatoval velice rychle, už za pár dnů – on je přece jen silnější než my. Podruhé na mě proto Vontr pár dní před přistáním na Strašlivé naléhal, abych dala Pav-le jed. V té době jsme jen my dva, já a ty věděli, že Pav-le obstojně

rozumí naší řeči, pokud mluvíme pomalu a srozumitelně. Vontr to ale nevěděl. Mluvil před Pav-le nahlas, bez obalu, myslel si, že mu nerozumí. Pav-le mlčel a já také. Vontr mluvil velice urážlivě o divošské planetě, kde jsme Pav-le našli, že Pav-le není člověk, ale nebezpečné zvíře, které zabít by byl jistě záslužný čin, neboť by se tím prodloužil život důležitějším osobám. Patrně tím myslel sebe.

Nechala jsem ho vymluvit a když skončil, ani jsem mu neodpověděla. Obrátila jsem se jen k Pav-le a omluvila se mu za Vontrovy řeči. Pav-le na to řekl, že se nemám omlouvat za druhého. Jen si nemyslel, že někdo s takovými názory může vůbec létat mezihvězdným letadlem a že o nás měl mnohem lepší mínění. Vontr zbledl, utekl do své kabiny a dlouho se mi vyhýbal.«

»Udělala jsi to ovšem krásně,« pochválil mě Feíon, až jsem cítila, jak červenám.

»Pav-le si o nás možná pomyslel něco nelichotivého, ale snad si mezitím udělal o nás také lepší mínění,« řekla jsem rychle.

»No nic, pokračuj...«

»Třetí případ jsem viděla sama jako přímý svědek,« řekla jsem polohlasem. »To už jsem pochopila, že Vontr chce zabít Pav-le opravdu – a že je schopen to provést.

Bylo to na Yllině, na kraji lesa. Pav-le si tam cosi prohlížel, tuším, že zkoumal jakousi zvířecí kostru. Víš přece, že po nás chtěl, abychom chodili ve dvojicích, ale pro něho samotného to neplatilo, často vycházel sám. Nejspíš o Vontrovi nevěděl a oba dva zase nevěděli o mě. Vontr se k němu pomalu zezadu přiblížil, rozhlédl se, zda ho nikdo nevidí, zvedl velký kámen a mrštil jím po Pav-le. Strefil se, neřád, přímo doprostřed jeho zad. Myslela jsem, že se mi úlekem zastavilo srdce, jaká to byla rána! Každý z nás by byl na místě mrtev, to by každému rozdrtilo páteř. Pav-le padl k zemi a pode mnou se podlomila kolena, ale dřív než jsem stačila omdlít, spatřila jsem, jak se Pav-le náhle překulil, vymrštil a najednou stál opět na nohou, čelem přímo proti Vontrovi – jenže s velkým napřaženým nožem v ruce!

Jak se mi ulevilo, to si nedovedeš představit. Zato Vontr byl zděšením bez sebe. Rozumíš, on chtěl Pav-le zabít, podnikl smrtící útok, ale když to Pav-le přečkal bez viditelné újmy, situace se otočila. Pro Vontra to musela být pěkně šeredná chvíle! Stál najednou s holýma rukama proti noži a ještě ke všemu proti takovému protivníkovi! Hrůzou padl na kolena a bezmocně očekával smrtící ránu, na kterou měl Pav-le právo – ale ten se beze slova obrátil a odešel, jako kdyby Vontr ani neusiloval o jeho život...

Rozumíš tomu? Dlouho jsem o tom přemýšlela. Pak jsem si řekla, že Pav-le, ačkoliv je jinak bystrý dost, tentokrát nepochopil, že šlo o vražedný útok. Rána, která by pro každého byla smrtelná, ho sice poranila, večer jsem mu ji ostatně ošetřovala, ale nebylo to vážné. Ani si neuvědomil, že měl být nebožtíkem! Proto pak nechtěl zaútočit. Vontr mu nestál za ránu!«

»Ba ne, Yl-lo,« řekl Feíon pomalu. »Je to úplně jinak, než si myslíš. Kdyby to Pav-le za smrtelný útok nepovažoval, byl by to Vontrovi oplatil, asi ne nožem, ale také kamenem nebo jen rukou – a to by byla Vontrova smrt. Já si myslím, že Pav-le dobře poznal, co ta rána znamená, ale rozhodl se darovat svému protivníkovi život. Dnes to udělal podruhé. Vontr ho napadl s iégem v ruce. Vybral si zbraň, která mu měla dát naprostou jistotu, ale Pav-le ho zneškodnil, ačkoliv nepochopím, jak se mu to povedlo. Jenže iég Pav-le moc dobře zná, pochybovat o Vontrově úmyslu prostě nemohl, bylo to

nad slunce jasnější. A přitom mu zase stačilo, aby tak nebezpečného nepřítele uspal na pár dní imeolem. Přitom Pav-le moc dobře ví, že až se Vontr probudí, bude mu ještě nebezpečnější. Pokládal jsem za svou povinnost a čest ho upozornit na ty souvislosti. Pav-le mě vyslechl, ale zachoval se, jak jsem ti teď řekl.«

»Příhodu s kamenem jsem si nechala pro sebe,« pokračovala jsem po chvilce. »Nikomu jsem o tom neřekla, Vontr i Pav-le mlčeli. A pak se stalo, co jsem ti říkala.«

»Jak jsi vyhodila Vontra?«

»Ano,« přikývla jsem. »Vontr přišel za mnou do palubní kuchyňky jako ty, den před tebou. Ještě nebyl uvnitř, už ve dveřích neměl lepší téma k hovoru, než očerňování Pav-le. Vyčítal mi, jak je možné, že se pořád zajímám o to zvíře, že se nesluší, aby se děvče z dobrého rodu zabývalo ***drezúrou šelem,*** jakožto dcera ogšigada bych měla dbát na svou pověst, že si je jist, že mi to zvíře nakonec ublíží, a tak pořád dokola. Chvilku jsem ho poslouchala, ale brzy mi došla trpělivost a pustila jsem se do něho. Podívej, řekla jsem mu, Pav-le není žádné zvíře, ale člověk, který se v kosmu vyzná lépe než my. Našel nám tady tu planetu, zachránil život nám všem a měl bys mu být vděčný!«

»Nesmysl!« řekl. »Zvíře nemůže řídit letoun lépe než lidé jako já nebo Feíon!«

»Feíon spal, když Pav-le našel planetu,« opáčila jsem mu na to klidně.

»Yllinu jsi našla ty!« vyštěkl Vontr. »Vždyť jsi ji přece nazvala po sobě – a teď děláš, jako by ji našlo to zvíře a nestydíš se lhát nám do očí! Jak myslíš! Podle mě by bylo nejlepší odletět a nechat ho tu pavoukům.«

»Kam chceš odletět, osle?« rozkřikla jsem se na něho, protože mi jeho řeči už pořádně napěnily krev. »Cožpak víš, kterým směrem je Aigura? Nemáme naději vrátit se domů, jedině že nás tam Pav-le doveze!«

A on na to, že už dávno ví, že jsme ztracení ve vesmíru a že cestu domů nikdy nenajdeme. Měli bychom být rádi, že máme aspoň útočiště, jako dříve mívali na moři trosečníci záchranné ostrovy. Měli bychom se tu zařídit co nejpohodlněji, což je v letounu možné, kdyby tam nebyla dravá šelma, která nás jednoho dne všechny zahubí.

Odsekla jsem mu, že Pav-le není žádná dravá šelma; kdyby byl, mohl nás dávno jednoho po druhém zabít, ale on to neudělá, i když na to má právo, protože tady někdo usiluje o jeho život, nechci zatím na nikoho ukazovat, ačkoliv bych mohla. Pav-le ale pochází z civilizovanějšího světa než je náš. To podle toho, že neoplácí vražedné útoky, ale přitom se nevzdává ani tehdy, když si už nikdo z nás neví rady. Je jako hrdina našich starých pověstí, řekla jsem mu, já se mu mohu jenom obdivovat.

Nato Vontr zlostí úplně zrudl.

»To zvíře je ti nakonec milejší, než my? No to je pěkné!« křičel. »Jsme na kraji záhuby, měli bychom držet pohromadě proti společnému nepříteli a nejlepší děvče výpravy se s ním přátelí, se zvířetem!«

»Ty jsi opravdu ***nejlepší děvče z naší výpravy***,« řekl Feíon potichu. »V tom jediném s Vontrem souhlasím...«

Tentokrát jsem určitě zrudla a chvíli jsem nevěděla, co na to říci.

»Fe-í, je to snad dost vážné, nemyslíš?« pokusila jsem se upamatovat ho na původní směr našeho rozhovoru.

»Promiň... tohle bylo zase ***moje tajemství***,« uklouzlo mu.

»Raději ti nebudu opakovat, co všechno jsme si vmetli do očí,« pokračovala jsem rychle, abych to měla za sebou. »Vontr mi pak řekl, že mě už na Aiguře chtěl požádat o ruku, ačkoliv jsem z nižšího rodu než on, ale že to udělá jedině tehdy, když teď sama Pav-le zabiju. Že jsem jediná, komu Pav-le věří. Mohu si vybrat, zda ho podříznu ve spaní, nebo mu dám smrtelnou dávku imeolu, když už jsem taková citlivka, ale jen jeho smrt ho může uspokojit, aby se ke mně vrátil. A že to myslí vážně. Abych si nemyslela, že o mě bude stát, jestli ho neposlechnu, i když jsem teď pro něho jediná přijatelná žena v celém okolním vesmíru. No a já mu na to odsekla, že to taky myslím vážně, když o jeho ruku nestojím. Řekla jsem, že bych ji raději dala tomu, koho on nazývá zvířetem, ale po tom všem si nejsem jistá, zda by Pav-le chtěl za ženu mě. Předvedli jsme se mu jako bestie – a zejména on, Vontr!

Vontr nakonec vztekle prohlásil, že jestli se mi narodí nějaká chlupatá štěňata, bude vědět čí to je, ale pak mě určitě zabije taky, nato jsem ho vzala za ruku, otočila ho a než se nadál, vyletěl dveřmi na chodbu a jen na poslední chvíli se chytil, aby nespadl po hlavě do šachty. Já jsem se pak v kuchyňce zamkla a dobrou půlhodinu brečela, což se snad dá pochopit.

Pak jsi přišel s tím, že Pav-le má nějakou nemoc – už to bylo druhý den, ale pořád jsem byla v ráži, jen málo chybělo, vyhodila bych tě také,« skončila jsem svou zpověď. »Naštěstí jsi přišel v dobrém. Tak – teď víš všechno, co se stalo mezi mnou a Vontrem. Ovšem pamatuj, slíbil jsi mi mlčení.«

»Neboj se, slib, že nikdy nikomu nic neřeknu, platí,« opakoval Feíon.

Byla jsem tomu ráda, protože má zpověď by mohla mít kruté následky doma, až se vrátíme.

»A teď ti na oplátku řeknu něco já,« pokračoval po chvilce. »Je to také tajemství, ale nemusíš ani přísahat, jsem si jistý, že budeš mlčet. Ty jsi smíchala svou krev s krví Pav-le, viď?«

Kdyby mě v té chvíli bodl, nevytekla by ze mě ani kapka.

On to musel vidět, uvědomila jsem si, nemá cenu zapírat!

»Jednou jsme byli s Pav-le na kraji lesa,« začala jsem povídat, ale zavřela jsem oči, abych nic neviděla. »Sbírali jsme tam ty červené plody – a Pav-le se škrábl o trn, až mu krev kapala na listy – on je někdy nešikovný, že to není k uvěření... Podivovala jsem se, že má krev právě tak červenou, jako my. To zase zajímalo jeho, asi by se rád dozvěděl něco o nás. Škrábla jsem se také, jenže úmyslně, abych mu ukázala, že je to pravda.

Opravdu velice zajímavé, řekl Pav-le. Přejel prstem po listu a všechnu krev smíchal do jediné kapky – ta kapka se nesrazila, jak jsem najisto očekávala.

Dívala jsem se na to jako omámená. Pav-le a já máme tedy stejnou krev.

Nezdálo se ale, že by Pav-le věděl, co to znamená. Prohlížel si list s krví se zájmem, ale to bylo všechno, ani se na mě přitom nepodíval. A když se na mě přece podíval, zeptal se mě jen, zdali máme také čtyři hlavní skupiny krve, jako lidé Země. Rozumíš mi, já jsem mu ani předtím ani potom neřekla, co se v té chvíli stalo, co u nás znamená smíchat krev. U nich na Zemi mají jiné zvyky, tam to podle všeho neznamená vůbec nic, i když oni o ***nesnášení krve*** něco vědí, kdežto u nás... Já jsem mlčela, takže se Pav-le doteď nedozvěděl, co se stalo.«

»A právě toho večera se Vontr poprvé pokusil zabít Pav-le kamenem.«

»Ano... jak víš, že to bylo zrovna ten den?«

»Viděl jsem ho, jak jde za vámi,« řekl. »Pořád se skrýval, abyste ho nespatřili, až mi to bylo podezřelé. Šel jsem tedy za ním, aby něco neprovedl – také mě přemlouval, abych spolu s ním Pav-le zabil. Když jste odešli podél lesa dál, dlouho si tam cosi prohlížel. Mě to také zajímalo, také jsem tam pak přišel na stopy krve, ale tenkrát jsem ještě netušil, co to znamená. Vontr byl ale blíž a asi si domyslel všechno. Otočil se a odběhl k letadlu, já jsem zapadl do houští, aby mě neviděl. Ten večer jsem viděl, jak Pav-le sykl bolestí, když se opřel o opěradlo křesla. Bohužel mě tyhle souvislosti napadly až teď.«

»Já ani Pav-le jsme tomu nepřikládali žádnou důležitost,« řekla jsem nešťastně. »Vždyť se nejednalo o úmysl, ale o náhodu. Já jsem krev úmyslně nemíchala a Pav-le zase nevěděl, co to znamená, určitě to bral jen jako vědeckou zajímavost, nic víc.«

»Vontr to ale za náhodu nepovažoval,« řekl zamračeně Feíon. »Je přece šlechtic, ne vědec. Nemohl v tom vidět zajímavý biologický úkaz, ale naše starodávné... on nebude rozlišovat, zda jste to udělali neúmyslně nebo se znalostí věcí! Pak je mi jasné, proč se právě ten den pokusil Pav-le zabít a proč jeho dnešní vražedný pokus nebyl ani první, ani poslední. Tady v letadle se mu další úskok nepodaří, iég dobře schovám a bez dostatečné převahy si Vontr určitě rozmyslí Pav-le napadnout. Všiml jsem si, že se Pav-le ve své kajutě zamyká když spí, jistě také ví, že se musí před jeho zákeřností chránit. Ale na Aiguře, tam se všechno otočí. Vontr má příliš mocného otce.«

»Snad Pav-le najde nejdřív Zemi a na Aiguru už poletíme bez něho,« napadlo mě náhle něco, nač bych jinak ani nechtěla pomyslet.

»Pav-le Zemi nehledá,« ujistil mě Feíon. »Pav-le hledá Aiguru. Naše mapy mu dovolí srovnávat postavení hvězd jen s tím, co je u nás. Pochop, on prostě nemůže být tak dokonalý, aby si nazpaměť pamatoval hvězdnou oblohu, jak vypadá u Země. Kromě toho jsem se ho už ptal, co bude dělat, když najde Zemi dříve než Aiguru. Ujistil mě, abych se neobával, že nás neopustí. Polohu Země by si poznamenal do map, aby ji už vždycky našel, ale zůstane prý s námi, dokud nám bude hrozit nebezpečí. Tím mě nejvíc přesvědčil, že je lepší než my.«

»Pav-le by mohl přistát na Aiguře jen na okamžik, jen co bychom stačili opustit letadlo. Až se letoun vznese, zapne igidhig a vliv Vontrova otce je ten tam!«

»Je-li naším dnešním cílem Aigura, bude Pav-le dva dny bez spánku,« zchladil mě Feíon. »Letoun bude mít vybité akumulátory a kromě toho naléhavě potřebuje opravit. Ty bys měla srdce nechat Pav-le odletět na tom vraku někam do neznáma?«

»Tak proč aspoň nechce spát?« vyhrkla jsem. »Já bych ho přece strážila, aby se mu nic nestalo!«

»Nejspíš hlídá, aby mu někdo z nás nesáhl do řízení a celý let nezkazil,« odtušil Feíon trpce. »Možná už nevěří ani nám dvěma – ani bych se mu nedivil.«

»Já bych si nedovolila rušit jeho úmysly, umí létat lépe než já,« ohradila jsem se.

»Já také ne – ale můžeš se zaručit za Kwaitu nebo za Kalepa? Konečně – Vontr se předvedl přímo ukázkově!«

»Co ale budeme dělat?« zeptala jsem se nešťastně.

»Přemýšlel jsem o tom celou dobu, co jsem vzhůru,« řekl Feíon vážně. »Snad bychom ho dostali z moci Vontrova otce, vzbudit zájem někoho mocnějšího.«

»Než Vontrův otec? To už jedině samotný Šimar!«

»Ano, jedině vládce Aigury může Pav-le zachránit,« souhlasil Feíon. »A jediný, kdo ho o to může požádat, je tvůj otec, Yl-lo.«

»Můj otec přece nemá takový vliv, jako Vontrův,« řekla jsem nešťastně.

»Je to hlavní konstruktér továrny v Mofidii,« řekl Feíon přesvědčeně. »Jediný na Aiguře ví, jak pracuje igidhig a spousta dalších agregátů letounu. Bez tvého otce nikdy nebudou mezihvězdné lety možné a Šimar to dobře ví. Když tvůj otec požádá Šimara, aby mu Pav-le vydal, a bude tvrdit, že jinak skončí s výzkumem vesmíru, je skoro jisté, že mu Šimar vyhoví. Snad postačí, aby tvůj otec prohlásil, že Pav-le jako jediný tvor ovládá mezihvězdnou navigaci. Ostatně to nebude daleko od pravdy, neboť ani ty, ani já toho nevíme dost na to, abychom se s klidným svědomím pustili do samostatného letu. Budeme ale muset zapřít i to málo, co nám Pav-le řekl. Budeme se muset tvářit, že nevíme vůbec nic. Musíme tvrdit, že nechápeme, jaké nadpřirozené schopnosti to pomáhaly Pav-le vést letoun mezi hvězdami. Rozumíš mi? Já vím, ty zásadně nelžeš. Budeš to asi mít těžší – ale nemusíš přece lhát, stačí když potvrdíš, že si na samostatný mezihvězdný let netroufneš, že bys zabloudila – podrobnosti klidně vynech. Neboj se, nikdo na to nepřijde. Vždyť jen potvrdíme, co od začátku říkali piloti, kteří aspoň na okamžik nahlédli do evseje: je tam neurčitá zelená mlha a létat evsejem je věcí šťastné náhody. Já k tomu dodám, že Pav-le dovede z nám neznámých důvodů mezi hvězdami létat jak chce, možná proto, že jeho oči vidí víc než naše. Tvůj otec bude muset před naším vládcem žádat, aby mu umožnil tyto zvláštní schopnosti důkladně prozkoumat – a tím se Pav-le ocitne mimo pravomoc Vontrova otce a mimo nebezpečí.«

»Jakmile ale Pav-le prozradí, jak se to doopravdy má s tou jeho navigací, dostane ho do moci Vontr a nikdo už mu nepomůže,« bědovala jsem.

»To bude tvůj úkol, Yl-lo,« řekl Feíon vážně. »My dva jsme se teď domluvili, že nikomu neprozradíme, co o navigaci víme. Ty musíš vysvětlit Pav-le, že na Aiguře nesmí za nic na světě přiznat, jak jednoduchá vlastně je. Bude se muset tvářit tajemně a nesmí nikomu nic říci, dokud nebude mezi námi. To je jeho jediná naděje uniknout Vontrově pomstě. Tohle jistě Pav-le pochopí – a je to opravdu jediné, co bychom pro něho mohli udělat.«

»Fe-í, jsi zlatý kluk,« oddechla jsem si. »Napadlo mě, že bych teď mohla Vontra ve spánku podříznout nebo ho k smrti předávkovat imeolem, ale já bych asi nemohla ublížit bezbrannému, i když je to takový – padouch!«

»Vidíš, i tohle je nápad!« zamyslel se Feíon. »Já si na rozdíl od vás obou myslím, že šetřit vraha je totéž jako dávat mu příležitost k další vraždě, ale mě Vontr nenapadl a nemám právo ho zabít. To má z nás tří jedině Pav-le – a ten to neudělá. Ode mě by to bylo zbabělé a nečestné, jenže začínám uvažovat... No nic, snad to dopadne dobře!«

»Tak já jdu,« řekla jsem vesele.

»Chtěl bych se tě ještě zeptat na jednu otázku, na poslední,« pokračoval rychle Feíon, dříve než jsem stihla doplout ke dveřím. »Když mi odpovíš, slibuji ti, že to také nikdy nikomu na Aiguře neprozradím, jinak ať mě krysy sežerou!«

»Ptej se,« vybídla jsem ho vesele.

»Kdybys měla na vybranou jen mezi Pav-le a Vontrem, dala bys ruku Pav-le?«

Cítila jsem, jak červenám a dlouho jsem ze sebe nemohla vypravit ani slovo. Až po chvíli jsem se vzpamatovala a mohla o této otázce uvažovat. V první chvíli jsem měla chuť prostě plesknout Feíona přes tvář a měla bych na to právo, ale ovládla jsem se. Fe-í by se mě neptal, kdyby to z jeho hlediska nebylo důležité. Ale když předtím náhodné a neúmyslné smíchání krve, kterému jsem nevěnovala ani pozornost, málem stálo Pav-le život...

»Nezlob se, Fe-í,« vysoukala jsem ze sebe nakonec, »na to ti neřeknu, co bys asi očekával. I kdybych skutečně měla jen takovou volbu, Vontra bych určitě odmítla, je mi svým zákeřným chováním odporný. Vidíš, na Aiguře jsem si myslela, kdovíjaký není – šlechtic! Ještě že jsem včas poznala, jaký je to zbabělec a nenávistivý člověk! Ale na druhé straně, Pav-le je bytost z jiného světa, to také není možné přehlédnout! Nejde o jeho příšerný vzhled, na ten jsme si zvykli. Řeknu ti, dlouho jsem ho považovala za ubohou deformovanou zrůdu, jako jsou někteří ubožáci u nás na Aiguře, ale došlo mi, že on žádná zrůda není a podle měřítek svého světa může být krásný. Vezmi si třeba takové gekkry. Jsou to šelmy bez citu, silní a krvelační vrazi lidí i zvířat, ale i jejich hlava je svým způsobem krásná, jen si vzpomeň, kolik mistrovských obrazů s gekkry bylo namalováno! To neznamená, že bych toužila vzít si za muže obludu, mám přece nějaké estetické cítění! Pro mě není Pav-le krásný vzhledem, ale povahou. Je silný, ničeho se nebojí, ale přitom nám není nebezpečný, je vlastně mírný... Mít takového muže – ovšem také trochu hezkého – byla bych šťastná! Kéž potkám někoho s jeho vlastnostmi, kdo by o mě stál! Jen se bojím, že najít takového u nás na Aiguře nebude jednoduché.«

»A vidíš, řekla jsi téměř to, co jsem čekal,« přikývl Feíon vážně. »Jen ti musím říci, že u nás nenajdeš nikoho jako je on. V našich prastarých pověstech se snad vypráví o bájných hrdinech, jejichž šlechetnost zašla tak daleko, že svým nepřátelům odpustili úklad o život – ale nikdy ne víc než jednou! Aby někdo odvrátil dva smrtelné útoky od téhož nepřítele a přece ho nechal žít, to se nevyskytuje ani v bájích. Kdybych já přežil jediný pokus o vraždu, zabil bych Vontra na místě a bez výčitek, zákony by také byly při mně, vždyť víš!«

»Nemluvme o tom raději,« poprosila jsem ho.

»Tak tedy běž a přemluv Pav-le, aby se na Aiguře choval tak, jak jsme se právě domluvili,« pobídl mě Feíon...

*****

Planeta AIGURA

Večer byl překrásný.

Tak nádherné červánky, jaké se objevily dnešního večera nad vrcholem posvátné hory Sih-ša, jsem ještě neviděl. Vzduch byl teplý a příjemně vlhký, každý mráček na obloze měl kolem sebe narůžovělou krajku. Viditelnost byla až ke vzdálenému obzoru. Cvrkání hmyzu doléhalo až do dvacátého osmého patra. Z dáli byl ještě slyšet zvolna utichající pouliční hluk velkoměsta Rumo-ogu, ale tady byl klid a skoro ticho.

Žalářník mi přinesl misku s jídlem, opatrně ji strčil otvorem v dolní části dveří a rychle ucukl, jako by se bál, že ho kousnu. Báli se mě všichni. V prvních dnech jsem se s nimi pokoušel navázat hovor, ale každý se vždycky otočil a prchal ode dveří. Nedozvěděl jsem se ani, zda se tu všichni bojí mě, nebo svých kolegů. Některý se třeba díval okénkem, ale jakmile jsem přistoupil blíž, utekl. Jiný se ani neotočil a odešel. Asi měli na starosti vězňů více a nemohli se starat o jednoho, ale že by nebyli zvědaví?

Ostatní vězňové se jednou za den dostali na dvůr, ale mě ven nepouštěli. Když se to tak vezme, vlastně jsem tu ani za mřížemi nebyl. Na oknech nebyly, ale pohled dolů z okna dvacátého osmého poschodí vezme chuť k útěku každému. Napadlo mě, že mi vlastně nabízejí příležitost k sebevraždě, ale hned jsem si řekl, že takovou radost svým věznitelům neudělám. Byl by to pro ně možná přijatelný způsob, jak se mě zbavit.

Yl-la mi před přistáním řekla, že se možná dostanu u nich na Aiguře do vězení, ale její otec mě jistě vysvobodí, neboť má možnost dosáhnout slyšení u samojediného vládce planety Šimara. Proto jsem nejprve čekal, co se bude dít. Yl-la mi slibovala lhůtu tří až pěti dní. Když jsem ale seděl ve vězení měsíc, začalo mi svítat, že moji přátelé na cosi nepředvídaného narazili. Nejspíš přece jen podcenili vliv Vontra a jeho otce, vysokého hodnostáře na panovníkově dvoře.

Uvažoval jsem o dalších vyhlídkách.

Yl-la se spoléhala, že mě vládce na pár dní určitě zapůjčí vědcům z kosmického výzkumu. Tři vědci za mnou skutečně hned v prvních dnech ve vězení přišli, ale nezajímala je kosmická navigace, jak jsem s jistotou čekal. Zkoumali mě, jak bych to řekl, z biologické stránky. Zajímaly je odlišnosti lidí Země od lidí Aigury. Pochvalovali si, že mám na rukou a nohou nehty, protože, jak mi ukazovali, nějaký dávný prapředek lidí Aigury měl ruce i nohy opatřené jakýmisi drápy. To ale bylo všechno, vědci odešli a já jsem zůstal ve vězení. Do přísně střežené věznice se za mnou nedostala ani Yl-la, ani nikdo z kosmického výzkumu. Bylo by to pro mě nejen zpestření jednotvárného života, ale také bych se mohl dozvědět, na čem jsem. Nevěděl jsem, zda jsou Yl-la a její přátelé volní, nebo se nakonec i oni svému císaři neznelíbili natolik, že by byli zbaveni svobody.

Začal jsem upřímně litovat, že jsem nepředhodil Vontra na Yllině pavoukům.

Mohl bych dál čekat na vysvobození, ale o mém osudu mohl rozhodnout tak mocný vliv, že by přátelé ztratili jakoukoliv možnost pomoci. Pak zbývalo jediné – pokusit se o útěk.

Všechno by mi nesmírně ulehčilo zejména to, že na velkém okně mé cely mříž nebyla, ale o další dvě patra níž už byly mříže až dolů. Stačil by kus provazu, nemusel by ani sahat až na zem. Uvažoval jsem, že provaz přehodím napůl přes rám okna a spustím

se tak třeba o dvě patra. Pak za jeden konec provazu zatáhnu, druhý uvolním, lano si přitáhnu, opět přeložím napůl přes jednu mříž a stejným způsobem se spustím o další patro – a tak dál na pevnou zem. Provaz bych mohl získat rozřezáním několika pokrývek, které jsem tu měl. Zdejší látky byly z pevných vláken a měl jsem u sebe kapesní nůž, neboť mě nikdo ani neprohledával. To se mi teď velmi hodilo. Dolů bych se snad dostal. Tam by to ale bylo horší.

Kolem vězení byly dva pásy zdí, vysokých dobré tři metry. Nahoře byly pokryté hotovou změtí nožů a hrotů, odsud na ně bylo krásně vidět. Kromě toho mezi budovou a první zdí i mezi zdmi samotnými neustále přecházeli strážní, vyzbrojení ***iégy,*** jejichž účinky bych si nedovolil podceňovat. Proklouznout mezi hlídkami by jistě nebylo jednoduché. Ani na noční tmu bych se nespoléhal, okolí vězení bylo v noci dobře osvětleno. Jakousi naději jsem mohl vidět ve dvou nevelkých brankách ve zdech, kudy vycházeli do městského parku strážní. Byly jistě zamčené, ale klíče byly nejspíš uložené v malé strážní budce, stojící nedaleko jako ochrana strážných před nepohodou.

V dokonalém systému střežení jsem časem vypozoroval slabinu. Střídání stráží se odbývalo s velikou okázalostí ráno, odpoledne, večer a v noci na bočním nádvoří, kam všichni strážní odcházeli – a prostor skoro deset minut nikdo nehlídal. Na to jsem se zaměřil. Jen v noci bych mohl doufat, že nepozorovaně sešplhám až dolů k nádvoří. Kdybych se během střídání stráží schoval v budce, mohl bych tam buďto najít klíč, nebo překvapit strážného. Měl bych proti jeho zbrani holé ruce, ale výhodu překvapení a poněkud větší fyzické síly. Kromě toho jsem měl na své straně hrůzu, jakou ze mě měli. Přepadnu-li strážného rychle a bez hluku, nezmůže se nejspíš na odpor.

Dobrá, ale co dál? Dejme tomu, že bych se dostal do městského parku. Místních lidí bych se v noci nemusel obávat. Aigurská města nemají noční život, jako pozemská. Na Aiguře se v noci spořádaně spí, až na výjimky, jako jsou hasiči, lékaři a strážní. Ulice měst jsou v noci pusté a neosvětlené.

Pro ty, kdo ještě nikdy nebyli na Aiguře, především pro své krajany ze Země, musím tuto zvláštnost vysvětlit. Ne že by lidé na Aiguře neměli zlozvyky, jakými oplývají lidé Země. Pravda, nesetkal jsem se tu vůbec s alkoholem a s jeho ne zrovna krásnými projevy. Opilého Aiguřana jsem nikdy neviděl. Zdejší lidé mají jinou drogu, kterou zato používají všichni.

Už ve vesmíru mě Yl-la ujišťovala o naprosté neškodnosti ***imeolu.*** Tato droga prý nezanechává následky na zdraví ani na psychice. Její požívání není spojeno ani s pohoršením, jako tomu bylo dříve, kdy lidé holdovali škodlivějším drogám, včetně jednoduchého alkoholu. Objev imeolu byl prý dobrodiním, pro nějž lidé opustili předchozí nebezpečné preparáty. Nevylučuji, že spoustu narkomanů možná zachránil od zkázy, ale horší bylo, že této nové, ***neškodné a nenávykové*** droze propadli všichni.

Už zpočátku v letadle mi Yl-la podávala imeol. Obávala se, že se mezi nimi zblázním hrůzou, ochrnutý a bezmocný. Vyzkoušel jsem si tedy na vlastní kůži jeho účinky a mohu potvrdit, že jeho chvála bude pravdivá. Přináší krásné, živé sny, ve kterých se člověk snadno odpoutává od reality světa. V imeolovém spánku nikdo necítí hlad ani žízeň, zimu ani bolest a jeho životní pochody se zpomalí na minimum, toho jsme ostatně v kosmu úspěšně využili. Rozdíl proti pozemským drogám je i v tom, že je člověk

svěží a odpočatý i po probuzení, bez kocoviny a jiných příznaků. Kdo jako já přestane imeol užívat, nemá ani potíže s abstinencí.

Imeol má snad jedinou vážnou nevýhodu. Imeolový spánek je příliš tvrdý. Dokud účinky dávky neskončí, není v lidských silách spáče probudit. Ten stav trvá tak dlouho, dokud se i při zpomalených pochodech imeol z lidského těla nedostane. Když na Aiguře vypukne v noci ničivé zemětřesení nebo požár, většina lidí zahyne a neprobudí je ani bolest, když je olizují plameny.

Kdo si vezme víc tabletek najednou, může ve spánku zůstat i několik dní. Je v tom další velké nebezpečí. I při zpomalených životních pochodech tělo pomalu spotřebovává živiny a pokud spánek trvá příliš dlouho, může spáč umřít hladem. Pro mnohé lidi Země by to mohla být výborná metoda ke zhubnutí, pro lidi Aigury, od přírody slabší, to je někdy prostředek velice příjemné sebevraždy. Tady se s tím nikdo netají a každý si dokáže smrtelnou dávku spočítat v závislosti na své tělesné váze.

Pro mě by teď měl imeol obrovskou výhodu. Až do rána bych si mohl být jist, že většina lidí bude spát a po celý zbytek noci nikdo nesežene dostatek pronásledovatelů.

Plán bych měl, zbývalo jeho provedení.

Začalo se stmívat. Musel jsem chvíli počkat, aby mě některý horlivější žalářník nepřistihl při splétání provazu z pokrývek. Pustil jsem se zatím do opožděné večeře. Jídlo bylo strašné, ale už jsem si skoro zvykl. Určitě na přímluvu syčáka Vontra jsem nejprve dostával k jídlu jen syrové maso, jako šelma. To jsem ale zarputile odmítal tak dlouho, dokud mi nezačali dávat něco jiného, i když to asi ani teď nebylo lidské jídlo. Na to jsem teď nemyslel, jedl pomalu, beze spěchu i bez chuti, jenom jsem v duchu opět probíral svůj plán.

Dostanu se v noci do továrny v Mofidii, budou-li i její obyvatelé ***spát imeolem?*** Bude-li tomu tak, budu se muset nějak dostat dovnitř přes vysoký plot. Pak by asi bylo nejjednodušší nasednout do některého letadla a uletět. Ale – což bych mohl jen tak utéci bez rozloučení?

Na druhé straně, kdybych se přece jen setkal s přáteli, museli by mě ukrývat a třeba by se kvůli mě sami dostali do vězení. Pochopil jsem, že postavit se proti vůli samojediného vládce planety nevěstí nic dobrého. Každý týden tu vyváděli jednoho z vězňů do města na veřejnou popravu a všichni to brali jako něco samozřejmého, nikoho nenapadlo se nad tím rozčilovat. Ba ne, musel bych nejspíš tuhle planetu opustit. Šlo jen o to, budu-li mít na čem.

Tma venku zhoustla. Rozprostřel jsem na lůžko přikrývky a začal tiše řezat pevná vlákna tkaniny. Větší část provazu jsem měl hotovou, dnes bych to chtěl dokončit. V uplynulých dnech jsem z dlouhé chvíle pečlivě brousil ostří svého nože, krájel skoro bezhlučně, jako namazaný. Proto jsem včas zaslechl divný zvuk, přicházející zvenčí.

Bylo to zvláštní šustění, zakončené zřetelným plesknutím a škrábáním o zeď. Zdvihl jsem hlavu a podíval se k oknu. Opravdu, zdálo se mi, že se ve světlejším obdélníku okna pohybuje jakýsi stín. Zatajil jsem dech a přestal se pohybovat, abych ten stín nevyplašil.

Najednou jsem rozeznal, že se shora spouští nohy a pak silueta člověka. Nechtěl jsem věřit svým očím. Tady bylo přece dvacáté osmé poschodí! Že by měl ještě někdo jiný nápad utéci po provaze? Ale ne, neznámému zřejmě vůbec nešlo o útěk. Zaslechl

jsem lehký dopad měkkých bot na podlahu mé cely, ani kočka by nemohla dopadnout vláčněji. Že by měli moji věznitelé nápad zabít mě ve spánku? Sevřel jsem pevněji nůž, ale hned jsem si uvědomil, že je to nesmysl. Ti by přišli ve dne a s iégem.

»Pav-le, spíš?« ozvalo se v té chvíli ve tmě zašeptání.

Poznal jsem ten hlas okamžitě, ačkoliv šlo o trochu silnější šepot. V té chvíli jsem věděl, kdo přede mnou stojí. Moje vesmírná učitelka a opatrovnice – Yl-la. Kdyby se kameny spadlé se srdce mohly projevovat zvukem, ozvalo by se asi v té chvíli strašlivé křápnutí. Přátelé na mě přece jen nezapomněli!

»Nespím, Yl-lo,« odpověděl jsem rovněž šeptem. Musel jsem jí dát najevo, že jsem tady a poznal jsem ji.

»Sláva, tak jsem se přece jen nespletla!« zašeptala ulehčeně. »Přišla jsem tě vysvobodit, Pav-le. To, s čím jsme počítali, nám totiž nevyšlo,« vysvětlovala mi rychle tichým hlasem.

To už jsem ji držel v náručí a ve tmě ji hladil po mechovitých vlasech.

»Jsi moc hodná, že jsi nezapomněla,« šeptal jsem.

»Jak bych mohla zapomenout?« opáčila dotčeně. »To by přece byla ta nejčernější zrada po tom, co jsi pro nás udělal! Jen jsem se bála, že tě nevzbudím, pokud budeš spát imeolem, případně si spletu okno. Ještě že jsi svůj názor na imeol nezměnil!«

»Spustili tě po provaze z letounu?« vyptával jsem se. To by byl asi jediný reálný způsob, jak se sem dostat, aspoň jsem si to myslel.

»Mám něco lepšího,« ujistila mě.

Uchopila potmě mou ruku a položila si ji na rameno. Nahmátl jsem nevelikou kovovou krabici s oblými hranami, připojenou k pevným popruhům.

»O tomhle nikdo na světě neví,« řekla tajemně. »Tohle vymyslel teprve letos Feíonův otec, Sygyt starší. Tak malé ***girrigy*** ještě nikdo na Aiguře neviděl. Vyzkoušela jsem si je a přiletěla si pro tebe vzduchem.«

»Jak jsi ale věděla, kde mě najdeš?«

»Prohlížela jsem si odpoledne několik hodin věznici dalekohledem a naštěstí jsi byl skoro pořád u okna. Tak žluté vlasy tu nemůže mít nikdo jiný, zmýlit jsem se prostě nemohla. Ale ještě že mě napadlo spočítat si okna, potmě jsem musela letět najisto. Jak vidíš, nespletla jsem se.«

»A přišla jsi na poslední chvíli,« ujistil jsem ji. »Zrovna dnes v noci jsem chtěl za tebou utéci.«

»Jak, prosím tě?« podivila se. »Vždyť je tu tak vysoko, že sem ani nedali mříže!«

»To se nám právě hodí,« řekl jsem.

Pak jsem jí vysvětlil svůj plán a ukázal dohotovenou část provazu.

»Jak vidím, opravdu jsem přiletěla na poslední chvíli,« zvážněla. »Tvůj plán je neuvěřitelně ztřeštěný, ale natolik reálný, že by ses o to pokusil. Jsem ochotná uvěřit, že by ses dostal do města. Jenže už nevěřím tomu, že by ses dostal k nám do továrny. Vojáky Ochrany trůnu by hned napadlo, že nemá smysl hledat tě v ulicích. Věděli by, že budeš utíkat k naší továrně, předletěli by tě a počkali si na tebe. Možná by sis jich všiml a nevběhl jim do pasti. Ale co by sis počal ráno, až se probudí lidé? Neznají tě a vidí v tobě nebezpečné zvíře. Vontr tě vylíčil tak, že se tě lidé bojí a jsou vděční tomu, že jsi ve vězení. Nás nikde nepustili ke slovu, když jsme tě chtěli hájit.«

»To jsem nevěděl,« řekl jsem zaraženě. »Jaképak zvíře? Oni nevědí, že mluvím vaší řečí? Vždyť za mnou ve vězení byli vědci a ti přece museli zjistit pravdu! Byli tak nadšení, že mohou zkoumat člověka z vesmíru a že se se mnou dokonce domluví!«

»Vontrův otec pečlivě vybíral, kdo se k tobě dostat může a kdo ne,« řekla dívka hněvivě. »Samozřejmě vybral takové, kteří o tobě lidem vykládali jako o nebezpečném, lstivém a krutém zvířeti. Mrzelo mě nejvíc, že se k té lumpárně propůjčil i Luy-pyk, kterého jsem si dříve vážila. Nemohli tě zabít, sám Šimar tě chtěl mít živého, ale jistě se ti pomstili dost, Vontr s tatíčkem!«

»Když jsme přistáli, byl tam Vontrův otec také,« zamračil jsem se. »To mi ještě za syna vřele děkoval.«

»Protože Vontr spal,« řekla Yl-la opovržlivě. »Jakmile si se svým tatíčkem pohovořil, všechno se obrátilo.«

»Vždyť jsem mu nijak neublížil! A beze mě by syna uviděl kdovíkdy, jestli vůbec!«

»Měl jsi ho zabít!« řekla Yl-la tvrdě. »Věděl jsi, že ti ukládá o život? Věděl. Tenkrát, když tě na Yllině udeřil, měl jsi ho stejným kamenem bacit taky a byl by pokoj. Ty jsi to nepovažoval za smrtící útok? Tebe to nezabilo, ale kdyby Vontr tou silou udeřil kohokoliv z nás, byla by to naše smrt!«

»Myslel jsem, že je jen hysterický z neustálého nebezpečí,« řekl jsem zamyšleně. »Dodnes nevím, co proti mě měl. Bylo mi ho docela líto.«

»Tobě ho bylo líto – a on se ti takhle odvděčil,« řekla Yl-la trpce. »Ale ty jsi věděl i to, že nepřestane ani tady, kde mu nic nehrozí. Což jsme ti to oba neříkali?«

»I ty by ses pak na mě právem dívala jako na šelmu.«

»Mohl sis na něho počíhat, když tě sledoval na Yllině,« řekla Yl-la. »Mohl jsi ho omráčit a předhodit pavoukům, když už jsi ho nechtěl zabít vlastnoručně. Vypadalo by to jako obyčejné neštěstí.«

»To by také byla vražda,« ujistil jsem ji. »Nemohl bych se ti už nikdy podívat do očí. Byl bych vrah.«

»Takže jsi daroval život člověku, který se tě několikrát za sebou pokoušel zabít, zachránil jsi ho, přivezl ho v pořádku domů a když ti opět ublížil, ještě by ses mu omlouval?« zavrčela Yl-la. »Ty jsi prostě nepolepšitelný. Kdybych tě neznala, asi bych také řekla, že jsi tupý a omezený, jak to o tobě pořád Vontr rozhlašuje. Jenomže já tě naštěstí znám. Nejsi hloupý, jen tak nepřirozeně šlechetný, že pro to v našem světě nemáme příklad ani ve starých bájích. A teď, prosím tě stůj a nehýbej se, ať na tebe navleču girrigy.«

»Mohl bych sám,« začal jsem, ale nenechala mě domluvit.

»Až někdy jindy, teď na to nevidíš, mohl bys špatně dopnout zámky. Co kdybys z toho za letu vypadl?« strašila mě. »Já jsem do toho Feíona oblékala několikrát potmě, dobře vím kam co patří, jen se mi nesmíš hýbat.«

Nezbylo mi než stát nehybně jako panák. Yl-la to měla skutečně dobře nacvičené, nejprve mi něco navlékla přes hlavu, pak ovinula nějaké popruhy kolem hrudi, další kolem nohou, ozvalo se několik kovových klapnutí a bylo to. Popruhy jako od padáku.

»Teď se to musíš naučit řídit,« řekla na závěr. »Ale nejdřív tě musím varovat. Ty mrňavé girrigy mají úžasnou rezervu síly. Dát plný tah, docela určitě by sis rozbil hlavu

o strop. Já jsem se to učila na volném prostranství, ale poprvé jsem vyletěla málem až do stratosféry, než jsem to zvládla. Budeš muset moc jemně, ale ty to jistě svedeš. Ovládací kolečka jsou rozmístěna stejně jako u letounů.«

Vzala mě za ruku a přistrčila mi prsty na ovládací panel, vmontovaný v neveliké destičce na hrudi. Jen jsem se ujistil o poloze vroubkovaných koleček a pak jsem zkusil opatrně zapnout tah vzhůru. Pocítil jsem, jak mě popruhy nadnášejí, až jsem se sotva dotýkal podlahy. Pak jsem zase ubral vznášivou sílu a pevně se postavil.

»Tuto soupravu ti věnuje Uilli Sygyt, otec Feíona, za to, že jsi mu vrátil syna,« řekla Yl-la slavnostně. »Když se podíváš z okna, uvidíš na obzoru světélko, které pravidelně zhasíná a zase se rozsvěcí. To je ***si-jid,*** majáček našeho továrního letiště v Mofidii, kde už nás netrpělivě čekají. Dej mi ruku, poletíme spolu, povedu tě.«

»Ani nevím, jak se ti odvděčím,« znovu jsem ji samou radostí objal.

»Nemáš nám za co vděčit, naopak, na nás je řada se splácením,« namítala dívka, ale vůbec se mě nesnažila odstrčit, naopak se ke mně přitiskla.

»Přišla jsi opravdu jako z nebe,« řekl jsem radostně, ale hned jsem zase zvážněl. »Tyhle girrigy podstatně mění situaci, ale budeme se muset dohodnout znovu a jinak.«

»Co chceš ještě domlouvat?« podivila se. »Vezmeš mě za ruku a poletíme, co tady chceš ještě domlouvat?«

»Kdybychom to udělali, jak si představuješ, každého by napadlo, kde mě má hledat,« vysvětloval jsem jí. »Vontr by si určitě domyslel, kdo mi v útěku pomáhal a vám by hrozil trest za to, že jste se vzepřeli vůli vládce Aigury, nebo ne? Už jsem tady viděl tolik poprav!«

»Schováme tě, že tě nikdo nenajde,« ujišťovala mě Yl-la. »Nikdo nemůže tušit, že jsem to byla právě já, kdo ti pomohl z vězení. Feíonův otec je už pevně rozhodnutý tyhle ***osobní girrigy*** neohlásit, ačkoliv je to úžasný vynález a jejich výroba by byla finančně jistě velmi úspěšná. V továrně je tolik schovávaček, že by tě tam nenašla ani armáda – mohli bychom tě schovat do ukrytého letadla a v případě potřeby bys mohl vzletět. Je to výhodné, nemyslíš?«

»Kdybych utekl z vězení sám, vlastními silami, pak by vás nepodezírali vůbec, či snad ano?« zjišťoval jsem.

»Možná by nás podezírali, ale dokázat by nám nic nemohli,« řekla dívka nejistě. »Možná by prohledali továrnu a kdyby tě nenašli, aspoň by ji obklíčili, aby ses nedostal dovnitř. Asi by to i tak bylo spojeno s nějakou perzekucí, ale rod Ligaidů měl takových průšvihů tolik, že o jeden víc nebo méně nerozhodne.«

»A kdyby mě viděli utíkat právě na opačnou stranu?«

»Tam by tě určitě chytili u Velké zdi, která odděluje pralesy Atitláa od pevniny,« řekla s určitostí. »Pralesy Atitláa jsou životu nebezpečné, žije v nich spousta divokých zvířat. Jsou tam ***gekkři***, ***vmugové***, hadi ***ketú*** a spousta jiných dravců, schopných zabít člověka. Dříve se lidé pokoušeli dravce vyhubit, ale nedařilo se to a počet jejich obětí neustále rostl. Proto naši předkové už před staletími oddělili nebezpečnou oblast pralesů Atitláa od zbytku pevniny vysokou a silnou zdí, táhnoucí se od moře k moři. Zeď je tak vysoká, aby ji žádné zvíře nepřekonalo a mohutná, aby ji nic nemohlo rozbořit. Také při její stavbě zahynuly v zubech dravců tisíce lidí, ale od té doby nemohou divoká zvířata

opustit Atitláa a je pokoj. Ale jako zeď nedovoluje zvířatům opustit Atitláa, zabránila by ti uniknout vojákům Ochrany trůnu. Tam by tě zaručeně chytili, můžeš mi to věřit.«

»A kdybych se přes tu zeď dostal?«

»Jak tě vůbec něco takového mohlo napadnout?« zděsila se Yl-la. »To by byla tvá smrt, věř mi! Hned za zdí bys mohl spadnout do hnízda hadů! V žádném případě bys tam nepřežil ani den a už vůbec ne noc. Tam se neodváží nikdo, kdo má trochu rozumu, je to nebezpečné.«

»Takže by mě za tou zdí nikdo nepronásledoval?« zajímal jsem se tvrdohlavě.

»Nikdo by se neodvážil víc než pozorovat prales z bezpečí letadla,« řekla určitě. »Ale asi by tím nikdo neztrácel čas. Jakmile by se za tebou zavřely koruny stromů, všichni by tě považovali za mrtvého. Právem. Snad bys tam přežil půl hodiny, ty snad možná hodinu, než bys skončil život v zubech nějakého gekkra.«

»Vidíš, právě tohle jsem potřeboval vědět,« oddechl jsem si. »Tím je můj plán hotový. Dám se pronásledovat až ke zdi pralesa Atitláa, pak zmizím v džungli za ní a ve tmě se vrátím k vám do Mofidie. Co tomu říkáš?«

»Že to je špatně promyšlená sebevražda,« opáčila dívka suše. »Nejen by ses chtěl ukazovat strážným a dávat jim krásnou příležitost k výstřelu, ale ty bys snad opravdu skočil i do pralesů! Já bych si zvolila příjemnější způsob, kdybych si přála zemřít, například imeol.«

»Já to nevidím tak tragicky,« řekl jsem. »Kdybych měl na sobě létací girrigy, nemusel bych se přece žádných zvířat bát! Mohl bych létat vysoko, aby na mě dravci nedoskočili, ale aby mě pod korunami stromů nikdo neviděl shora. Jakmile získají pronásledovatelé dojem, že jsem v Atitláa zahynul, nebudou nikoho podezírat, že by mě snad ukrýval. Opravdu si nepřeji svobodu draze vykoupenou vaším vězením. Nikdy bych si neodpustil, aby ses měla mou vinou dostat do moci toho lumpa Vontra, nebo někoho jiného. To bylo nejhorší, co mě tížilo.«

»Já tě tam ale nepustím!« vykřikla nahlas a na důkaz, že to myslí vážně, chytila mě jako klíště.

Položil jsem jí ve tmě dlaň na ústa. Uvědomila si, že její výkřik mohl všechno prozradit a ztichla, ale tím víc se ke mně přitiskla. Cítil jsem, jak jí splašeně tluče srdce a celá se chvěje. Také jsem ji k sobě přitiskl a pomalu se s ní posadil na kraj vězeňské pryčny. Zprvu se mi trochu vzepřela, ale když poznala, že se chci jen posadit a ne se jí vytrhnout, posadila se také a znovu se ke mně vší silou přitiskla.

»No tak, uklidni se, Yl-lo,« pokoušel jsem se ji utišit. »Určitě se to podaří. A bude to, věř mi, nejlepší řešení ze všech možných.«

»Já vím, že se nebojíš, Pav-le,« zašeptala dívka. »Ale ty nevíš, co to jsou pralesy Atitláa. Bojím se také, že na tebe budou strážní střílet. Víš, co dokáže s člověkem střela z iégu? Já to viděla, nechtěj vědět, co je to za hrůzu. Tak strašné rány nepřežiješ ani ty.«

»Ty bys pro mě klidně riskovala vězení i něco horšího a mně nedovolíš, abych pro tebe riskoval také?«

»Vězení není totéž co smrt,« namítla plačtivě.

»Ale já si myslím, že to není tak nebezpečné, jak se obáváš. Víc než dravců v Atitláa se obávám toho, aby se vám Vontr mstil. Podívej se na to z jiné strany. Pokud

by můj plán vyšel, mohl bych pak klidně zůstat na Aiguře a nebyli byste vůbec v podezření, že mě skrýváte. A já bych vám naopak nebyl tak na obtíž.«

Yl-la neodpověděla. Několikrát potichu vzlykla, ale už nic neříkala, jen se ke mně pořád tiskla. A já jsem si přitom uvědomil, proč se mi ani nechce co nejdříve odletět domů, k Zemi.

Většina lidí této planety se mě tu bála a ani mě neznala. Tím pádem jsem po pobytu mezi nimi netoužil ani já. Ale dva přátele, které jsem poznal během těch měsíců ve vesmíru, jsem nechtěl navždy opustit.

Feíona jsem si vážil jako odborníka i jako kamaráda. To on zvládl let vesmírem, na který si předtím netroufali zkušení piloti, ačkoliv mu bylo v době odletu z Aigury snad teprve devět let. Rok na Aiguře trvá více než dva roky na Zemi, ale ani pak nebyl o mnoho starší než já. Feíon byl syn Uilli Sygyta, známého aigurského odborníka na girrigové motory, přítele a spolupracovníka Fo-ru Ligaida, konstruktéra prvních pokusných mezihvězdných letadel, nedávno na Aiguře postavených. Seznamoval se s hvězdnými letadly už v době, kdy se promýšlely první výkresy. Létat se naučil už v pěti letech a ve vesmíru si poradil lépe, než se očekávalo. Nikdo mu nemohl vyčítat, že neobjevil mezihvězdnou navigaci. Náhoda mu nepřála, jako mnoha starším zkušebním letcům před ním. Feíon se ale se mnou během letu spřátelil natolik, že mi pomohl překazit Vontrův útok.

A Yl-la?

Ta jediná se o mě zajímala od samého počátku dodnes. Starala se o mě od prvních dnů, kdy jsem byl ochromen nárazem girrigových vlnových polí, i později, když jsem se mohl pohybovat sám. Učila mě jednotnou Aigurskou řeč, seznamovala mě se všemi podrobnostmi letadla, vysvětlovala mi všechny předměty, s nimiž jsem si nevěděl rady. Nerozuměla letadlům tak důkladně jako Feíon, ostatně je mladší, a přece mi právě ona pomáhala počítat vzdálenosti mezi hvězdami a sestavovat mapy blízkého vesmíru.

A teď? Právě kvůli mně podnikla i nebezpečný noční let do věznice Šimarovy Ochrany trůnu. A teď tu seděla vedle mě a přemýšlela. Nejspíš bude souhlasit s mým návrhem, věděl jsem, že jen těžko vymyslí něco lepšího, ale pořád přemýšlela. Bylo mi v té chvíli nádherně. Dívka, narozená na planetě vzdálené od Země tak, že tu žádné souhvězdí nesouhlasilo s tím, co jsem si pamatoval od nás, ani odhadovat jsem nechtěl, kolik miliard kilometrů to je, se tiskla ke mně... Bylo v tom něco krásného, milého a přece zvláštního.

Tady ve tmě neútulné věznice se dnes setkaly dva odlišné světy, ještě nedávno oddělené nepředstavitelnou kosmickou propastí, setkaly se a porozuměly si.

Jednou budou mezi našimi světy létat Ligaidovy nadprostorové letouny. Lidé Země se dorozumí s lidmi Aigury, poznají se a spřátelí. Ale to první upřímné sblížení už jsme s Yl-lou prožili. Nejprve ve vesmíru a nejvíc tady, na Aiguře.

»Ráda bych tě od toho odradila,« řekla Yl-la po dlouhém mlčení. »Bude to nebezpečné, i když budeš mít na to girrigy – a to vím, že si poradíš lépe než kdokoliv na Aiguře. Snad máš i tentokrát pravdu. Věřím, že se ti nic nestane ani v Atitlána. Budu... budeme na tebe čekat, dokud nepřiletíš. Majáček si-jid našeho letiště bude ode dneška blikat každou noc. Ale prosím tě, nezůstávej v Atitlána ani den zbytečně. Nezapomeň, že se o tebe budeme obávat každou hodinu víc a víc. Slibuješ?«

»Když to klapne, uvidíš mě zítra,« ujišťoval jsem ji. »Kdybych se někde zdržel, uvidíš mě nejpozději pozítří.«

»Nevrátíš-li se do týdne, vezmu si letadlo a poletím tě tam hledat,« řekla odhodlaně. »I když bych v takovém případě měla jistotu, že tě už neuvidím. Pamatuj, v akumulátorech náramenních girrigů je energie na půl dne klidného vodorovného letu, to je jejich současný vrchol. Déle to nevydrží, raději neriskuj.«

»Neboj se o mě, Yl-lo,« řekl jsem co možná nejveseleji.

»Budeme tě čekat...« řekla vážně. »***Budu*** tě čekat, dokud budu mít sebemenší naději. Musíš se mi vrátit.«

Seděli jsme vedle sebe a už jsme oba mlčeli.

Zdola jsme najednou uslyšeli pískání strážných. Právě střídali předchozí směnu a strážní se rozcházeli po dvojicích na svá stanoviště. Měl bych teď urychleně dokončovat lano, ale řekl jsem si, že to, co mám, už bude stačit. S girrigy se plán útěku nesmírně zjednodušil.

Yl-la ale postřehla, jak jsem sebou trhl. Povolila své objetí, jemně se ode mě odstrčila a vstala. Zvedl jsem se.

»Moc ráda bych ti pomohla víc, ráda bych s tebou zůstala co nejdéle, ale bojím se, že nic z toho není v mých možnostech,« řekla potichu. »Teď bych ti mohla jen překážet. Nic neříkej. Poletím domů bez tebe, ale budu na tebe čekat. Ale nejprve musím ještě něco...«

Znenadání mě uchopila oběma rukama za hlavu a přitáhla se ke mně. Najednou jsem ve tmě pocítil na svých rtech dotyk jejích rtů a dívka rychle vydechla. Nebyl to polibek, jak jej známe my, pozemšťané, spíš se to podobalo umělému dýchání. Hned se ale ode mě odtáhla.

»Tohle neznáš, viď?« řekla rychle. »Já vím, nemůžete mít stejné zvyky jako my. Musím ti povědět, co to v našem světě znamená. Od této chvíle ***máš v sobě svůj i můj dech***. Kdybys zahynul, spolykám imeol, abych se už neprobudila. Mysli si o tom co chceš, ale nevydržela bych žít s vědomím, že jsem příčinou tvé smrti.«

»Yl-lo!« skoro jsem vykřikl. Rychle mi svou malou dlaní přikryla ústa, abych pokračoval šeptem. »Takhle nesmíš mluvit! Kdyby se mi něco stalo, ty za to přece nemůžeš!«

»Měla jsem tě přemluvit,« trvala na svém. »Jak tě znám, riskoval bys i tam, kde by to nebylo nutné. Snad tě ohled na mě přiměje, aby ses tolik nevystavoval nebezpečí. To neříkám, abych tě jenom strašila. Když někdo ***svěří svůj dech*** druhému, je to závazné. Nic na tom nemění ani, že o tom zatím nikdo kromě nás dvou neví. Budu muset ten slib prozradit svému otci, jakmile doletím domů. Rozumíš mi?«

»Rozumím ti, Yl-lo,« řekl jsem tiše. »Neboj se o mě, ale kdybych se něčím přece jen zdržel, neblázni a čekej dál. Já přijdu, určitě přijdu, i kdybych se zdržel a přišel až po měsíci. Ale uvědom si, jak by bylo strašné, kdybych přišel a ty bys byla mrtvá. Ty také musíš na sebe dávat pozor, rozumíš?«

Maně mě napadl Shakespeare, Romeo a Julie. Ti přece také na něco podobného doplatili. A také zbytečně.

»Já ti věřím, Pav-le,« řekla.

Pak se ode mne odstrčila a proti slabě osvětlenému obdélníku okna jsem spatřil jen její siluetu, jak stoupá vzhůru. Vzápětí poté zmizela ve tmě.

Byl jsem opět sám, ale dvě kovové krabice na ramenou, spojené pásy popruhů, mě ubezpečovaly, že se mi to jen nezdálo.

*****

»Představoval jsem si, že muž z hvězd bude větší,« udiveně řekl starší muž, který právě vstoupil do místnosti a zvědavě si mě prohlížel. »Podle pověstí to měl být obr!«

Bylo nás v místnosti pět. Yl-lu a Feíona jsem znal z naší společné cesty vesmírem, však už jsme spolu prožili hodně dobrého i zlého.

Feíonova otce, známého zdejšího konstruktéra girrigových motorů Uilli Sygyta, jsem už také znal, byl mezi prvními, kdo k našemu letounu dorazil hned po přistání na Aiguře. Posledního muže jsem dosud neviděl, ale jistě to nebyl nikdo cizí, když se všichni moji přátelé tvářili, jako by mezi ně patřil odjakživa.

»Vždycky jsem si přál poznat zblízka nějakou bytost z jiného světa!« pokračoval muž a nespouštěl ze mě oči. »Nikdy mě ale nenapadlo, že k tomu setkání dojde na Aiguře, navíc právě v tomto domě, a že té cizí bytosti budu vděčit za život své jediné dcery Yl-ly.«

»To je tedy tvůj otec, Yl-lo?« podíval jsem se na dívku překvapeně.

Neodpověděla, ale přímo zářila.

»Ano, já jsem Fo-ru Ligaid,« řekl muž slavnostním tónem. »Konečně mi bylo dopřáno setkat se s bytostí z jiného světa! Je smutné, že jsem k tomu dosud neměl příležitost, ačkoliv tolik jiných lidí se může pyšnit, že bytost z hvězd vidělo! Když jste přistáli, byl jsem právě v naší továrně v Zouiiru na opačném konci Aigury a než jsem se vrátil, bylo pozdě, Ochránci trůnu byli rychlejší. Brána nespravedlivého vězení se zavřela a nepodařilo se mi přesvědčit vládce Aigury, aby ten nešťastný příkaz odvolal. Ani dnes v noci jsem našeho hosta nemohl přivítat, neboť jsem se o chystaném útěku nedověděl. Můj nejlepší přítel Sygyt by mi to asi řekl, kdyby ho má jediná dcera nezavázala mlčením dříve, než ho seznámila se svým plánem. Smutné je, že ten plán tajila i před svým otcem,« podíval se na Yl-lu vyčítavě.

»Uillimu jsme to museli říci. Potřebovali jsme ty nárameníky!« řekla Yl-la uraženě.

»A to není všechno!« pokračoval Ligaid. »Dnes ráno mě Yl-la úpěnlivě uprosila, abych odejel do paláce a tam se celé dopoledne zdržoval zbytečnou audiencí u císaře Šimara Velikého. Měl jsem ponížen žádat o propuštění muže z hvězd, který tou dobou již několik hodin pobýval přímo v mém domě!«

»Ta audience byla krycí manévr,« řekla Yl-la. »Kdybych ti řekla, že je Pav-le u nás, už bys nikam nešel.«

»To se rozumí, nešel bych!« vybuchl Ligaid, ale radostí. »Celý život se těším, až jednou spatřím bytost z jiného světa! Jak bych mohl někam odjet? Zvláště když mám povinnost poděkovat i za svou neposlušnou dceru!«

»Také rád poznávám největšího konstruktéra Aigury, tvůrce obdivuhodných hvězdných letadel a otce dívky, které si velmi vážím a která pro mě mnoho udělala,« snažil jsem rychle z paměti dolovat aigurská zdvořilostní slova.

»Jenže oni odlétli o své vůli a do letadla vstoupili dobrovolně,« vzdychl si Ligaid. »Tebe vytrhli ze tvého světa násilím. Neměli právo brát tě do letadla, když nevěděli ani

kde se nacházejí, ani zda někam vůbec doletí. Nadprostor Evsej je tak záhadný, že moji staří ostřílení zkušební piloti v něm odmítali létat. Sám jsem se v něm nacházel jen pár okamžiků a vím, že to není jednoduché. Už jsme své ztracené děti oplakali. Spočítali jsme, že jim v žádném případě nemohly tak dlouho vydržet zásoby potravin ani vzduch. Nevěděli jsme, že počet lidí v letounu je ještě vyšší, než jsme si mysleli, ale bytost z hvězd objevila přívětivý svět, který všem umožnil přežít.«

»Objevení Ylliny byla náhoda,« řekl jsem.

»Náhoda, hned poté, co jsi zasedl za řízení letadla?« schválně a přímo okázale se podivil Sygyt.

»A pak – ta podoba!« pokračoval Ligaid. »Jen trouba by nepoznal, že jste lidé!«

»Nějaké rozdíly tu přece jen jsou,« řekla Yl-la. »Barva jeho vlasů je nápadná už zdálky. Oči působí nepřirozeně a pro někoho až nepříjemně. Kůži má strašně bledou, ale když si ji nechá delší dobu ozařovat sluníčkem, ztmavne mu tak, že je tmavší než naše. Na jeho nos se dá také zvyknout, ale nejzajímavější rozdíl uvidíš, když se podíváš na jeho ruce. Na konci prstů má divné destičky, které neustále rostou a musí si je čas od času odstřihovat.«

»To jsou nehty,« řekl jsem s úsměvem. »My lidé je máme jako památku na drápy svých zvířecích prapředků. Jeden váš vědec mi ve vězení ukazoval obraz prapředka lidí Aigury. Také měl drápy na rukou i na nohou, jen se mnohem více podobal šelmám.«

»Toho vědce mi ani nepřipomínej,« zamračil se Ligaid. »Luy-pyk právě tímto obrázkem dokazoval, že člověk ze Země je pouhé zvíře, nemyslící bytost.«

»To snad ne, myšlení nesouvisí s nehty, ale s mozkem!«

»Také jsem se to pokoušel dokazovat,« vzdychl si Ligaid nesouhlasně. »Luy-pyk je ale světově proslulá vědecká kapacita přes biologii, kdežto já jsem jen technik. Rada vědecké společnosti mě ukřičela, abych se nepletl do oborů, kterým nerozumím. Přitom bych si netroufl samostatně řídit letadlo jiné civilizace jako jsi dokázal ty. Pochybuji, že by to dokázal kdokoliv z Rady. Létat v nadprostoru neumíme dodnes, kdežto ty ano. Kdo ještě může pochybovat?«

»Luy-pyk se prostě projevil jako hlupák,« řekl jsem.

»To nebyla jen hloupost!« namítl Ligaid zamračeně. »Vědec světového jména se nesmí nechat ovlivnit názory vědecké nuly, jakou je Vontr! Ba ne! Luy-pyk dostal jedinečnou příležitost zjistit, jak to doopravdy je! Ale on místo poctivého zkoumání pravdy vstoupil do služeb mocných padouchů. Tím u mě navždy pohřbil svou autoritu vědce. Horší je, že se Rada vědecké společnosti plně spolehla na Luy-pyka. Podle mě to neměla dělat a nejtrapnější na tom zasedání bylo závěrečné hlasování: tři čtvrtiny pro zvíře, čtvrtina pro myslící bytost. Odkdy se o vědecké pravdě hlasuje? Věda, to je důkaz, pokus, důkaz. Ale co se rozčiluji, v Radě je plno takových, kteří místo vědy zkoumají, jak se dostat k lepšímu místu.«

»I v dějinách naší Země je dost příkladů, kdy se podobné Rady šeredně mýlily,« utěšoval jsem ho, ale raději jsem se vrátil do skutečnosti: »Vlastní létání nadprostorem není tak složité, jak si myslíte. Domnívám se, že byste na to přišli i sami.«

»Bez tebe bychom všichni zahynuli,« řekl Feíon chmurně. »Dokonce i na té pohostinné Yllině! Hned první den, jen jsme vyšli do neznámého lesa, mě zachránil před obrovským jedovatým pavoukem!«

»Tak zlé to snad nebylo,« opravil jsem ho. »Pavouk tě nemohl ohrozit, měl jsi na sobě skafandr a v ruce zbraň. Zastřelil jsi ho přece sám.«

»Jenže bych se sám nedostal z té sítě. Dodnes si vyčítám, že jsem ti nevnutil iég, když ses sám toulal pralesem jen s nožem! Pravda, vystačil sis beze zbraně. A později jsi holýma rukama přinesl až k letadlu živého pavouka!« tvrdil Feíon dál.

»Už jsem ti říkal, že rukavice skafandru prokousnout nemohl!« připomněl jsem mu.

»Nemohl, protože jsi žádné neměl! Nechtěl jsem to říkat před Yl-lou, ale já jsem ten den skafandry kontroloval a čistil od prachu, takže vím, že na ně určitě několik týdnů nikdo ani nesáhl,« trval na svém Feíon. »Z divokého lesa na neznámé planetě jsi sám holýma rukama přinesl obřího černého pavouka jen proto, abys nás přiměl odletět! Je to tak, viď?«

Podíval jsem se na Yl-lu. Neřekla nic, jen nepřirozeně zbledla a na okamžik křečovitě zavřela oči, až jsem se bál, že ještě teď omdlí. Naštěstí od té doby uplynulo dost času. Pavouků se tenkrát báli všichni, ačkoliv nebyli tak nebezpeční, jak vypadali. Jedovatá kusadla měli jen vpředu. Uřízl jsem si na ně hůl, pavouka přitiskl k zemi – a bylo to. Vzít ho do ruky bylo asi jako vzít do ruky chlupatého kraba. Vesmír není pro citlivky a na neznámé planetě se člověk nesmí štítit ani nezvyklých tvorů.

»Máš pravdu,« přiznal jsem raději. »Ale před Yl-lou jsi to říkat nemusel.«

»Já jsem se bál chodit do lesa s iégem a ty jsi tam chodil s nožem!« pokračoval Feíon. »Nám jsi nařídil, že tam za nic na světě nesmíme chodit jednotlivě! To bylo rozumné, ale ty jsi tam chodil sám! A když mi povíš, jak jsi na Strašlivé dokázal v drtící gravitaci přijít do pilotní kabiny, posadit se a vzletět, když jsem nemohl ani natáhnout ruku, vysvětlíš mi další záhadu!«

»Asi jsem trochu silnější,« připustil jsem. »I když ne o moc. Na Strašlivé jsem nechodil, ale plazil se po čtyřech. Jen u dveří jsem musel dosáhnout na spínač, ale pomohl jsem si rukojetí. Kromě toho si myslím, že by ses z té pasti dostal sám i bez motorů!«

»Jak, prosím tě?« vytřeštil na mě své černé oči Feíon.

»Vypínač igidhigu je blíž,« řekl jsem. »Zapnutím by ses dostal okamžitě do nadprostoru, kam gravitace nesahá. Však bys na to přišel sám, kdybych se neobjevil a tobě by nic jiného nezbylo!«

»Na to bych nepřišel... a kromě toho, nedosáhl bych ani na ten igidhig,« řekl Feíon jistě. »Jedno je jasné, bez tebe bychom se odtamtud nedostali a domů už vůbec ne! Létali jsme celý rok, ale výsledkem bylo jen to, že jsme se vzdalovali dál a dál.«

»Spíše jste létali kolem dokola, po takových spirálách,« povzdychl jsem si. »Fakt je, že jste se dokázali vzdálit daleko od Aigury. Najít Zemi teď bude skoro nemožné, zvlášť když si nepamatuji, jak vypadají naše souhvězdí při pohledu ze Země. Vy jste měli mapy ubohé, ale aspoň nějaké, já nemám žádné.«

»Věřím tomu, že cestu domů najdeš,« řekl Ligaid. »Náš svět se k tobě zatím nezachoval dobře, musíme to napravit. Přítel Sygyt část svého dluhu splatil, ale nestačí umožnit ti útěk z vězení, kam tě nespravedlivě uvrhli. Já si myslím, že ti musíme umožnit i návrat na Zem. To je teď můj dluh. A já jej splatím. V továrně se dokončuje nový, zatím nejlepší z hvězdných letounů. Bude tvůj, jako malá odměna za to, že jsi mi vrátil Yl-lu.«

»To by snad byl příliš veliký dar,« zarazil jsem se.

»Chtěl bych lidem Země umožnit dostat se do vesmíru,« řekl Ligaid slavnostně. »Na Aiguře jsme tajemství vesmírných letů objevili příliš brzy. Vládne nám krutý tyran Šimar Veliký. Podařilo se mu nastolit mír a sjednotit Aiguru, ale jen tím, že vyvraždil všechny své protivníky. Stálo to životy tolika lidí, že je teď značná část našeho světa mrtvou pustinou. Při představě, že by naše letouny rozvážely bomby a granáty na další světy ve vesmíru, se mi chce všechno tady zapálit a skočit do plamenů!«

»Přece nechcete, aby ty bomby vozily po vesmíru pozemské válečné stroje?« uklouzlo mi, když jsem si vzpomněl na náš podobně nemocný svět.

»Což lidé Země nežijí v míru?« podíval se Ligaid překvapeně. »Nejsou všichni jako ty?«

»Nejsou,« řekl jsem trpce. »Kdybych posuzoval Aiguru podle Yl-ly a Feíona, byl by to svět, kde bych chtěl žít. Posuzovat Aiguru podle Vontra, křivdil bych těm dobrým. Žádný svět nesuďte podle jednoho představitele. Také u nás na Zemi je dost ***vontrů a šimarů*** a bohužel mají moc. I na Zemi byl mnohokrát nastolen mír za cenu vyvraždění jiných národů. Je mi to opravdu líto, ale musím k vám být upřímný i v tomhle. Nemyslím, že by tak dokonalá letadla patřila do rukou všem lidem Země bez rozdílu.«

Chvíli bylo ticho.

»Takže ani Země...« zašeptal zklamaně Ligaid. »Což není ve vesmíru jediný svět, kde by žili jen spravedliví?«

»A co kdybychom založili ve vesmíru sami osadu, kolonii, nebo cosi tomu podobného?« navrhl Feíon. »O jednom vhodném místě bych věděl. Yllina! Nepočítám pavouky a hady, s těmi bychom si jistě brzy poradili, jinak je to docela příjemný svět!«

»Principy igidhigu, umožňujícího mezihvězdné lety, dnes na celé Aiguře znají jen čtyři lidé,« řekl Ligaid zamyšleně. »Všichni čtyři jsme právě teď v této místnosti. Nezůstane-li na Aiguře jediný letoun vybavený konvertorem a zmizí-li s námi všechny plány, mohlo by trvat celá staletí, než někdo znovu objeví tajemství letů ke hvězdám. To by bylo jistě lepší než sebevražda, o které jsme už uvažovali!«

»Bylo by jistě možné na takovéto základně pokračovat v našich plánech a mohli bychom nerušeně zkoumat vesmír,« pokračoval nadšeně Feíon.

»Mohli bychom na Yllinu vzít některé lidi Země, budou-li chtít,« navrhla Yl-la.

Všichni umlkli a dívali se jen na mě. Byl jsem tu jediný pozemšťan, chtě nechtě jsem měl odpovědnost za všechny lidi Země. Musel jsem pečlivě vážit každé slovo.

Bylo cosi příjemného v pomyšlení, že sedím spolu s těmi bytostmi, rozumím jim, mluvím jejich řečí, poslouchám jejich nadšené plány, na jejichž konci mohl být vznik nového světa, o jakém snily tisíce generací. Ale už jsem také věděl, že je budu muset – zklamat.

»Vy o tom nevíte,« řekl jsem pomalu. »Yllina není pustý svět bez vlastních obyvatel. Neřekl jsem vám, co jsem objevil na tom kopci v lese, kam jsem se pořád chtěl podívat, ale kam jste se báli jít se mnou kvůli pavoukům.«

»Tys tam přece jen šel? A sám?« zbledla Yl-la.

»Ano, byl jsem na vrcholu toho kopce,« přisvědčil jsem co nejklidněji, abych ji ještě víc nepoplašil. »Až na nutnou opatrnost před pavouky to nebyla nebezpečná výprava. A tam jsem zjistil, že Yllina není neobydlená planeta. Žijí na ní nějaké bytosti. Neviděl jsem je, ale na vrcholu toho kopce byly nepochybné stopy jejich činnosti.«

»Co tam bylo, povídej!« naléhal Feíon.

»Uprostřed lesa na vrcholu skály stály dobře zachované zbytky stroje, jaký vy na Aiguře neznáte, ale který u nás na Zemi používáme,« řekl jsem tiše. »To znamená, že na Yllině žijí myslící bytosti a my nemáme právo se tam nastěhovat.«

Opět se všichni zarazili a zvážněli.

»Říkám to proto, že právě Země má neblahé zkušenosti se zakládáním kolonií, kdy se na původní obyvatele nebral ohled. Žádné obyvatele jsme sice na Yllině nezahlédli, ale to mohlo být tím, že jsme přistáli v neobydlené části planety.«

»To je opravdu závažné,« souhlasil Ligaid po chvilce ticha. »Pokud je tomu tak, musíme si najít jinou, opravdu pustou planetu. Ale ať by to byla Yllina nebo jiný svět, chtěl bych slyšet, co si náš pozemský přítel myslí o nápadu osídlit ji společně lidmi Aigury i Země.«

»Vycházel jsem s vámi přece dobře, až na Vontra,« řekl jsem. »Ale bude nutné pro nový svět lidi na Zemi i na Aiguře vybírat. A to nebude lehký úkol.«

»Chtěl bys na takové planetě žít?« podívala se na mě Yl-la zkoumavě. »Nechceš se trvale vrátit na Zem?«

»Ovšemže se chci vrátit,« ujistil jsem ji. »Také se mi občas stýská po domově, to není jen vlastnost vás, lidí z Aigury. Mám tam rodiče, určitě jsou zarmoucení, že jsem jim zmizel. Rád bych se vrátil a ujistil je, že jsem v pořádku. To neznamená, že bych se už nemohl vrátit k vám. Setkání civilizací je historická událost, jaká nemá obdoby. Nabízíte-li mi možnost přispět k tomu, aby naše světy spolupracovaly, nemohu ji přece odmítnout.«

»Takže se nemusíme loučit vůbec!« rozzářila se Yl-la.

»Nebo jen nakrátko,« ujistil jsem ji. »Rád se vrátím na Zem a rád se potom budu vracet zpátky k vám.«

»Ale tvůj pobyt tady na Aiguře nebude jednoduchý ani bezpečný,« zachmuřil se Sygyt. »Kdyby Šimarovi Ochránci trůnu zjistili, že jsi tady, usilovali by tě buď uvěznit nebo rovnou zabít. Jak jsi jim vůbec unikl?«

»Díky létacím nárameníkům to byla hračka,« usmál jsem se. »Strážní o nich nevěděli a museli být pěkně překvapení. Když jsem přímo před jejich očima přeskočil obrovským skokem třímetrovou zeď kolem vězení, slyšel jsem jejich zděšené volání: ***Šelma prchá – spas se, kdo můžeš!*** Nikoho ani nenapadlo vystřelit po mě. Čtyřicet kilometrů k pralesům Atitláa jsem uběhl zdánlivě vlastními silami, ale nadlehčován sygyty, takže to nebyl vyčerpávající maratón, ale příjemný běh. Nejvíc mě pobavil pohled na letky Ochrany trůnu. Piloti mě viděli vyšplhat na vysoký strom u ochranné zdi pralesů a nepochybuji o tom, že by mě rozstříleli, kdyby byli trochu blíž! Než se ale dostali na dostřel, přeskočil jsem na zeď a zmizel jim v pralese. Pak jsem se držel těsně pod vrcholky stromů a jen sledoval, jak víří jako hejno vos nad místem, kde jsem jim zmizel ve větvích. Jejich letadla se ponořila mezi stromy, ale najít mě v pralese bylo nemožné. Pak se snesla noc, ***Ochránci*** to vzdali a já jsem v klidu odletěl do Mofidie.«

»Kdyby se dozvěděli, že jsi tady, bylo by to zlé,« řekl Feíon s obavami.

»Tuhle starost si necháme na později,« řekl Ligaid zamyšleně. »V této chvíli o našem příteli nikdo neví. Může žít v mém domě v klidu. Brzy uvidíme, jestli si bude muset dělat starosti z Šimarových Ochránců! Má přece sygyty!«

»Ale ovšem, vždyť jim může kdykoliv uletět,« rozjasnil tvář Feíon.

»Jistě,« přikývl Ligaid. »Buď na náramenních sygytech, nebo mezihvězdným letadlem. Až bude letoun hotový, bude s námi žít v klidu na zapřenou, ale bez pocitu bezprostředního ohrožení. To by mohl vydržet, přece se jen tak něčeho nevyleká!«

Měl samozřejmě pravdu, cítil jsem se u nich jako v bavlnce.

»Měl bych ale přece jen jeden návrh,« nesměl jsem zapomenout na otázku, která mě dlouho trápila. »Myslím, že bychom se měli co nejdřív podívat na Yllinu. Kdyby se nám podařilo navázat kontakty s jejími obyvateli a ukázalo se, že nám budou přátelsky naklonění, získali bychom u nich možná svolení k pobytu v nějaké vyhrazené oblasti. Pak bychom u nich mohli založit tu kolonii lépe než na pusté planetě.«

»Můžeme se o to pokusit,« souhlasil Fo-ru Ligaid. »Můj největší sen, setkání s myslícími bytostmi z vesmíru, se splnil, ale kdyby bylo takových bytostí víc, nebyl bych proti.«

Tak tedy začal můj pobyt na planetě Aigura, který se nakonec protáhl až na několik Aigurských, proti Zemi téměř dvojnásobně dlouhých roků...

*****

Puč

Ligaid ochotně vyslal další výpravu do vesmíru. Oficiálně byl jediným členem výpravy Feíon, ve skutečnosti jsem letěl i já. Cílem cesty byla Yllina. Měli jsme nejen vyzkoušet nový letoun, aby létal mezi hvězdami bezpečněji a lépe než předchozí, ale především se na Yllině důkladněji než dosud poohlédnout po místních obyvatelích. To bylo nejen velké přání nás obou, Ligaida i mě, ale všech, kdo o tom něco věděli.

Let proběhl úspěšně. Během pobytu na Aiguře jsem měl možnost srovnat si své neumělé hvězdné mapy s nejlepšími hvězdnými atlasy Aigury, v Ligaidově rozsáhlém domě mě tajně navštívilo i několik známých hvězdářů. Triangulační metoda hvězdné navigace odborníky nepřekvapila, ale všichni uznávali, že byla správná a dala se navzdory své jednoduchosti používat i do budoucna. Dnes jsme měli k dispozici všechno co na naší první cestě chybělo: dobré a přehledné mapy hvězd a slušné tabulky goniometrických funkcí. Výhodnější by byl snad jedině počítač, ale ten Aigurská civilizace nebyla schopná vyrobit. Vrcholem zdejší elektroniky byly bachraté snímací elektronky do kamer a dlouhé, křehké vakuové obrazovky.

Na Yllinu jsme doletěli v pořádku. Tentokrát jsme se ve spánku střídali, nebylo to tak úmorné jako prve. A co bylo důležitější, vzájemně jsme si důvěřovali. Nebyl tu Vontr, od kterého bychom mohli očekávat nějaký podraz.

Měli jsme i lepší informace. Po přepočtu veličin jsem spočítal vzdálenost Ylliny od Aigury, bylo to sedm set světelných let, úctyhodná dálka, o jakých se mi na Zemi ani nezdálo. Záleželo samozřejmě na druhu dopravního prostředku. Tady mi nezbývalo než obdivovat Yllina otce Ligaida. Jeho nadprostorové letouny, jakkoliv byly v plenkách, byly nejgeniálnější dopravní prostředek všech dob. Let nadprostorem rychlostí tří set světelných let za den by zřejmě udělal přijatelné cestování i z mnohem nestvůrnějších propastí. Za dva a půl dne jsme spatřili si-jid hvězdy i dva menší. Bližší patřil cíli naší cesty. Vynořili jsme se od Ylliny blíž než je od Země Měsíc.

Nejprve jsme si ji důkladně prohlédli z výšky, ale ačkoliv jsme obletěli větší část pevnin, nikde jsme nenarazili na žádné stopy civilizace nebo rozumných bytostí, ať jsme pátrali jak chtěli. Přistáli jsme proto opět na té podivné poušti jako prve. Feíon mi připomněl mé vlastní obavy těsně před odletem, ale vyvrátil jsem mu je. Vždyť jsme tam žili dlouhou dobu, nic se nám nestalo a nebýt mého úskoku s pavoukem, tvrdli bychom tam doposud.

Netušil jsem, že to není úplná pravda, ale nebezpečí bylo od nás ještě vzdálené.

Zajistili jsme letoun a vydali se na vrchol kopce, kde jsem tenkrát objevil anténu radaru, či co to bylo. Tentokrát jsme se nemuseli prosekávat lesem. Na náramenních sygytech jsme přeletěli rovnou na vršek, kde jsme brzy stáli před tou parabolickou kovově lesklou sítí, tak typickou pro naše pozemské radary. Asi to opravdu byla anténa radaru. Stroje vymyšlené různými civilizacemi si mohou být podobné, slouží-li stejnému účelu.

Kdo ji tu ale postavil?

To byla zatím záhada. Anténa mířila bez pohnutí šikmo vzhůru, přímo do kmenu silného stromu, který by znemožnil jakýkoli pokus o její otočení. Už tenkrát mi došlo, jak

je to možné. Ten mohutný, rozložitý strom, jehož kmen jsme ani oba dva společně neobjali, vyrostl později, než byla anténa postavena! Bylo to jasné podle kořenů, které se marně pokoušely prorůst monolitickým podstavcem antény. Musely jej obrůst, ale stačily jej téměř přikrýt! Znamenalo to, kdovíkolik let tu stála bez pohnutí, ačkoliv byla původně určitě otočná.

Navrhl jsem obletět pořádně celý kopec a spustit se níž, pod koruny stromů. S nezbytnou opatrností před číhajícími pavouky jsme obkroužili spirálou kopec, než jsme dole při jeho úpatí objevili pokračování záhad: masivní kovová vrata, uzavírající vchod do skály.

Byla pořádná, šířkou i výškou kolem čtyř metrů. Mohutné nánosy prachu před nimi byly staré, věkem ztvrdlé; tato vrata očividně nikdo dlouho neotevřel. Ano, tady zřejmě najdeme vysvětlení některých záhad, nebo aspoň stopy po místních obyvatelích.

Prohlíželi jsme si masivní vrata důkladně po několik minut, než jsme se rozhodli zaletět si zpátky ke hvězdoletu pro trhavinu a otevřít je násilím. Vrátili jsme se, umístili patronu výbušniny, Feíon zapálil doutnák a oba jsme se vznesli do výše. Po chvíli zazněl výbuch, z lesa se vyvalil dým a rychle jsme se snesli dolů podívat se na výsledek našeho snažení.

Nevěřícně jsme hleděli na těžká, masivní vrata, která – neměla ani malé škrábnutí. Jen tvrdé nánosy věkovitého prachu byly výbuchem roztlučeny.

Ale přece měl výbuch důležitý výsledek. Rozdrtil kus skály vpravo dole u vrat a odhalil umně zamaskovaný kryt. Pod ním byla jakási páčka, otočená dolů. Nic víc než páčka, ale nějaký význam jistě musela mít. Zvědavě jsem ji otočil nahoru.

V té chvíli se ozvalo kovově znějící skřípění.

Masivní vrata se pohnula a pomalu, s hlukem valících se kovových kol, poodjela doleva jako železniční vagón. Pomalu zajela do skály – a vchod byl volný!

Páčka v horní poloze nedržela, neustále se vracela dolů. Chvíli jsme čekali co se bude dít. Po necelé minutě se vrata sama od sebe zavřela, tentokrát plynuleji a bez skřípavých zvuků. Opět jsme je otevřeli, ale teď už bylo jasné, že musíme dávat pozor, aby se z nich pro nás nestala – past.

Zamýšlel jsem páčku zajistit v horní poloze klacíkem, ale Feíon přišel na něco lepšího. Obhlédl počátek tmavé chodby a uvnitř, těsně za vraty, našel druhou takovou páčku. Když jsme se ujistili, že vrata půjdou otevřít i zevnitř, rozsvítili jsme oba svítilny a vstoupili.

Uvnitř se nic nepohnulo. Dodali jsme si odvahy a pomalu postupovali tmavou chodbou do nitra hory. Podlahu tvořily čtverce pevné, řekl bych keramické hmoty – dlaždice o straně dvacet centimetrů. Chodba nebyla přímá, po každých dvaceti metrech zatáčela do pravého úhlu vpravo nebo vlevo. Po první zatáčce jsme vpředu zpozorovali nazelenalé světlo, podobné světlu pozemských světlušek. Došli jsme blíž a viděli, že je dál od vchodu chodba jasně osvětlená metrovými čtvercovými svítícími deskami, rozmístěnými na stropě v pravidelných, asi pětimetrových vzdálenostech.

V bočních stěnách se začaly objevovat další pevně zavřené dveře. Při bližším pohledu byla u každých na stejném místě známá otevírací páčka.

Kráčeli jsme opatrně, neustále se rozhlíželi, ale nikde se nic nepohnulo. Nerostly tu rostliny, houby, ani plíseň či cokoliv jiného živého, ačkoliv tu bylo poměrně sucho

a teplo. Zhruba po každých dvaceti metrech odbočovaly do stran další chodby, nebo chodba alespoň zatáčela vlevo či vpravo. Za jednou zatáčkou mě ale Feíon chytil za loket a škubl jím.

»Podívej, Pav-le!« ukazoval mi zděšeně.

Jedny boční dveře byly otevřené a přes práh ležela – kostra člověka, dosud oblečená do ztrouchnivělých šatů.

Přiznám se, také jsem se vyděsil.

Nález mrtvoly, zejména na pusté planetě, může člověkem pořádně zacloumat. Pak teprve jsem si všiml, že to není kostra člověka, jako jsme my nebo obyvatelé Aigury. Ta bytost člověka tvarem a velikostí jen připomínala, ale hlavu měla odlišnou. Měla zobákovitá ústa bez zubů, kostěný obličej bez nosu, jen s malými nosními dírkami. Po obou stranách hlavy měla vystouplá otočná pouzdra vyschlých očí – podobných očím pozemských chameleónů, na temeni lebky se jí tyčil kostěný hřeben a na každé ruce měla jen čtyři prsty s krátkými drápky!

Ne, to nebyli lidé! Byl to nepozemský život! Ten jsme tady ostatně očekávali, jen nás nenapadlo, že bude – mrtvý.

»Pojďme zpátky!« navrhl Feíon po chvilce. »Co když na nás vyběhnou ostatní? Budou si myslet, že my...«

»Myslím, že na nás nikdo nevyběhne,« odpověděl jsem, ale trochu se mi sevřelo hrdlo. »Nikdo živý tu není! A nejspíš už hodně dlouho.«

Až teď mě napadlo, že na planetě najdeme už jen podobné stavby, obrovské, pyramidám podobné hrobky. Proto byla při pohledu z vesmíru pustá! Představil jsem si, kolik atomových hlavic je u nás na Zemi připraveno udělat totéž, co se nejspíš stalo tady – a nebylo mi z toho dobře. Uvědomil jsem si, že nemá smysl zkoumat stavbu ani hledat jiné bytosti. **Na Yllině se bytosti dokonale vyvraždily** – nejspíš už před mnoha staletími, pokud ne před tisíciletími.

»Proč si to myslíš?« vyhrkl Feíon. »Nebyl bych si tím tak jistý!«

»Vzpomeň si na ten strom nahoře u té kovové sítě,« řekl jsem pomalu. »Je velký, zřejmě hodně starý. Je vůbec možné, aby ten strom vyrostl, aniž by si kdokoli všiml, že té síti brání v pohybu? Za jak dlouho může takový strom vyrůst? Aby se po celou tu dobu nikdo nepokusil takovou překážku odstranit? A podívej se pořádně na toho mrtvého! Podle mě tu leží dlouho, je to jen vysušená mumie – že by nikomu nepřekážel?«

»Co to ale znamená?« zeptal se Feíon nerozhodně.

»Nevím,« pokrčil jsem rameny. »Vzpomínáš si, jak jsem vás kdysi varoval před něčím neviditelným, co by nás mohlo zabít, aniž bychom věděli proč? Tak poslouchej: kdyby tady něco neviditelného a smrtícího kdysi řádilo, asi by tu všechno zůstalo právě tak, jak to vidíme před sebou dnes a jak to je, obávám se, i dál v téhle stavbě.«

»Pojďme pryč!« vykřikl Feíon. »Než nás to zabije také!«

»Půjdeme,« souhlasil jsem. »I když se toho neviditelného podle mě už bát nemusíme.«

»Jak to můžeš tvrdit?« nevěřil Feíon.

»Ten strom nahoře roste nejméně sto let, spíš déle. Znamená to, že radioaktivita tady už dávno zmizela.«

Vrátili jsme se k letadlu a vchod do stavby se za námi sám uzavřel. Před odletem jsme ještě debatovali o tom. co jsme našli a Feíon na mé vysvětlení váhavě přistoupil. Pak jsme nastoupili do letounu a odletěli zpět na Aiguru.

Přistáli jsme v noci na továrním letišti v Mofidii. Po dlouhé debatě jsme s našimi přáteli Ligaidem a Sygytem rozhodli, že s sebou příště vezmeme dávného Ligaidova přítele Garra Ví-zúpa, vyhlášeného archeologa. O podzemní stavbě jsme se rozhodli pomlčet, s výjimkou několika zasvěcených, jako měl být právě Ví-zúp.

Zejména já jsem byl proti zveřejnění. Nebylo by dobré, aby se do nezodpovědných rukou dostaly plány zbraní, schopných vyvraždit celý svět, jako se nejspíš stalo na Yllině...

*****

Náš let spustil neočekávanou lavinu, která Aigurou pořádně zamíchala.

Brzy se rozneslo, že Feíon dokáže létat mezi hvězdami, jako kdysi muž z hvězd. Vyneslo mu to nemalou slávu a obdiv. Podle naší dohody tvrdil, že let na Yllinu nebyl snadný, návrat ještě obtížnější a jen málo scházelo, aby ve vesmíru opět zabloudil. Tvrdil to i před Císařskou vyšetřovací komisí, kam byl brzy předveden. Tam se ale událo něco, co všechno zvrátilo.

Zasedal tam i novopečený ***faddih pro kosmické lety,*** náš známý Vontr. Tatíček mu tím zajistil skvělou budoucnost, ale arogance synáčka ještě vzrostla. Nikdy neodpustil Feíonovi, že mi radil použít svého práva odvety! Teď viděl vhodnou chvíli pomsty a pustil se do něho jak mohl nejhůře. Komisi měl obtočenou kolem palce a skončilo to tak, jak se dalo čekat.

Feíon se ocitl ve vězení pro ***velezradu a zbabělost***.

Ligaid si vymohl audienci u samotného Šimara, aby intervenoval za přítelova syna, ale nic tím nezískal. Vontr byl audienci celou dobu přítomen a jen se Ligaidovi pošklebo val. Neopomněl mu jedovatě sdělit, že měl kdysi zájem o jeho dceru Yl-lu, ale mezitím si našel krásnější dívku mezi sobě rovnějšími šlechtičnami a o Yl-lu už by ani prstem nezavadil.

Fo-ru Ligaidovi to nevadilo, naopak. Od dcery věděl, jak jí je Vontr protivný a sám mu zazlíval věznění muže z hvězd. Horší bylo, že pro Feíona svobodu nezískal a naopak při té příležitosti dostal císařský rozkaz co nejdříve postavit flotilu padesáti lodí schopných letu nadprostorem a ozbrojených těžkými iégy a vrhači bomb.

Císař Ligaidovi oznámil, že nad ním a jeho továrnou v Mofidii vyhlašuje zostřený dozor, vykonávaný vojáky nově sestavované Císařské hvězdné flotily, svěřené pod velení známého odborníka na mezihvězdné lety – Vontra.

»Je nejvyšší čas, aby císařství předešlo útoku krvelačných bytostí z vesmíru, přesněji ze Země,« prohlásil císař sebevědomě.

Zeptal jsem se Ligaida, zdali si tohle všechno nechá líbit. Nechápal jsem, jak je něco takového vůbec možné. Císař nespravedlivě uvrhne do vězení člověka blízkého nejlepšímu a možná nenahraditelnému konstruktérovi svého světa a očekává, že bude pro něho pracovat, jako by se nic nestalo? Na Zemi byly tisíce diktátorů a tyranů, ale žádný nebyl tak drzý.

K mému údivu Ligaid odpověděl, že Šimarova milost spočívá už v tom, že se spokojil s Feíonem – jinak by do žaláře putoval i jeho otec Uilli Sygyt. V podobných

případech často skončí ve vězení nejen obvinění, ale i jejich rodiny a příbuzní. Rod Ligaidů by z toho zřejmě vyvázl, ale Sygytové ještě nejsou nenahraditelní.

A pak mě skoro šokoval tvrzením, že se asi stalo to nejlepší, co se mohlo stát. Víc o tom ale odmítl hovořit, bylo vidět, že má sám velké starosti.

Zpráva o zostřeném dozoru se samozřejmě rozkřikla. Zprvu po Mofidii, ale brzy i po celém císařství. Nasazením nenáviděného syna obávaného faddiha Ochrany trůnu do Ligaidovy továrny jako dozoru Šimar způsobil, že se lidé přestali na Ligaida dívat jako na Šimarova miláčka. Jenže Feíona čekal soud a to nebylo dobré!

Několik dní poté se do továrny tajně vypravila delegace lidí z města a s Ligaidem a Sygytem se dlouho radila. Nejspíš jim přišli vyjádřit podporu, ale o čem spolu skutečně rokovali, nám Ligaid neprozradil. Jen nám naznačil, že se brzy nepostačíme divit.

Továrna zahájila stavbu padesáti objednaných létajících kosmických křižníků, podobných stratosférickým pevnostem, jaké Šimarovi vyhrály poslední válku na Aiguře.

Letadla měla být vyzbrojena iégy, bombomety i vrhači plamenů. Šimar pro ně požadoval palebnou sílu, aby se jejich útoku nemohla postavit žádná síla nejen na Aiguře, ale ani ve vesmíru, jenže Ligaid jeho požadavky odmítl poukazem na omezené prostorové možnosti letadel. Neměl dosud vyvinutý igidhig většího výkonu, chyběly by mu i dostatečně mohutné akumulátory.

Šimar aspoň ihned ústy svého ***kosmického faddiha*** Vontra zadal stavbu dalších dvaceti strojů bezprostředně po dokončení první série.

Problémem se staly zbraně. Musely být do létajících pevností namontovány už při stavbě, nemohly být osazeny dodatečně do otočných věží jako u stratopevností, neboť by vyčnívaly mimo ***obalovou kouli*** ovládanou igidhigem. Po dlouhých technických debatách to nakonec musel uznat i arogantní Vontr.

»Zbraně nebudou použitelné, když munici naložíme až po slavnostním předání letounů Císařské hvězdné flotile,« rezignoval nakonec a svolil s vestavěním zbraní už v továrně. Zato žádal pro termín dokončení prvních pevností ***výročí historického vítězství Šimarových armád nad armádami Velikého Jaipera,*** který se blížil každým dnem.

A pak do slavnosti výročí chyběl pouhý den...

V Rumo-ogu, hlavním městě císařství, vynesl císař Šimar Veliký jako obvykle při tak slavné příležitosti padesát rozsudků smrti nad ***zrádci a buřiči.*** Dozvěděli jsme se s hrůzou, že mezi odsouzenými je i Feíon, syn Uilli Sygyta.

»Myslíš, že dá císař Feíonovi na poslední chvíli milost?« napadlo mě.

Bylo by to pravděpodobné, alespoň podle mého odhadu.

»O tom bych pochyboval,« potřásl hlavou Ligaid. »Šimar Veliký nemá ani stopy velkorysosti svých předků. Vontrův tatíček má na něj příliš zhoubný vliv.«

»Zhoubný pro nevinné lidi, kteří to odnesou,« zavrčel jsem bezmocně.

»Zhoubný především pro něho,« vyklouzlo Ligaidovi, ale ať jsem naléhal, jak jsem chtěl, víc mi neřekl. Stačilo mi to i tak.

Císařova bohorovnost a arogance zřejmě přesáhla všechny meze, ale to už bylo příliš. Jak mohl vyžadovat poslušnost od někoho, komu chtěl zabít syna? Zřejmě ho ani nenapadlo, že by se dnes, kdy mu patří celý svět, proti němu mohl někdo postavit.

V tom se osudově zmýlil, ale mám dojem, že následující události by na Aiguře proběhly i bez ohledu na to, že se jednalo o Feíona. Ohlášená poprava donutila Sygyta i Ligaida rychle se rozhodnout, nic víc.

Poslední kapka ani nedopadla – a pohár přetekl.

Ráno před slavnostní popravou se na město Rumo-og neslyšně sneslo padesát létajících kosmických pevností, právě dokončených v letecké továrně v Mofidii.

Vzápětí zahřměly první detonace.

Ligaidovy stroje neměly munici, ale ukázalo se, že mohou být ničivé i bez ní. Stačilo, aby pevnost těsně nad zemí zapnula igidhig a přešla tak do evseje. Náhle vzniklá obrovská bublina vakua rozvalovala zdi, trhala z kořenů stromy, převracela a vrhala proti sobě obrněná vozidla a ničila letouny. Každá pevnost se zpravidla vzápětí objevila znovu a nejen její mizení, také její objevení bylo vždy doprovázeno ničivým výbuchem. Po několika vteřinách nezůstalo celé jediné okno v Rumo-ogu. Pevnosti v několika minutách srovnaly se zemí nejen císařský palác a dělové věže, do této chvíle ovládající město, ale i kasárna Ochrany trůnu. ***Privilegované*** stavby naštěstí stály z ***bezpečnostních důvodů*** stranou od ostatních budov města, takže se ve městě nikomu až na drobná poranění od střepů skla nic nestalo.

Ligaid nám to předem krátce vysvětlil, ale jen jako všem pilotům, kteří se účastnili této akce. Museli jsme to vědět, jen tak jsme toho mohli využívat.

Konvertor igidhig vymění obsah nadprostoru Evsej a obsah obyčejného prostoru. V nadprostoru se ale vzduch neudrží, okamžitě sklouzne po kulové obálce nazpět, jenže nesmírně stlačený, takže následuje exploze. Možná mě to kdysi na Zemi zachránilo. Tlaková vlna mě odhodila s cesty zběsile brzdícího letounu a vlnové pole mě zasáhlo jen okrajově. Proto jsem se mohl tak rychle vzpamatovat.

Tady ale tento efekt s rozmyslem používali Ligaidovi zkušení kapitáni. Po válce se jich císař zbavoval, ačkoliv to byli oni, kdo mu vybojovali světovládu. Ligaid je najímal jako zkušené letce, ale s každým měl dlouhé jednání. Zdá se, že elitní válečníci konečně pochopili, že není správné sloužit krutému císaři, ale že nastal čas postavit se mu.

Posádky pevností vysadily na klíčových místech výsadkáře, osvobodily vězně, vyzbrojily se v troskách kasáren ručními zbraněmi a opanovaly hlavní město.

Ukázalo se, že i v Rumo-ogu bylo spiklenců proti císaři více, měli spojení s Mofidií a nebyli zvratem událostí zaskočeni. Sotva dozněly poslední výbuchy, vybíhali obyvatelé Rumo-ogu z krytů a provolávali slávu Sygytovi a Ligaidovi. Ligaid vyhlásil, že nechce nad Aigurou vládnout, hodlá jen zničit nenáviděného vladaře a jeho tyranskou soldatesku, především Ochranu trůnu. Představitelé proticísařské opozice se s Ligaidem dávno domluvili. Nechal spiklencům kontrolu nad městem a odlétl dokončit převrat.

Ligaidovy pevnosti náhlým útokem dobyly muniční sklady v Buyoodu. Nabraly si tam ze skladišť munici a bomby. A tak dříve než se poplašné zprávy dostaly na největší císařskou leteckou základnu stratopevností v Zouiiru, než mohl císařův maršálek připravit protiútok, změnily kosmické pevnosti vzbouřenců nejen jeho stratopevnosti, ale i přilehlá kasárna v další hromady kouřících trosek.

Ligaid volil k přeletům nejkratší možnou cestu. Oblétával Aiguru nadprostorem, byl na opačné polokouli v půl minutě a zvrátil tak všechny výpočty svých protivníků.

Zouiir ale byla poslední akce, kdy mohly pevnosti využít překvapení protivníků. Další základnu stratopevností v Huugrunu stačili uvést do pohotovosti dříve než se tam vzbouřenci objevili. Všechny létající pevnosti vzlétly a zamířily stratosférou na pomoc císaři, takže vzbouřenci nalezli v Huugrunu jen kasárna se zbytkem vojáků, připravená k zoufalému boji.

Ale i když to vypadalo, že se proti nalétávajícím pevnostem otevřelo peklo, až na jednu prolétly zběsilou palbou beze škod a vzápětí se kasárna změnila v žalostné trosky. Žádné pozemní jednotky neměly proti ničivému útoku nových stratopevností obranu.

Zničení císařského paláce i s císařem a obou obávaných leteckých základen bylo pro většinu obyvatel Aigury signálem, na který mnozí toužebně čekali. Toho dne a ve dnech následujících lidé zničili všechny úřadovny a věznice Ochrany trůnu i kasárna po celém světě. Na mnoha místech se klidem přidávali vojáci a pomáhali ničit symboly všemocného císařství. Vzbouřenecké pevnosti se často setkávaly jen s jásajícími davy, které je zdravily jako vítěze.

Vítězství ale přece nebylo vybojováno tak lehce.

Ligaidova flotila vzbouřenců dostihla a v letecké bitvě zničila císařské stratopevnosti z Huugrunu. Krátce předtím ale podnikly nálet, kdy srovnaly se zemí Ligaidovu továrnu v Mofidii – bohužel i s celým městem.

Já s Yl-lou jsme tou dobou hlídali město v kosmické létající pevnosti. To místo jsem si vyžádal, ačkoliv podle původního plánu jsem měl zůstat v továrně. Ligaid po poradě s radou vzbouřenců rozhodl, že s hlavní flotilou nepoletíme, ale budeme hlídkovat nad továrnou v Mofidii. Snad nechtěl vystavovat svou dceru nebezpečí, ale ukázalo se, že se v tomto směru nebezpečně zmýlil.

V zájmu jednotného velení jsem se rozkazu podřídil. Neviděli jsme tedy s Yl-lou útok na císařský palác v Rumo-ogu, přišli jsme o všechny ostatní bitvy, zato jsme se nečekaně utkali s největší leteckou válečnou flotilou v historii Aigury, s Huugrunským seskupením osmdesáti stratopevností.

Naše kosmická létající pevnost byla bez munice téměř bezbranná. Mohli jsme protivníka ničit jedině zblízka.

Věděli jsme to a rozletěli se s Yl-lou proti útočící formaci, ale vtom dostala naše pevnost zásah, který nás ***sundal*** z oblohy.

Strašná rána nás vrhla proti přístrojové desce, jen pásy nás zachytily. Vzpamatoval jsem se a aniž bych marně zkoušel vybírat střemhlavý pád, přešel jsem rovnou do evseje. To jediné nás zachránilo.

Ihned jsem igidhig vypnul a letoun se vynořil z nadprostoru nedaleko od planety. Měli jsme těžce poškozený plášť, brzy nám unikl vzduch, takže jsme museli opravovat závady ve skafandrech. Prohlédli jsme škody, našli přerušené kabely k motorům a připojili je. Jakmile nás začal letoun trochu poslouchat, obrátili jsme jej k Aiguře. Trvalo nám to skoro celý den a noc, takže jsme do bojů nezasáhli. Když jsme opatrně prorazili mraky, Yl-la pod námi brzy poznala orientační body.

»Vidím Rumo-og!« volala nadšeně. »Trochu vpravo a budeme doma!«

Stočil jsem letoun tím směrem.

»Ne... To snad ne!« zajíkla se najednou Yl-la a strašně zbledla.

Pod námi bylo město Mofidie – nebo spíše to, co z města zbylo. Hromady trosek, zřícené zdi, ohořelé, kouřící sutiny. Malé skupinky lidí, přehrabujících se v troskách, snažících se vyprostit ty, kdo to mohli pod troskami přežít. Stranou od města byly vidět ohořelé hromady kovu a spousty kovových trosek, roztroušených okolo. Byly to sestřelené létající pevnosti, ale nedalo se poznat, které straně předtím patřily.

Přistáli jsme na letišti, byť s problémy. Přistávací plocha byla posetá velikými krátery, na každé trochu vhodné ploše stály létající pevnosti. Některé měly z povrchu vyrvané kusy pláště, jak na ně dopadly střely válečných iégů, ale bylo vidět, že jim tato poškození nebránila v letu ani v dalších akcích. Zkusil jsem je spočíst, ale zatrnulo mi obavami, když jsem skončil u šestatřiceti z původních padesáti.

Posadil jsem poškozený letoun na první volnou plochu. Ihned jsme otevřeli dveře a vyšli ven. Mezi krátery už k nám přibíhalo několik lidí.

»Pojďte se podívat co zůstalo z továrny!« slyšeli jsme na uvítanou.

»Tati – ani nevíš, jak jsem šťastná, že se ti nic nestalo!« vykřikla nadšením Yl-la a objala se s otcem.

»Huugrunské stratopevnosti to tu vybombardovaly,« dostalo se nám informací od Feíona, který také přiběhl na uvítání. »Zatímco jsme ničili jejich základnu v Huugrunu, pevnosti přeletěly sem a srovnaly to se zemí tady. Nebraly ohled na město, zahynuly tam spousty lidí!«

»Postavili jsme se jim, ale bez munice jsme nemohli nic dělat,« vysvětloval jsem rychle. »Sestřelily nás hned prvními výstřely, sotva jsme stačili uniknout do evseje.«

»A víte, že jste čtyři z nich zničili? Tolik jich hořelo na zemi, když jsme sem dorazili,« vyprávěl Feíon. »My jsme sem letěli podle kouře, tady bylo vše v jednom plameni. Pak jsme na stratopevnosti zaútočili a začali je jednu po druhé likvidovat. Jak jste si asi všimli z trosek kolem města, moc jich nevyvázlo.«

»A ty, co vyvázly?« ptal jsem se rychle.

»Vzdaly se jen poslední tři,« odpověděl Uilli Sygyt. »Nechali jsme vojáky vystoupit a prázdné pevnosti jsme rozstříleli. Těch válečných oblud nebyla žádná škoda.«

»Také jsme měli ztráty, že?« řekl jsem vážně.

»Nebylo to tak zlé,« odvětil Ligaid.

»Přišli jsme o jednu pevnost nad Huugrunem,« dořekl rychle Feíon. »Tady jsme při letecké bitvě utrpěli pár škrábnutí, ačkoliv jsme měli prakticky stejné zbraně jako oni. Jakmile jsme byli na dostřel, vystřelili jsme my i oni salvu, ale jejich pevnosti po našich zásazích padaly v plamenech k zemi, kdežto my jsme jim pokaždé zmizeli v nadprostoru o něco dřív, než mohly k našim lodím jejich střely doletět. Ta sestřelená pevnost nad Huugrunem byla nešťastná náhoda. Jestli počítáš, že je tu našich pevností málo, je to tím, že ostatní hlídkují. Kde jste ale byli vy? Už jsme se o vás báli!«

Řekli jsme mu několika slovy, co nás potkalo.

»Pěknou ránu jste dostali,« přikývl uznale Feíon. Byla to pravda, z boku letounu byla vyrvaná díra, do které by se asi vešel automobil, nepočítám-li řadu menších.

»Kromě Huugrunu se proti nám nikdo nepostavil?« zajímalo mě.

»Po téhle poslední bitvě už jsme nenarazili na odpor,« řekl Feíon. »Když jsme rozhlásili rádiem, že jsme zničili nejen císaře, ale i Zouiirskou i Huugrunskou flotilu, žádná posádka se nám neodvážila postavit. Upřímně řečeno, nikde by neměli šanci.«

»A císař?« chtěl jsem vědět.

»Císaře Šimara Velikého vykopali v troskách jeho paláce,« informoval nás Feíon. »Byl mrtev, rozdrtily ho padající zdi. Nedaleko našli i faddiha Ochrany trůnu, Vontrova otce. Když ho našli, byl prý ještě naživu, ale zemřel dříve než z něho odstranili spadlé kusy zdí.«

»Nemyslím si, že by je lidé chtěli zachraňovat,« přidal chmurně jeho otec. »Spíš jim šlo o jistotu, že jsou mrtví. Kdoví, možná jim i trochu ***pomohli zemřít***.«

V den, kdy mělo být krutými popravami oslavováno poslední největší vítězství císaře a jeho armád, byl císař zabit a lidé v zemi oslavovali – a jistě mnohem upřímněji – jeho pád. Aigura byla konečně bez tyrana.

»A Vontr?« řekla rychle Yl-la.

»Ten způsobil v této válce největší škody. Když všechno vypuklo, podařilo se mu tajně odletět z Rumo-ogu do Huugrunu, kde se vyhlásil velitelem Huugrunské flotily. Nikdo si jeho letadla nepovšiml, měli jsme jiné starosti,« řekl Ligaid. »Právě on nařídil zničit nejen továrnu, kde naštěstí nikdo nebyl, ale i město Mofidii. Když viděl, že je letecká bitva nejspíš ztracena, chtěl opět uprchnout, ale to už jsme ho nepřehlédli a zajali jsme ho.«

»Toho bych rád viděl,« řekl jsem. »Zajímalo by mě, jak se bude tvářit, až mě zase uvidí. Nejspíš si myslí, že jsem zahynul v Atitláa. Bude jistě pěkně překvapený.«

»Přiletěl jsi pozdě,« odtušil Feíon. »Když to skončilo, převezli jsme Vontra i jeho důstojníky do věznice v Rumo-ogu. Byla tou dobou prázdná, vězně jsme osvobodili už dřív. Zapomněli jsme ale, jak lidé nenávidí Šimara, jeho přisluhovače a chráněnce. Brzy se rozkřiklo, že Vontr velel stratopevnostem, které zničily Mofidii. Dav vtrhl do vězení a Vontra s jeho důstojníky vyházeli z nejvyššího patra na dvůr. Pak do jejich mrtvých těl dole kopali, až nebyli k poznání.«

»Nelituj ho,« připojil se Ligaid, zřejmě si mé váhání vyložil jako lítost. Pravda, Aiguřané nedávají milost někomu, kdo je ohrožuje na životě, ale Vontr si to zasloužil více než dostatečně. Kdo vydá rozkaz k bezohlednému bombardování města, měl by viset i na Zemi!

»V Mofidii zahynulo bombami jeho pevností několik tisíc lidí,« pokračoval tvrdě Ligaid, ačkoliv jsem s ním vlastně mlčením souhlasil. »I kdyby se dožil soudu, určitě by byl právem odsouzený k smrti, tím se netrap. Teď ale budeme mít jiné starosti. Aigura je bez vlády a já se bojím, aby z tohoto stavu nevzniklo další nebezpečí. Zatím jsou města řízena Radami starších, ale kdekoli by se mohl objevit nový samozvaný vládce. Mohl bys nám, Pav-le, vysvětlit, jak si vládnou lidé na Zemi? Třeba bychom to mohli převzít, ušetřilo by nám to spoustu sporů.«

»Snad bych vám mohl poradit,« zamyslel jsem se nad tou nenadálou nabídkou, či spíše prosbou. »Ale vládnout si budete muset sami.«

»To my už nějak vymyslíme,« řekl Ligaid. »Ale mohl bys nám aspoň nějakou dobu dělat... třeba takového poradce, byl bys svolný?«

»Nejsem odborník na vládnutí,« připomněl jsem mu. »Vždyť jsem opustil Zemi v době, kdy jsem měl ještě před školami, nebyl jsem ani ve věku samostatnosti.«

»Ale teď je to jinak, ne?« podíval se na mě tázavě. »Nemáš dokončené pozemské školy, ale znáš tajemství igidhigu a girrigů, to není málo, nemyslíš? Nejsi odborníkem na

vládnutí, to ostatně nebude nikdo z nás. Jistě si pamatuješ některé pozemské problémy i jejich řešení, neříkej že ne! Vaše civilizace se od naší liší a ty jsi jediný, kdo může posoudit, co bychom mohli převzít a čemu se raději vyhnout.«

Chvíli jsem přemýšlel. Vrátit se domů by bylo pochopitelně nesmírně lákavé. Ale tady mi nabízeli životní příležitost, významně ovlivnit civilizaci na Aiguře. Kdy se mi naskytne podobná? Přitom jsem cítil, že bych tu byl opravdu něco platný. Až dosud tady vládli různě krutí tyrané, teď by si konečně lidé začali vládnout sami. Naše Země má zkušenosti s obojím a z toho, co si pamatuji, by se mohlo leccos hodit. Co na tom, že ani na Zemi ještě nejsou všechny země uspořádané, jak by to mělo být!

Uvědomoval jsem si ale, že přijetím Ligaidovy nabídky budu muset odložit hledání Země. Bude to možné? Vydržím to?

»Vaši nabídku přijímám,« řekl jsem po chvilce.

»Věděli jsme, že nám pomůžeš!« zaradoval se Feíon.

»Tak přece jen budeš na Aiguře jako host!« rozzářila se Yl-la. »Ale tentokrát opravdu jako host vážený!«

*****

Poradce

Centrální vláda Aigury se nastěhovala do Huaré, Šimarova letního paláce na břehu jezera Galwontei ve střední oblasti pevniny Bótwi. Pav-le dostal dvě prostorné, luxusní komnaty, kam dříve kromě císaře a služebníků nesměl pod trestem smrti nikdo vstoupit. Jednu místnost měl jako ložnici, druhou jako přijímací pokoj a pracovnu.

V paláci byly stovky dalších lidí. Nová vláda bydlela pohromadě, aby se mohla lépe domluvit. Za Šimara byla Aigura rozdělena na osm oblastí stejně jako nyní. Každá měla svou vlastní menší vládu, oblastní vlády podléhaly vládě centrální. To zůstalo formálně při starém. Rozdíly ovšem byly a nemalé. Velikou novinkou, kterou nám navrhl Pav-le, bylo, že nikdo nesmí vládnout natrvalo.

»Vláda musí být sesaditelná bez bojů,« tvrdil, »nejlépe kdyby vládla po omezenou dobu, řekněme čtyři roky, načež se bude volit nová. Hlavní vládce nesmí mít právo nikoho trestat a musí být nejpozději po dvou obdobích vystřídaný jiným.«

»A co když bude vládnout dobrý vládce?« ptali se ho. »Nebude to škoda?«

»Pak ho zvolte znovu, ale až pro následující období. Nesmíte dopustit, aby se na takovém místě někdo usídlil trvale, doživotně a už vůbec ne dědičně. Každý vládce ať aspoň na čas ustoupí. Bude-li vládnout lépe než jeho následovník, lidé si ho určitě rádi zvolí znovu. Totéž by mělo platit o členech vlády a možná i o Velkém sněmu.«

Požádali ho, aby tuhle vizi přednesl na Velkém sněmu. Vyslechli ho pozorně, ale tím to neskončilo. Velký sněm dal jeho názory vytisknout do podoby tenkých knížek, ke kterým se mohl každý vyslovit. Názory jiných lidí byly rozšiřovány podobným způsobem a bouřlivá diskuse se přenesla mezi lidi.

Volby byly pro Aiguru něčím neznámým, ale Pav-le trval na tom, že vláda nesmí být závislá na vůli císaře, ale jedině na vůli většiny lidí. Nejvyšším představitelem Aigury neměl být císař, ale všemi lidmi zvolený president. Ten samozřejmě nemohl, jako dříve Šimar, podle své libovůle měnit vládu ani její rozhodnutí. Měl by důležitou úlohu jen kdyby se vláda nedokázala dohodnout. Pochopitelně byla většina míst ve vládě obsazena jinak než za Šimara. Tyto pozemské zvyklosti u nás brzy zdomácněly, nikdo aspoň neměl lepší návrhy.

V dřívější oblasti Velkého Jaipera vyhráli volby zastánci myšlenky odtržení provincie od zbytku Aigury a obnovení původního samostatného a nezávislého státu. Bylo by to podle zásad, které nám Pav-le neustále hlásal, neměli bychom jim v tom bránit, ale každý se hrozil, co z toho v budoucnu bude.

Pav-le to nakonec vyřešil. Odletěl s námi do Jaiperovy části Aigury a začal obyvatele přesvědčovat, aby další stát nezakládali. Bylo to obtížné jednání. V provincii všichni přímo hořeli touhou zbavit se nenáviděné vlády ze Šimarovy centrální pevniny. Chtěli si už konečně vládnout sami.

Pav-le jim trpělivě vysvětloval svůj názor. To co chtějí, je jejich právo a nikdo z centrální pevniny jim v jeho naplnění nesmí a ani nebude bránit. Je ale na uváženou, zda by nebylo přece jen i pro ně výhodnější zůstat ve společném státě se všemi ostatními. Což je nutné opět stavět hranice, obnovovat armády a nakonec přenechat vládu nějakému novému tyranovi? Veliký Jaiper přece nebýval jako vládce lepší než Šimar. Nejen oni,

celá Aigura chce vytvořit přijatelnější společnost a bude to určitě jednodušší, když její obyvatele nebude nic rozdělovat. Všichni znají společný jazyk, všichni mohou mít účast ve společné vládě. Systém, který nám Pav-le přinesl, umožňuje zástupcům menšin hájit jejich práva i proti většině a jednotlivé oblasti budou mít dost samostatnosti k vlastnímu rozhodování.

Nikdo jiný by lidi z Jaiperova císařství nepřesvědčil. Pav-le byl cizincem všude, ale právě proto ho všude považovali za nestranného. Přesvědčil davy, shromážděné v největších městech Zouiiru a Manteroi, aby Aigura zůstala jednotná.

Účastnil se pak jednání o nových zákonech, z nichž množství sám navrhl. Jednoznačně ale odmítl funkci presidenta, ačkoliv jsme ho přemlouvali, aby se tomu nebránil. Byli bychom ho nejspíš zvolili, jenže on dal všem jasně najevo, že je ochoten nové vládě pomáhat nanejvýš jako poradce, nic více.

Prvním zvoleným presidentem se stal energický Muruí Gafég, který už léta organizoval odpor proti Šimarovi. Pocházel z Jaiperovy provincie, což uspokojilo jeho krajany, ale přijali ho i ostatní. Po volbách ho uvedli slavnostně do vládního paláce, ale on se nastěhoval do komnat sousedících s Pav-le, aby se mohli navštěvovat.

Brzy po vítězství vláda rozpustila armády a jako nepotřebné dala roztavit veškeré těžké zbraně. Vojáci se na mnoha místech během občanské války přidali k nám a mohli by se tedy počítat k vítězům, jenomže všichni uznali, že armády jsou na Aiguře zbytečné, neboť už není proti komu bojovat. Část vojáků přešla k policii, i ta ale prošla velkými změnami. Policie byla potřebná i po vítězství, jen z ní museli odejít všichni, kdo se předtím zapojili do krvavých metod Šimarovy Ochrany trůnu.

Nejhůře dopadli Ochránci trůnu. Od těch nikdo nečekal, že se také přidají. Kde se proti nám otevřeně postavili, museli být pobiti do posledního, neboť lidé museli příliš dlouho snášet jejich tyranii. Některé nezachránilo ani že se vzdávali. Občanská válka byla krvavá na obou stranách, ale asi to nešlo jinak.

Když zabili Vontra, někoho také napadlo, že ve městě musí být jeho žena a dav se ji hned vydal hledat. Kdosi ji varoval, pokusila se svým pronásledovatelům uletět v letadle, ale oni po ní začali střílet a její letounek zasáhli. Zřejmě přerušili elektrické kabely, spadla i s letadlem jako kámen a zabila se nedaleko od věznice, na jejímž dvoře tou dobou leželo v krvi několik desítek těl, mezi nimi Vontr. Nebyli to první ani poslední mrtví občanské války, jen poslední, které jsem osobně znala.

Po vítězství jsem začala pomáhat otci obnovovat továrnu, aby mohla opět vyrábět letadla. Teď už jsme konečně nemuseli stavět obrněné létající pevnosti, ale množství obyčejných letadel, od malých jednomístných, až po bachraté ***airbusy*** (nazval je v pozemské řeči Pav-le a tento název se jako mnoho dalších ujal). Táta měl z obnovení továrny radost, ale v Mofidii mi chyběl Pav-le. Ten teď bydlel ve vládním sídle v Huaré, takže jsme se vídali jen málo.

Teprve po vítězství nad Šimarem a jeho císařstvím jsme se dozvěděli věcí!

Naši továrnu chtěli odpůrci Šimara i s létajícími pevnostmi vyhodit do povětří a aniž bychom to věděli, byla již podminovaná. Jen Šimarova nemilost způsobila, že se táta dohodl s těmi, kdo nás původně chtěli zabít a tak nás vlastně zachránila. Naštěstí pro nás, ale i pro ně. Otcovy létající pevnosti měly na pádu císařství nesmírnou zásluhu.

Jejich překvapivý útok rozhodl válku jako blesk a ušetřil tak na obou stranách tisíce životů.

Také ostatní lidé se divili. Nejprve když Šimar odvrhl ***svého miláčka*** Ligaida a dokonce chtěl popravit Feíona, ale ještě víc, když naše letadla napadla císařský palác a svrhla císaře. Znovuobjevení ***Muže z hvězd*** považovaného za mrtvého přijali lidé nejprve s obavami, ale pak s jásotem, zejména když se vysvětlilo, že Pav-le vůbec není zlá a krvežíznivá šelma, ale že to byla lež nadutého a obávaného Vontra, syna nejkrutějšího ministra Šimarovy vlády.

Pav-le se stal přes noc jedním z nejobdivovanějších lidí na Aiguře. Bylo proč! Ne proto, že objevil tajemství evsejové navigace, to zajímalo nanejvýš kosmické piloty. Mezi lidmi si brzy získal jinou proslulost. Pomohl zachovat sjednocení Aigury, už ne silou zbraní, ale na základě dobrovolnosti a rovnosti obyvatel. Díky odmítal se svou příslovečnou skromností. Podle něho neměl žádnou zásluhu, jen si pamatoval, co na Zemi vymysleli jiní. Musím ale potvrdit, že by mu brzy snesli modré z nebe všichni lidé Aigury, dokonce i bývalí příslušníci Ochrany trůnu, pro které vymohl ***amnestii,*** aby mohli dál žít poctivě.

Jen Luy-pyka studenti vyhnali z univerzity. Prohlásili, že se nenechají učit lhářem a nic mu nepomohlo. Pav-le sám za sebe přijal jeho omluvu, ale to bylo vše. Přeptal se nejprve jeho známých, jak mohl Vontr přinutit vědce tak lhát. A když vyšlo najevo, že Luy-pyka nedohnal ke lži hrubým nátlakem, ale penězi, odmítl se Pav-le za nešťastného vědce přimluvit. Řekl, že každý musí nést odpovědnost za své skutky. Vědec má právo na omyl, ale ne na vědomou lež, a už vůbec ne, když dobře ví, že tím někomu ubližuje. S tímto názorem jsme souhlasili a jako Luy-pyk dopadla i Vědecká Rada. Její členy ostatně jmenovali Šimarovi úředníci a zásluhy o vědu neměli, spíš naopak. Těch několik skutečných vědců brzy prokázalo, že si to označení zasluhují i bez Šimara.

Pav-le, jakkoliv byl silnější než my už v době, kdy jsme ho vzali na palubu za našeho bloudění, časem ještě zesílil. Teď teprve bylo jasně vidět, že pochází z jiného světa. Občas s tím měl i problémy. Nemohl projít užšími dveřmi, musel se shýbat před každým nízkým prahem. Jeho letadlo jsme museli vybavit větším pilotním sedadlem, aby je mohl používat. Ale on to bral vždy s úsměvem. Tvrdil, že u nich, na Zemi, jsou lidé jeden od druhého více odlišní, než se od sebe lišíme my Aiguřané. Podle něho měli být i na Zemi lidé menší, asi jako my, byli tam i lidé s kudrnatými černými vlasy, dokonce i rozličných nosů. Také barva kůže u lidí na Zemi kolísá od bledé, jakou měl Pav-le, až po černou, jako jsou vlasy. To už mu jen málo lidí věřilo, snad jen já a pár takových, kdo už věděli, že nemluví do větru. To se rozumí, nepropásla jsem žádnou chvíli, kdy Pav-le mluvil o své Zemi a velice často jsem ho prosila, aby nám zase něco řekl. Neuvědomila jsem si, já hloupá, že tím v něm neustále přiživuji jeho touhu po domově. Kdybych jen tušila!

Zpočátku, když Pav-le přijali jako poradce do vlády, jsem ho neviděla v jednom kuse třeba i několik týdnů. Také já jsem tou dobou měla plno práce, takže nám to ani nepřišlo. Jak se ale vláda dostala do tempa a lidé si začali zvykat, že funguje a stará se, jakmile začalo být lidem lépe než za Šimara, Pav-le přilétal do Mofidie častěji.

»Budu tam jen do prvních voleb,« prohlašoval, ale pak ho přemluvili, aby zůstal.

»Příští vláda se bude muset obejít beze mne,« tvrdil teď pořád. Někteří lidé se dali slyšet, že ho opět přemluví, ale tentokrát jsem začala cítit, že on už to myslí vážně.

A tak se jednoho dne ohlásil a přiletěl jako vždycky, ale tentokrát v trochu slavnostnější náladě. Měl u nás stále pro tyto návštěvy vyhrazenou místnost, kde bylo všechno jako za časů, kdy se musel skrývat před Šimarovými Ochránci trůnu. Toho odpoledne vynášel z letadla více zavazadel než jindy. Pak, jak už bylo zvykem, jsem ho pozvala k nám na večeři.

Jako bych to tušila, připravovala jsem večeři sama. Měla být slavnostní a myslím, že se mi povedla. Ovocné koláče Pavlovi chutnaly už od Ylliny... U této večeře byli, jako obvykle, i oba Sygytové. Často jsme je zvali, když se tu zdrželi nad dalšími plány. Dohodli jsme se postavit místo jedné továrny dvě. V té druhé měli oba Sygytové vyrábět ve velkém své malé létací nárameníky.

»Copak je dnes nového ve vládě?« otázal se můj táta Pav-le po dlouhé chvíli, aby přece jen nějak začal hovor.

»Vláda je v pořádku,« odtušil Pav-le. »Je tam jen jedna malinká změna.«

»Odstoupil zase nějaký ministr?« usmál se táta. Pav-le až dosud všechny změny, k nimž ve vládě došlo, prohlašoval za ***malé až nepatrné***.

»Ne, to ne,« zavrtěl hlavou. »Všichni jsou na svých místech, nemějte obavy. Odešel jen jeden bezvýznamný úředník, kvůli němu žádná vládní krize nenastane.«

»Známe ho aspoň?« chtěla jsem vědět.

»Sedí tu s vámi,« podotkl suše.

»Snad ne ty?« vytřeštil oči táta.

»Už je to tak,« přisvědčil Pav-le. »Což jsem to neříkal už dlouho?«

»A ví o tom president?« vyskočil Feíon.

»Už jsme se rozloučili,« řekl Pav-le, jako by se ani nechumelilo.

»A co budeš dělat?« nechtěla jsem tomu pořád uvěřit.

»Jsem tu dnes vlastně obchodně,« usmál se Pav-le. »Chci si koupit letadlo. Snad bych mohl usmlouvat slušnou cenu, nemám peněz na rozhazování.«

»Neříkej, že nemáš peníze,« zavrtěl hlavou táta. »Náhodou vím, jaký plat jsi měl mít. Z toho bys mohl mít deset letadel. Neříkej, že jsi všechno rozházel, o tom by se povídalo. A kromě toho jistě víš, že u mě dostaneš všechno i bez peněz. Jaké letadlo potřebuješ?«

»Tentokrát budu potřebovat něco většího,« řekl Pav-le se smutným úsměvem. »Hlavně v tom musí být igidhig.«

»Ty už chceš odletět hledat Zemi?« vytřeštila jsem oči. A nejen já, ale i ostatní.

»Už je nejvyšší čas,« řekl Pav-le. »Teď je Aigura taková, jaká by měla být, žije se tu lépe a já musím domů.«

»Můžeš ještě zůstat s námi v Mofidii,« navrhla jsem.

»Ba ne, Yl-lo,« zavrtěl hlavou Pav-le. »Poletím hledat Zemi. Tady mě už nikdo nebude potřebovat. Vláda je stabilní a všechno klape, možná lépe než na Zemi.«

»Musíš ho pochopit, Yl-lo,« řekl najednou můj táta podivně měkce. Bylo zřejmé, že už dávno věděl, že tento okamžik jednou musí přijít.

»Daroval jsem ti už jeden letoun,« obrátil se pak na něho. »Nepoužil jsi jej a když nám rozbombardovali továrnu, zničili jej. Musím ti postavit jiný, ale bude aspoň lepší,

mezitím jsme se mnoho nového naučili. Ale neprodám ti ten letoun za peníze, podle mě bude pořád v rámci našeho aigurského dluhu.«

»A to chceš... musíš odletět... navždycky?« zeptala jsem se ho už skrz slzy, které zatím nikdo, ani on sám, neviděl.

»Musím v každém případě najít Zemi,« řekl umíněně. »Pak se uvidí, jak se to vyvine dál. Jestli ji najdu, zkusím přesvědčit lidi Země, aby se s Aigurou domluvili.«

»A nebude se ti stýskat?« zeptala jsem se ho tiše.

»Pokud to půjde, jistě se rád na Aiguru vrátím,« řekl Pav-le. »Víte přece, jak jsou vaše letouny rychlé. Nevím ještě, jak dlouho budu Zemi hledat, ale na návrat na Aiguru mi jistě postačí tři dny jako z Ylliny.«

(*Tentokrát pravdu neměl. Nemohl tušit, jak* ***příšerně daleko*** *je jeho domov. Když se večer díval na hvězdy, neměl ani tušení, že* ***žádná*** *z těch, které vidí, není Slunce. To není z Aigury vidět vůbec, stejně tak jako naše slunce není vidět ze Země. Odděluje nás nejen dva tisíce světelných let prostoru, ale zejména veliká prachová mlhovina, kterou světlo nepronikne. Netušili jsme, že přelet k Zemi jediným skokem je nad hranicemi možností tátova nejnovějšího letounu, už proto, že naše mapy vesmíru tak daleko nesahaly. A už vůbec nemohl tušit, že s tímhle letounem nikdy k Zemi – nedoletí.*)

»Opravdu nemáš jinou možnost?« snažila jsem se ho zviklat.

»Asi to tak bude,« řekl táta. »Podívej se, Yl-lo, Pav-le se k nám dostal jako mladý chlapec, ale to už přece dávno není pravda! Dlouhá léta nám pomáhal s hvězdnými letadly, pak s vládou, ani jsme ho pořádně neocenili! Ale každého potká čas, kdy by se měl usadit. Bude mu jistě lépe doma.«

»Je to tak, budeme se muset rozloučit,« řekl Pav-le. »Ale jakmile najdu Zemi, vrátím se, to vám slibuji. I kdyby jen proto, abyste si mohli Zemi zakreslit do vašich hvězdných map.«

»A nemohla bych... nemohla bych letět s tebou?« navrhla jsem až příliš rychle.

Zarazil se a chvilku přemýšlel.

»Ty ještě nemáš bloudění vesmírem dost?« zeptal se mě s úsměvem. »Najít Zemi nebude jednoduché. Očekávám, že to bude dlouhá a nudná cesta...«

»Možná bych se také měla usadit,« prohlásila jsem. »Ale chtěla bych předtím vidět Zemi. Vezmi mě s sebou, Pav-le, prosím tě!«

Chvíli přemýšlel a pak se usmál.

»Yl-lo, ty jsi tak nebetyčně zvědavé stvoření, že bych ti to snad ani nedokázal odepřít. Ale rozhodně to nebude žádný výlet.«

»Opravdu Yl-lo,« chtěl mě přesvědčit i Uilli Sygyt. »Pav-le bude muset proletět spoustu neznámých a jistě nebezpečných míst, než najde svou Zemi. Myslím, že se vrátí, určitě se vrátí a my se s ním všichni zase shledáme.«

»A podle našich aigurských zvyků,« přidal se i můj otec, »nemohu dovolit, abys po tak dlouhou dobu pobývala v malém letadle sama s jediným mužem, ty to dobře víš. I když je z jiného světa a jinak si ho všichni vážíme!«

To ale neměl říkat!

»Když se chceš odvolávat na ***naše staré Aigurské zvyky***,« odpověděla jsem mu pomalu, ale rozhodně, »pak ti musím něco říci. Právě podle našich starých aigurských zvyků nejenže mohu, ale dokonce ***musím*** letět s Pav-le, ať už na jeho Zem nebo jinam.

Právě tyto zvyky mi nařizují neptat se tě, zda mi to dovolíš nebo ne! Na Yllině jsem s ním smíchala svou krev. Tady Feíon to dosvědčí, zeptejte se ho. Slíbil mi mlčení, dokud mu nedovolím promluvit, ale to svolení ode dneška má. Dnes už se ten zvyk nedodržuje tak přísně jako dříve, navíc to ani nebylo úmyslně, ale na druhé straně to tenkrát na Yllině zpečetil Vontr krví, když se pokusil zákeřně Pav-le zabít!«

Určitě jsem byla po těchto slovech bledá. Jako všichni okolo.

»Je to pravda, Fe-í?« obrátil se můj táta zděšeně na Feíona.

Ten jenom mlčky přikývl.

*****

O cestě, spojené shledáním Země, bylo tedy rozhodnuto.

Já jsem se chystal najít svůj domov a byl bych letěl i sám. Tak jsem si to přece původně představoval.

Yl-la si ale své místo vybojovala strašlivým přiznáním. Až teď mi vysvětlili, co jsem o starých aigurských zvycích nevěděl. Podle nich se mi Yl-la závazně zaslíbila tím, že dopustila, aby se za našeho pobytu na Aiguře její krev smíchala s mou. Na Aiguře prý takový závazek platí vždycky až do smrti. Proto se mě Vontr pokoušel zabít! V době před odletem se prý Yl-le dvořil a snad ji chtěl za ženu, takže nesnesl pomyšlení na to, že se věnovala někomu jinému. Yl-la měla o mě zájem čistě vědecký, což Vontr nechápal. Kdyby to bylo na Aiguře, nejspíš by Yl-lu opustil, byla přece nižšího rodu než on. V pustém vesmíru ale byla kromě Kwaity, Vontrovy pokrevní příbuzné, jedinou dívkou. Proto neviděl jinou cestu než vraždu. Na šlechtický souboj mě vyzvat nemohl, jednak jsem byl pro něho jen zvíře, ale pádnějším důvodem bylo, že se mě bál. Proto zaútočil kamenem a zezadu. Praštil mě tenkrát pořádně, raději jsem se nechal večer Yl-lou ošetřit, nemínil jsem na neznámé planetě podceňovat žádné poranění. Když ale Yl-la prohlásila, že poletí se mnou, její prozrazené tajemství znemožnilo ostatním, aby jí to jakkoliv vymlouvali.

Pamatuji se jen, jak jsem pak seděl s hlavou v dlaních a nevěděl, co na to říci. Ty staré aigurské zvyky! Yl-ly jsem si vážil, dost jsem ji poznal na naší pouti vesmírem. Yl-la byla z dívek, které by vynikaly nad ostatními nejen na Aiguře, ale i na Zemi. Být pozemšťankou, dávno bych se do ní zamiloval až po uši.

Musela by ovšem být ***pozemšťankou...***

Jenže ona patřila klidem Aigury. Patřila k civilizaci, která se celou svou historii vyvíjela odlišně než všechny pozemské. To, že jsme si byli podobní, bylo víceméně věcí náhody. Bylo výborné, že jsme se domluvili, mohli jsme spolupracovat a navzájem si pomáhat. Bylo by hezké, kdyby se naše civilizace dohovořily! Ligaidova letadla byla vynikající mezihvězdný dopravní prostředek a takovou spolupráci by umožňovala. Bylo by to nádherné, znamenalo by to určitě začátek nové epochy, ale podle mě to bylo asi tak všechno. Lidi Země od lidí Aigury přece více než světelné roky oddělovaly miliardy let jiného vývoje a pokud se naše krev nesrážela, bylo to pozoruhodné, ale podle mě nic neprokazující.

»Budeš moc nešťastná, děvče,« řekl jsem jenom, když jsem si to dal dohromady.

Byli jsme spolu sami. Ostatní potichu opustili místnost, aniž by se nás dál na co ptali. Ani jsem si pořádně nevšiml, kdy odcházeli.

»Ty o mě nestojíš?« zeptala se s napjatým očekáváním.

»Mě ani nenapadlo vidět v tobě něco jiného než kamarádku,« přiznal jsem. »Jak tě něco takového mohlo napadnout?«

»Na to jsem se neptala,« trochu nervózně zavrtěla nosem. »Chci vědět, zda bys o mě mohl stát! Nebo si myslíš, že nejsem pro tebe dost dobrá?«

»Poslyš, Yl-lo, ty jsi přece skvělé děvče,« řekl jsem a podíval se jí zpříma do očí. »Jako kamarádku tě beru hned a bez diskuse. Kdybys byla pozemská dívka, považoval bych za veliké štěstí, kdyby sis mě vybrala. Budu určitě závidět tomu, kdo tě dostane za ženu. Ale myslel jsem si, že to bude nejspíš Feíon, kdo bude tím pravým pro tebe. Já ti mohu nabídnout, že zůstaneme i nadále přátelé, chceš?«

»Ty si myslíš, že pozemská děvčata jsou hezčí, viď?« řekla smutně. »Toho jsem se nejvíc bála, dobře vím, že lidé Země mají úplně jiná měřítka pro krásu.«

»V tom to není,« řekl jsem. »Vzpomínáš, jak jsme si navzájem připadali směšní? Nos mám jako ptačí zobák a ty zase jako jedno naše zvířátko... To není podstatné, na to si člověk může zvyknout. Dobře vím, že jsi podle aigurských měřítek nadprůměrně krásná a už tě tak vidím i já sám. Krása není všechno, na tobě se mi líbí moc věcí a ty jsi opravdu děvče, jaké bych si přál!«

»Tak co ti brání, aby sis mě vzal za ženu?« trochu se zas rozjasnila.

»Když to chceš vědět, povím ti všechno,« rozhodl jsem se. »Ale budeme mluvit jen pravdu. Slibuješ?«

»Vždyť já mluvím pravdu, což sis toho ještě nevšiml?«

»Tak mi odpověz: přála by sis mít dítě?«

Zarazila se, ale ne nadlouho.

»Ano, ale tvoje!« řekla tiše.

»Tak vidíš, to je přesně to, co nejspíš nebude možné,« řekl jsem.

»Máme přece stejnou krev!« zavrtěla nesouhlasně nosem.

»Tak o tom víte aspoň něco,« řekl jsem. »Jenže já se bojím, že stejná krev u nás nestačí. Nechci, abys toho litovala. Bojím se, že v naší odlišnosti je ukryté hrozné nebezpečí.«

»Myslíš, že bychom spolu třeba nemohli mít děti?« řekla. »Ano, ale to se přece může stát i kdybych si vzala Feíona! To je prostě riziko v každém případě!«

»To by ještě nebylo nejhorší,« řekl jsem. »Ale co kdyby se ukázalo, že je mít sice můžeme, ale jen nějakým hrozným způsobem deformované?«

»To se nedá zjistit předem,« řekla potichu.

»Tím hůř,« řekl jsem. »Dalo by se to zjistit jen pokusem, který by ale mohl mít strašlivý výsledek. Nevím, co bychom pak dělali. A bojím se, že to je příliš reálné.«

Chvíli jsme oba mlčeli. Věděl jsem, že ji má slova zasáhla. Netušil jsem jen, jak strašnou říkám – pravdu.

»To by asi opravdu bylo hrozné!« otřásla se najednou.

»Tak vidíš,« usmál jsem se na ni. »Ale věř mi, že tohle a jenom tohle je jediný důvod, který mám proti tvému návrhu. Jinak bys byla pro mě nejlepší ženou, jakou bych si přál. Mám tě svým způsobem rád, věř mi. Právě proto nechci, abys byla kvůli mně nešťastná.«

Trochu se začala usmívat, ale byl to velice smutný úsměv.

»Ale vezmeš mě s sebou na to hledání Země, viď?« řekla už klidně. »Není přece možné, abys tam letěl sám. V letadle musí být přinejmenším dva piloti, už proto, aby se střídali ve spánku. Vezmeš si mě s sebou jako druhého pilota?«

Zaváhal jsem, ale jen na okamžik.

Ty staré aigurské zvyky! Spatřil jsem v tušově černých očích aigurské dívenky podivný záblesk, nebo ne? Buď jak buď, cosi mě v její otázce varovalo. Náhle jsem si uvědomil, že ji teď na svou pouť vzít ***musím***! Nechci přece, aby hned po mém odletu spolykala smrtící dávku imeolu! Se mnou bude i ve vesmíru bezpečnější než tady. Snad si časem zvykne, ale teď ji musím mít na očích!

»Musím ti znovu opakovat, že vesmír není vhodný k procházkám, ale jestli si to opravdu přeješ, nemám sílu říci ti ***Ne***,« usmál jsem se. »Rozmysli si to ale dobře!«

»Já už jsem se rozmyslela. Chci letět s tebou!« řekla odhodlaně.

»Dobrá,« ukončil jsem. »Pilote Yl-lo, jsi ustanovena do funkce druhého pilota... Ale s tátou si to vyjednáš sama, nemám odvahu sdělit mu, že chci vzít jeho jedinou dceru na tak nebezpečný výlet.«

»Přijímám, kapitáne!« řekla s obvyklým šibalským úsměvem. »Jdu za tátou!«

Odběhla – a za chvíli přišel za mnou její otec, Fo-ru Ligaid.

»Prý jsi odmítl mou dceru!« mračil se.

»Jak se to vezme,« pokrčil jsem bezradně rameny. »Nejsem proti, aby odletěla se mnou, pokud jde o tohle. Doufám, že se spolu vrátíme.«

»Ty dobře víš, jak jsem to myslel,« řekl Ligaid. »Ale já od Yl-ly vím, co tě k tomu vedlo. Pochopil jsem to. Vlastně ji tím chceš chránit.«

»Takové odmítnutí nebylo lehké,« řekl jsem tiše. »Yl-la byla smutná, já také.«

Díval se na mě chvíli zkoumavě.

»Myslím, že tě chápu, příteli ze Země,« řekl. »Musím ti ale vysvětlit, jak je to s rodinou Ligaidů z Mofidie. V tom je zakleté všechno a měl bys to vědět.«

Ujistil jsem ho, že mě to nesmírně zajímá.

»Ligaidové byli známí odedávna. Nejprve jako trochu zvláštní hejsci, ale když se dali na vědu, stala se jejich osudem na celá staletí. Náš praděd, Gau-mal Ligaid, sestrojil první, ještě nedokonalé motory girrigy. Samozřejmě mu to nedalo, sestrojil si plošinu s akumulátory, nasedl a způsobil strašlivý poprask nejprve v Mofidii, pak i v Rumo-ogu, kam si zaletěl. Létal samozřejmě tak, aby svým letem způsobil co největší pozdvižení. Chvíli se vznášel nízko, jako by jel v obyčejném elektromobilu bez kol, pak se vznesl, až policejní vozy, které ho pronásledovaly, napadaly do výkopu, který nedokázaly přeletět tak jako on.

Ligaidům takové kousky vždycky prošly, zejména když se girrigové motory brzy daly montovat do letadel, s jejichž pomocí císařské armády přemohly všechny sousedy a spojily naši pevninu do nejmocnějšího státu světa.

Náš děd, Jaš-ši Ligaid, zase postavil první letadlo, kde byly kromě akumulátorů sluneční baterie a přetlaková kabina. Dokázal viset ve stratosféře nad hlavním městem celý týden navzdory císařským leteckým silám, které se marně snažily podezřelý letoun sestřelit. Dostal milost, ačkoliv zesměšnil letce Ochrany trůnu.

Nesestřelitelné stratopevnosti pomohly později císařským armádám dobýt celý svět. Pod jejich bombami zahynuly ve všech ostatních světadílech milióny lidí.

Můj otec, Mo-lio Ligaid, zahynul při pokusech, na jejichž konci byl nadprostorový konvertor, igidhig. Podařilo se mu uskutečnit první konverzi, ale sám si dovedeš představit, jaké to mělo v jeho laboratoři následky.

Já jsem jen dokončil myšlenku svého otce a postavil první nadprostorové letouny. Jako první z Ligaidů jsem své objevy nedal do služeb vládce Aigury, nakonec jsem je postavil proti němu, i když jsem se dlouho, velmi dlouho rozmýšlel. Věděl jsem, jako všichni, že císař je krutý tyran, ale vystoupit otevřeně proti němu, to nikdy nikdo z Ligaidů neudělal. Ale nemínil jsem poslušně plnit rozkazy. Když mi výslovně zakázal účastnit se osobně vesmírných letů, rozhodl jsem se neposlechnout ho. Mezitím se ale ukázalo, že sice nemám syna, aby dál pokračoval ve ztřeštěnostech rodu Ligaidů, jen dceru, bohužel ještě ztřeštěnější.

Jak odletěli do vesmíru, to se už asi těžko dovíme. Měl jsem podezření, že Yl-la tu cestu podnikla o své vůli, ale po návratu mi slavnostně přísahala, že s letounem musel odstartovat někdo jiný. Věřím jí to. Yl-la má jistě i špatné vlastnosti, ale než by lhala, raději mlčí.

Ať letoun odstartovala ona nebo někdo jiný, Yl-la všem výstřelkům napáchaným za celá staletí rodem Ligaidů nasadila korunu, když na cizí planetě vtáhla do letadla cizí bytost. Kolikrát mě napadlo, co by se mohlo přihodit, kdyby nenarazila na tebe, ale na nějakou krutou a zákeřnou bytost, něco jako o tobě tvrdil Vontr. Nejenže bych nikdy svou dceru nespatřil, ale dal bych vlastně těm bytostem klíče od kosmu, kdoví jaké by to mělo následky! Když jsem to potom Yl-le vyčítal, mávla rukou a tvrdila, že bytost z hvězd je mírnější než většina lidí Aigury. Naštěstí měla pravdu.

Ale teď, teď už to moje dceruška přehnala úplně. Nejhorší na tom je, že ona to myslí vážně a je strašně nešťastná. Má tě ráda a jak jsem stačil poznat, chápeš to i ty.«

»Já mám také Yl-lu rád,« řekl jsem potichu. »Tím hůř!«

»To bych pochopil,« řekl Ligaid. »Mám také poslední dobou nějaké nedobré tušení, něco jako předzvěst něčeho špatného. Nerad dovoluji Yl-le, aby se vypravila hledat tvůj svět. Ale uznávám, bylo by nezodpovědné nechat tě letět samotného. Příteli, dej na sebe i na mou dceru pozor. Neriskujte, ať se vrátíte v pořádku. Kdybyste nenašli Zemi do dvou měsíců, vraťte se aspoň nakrátko na Aiguru. Dám vám doplnit zásoby a osobně zkontroluji, jak váš letoun cestu vesmírem snáší. A nakonec musím tlumočit jednu prosbu. Nabízí se vám další dobrovolník. Feíon mě uprosil, abych se za něho přimluvil. Slibuje, že vám nebude na obtíž, ale zajímá ho ta cesta jako taková. Chápu ho, nechce se mu čekat, až bude mezi Aigurou a Zemí zavedena pravidelná linka a cestování bude všední, bez nebezpečí. Můžeš i jeho vzít s sebou?«

»Letadlo unese šest lidí, bude nás teprve polovina. Ale ať si Feíon nemyslí, že to bude hračka! Ta cesta nebude krátká ani jednoduchá. Mám sice jakési tušení, kde by Země měla být, ale i tak bude nutné prozkoumat několik desítek hvězd. Až se vrátíme a budeme vědět, kde je Země, ještě si o tom popovídáme,« sliboval jsem.

»Já ti věřím,« přikývl Ligaid. »Vím, že nejsi ztřeštěný jako má dcera, i když nikdo nikdy nemohl tvrdit, že by tě viděl bát se.«

»Ale mohl,« mávl jsem rukou. »Teď například přiznávám, že se hrozně bojím o Yl-lu. Snad mě opravdu tenkrát měla raději nechat ležet v lese... Jestli nedoletíme...«

»Letoun má dvojitou sadu akumulátorů,« připomenul mi. »Mělo by to stačit napříč Galaxií. Na žádné planetě nebudete muset přistávat, pokud to nebude Země.«

»To všechno vím,« přikývl jsem. »A rád přijímám možnost vracet se na Aiguru. Škoda, že neznáte počítací stroje. Kdybych měl možnost všechny hvězdy si předem spočítat, letěli bychom už teď přímo k Zemi.«

»Snad mi jednou takový stroj ukážeš, příteli,« usmál se Ligaid. »Možná opravdu něco tak nepředstavitelného, jak mi bájila Yl-la, existuje. Yl-la nelže, ale ani ona ten stroj neviděla, jen opakovala, co slyšela od tebe.«

»Jednou budeme montovat tyto počítací stroje do letadel a ta budou létat mezi hvězdami sama. Ale teď musíme zkoušet hvězdu po hvězdě. A to může být dlouhé.«

»Nemohu nic jiné, než ti přát úspěch,« řekl Ligaid.

»Také doufám.«

Nic jiného jsem už říci nemohl. Všechno důležité tím bylo vyřčeno. Mohli jsme si jen stisknout ruce před rozloučením.

A tak se i stalo...

*****

Ztracenci

Proletěli jsme osmdesát sedm hvězdných soustav...

Všude jsme se jen vynořili z Evseje, aspoň nakrátko nastavili sluneční články paprskům, pořídili orientační fotografie, ale vždycky, ještě dříve než jsme se vynořili, Pav-le zklamaně zabručel: »Zase nic.«

Neptala jsem se ho, odkud bere svou jistotu. Pravda, část hvězd byla bez planet, v evseji to bylo dobře vidět, jenže on to říkal i tehdy, když jsme u ní planety v podobě nevelkých si-jidů před vystoupením z nadprostoru viděli.

Pav-le mi někdy připadal jako čaroděj-věštec.

Feíon mě občas střídal, ale častěji hlídal letoun, když jsme u některé hvězdy doplňovali akumulátory a Pav-le odcházel spát. To mi umožňovalo být vzhůru vždycky když se něco dělo a když Pav-le přelétával od hvězdy k hvězdě. Chudák Fe-í schytal nudnější část našeho letu, otravné nabíjení akumulátorů. Ale ani mrknutím oka nedal najevo, že by mu to bylo nepříjemné. Také on měl mnohé dobré vlastnosti a kdybych nikdy nepotkala Pav-le...

Ba ne, spíš bych dopadla jako ta, kterou si vzal Vontr místo mě. Litovala jsem ji, když ji zabili. Nevadilo mi ani, že se mi kdysi vysmívala, nevadilo mi, že nade mnou triumfovala, jak mi přebrala Vontra. Já jsem přece proti ní nic neměla. Kromě trochy škodolibého výsměchu mi nevyvedla nic špatného, naopak mě zbavila Vontra, kterého jsem sama odmítla. Když jsem se s tím svěřila Pav-le, řekl, že hněv lidí se obrátil špatným směrem, takže se mnou souhlasil.

Já jsem ve vesmíru našla zase klid a pohodu, jakou jsem naposledy prožívala ještě před nedávnem na Aiguře, když byl Pav-le poradcem vlády a každou chvíli byl u nás v Mofidii. Ale v koutku jsem se strachovala okamžiku, kdy Pav-le začne jásat, protože budeme u Země.

Pav-le však zatím s jásáním nijak nespěchal. Byli jsme ve vesmíru dlouho a jeho tvář se s každou další hvězdou stávala zasmušilejší. Když jsme právě neletěli, aspoň si podle fotografií doplňoval mapy vesmíru a já jsem se starala o obsah palubní spižírny. Zásob pomalu, ale jistě ubývalo. Nebylo to tak zlé, jako při našem dřívějším bloudění. Teď jsme se mohli v libovolné chvíli vrátit přímo k Aiguře a zdálo se, že přerušení budu muset brzy právě kvůli zásobám navrhnout. Dvakrát nám plášť prostřelily meteority. Zalepili jsme průstřely a letěli dál, naštěstí se nikomu nic nestalo.

Navíc jsme byli všichni tři unavení. Za tu dobu jsme se dostali daleko od Aigury, ačkoliv jsme začali obhlížet hvězdy Aiguře nejbližší a jen zvolna, hvězdu po hvězdě, jsme se od ní vzdalovali. Naše předchozí putování muselo být ale bláznivé! Už teď jsme byli strašně daleko od domova a Země pořád nikde!

»Zdá se mi, že se vrátíme na Aiguru,« řekl právě včera. »Létáme příliš dlouho, budeme si muset odpočinout.«

»Ty jsi také tak unavený?« zeptala jsem se ho.

Tím jsem mu nechtíc řekla všechno.

»Vydržím mnohem víc, ale vás dva trápit nechci,« usmál se na mě. »No nic, myslel jsem, že dokončíme stovku hvězd a pak se vrátíme. Zaokrouhlíme to jenom na devadesát. Rozhodně se nevracíme s prázdnou, zmapovali jsme pěkný kus vesmíru.«

Byla to pravda. Právě tím, jak jsme létali klikatě od hvězdy ke hvězdě, nalétali jsme neuvěřitelných dva a půl tisíce světelných let, ačkoliv jsme se od Aigury přímou čarou vzdálili teprve o tisíc tři sta světelných let. I to byla úděsná vesmírná propast. Naše slunce už dávno nebylo vidět, zakrývala nám je prachová oblast. Pav-le si ale ani teď nebyl jistý, obrazce hvězd mu pořád nic známého nepřipomínaly.

Osmaosmdesátá hvězda planety neměla, ale vynořili jsme se, abychom tady jako obvykle pořídili fotografie. Planety tu nebyly, ale něco jiného, mnohem horšího.

Sotva Pav-le vypnul igidhig, ozvaly se tři tvrdé rány do pláště letounu. Pak bylo několik okamžiků ticho, jen jsme se jeden na druhého udiveně podívali, ale vtom se letoun roztřásl, až jsme málem přetrhli pásy a vlétli do přístrojů.

»Meteory – a je jich moc!« křikl Pav-le a současně zapnul páčku igidhigu. Světla blikla, ale byli jsme zase v zelené mlze Evseje a bezpeční před tím ***krupobitím.***

»Jdu se podívat, co se stalo,« rozepnula jsem pásy.

»Vezmi si skafandr,« řekl Pav-le skrz zuby, ale ani se na mě nepodíval, pečlivě směroval letoun podle si-jidu hvězdy. Pochopila jsem, že se budeme vracet k minulé hvězdě. To se ještě nestalo za tu dobu, co jsme hledali Zemi.

»Myslím, že máme nějakou větší díru,« řekla jsem rychle. »Určitě to vzbudilo Feíona. Doufám, že se s ním nic zlého nestalo!«

Feíonova kabina svítila zeleně, Feíon byl nejspíš v pořádku. Měla jsem pravdu.

Přesněji – v ***té chvíli jsem ještě pravdu měla.*** Minutu poté už ne.

Skafandr jsem oblékla v minutě, ačkoliv to v těsné kabině a v beztížném stavu vždycky trvá déle. Pak jsem opět pořádně omrkla kontrolky indikátorů hermetičnosti.

Jen tři modrá světélka? Jenom ze tří místností nám unikl vzduch? To by ani tak nevadilo! Oddechla jsem si, ale ne nadlouho. Palubní kuchyňka, tam asi bude spoušť, uvažovala jsem. Hlavní šachta je celá, to je dobré, nemusím teď čekat, až si skafandr obleče i Pav-le, má ostatně důležitější starosti, když se ani nestará o hermetičnost lodi!

A v té chvíli jsem si teprve uvědomila katastrofu, jaká se stala.

Proboha – akumulátorovna!

Okamžik jsem na to světélko zírala jako zhypnotizovaný králíček na hada ***ketú***.

A další pohled, který jsem maně věnovala měřiči energie, mě přimrazil ještě víc! Pav-le se přece vždycky snažil, abychom měli neustále obě sady akumulátorů plné. Hlavní sada byla na nule – jak je to možné, vždyť ještě před chvilkou – a u záložní, na kterou jsme letěli teď, se asi zbláznil měřič, tak rychle energie přece klesat nemůže!

»Pav-le?« vyjekla jsem. Slyšel mě, můj hlas byl sice skafandrem utlumený, ale zřetelný. Nepohlédl na mě a dál sledoval hlavní obrazovku, kde se teď hbitě míhala vlákna zelené mlhy na znamení, že pořád ještě letíme.

»Zůstaň tu, Yl-lo,« řekl náhle, aniž se ke mně otočil. »Brzy budeme u hvězdy.«

»Pav-le – akumulátory!« připomněla jsem mu.

»Vidím,« zavrčel. »Máme je prostřelené, musíme se dostat k jiné hvězdě. Tam buď budou fungovat sluneční články, nebo...«

Nedořekl, co bude, když ***nebo...***

Konečně se objevil si-jid hvězdy. Pav-le nevypnul igidhig hned, ale podle svého zvyku počkal, až se mu si-jid přemístí na zadní obrazovku. Pak teprve vypnul vypínač a propadli jsme se do normálního prostoru. Planeta byla naštěstí na dohled, ale byl nejvyšší čas! Energie klesala přímo zběsilou rychlostí. Dokonce i teď, když jsme neletěli! Musela nám někudy unikat a světla v kabině začala brzy znatelně slábnout.

»Teď se ukáže,« zavrčel Pav-le, vypnul i záložní sadu akumulátorů a světla se rozsvítila naplno. Naše zlaté sluneční články nezklamaly! I teď, navzdory předešlému ***krupobití,*** dávaly proud – a dostatečný!

»Jdu se podívat, co je s akumulátory,« prohlásila jsem rozhodně.

»Počkej na mě, hned se obleču!« zadržel mě.

»Půjdu napřed,« řekla jsem rychle.

»Proboha, nechoď tam!« vykřikl na mě. »Podívej se sem!«

Přístroj, který mi ukazoval, byl na okraji panelu, byl tedy méně důležitý. Byly tu dálkové teploměry teploty ve všech kabinách. Zatímco většina jich stála na obvyklé příjemné hodnotě, dva z nich ukazovaly kosmický mráz – v místnostech, odkud unikl vzduch. Jeden jediný však ukazoval – ***teplotu, při které se vaří voda***.

Vnitřní teploměr akumulátorovny!

»Co to má znamenat, Pav-le?« vykřikla jsem.

»Budou tam nejspíš zkraty mezi deskami, taková ztráta energie se nemohla změnit na nic jiného než na teplo! Elektrolyt se teď určitě vaří a vařící louh je strašně nebezpečný, nemůžeš tam jít, dokud to trochu nevychladne!« vrčel a jak mohl nejrychleji na sebe soukal skafandr.

Nešlo mu to, musela jsem mu pomoci.

»Ale vždyť už je tam zase normální tlak!?« ukázala jsem mu na tlakoměr.

»Ježiši! Že on do toho Feíon vlezl?« zařval náhle Pav-le zoufale a bezmocně.

Předlétl mě u šachty a trhnutím se nasměroval dolů.

A tam dole se vznášel Feíon. Podařilo se mu ještě opustit akumulátorovnu a zavřít za sebou dveře, ale dostal se jenom do šachty...

Vím jen, že jsem strašně dlouho vřískala hrůzou. Potom mě Pav-le poprvé a naposledy v životě pleskl do zad. Kupodivu mě ta herda vzpamatovala. Ale jen do chvíle, než jsme spolu odklopili tu zprohýbanou, horkým a žíravým elektrolytem úplně zničenou přílbu Feíonova skafandru. Pak jsem začala ječet znovu. Bylo proč!

Víc nevím. Omdlela jsem, což bylo v té chvíli asi to nejlepší, co jsem mohla udělat...

*****

Přistání bylo trochu tvrdší, ale ještě v mezích únosnosti stroje i nás lidí uvnitř.

Letoun stál na nevelké skalní plošince. Z jedné strany se přitiskl ke kolmé stěně, na druhé straně mu jen pár kroků scházelo k propasti, jejíž dno se ztrácelo v mlze. Mlha byla i všude kolem, byl div, že se mi podařilo najít aspoň tuhle plošinku. Nebyl už čas vybírat lepší místo k přistání, ani jsem nestačil zjistit, kterým směrem se planeta otáčí, abychom si mohli zvolit co nejdelší den. Naletěl jsem prostě doprostřed osvětlené strany planety, abychom se dostali dolů za světla, jinak bychom se zřítili. I tak jsem cítil, jak s houstnoucí mlhou letoun slábne – ke konci se klesání od pádu moc nelišilo. Gravitace tu naštěstí byla jen osmdesát procent pozemské nebo Aigurské, ale i tak při závěrečném

brzdění pohasla světla v kabině, až jsem se obával, že je energie vyčerpaná úplně do dna. Nakonec jsme to ale přece jen zastavili.

Yl-la zanesla do přechodové komory klícku s našimi dvěma pokusnými jor-rí a rychle se vrátila do řídící kabiny. Pak jsme spolu na dálku otevřeli vnější dveře – a zděsili se. Jakmile oba dva jor-rí ovanul vzduch planety, začali v kleci divoce pobíhat, ale ne dlouho, v několika okamžicích nehybně leželi na dně klícky. Jejich heboučká zrzavá srst zkudrnatěla a změnila barvu. Rychle zčernala a pak se přímo před našima očima začala drolit a odpadávat, až po několika minutách ležely v klícce jen dvě holé, nabubřelé mrtvolky.

Potom obraz zaprskal a zhasl, kamera v přechodové komoře přestala fungovat.

»Co se to děje, Pav-le?« vyjekla Yl-la.

»Nemůžeme mít pořád štěstí!« pokrčil jsem rameny. »Tahle planeta má zkrátka jedovaté, nejspíš i žíravé ovzduší.«

»Zavři raději ty dveře!« prosila Yl-la.

»To sice mohu,« řekl jsem, »ale našim jor-rí to už nebude nic platné.«

Přesto jsem dveře rychle uzavřel a aby žíravé ovzduší planety nemohlo dlouho působit na materiály uvnitř přechodové komory, obětoval jsem raději trochu vzduchu a vytlačil je ven. Vnější kamera přitom ukázala, jak venku přebytek našeho vzduchu zasršel bleděmodrými plameny. Nebylo zdrávo vyjít z letadla, skafandry to nemusely vydržet! Žíravina působila i na vnější plášť letounu, ale ten byl vyrobený ze speciálních vysoce legovaných ocelí a měl by leccos vydržet, strachoval jsem se jen o zátky z plastického tmelu, jimiž byly zevnitř vyspravené průstřely po meteorech. Neměli bychom se tu zdržovat ani o okamžik déle, než bude nezbytné. Naštěstí jsem ještě před přistáním zalepil všech dvaaosmdesát průstřelů.

»Co budeme dělat?« zeptala se Yl-la v obavách. »Nebylo by lépe odletět?«

Podíval jsem se na měřiče energie.

»To nepůjde,« zavrtěl jsem hlavou. »Musíme se nejdřív podívat na akumulátory. Bez nich odletět nemůžeme, bez energie jsme tu uvězněni. Musíme to vyřešit, ať to stojí, co stojí!«

Rozepnul jsem popruhy a vstal.

»Ty chceš jít k akumulátorům?« zděsila se. »Zapomněl jsi, jak dopadl Feíon?«

»V beztížném stavu to bylo horší,« uvažoval jsem nahlas. »Jak víš, zrovna v té době se akumulátory vařily. Teď už to bude určitě klidnější a studenější.«

»Já tě tam nepustím!« vyhrkla a roztáhla ruce, aby mi zatarasila dveře.

»A co chceš dělat?« vybuchl jsem.

»K akumulátorům ne! Víš, co to udělalo s Feíonem!«

Jenže já jsem měl před očima bleděmodré plameny, jak vzduch z lodi reagoval s vnější atmosférou. Jestli neodolá plášť, nebo jen plastikové zátky, uhoříme bez ohně jako chudáci jor-rí! Museli jsme spěchat, jinak to nešlo!

»Poslyš, Yl-lo, pusť mě tam po dobrém!« ovládl jsem se na poslední chvíli. »Když nespravím akumulátory, bude s námi konec a ty to víš. Víš i to, že si musíme pospíšit, než se stane něco nenapravitelného, každým okamžikem může být pozdě! Ta žíravina nám ničí plášť lodi, nemůžeme se tu zdržovat.«

»Tak tam půjdu já!« prohlásila.

»Ty nevíš co a jak,« řekl jsem. »Já mám větší šanci, že to spravím.«

»Já znám také dokonale celý letoun!« trvala na svém.

»Jenže nevydržíš to, co já,« trval jsem na svém. »Kdyby se ti něco stalo, já bych si s tebou nevěděl rady. Ty jsi přece jen šikovnější.«

»Kdyby se ti něco zlého stalo, nezachránila bych tě,« řekla potichu, ale potom stáhla ruce a uvolnila mi cestu. Dobře věděla, že mám pravdu.

»Skafandr něco vydrží!« chlácholil jsem ji. »Teď už tam nebude elektrolyt poletovat, jistě mezitím stekl někam do kouta.«

»Feíon měl také skafandr!« vzlykla.

»Než se dohodneme, můžeme všechno ztratit,« uzavřel jsem diskusi a sklouzl dolů po žebříku šachty.

Akumulátorovna byla umístěna ve spodní části letounu. Musel jsem nejprve nad sebou pečlivě zavřít dělicí poklop šachty, než jsem se odvážil otevřít dveře. Mlasklo to a vyvalila se z nich bílá mlha. Na podivně naleštěné podlaze byla kaluželektrolytu, ale letoun se trochu nakláněl a žíravina skutečně stekla k opačnému konci kabiny, jak jsem očekával. To bylo dobré. To ostatní bylo horší.

Nádržky akumulátorů byly zprohýbané žárem. Zpozoroval jsem v jejich stěnách několik děr. Rovněž ve stěnách kabiny byly otvory, ale všechny byly alespoň narychlo pospravované. Feíon věděl, že musí zalepit otvory za každou cenu a také to udělal, ale pro něho byla ta cena příliš vysoká. Věnoval se průstřelům ve vnější stěně a nestačil sledovat, co se děje za ním. A tam probíhala spoušť stejná, ne-li větší. Ve sníženém tlaku se elektrolyt prostřelených akumulátorů vařil, blesky zkratů tavily vnitřky článků. Veliké bubliny horké žíraviny v beztíží poletovaly vzduchem, pukaly a rozprašovaly do všech stran nebezpečné kapky...

Teď už tu byl klid, ticho – a zima, jako ostatně v celém letounu.

Co s tím nadělením budeme dělat, mi nebylo jasné. Průstřelů bylo moc, některé zřejmě vedly naskrz více článků, takže je zkratovaly navzájem. Takové otvory zvenčí těžko kdo zacelí! A i kdybychom je spravili, nic by to nezměnilo. Elektrolyt na podlaze byl znečištěný a nepoužitelný.

Zbývala jediná naděje, jak pomoci aspoň zčásti. Odpojit vadné články a pospojovat ostatní do jiného zapojení, aby byly využité co nejlépe. Dá se z dvojité sady akumulátorů sestavit dohromady aspoň jedna, aby stačila pro let mezi hvězdami? Kdyby se mi to povedlo, jsme zachráněni. Nemusíme přece letět napříč Galaxií, stačí doletět k Aiguře nebo i k bližší Yllině. Tam bychom měli na pořádnou opravu víc času.

Vytáhl jsem klíče a pustil se do práce.

Trvalo mi to několik dlouhých hodin. Překvapila mě Yl-la, nevydržela v řídící kabině nervové napětí a přišla se, naštěstí oblečená ve skafandru, podívat, jestli se mi něco zlého nepřihodilo. Když jsem ji uviděl ve dveřích, jen jsem ji upozornil na nutnou opatrnost před žíravými loužemi na podlaze, ale usmál jsem se na ni. Rychle jsem ji ale odpoklonkoval zpátky na její místo do řídící kabiny.

»Pořádně pozoruj okolí a kdybys venku uviděla cokoliv podezřelého, přiběhni,« nabádal jsem ji. »A také se podívej, co je s Feíonem.«

Po šesti hodinách chvatné práce jsem konečně uložil nářadí do skříňky a vrátil se k Yl-le. Sestavil jsem baterii pouze z těch článků, které snad byly použitelné. Šlo o to, bude-li stačit energie na let – a zejména v nadprostoru!

Yl-lu jsem našel v palubní kuchyňce. Průstřely stěn jsme už ve vesmíru zalepili tmelem; teď zkoumala, co ještě půjde udělat s prostříleným vybavením. Ale aspoň jeden vařič šel, takže mě přivítala horkým nápojem.

»Byla ses podívat na Feíona?« zeptal jsem se jí.

»Má v sobě imeolu na čtrnáct dní,« řekla tiše. »O ničem neví. Naštěstí.«

»Myslel jsem, aby se mu něco nestalo ve spánku,« řekl jsem. »Je tu všude zima.«

»Co by se mu mělo stát?« podívala se smutně. »Smrt mu bude vysvobozením! Co ho může čekat horšího, když přišel o obličej, o ruce, ale hlavně o oči?«

»I bez očí se dá žít,« řekl jsem, ale neznělo to moc přesvědčivě.

»Měl jsi ho poslechnout, když chtěl ***smrtící dávku***,« mírně mi vyčetla Yl-la. »Takhle jsi to odložil o čtrnáct dní, ale co potom? Když už se jednou rozhodl umřít, je od nás kruté držet ho při životě proti jeho vůli. Stejně zemře, kdyby pro nic jiného, tedy proto, že zemřít chce. Takový život by beztak nestál za nic!«

»U nás na Zemi nesmí lékař ani na smrt nemocnému dát jed, aby ukončil jeho trápení,« řekl jsem tiše. »Tomu se u nás říká vražda. A navíc vražda bezbranného.«

»Ani když si to sám přeje?«

»Ani potom,« přikývl jsem.

»Některé vaše zvyky jsou tak barbarské!« odfrkla si. »Víš co? Nech mě Feíona ošetřovat, já mu milosrdenství smrti neodepřu, až si to bude přát.«

»Právě proto ho budu ošetřovat já.«

»To předpokládáš, že vydržíme čtrnáct dní...«

»Proč bychom nevydrželi? Až vzlétneme z té žíravé atmosféry, máme naději.«

»Víš, Pav-le,« podívala se na mě tak smutným pohledem, až jsem se zachvěl. »Tobě to řeknu, ty to sneseš. Před chvilkou jsem otevřela předposlední kyslíkovou bombu. Nefunguje čistička vzduchu. Rozbilo to její hlavní kompresor, čistička je nadobro zničená.«

»Budeme rozkládat vodu,« napadlo mě. »Snad jsou elektrolyzéry v pořádku?«

»Dostaly přímý zásah,« opáčila. »Ale na tom nezáleží, i kdyby byly v pořádku, nemáme energii ani vodu. Tady v kuchyňce to roztrhlo potrubí, voda z hlavních recyklačních tanků se vypařila do vesmíru. Máme jen vodu v osvěžujících nápojích, celkem dvacet litrů. Na planetě sice voda je, totiž jestli je to voda, co teď venku prší z mraků. Ale určitě je jedovatá a nejspíš bude žíravá. Divím se jen, že vnější kamery ještě ukazují.«

»Od Aigury jsme skoro pět dní letu,« řekl jsem – a sáhla na mě smrt. »Yllina je blíž jen o dva dny letu. Takže nás mohou zachránit jedině akumulátory. Sestavil jsem z nich slabší baterii, je to lepší než nic. Zkusíme letět dál.«

»Jestli už není pozdě,« řekla Yl-la.

»Není! Nenechám se tak snadno přesvědčit,« trval jsem na svém.

Opravdu nemělo smysl zůstávat dále na této nehostinné, jedovaté planetě, ale teď jsme museli počkat, až se s námi otočí ke slunci. V těchto místech byl pozdní večer, letoun byl ve stínu skal, sluneční články nedávaly energii a akumulátory byly prázdné.

V letounu nastala tma. Nejprve zhaslo osvětlení, pak nouzové lampičky a až nakonec zmrtvěly přístroje. A byla nám pořád větší zima. Dálkové teploměry sice ukazovaly i bez proudu, ale ve světle svítilny nás s *ledovým klidem* ujišťovaly, že nám v kabinách brzy začne zamrzat voda.

Chudáka Feíona jsme alespoň pečlivě zabalili do spacího vaku. Nemohli jsme pro něho udělat víc, naštěstí nic nepotřeboval. Jeho tělo bylo nepřirozeně studené, ale to bylo tím, že se všechny jeho životní pochody vlivem imeolu snížily na minimum. Napadlo mě vložit mu do spacího vaku rozsvícenou svítilnu. Vybije se, ale trochu tepla z ní bude, pomyslel jsem si.

»Musíme si odpočinout, Yl-lo,« řekl jsem, když jsme se postarali o Feíona. V letounu byla tma a my jsme teď měli jen jednu svítilnu. Dveře jsme museli zavírat ručně, elektrické motorky pochopitelně nepracovaly. Všechno jsme uzavřeli a skončili v Yl-lině kabince.

»Je tu hrozná zima,« otřásla se.

»Spací vak si brzy zahřeješ,« ujistil jsem ji.

»Mám nápad,« řekla potichu. »Do jednoho vaku se vejdeme oba a spíš se zahřejeme... Já to nikdy nikomu neřeknu, jinak ať mě krysy zaživa sežerou! Nevydržím tu sama ležet – zdálo by se mi, že už ležím v rakvi!«

Uvažoval jsem krátce. Byli jsme v zoufalé situaci, to je pravda. Yl-la to věděla. Snad jí moje přítomnost pomůže překonat depresi, která čišela z jejích slov. Protože jinak – sáček s imeolem měla určitě při sobě!

»Dobrá,« přikývl jsem. »Zůstanu s tebou.«

»Otoč se na chvíli a nedívej se, prosím tě,« zašeptala a zhasla svítilnu.

»Vždyť je tma!« usmál jsem se. Slyšel jsem, jak rozbalila spací vak a vklouzla dovnitř. Ani teď nepřekonala svou stydlivost, i když už zřejmě jen ze setrvačnosti. Viděl jsem to jako dobré znamení, když jí na tom ještě záleželo.

»Tak pojď,« řekla šeptem. »Ale bez kombinézy, ta zvenčí strašně škrábe.«

A najednou jsme byli spolu ve spacím vaku, který byl pro dva přece jen trochu malý. Tím rychleji nám bylo teplo, ačkoliv v místnosti se začínala tvořit jinovatka. Tepelně izolační schopnost spacích vaků byla vynikající. Neodvažoval jsem se ani pohnout, ale nedalo se zabránit tomu, aby se v tak malém prostoru naše těla nedotýkala. Teď nám bylo bez ohledu na zoufalou situaci aspoň teplo a pro tuto chvíli nám bylo přece jen veseleji.

»Teď je mi krásně,« řekla potichu a jakoby neúmyslně se ke mně trochu přitiskla.

Držet v náručí nahé děvče a vědět, že nemůže být moje, to je nelidské, pomyslel jsem si. Ale na druhé straně jsem byl rád, že je Yl-la přece jen veselejší.

»Poslyš, Pav-le, opravdu si myslíš, že ještě máme naději přežít?« zeptala se mě náhle šeptem. Cítil jsem, jak se zachvěla.

»To uvidíme ráno,« řekl jsem. »Samozřejmě pokud do rána vydrží plášť, to nedokážeme ovlivnit. Jestli pak dokážeme vzletět, zkusíme v prostoru nabít akumulátory. Tady na planetě by to trvalo moc dlouho. Až pak uvidíme, co si můžeme dovolit. Moc toho nečekej, nebylo jednoduché propojit těch pár zbylých článků, aby z nich byla použitelná baterie. Ještě že jsme měli dvojitou sadu a bylo z čeho vybírat! Teď už nemáme rezervu vůbec žádnou.«

»A co vzduch?« zašeptala.

»Tady to vypadá opravdu zle,« odpověděl jsem jí upřímně.

»Měli bychom zkusit najít planetu, která by nám dala vzduch a vodu... Kdybychom ji našli, dala bych jí jméno Pav-lina,« řekla Yl-la skoro žertem. »Kde je teď asi Yllina? Není k ní blíž než k Aiguře?«

»Je – o celé dva dny letu,« přisvědčil jsem. »Však já ani neuvažuji, že bychom doletěli na Aiguru. Nám stačí dosáhnout Ylliny, tam je naše záchrana. Je tam vzduch i voda. Zotavíme se, nabijeme akumulátory a na Aiguru je to jen kousek.«

»Myslíš si vážně, že tam doletíme?« zachvěla se. »Jistě se o to pokusíš. Myslíš si ale, že to půjde?«

Chvíli jsem mlčel.

»Naděje umírá poslední,« řekl jsem potichu. »To si dobře zapamatuj, je to moc krásná pozemská myšlenka. Dává nám sílu vytrvat, i když všechno vidíš beznadějné.«

Chvíli neodpověděla.

»Takže i ty víš, že naději nemáme,« zašeptala.

»Naděje umírá poslední,« opakoval jsem. »Můžeme přece objevit planetu.«

»Sám víš, jak je to nepravděpodobné!« řekla smutně.

»Vím,« souhlasil jsem. »Ale nemůžeš to vyloučit.«

Chvíli jsme mlčeli.

»Pav-le?« zašeptala po chvíli a celá se zatřásla. »Něco mě napadlo...«

»Povídej!« vybídl jsem ji.

»Já vím, že naději nemáme,« řekla odevzdaně. »Jsme příliš daleko nejen od Aigury, ale i od Ylliny! Abychom doletěli za tu dobu, na kterou nám vystačí vzduch, je skoro vyloučené. Budeme nakonec rádi, že máme dost imeolu a nebudeme vědět, jak umíráme... Slib mi aspoň, že si vezmeš imeol se mnou! Nechci, abys mě viděl umírat! Až se začneme dusit, bude to strašné. Lidé prý zvracejí, je to ošklivý pohled. Nebude lepší zemřít imeolem oba ve stejnou chvíli?«

»Tak nemluv, Yl-lo!« přerušil jsem ji.

»Já vím, naděje umírá poslední,« řekla trpce. »Já bych si dávno vzala smrtelnou dávku, hned jak jsem to zjistila s tím vzduchem, kdyby...«

»Dokud je naděje, nesmíš!« řekl jsem naléhavě.

»Teď mě nepřerušuj, prosím tě!« řekla. »Teď mám už jen jedinou naději. Budeme žít ještě dva dny. Ty to víš zrovna tak! A když nám dvěma rozhodně nehrozí, čeho ses tak bál, řekni mi upřímně, máš ještě nějaký jiný důvod, proč bych nemohla být tvoje?«

»Pořád máme naději, malou, ale přece,« řekl jsem umíněně.

»Vy lidé Země jste divní,« zašeptala. »Nedovedete druhému podat milosrdnou smrt, ale dovedli byste ***zabít nečinností***.«

»Zabít nečinností?«

»To je přece jednoduché!« řekla. »Když se ti někdo před očima topí, zabiješ ho právě tím, že neuděláš vůbec nic! Dej na jednu stranu vah tvou nepatrnou naději, já dám na druhou stranu, že aspoň poslední chvíle našeho života můžeme být spolu – a řekni, co bude vážit víc? Naděje, že přece jen budu tvoje, je teď opravdu jediné, co mě drží při životě! Máme dva dny života a víme to oba. Strašně se bojím, ale pořád aspoň doufám, že mám tebe...«

Rozvzlykala se.

»Máš pravdu, Yl-lo,« hladil jsem ji po kudrnách. »Máme opravdu malou naději. Ale já ti nechci ublížit, víš?«

»Teď právě mi ubližuješ nejvíc!« řekla tiše. »Čas utíká pořád rychleji, zbývá nám tak málo a ty mě zabíjíš nečinností!«

»Tak už neplač!« řekl jsem. »Já ti neublížím...«

Pohladil jsem ji znovu, nejprve po vlasech, pak po nahých zádech. Potom jsem jí pečlivě otřel od slz tváře a oči. Zase se ke mně o něco víc přivinula, až jsem jasně cítil, jak jí splašeně bije srdce. Přitiskl jsem ji k sobě. Měla pravdu, teď už nesejde na tom, co by se mohlo stát kdovíkdy, když máme před sebou jen pár hodin!

Na okamžik strnula, ale pak mě objala silou, jakou bych od ní rozhodně nečekal.

Zapomněli jsme, že jsme v rozbité, téměř ochromené lodi ztraceni na jedovaté planetě... Náhle jsme si oba přáli ne aby svítání přišlo co nejdříve, abychom mohli nehostinnou planetu opustit, ale aby tahle noc trvala co nejdéle.

Noc, kdy jsme neusnuli ani na okamžik... Kdy nám přestalo záležet na tom co bude, protože důležitější bylo, co bylo právě teď.

»Nikdy nebudu litovat téhle chvíle!« řekla. »I kdybychom přežili! Jediné, co mě může mrzet, je že jsme se našli příliš pozdě.«

*****

Všimla si toho první, ale neupozornila mě, dokud jsem to nezpozoroval sám.

Osvětlení v kabině začalo žhnout.

»Je ráno,« řekl jsem. »Ráno na planetě. Svítá.«

»Už?« podivila se, jako by to viděla až teď.

V té chvíli se venku paprsky vycházejícího slunce přehouply přes obzor a opřely se do slunečních baterií víc. Jas osvětlení se zvýšil tak, že to působilo dojmem, jako kdyby někdo zapnul vypínač.

»Opravdu je ráno,« řekl jsem. »Půjdu se na to podívat.«

»Ještě ne,« řekla potichu. »Prosím tě, ještě ne...«

»Počkej tady,« nedal jsem se zastavit. »Nikam ti přece neuteču!«

V kabině byl příšerný mráz. Než jsem se oblékl do zmrzlé kombinézy, cvakaly mi všechny zuby.

»Zůstaň ležet, ale připoutej se. Pokusím se vzletět,« varoval jsem ji, aby zbytečně neopouštěla spací vak. »Určitě by bylo lepší, kdybys zkusila usnout. Ještě jsi nespala!«

»Půjdu s tebou,« chtěla namítnout.

»Podívej se, Yl-lo, nemám nic proti tomu, abys šla se mnou, ale v řídící kabině nic platná nebudeš. Zaparkuji letoun někde, kde se budou akumulátory nabíjet rychleji než tady na planetě, zkontroluji je a za chvíli jsem u tebe. Pak budeme dlouho nabíjet, ale to už budu zase u tebe, chceš?«

»Dobře, počkám,« řekla odevzdaně.

Zimomřivě vytáhla štíhlé, bronzově žluté ruce z vaku a rychle připnula všechny tři pásy. Pak zase rychle vklouzla rukama dovnitř, do tepla.

»Zkus usnout, ale prosím tě, bez imeolu, ano?«

»Rozkaz, kapitáne!« zamumlala – a usnula.

V řídící kabině jsem zjistil, že energie je právě tak na vzlet, ale utěšoval jsem se, že nad mraky bude více světla. Podíval jsem se na vnější obrazovky. Dvě z nich už byly zničené žíravou atmosférou, protože se na nich míhalo jen zrnění, ale ostatní ukazovaly tvář planety. Tvář jedovatých žlutozelených skal, fialových louží, nafialovělé mlhy. Co to bylo za žíravinu? Neměl jsem tušení. Yl-la to později zjistila, ale bylo možná dobře, že jsem to v této chvíli nevěděl. Vědět, že ta voda je kyselina fluorovodíková, která rozpouští i sklo, pospíchal bych ještě víc. Zdejší vzduch byl žíravý sám o sobě, ale tam, kde na kovový povrch lodi dopadla sebenepatrnější kapka deště, vznikly v kovu rychle krátery a postupovaly bez slitování dovnitř lodi. Zatím nebyly skrz. Zatím...

Zapnul jsem girrigy, ale letoun se nevznesl. Trochu se nadzvedl, ale jen se chvěl, nestoupal. Podíval jsem se opět ven. V koutě jedné z obrazovek jsem spatřil jakési silné provazce, natažené z ústí nedaleké tmavé jeskyně k našemu letounu. Bělavofialové provazce byly zkroucené, o průměru něco kolem čtvrt metru – a držely náš letoun, aby nemohl odletět.

Trochu jsem se polekal, ale jen na okamžik. Mohlo jít o nějakého netvora, který k nám natáhl svá chapadla? Nebo nás nechtějí pustit zdejší obyvatelé? Ať je to jak chce, my odsud odletět musíme!

Přidal jsem motorům sílu. Slunce nám dodávalo energie jen tak-tak, baterie byly prázdné, odpojené. Světla pohasla, ale viděl jsem, jak se fialové provazce napnuly a začaly se zvolna prodlužovat. Ale ten netvor, či co nás to drželo, nás nemínil pustit jen tak a jak jsem přidával motorům, světla začínala slábnout.

Sešlápl jsem pedál až na podlahu a najednou, když už světla zhasínala a začínal se kalit obraz vnějších kamer, spatřil jsem, jak provazce naráz povolily a odpadly.

Byly čtyři, na jejich koncích byly veliké placky s něčím, co připomínalo bílé porcelánové talíře. Odhadoval jsem to na přísavky nějakého příbuzného pozemských chobotnic či spíše kalmarů, ale byla by to ohromná obluda, chapadla měla délku přes sto metrů a než odpadla, už jsem v mlze ani neviděl jeskyni, odkud se táhla.

Ihned v té mlze zmizela, letoun se vyhoupl vzhůru a stoupali jsme. Antigravitační girrigy potřebují ve srovnání s motory pozemských letadel nepatrný příkon, nemusí dodávat veškerou energii, potřebnou k vynesení letounu do výšky. Stačí, když vyváží jeho hmotu, pak začne působit vztlak okolního vzduchu a letoun až do stratosféry vyletí jako balón. Při vhodném režimu letu získá rychlost, která ho vynese až nad atmosféru.

Jakmile jsme po chvilce konečně prorazili pokrývku hustých mraků, zažhnula všechna světla naplno a letoun osvobozeně poskočil.

Co by se ale stalo, kdybychom se silou motorů nevytrhli?

Motory dokázaly za dobrých podmínek uzvednout desetkrát větší váhu než váha plně naloženého letadla. Letadlo váží šedesát tun. Zvíře, schopné udržet šest set tun, by už opravdu stálo za to! Ale tady, při slabém světle, kde byl tah motorů dán výkonem světelných článků? Tak velký výkon by nedodaly, bez akumulátorů byl náš letoun slabý jako těžce nemocný pacient. Kdoví? Hlavně že jsme se vytrhli, raději to nebudu Yl-le říkat, umiňoval jsem si.

Rozjel jsem se, abychom opustili sféru přitažlivosti planety a nasměroval jsem sluneční články ke hvězdě, aby dodávaly maximum. Pak teprve jsem připojil prázdné

akumulátory – a samozřejmě, všechna světla opět pohasla. Raději jsem rychle oblékl skafandr a šel jsem je zkontrolovat.

V jednom článku jsem si všiml jakéhosi jiskření. Ano, byla tam porucha, kterou jsem prve přehlédl. Musel jsem vyndat nářadí a odpojit poškozenou větev dříve, než se vadný článek začne vařit. Mohl by zničit i další – a to už jsme si nemohli dovolit.

Pracoval jsem pod proudem, ale rukavice skafandru by měly být izolační – a také byly. Konečně bylo všechno v pořádku, neviděl jsem žádné jiskření, ani když jsem zhasl světlo. Teď už nám snad od akumulátorů nic nehrozí. Jenže další větev je pryč a celková kapacita baterie opět o něco poklesla.

Vrátil jsem se do řídící kabiny. Vyšlo mi, že nabíjení na plnou hodnotu bude trvat jenom pět hodin. Energie přibývalo rychle, to bylo dobře.

V té chvíli jsem si aspoň myslel, že to je dobře.

Netušil jsem, že právě tohle bude znamenat – katastrofu.

Podíval jsem se zatím do mapy. Budeme se vracet, to je jisté. Nejbližší hvězda odtud má planetu, ačkoliv nevíme jakou, vždyť jsme zatím na žádné planetě nepřistáli. Jde o to, zda je tam kyslík. Pak tu jsou dvě hvězdy bez planet, ty bychom asi přeletěli bez zastávky. Dál je trochu bohatší soustava, tři planety. Tam bychom se asi měli zkusit dostat. Hrome, té smůly už snad bylo dost, jestli ne, pak...

Vlastně už nás mohla potkat jen jedna nehoda, nezáleželo by na tom, co to bude. Ať by se týkala čehokoliv, byla by naše poslední.

V kabině se oteplilo. Sotva jsem si to uvědomil, vypnul jsem topení kromě řídící kabiny a kabin Feíona a Yl-ly. Pak mi zbývalo nastavit buzení na dvě hodiny a usnul jsem v pilotním křesle, oblečený do skafandru.

Vzbudil mě budík. Akumulátory měly energie odhadem na pět nadprostorových skoků. Rozhodl jsem se, že nemá cenu čekat. Nastavil jsem letoun k nejbližší hvězdě a zapnul igidhig. Světla trochu pohasla a zase se rozsvítila – a byli jsme v evseji. Nabral jsem obvyklou rychlost a musel jsem čekat.

Najednou jsem měl nepříjemný pocit, až jsem rychle přeletěl očima všechny přístroje. Ne že by ukazovaly, že je všechno v tom nejlepším pořádku, ale nikde jsem neviděl nic, co by mé předtuše dávalo za pravdu. Až po chvilce jsem to objevil, ale zamrazilo mě víc, než když jsme unikli z palby meteorů a zpozoroval jsem kritické poškození akumulátorů.

I tentokrát se jich to týkalo. Energie ubývalo rychleji než by mělo. Odhadl jsem, že ke hvězdě doletíme, dokonce i s nutnou rezervou, ale jak to vypadalo, neměli jsme energii na víc než na dvě až tři hodiny letu v Evseji. Je to sice skoro čtyřicet světelných let, ale mezi námi a Yllinou byla oblast, na kterou jsme prve potřebovali skoro čtyřiadvacet hodin nepřetržitého letu. Tři sta padesát světelných let pusté oblasti vesmíru, bez jediné hvězdy, kde bychom mohli vybité akumulátory dobít. Zůstat někde v prostoru viset bez energie, zbýval by nám opravdu jedině imeol!

Tato oblast nás ale oddělovala od Aigury i od Ylliny.

Bylo to, jako když obžalovaný uslyší konečný rozsudek.

...a odsuzuje se – k trestu smrti...!

*****

Když jsem se probudila, Pav-le u mě nebyl.

Viseli jsme někde v prostoru, v letadle bylo beztíží. Hned jsem si všimla, že je v kabině teplo. Pav-le – teď už opravdu ***můj*** Pav-le, letěl nadprostorem, nebo nabíjel baterie, rozhodně jsme nebyli na planetě. Vylétla jsem ze spacího vaku, rychle se oblékla a honem do pilotní kabiny. Ano, bylo to, jak jsem si myslela. Viseli jsme u hvězdy a nabíjeli. Pav-le se jako vždy strefil tak dobře, že energie přibývalo rychle. Byla jsem si jistá, že už zase máme naději.

»Ahoj, Yl-lo!« pozdravil mě pozemským pozdravem, který používal jen zřídka, jen ke mně a jen když měl dobrou náladu. »Vyspala ses dobře?«

»Domluvili jsme se, že přijdeš ke mně,« vyčetla jsem mu, ale bylo mi krásně. Přitiskla jsem se k němu, jen co jsem vedle něho zaplula do sedadla.

»Byl jsem u tebe, ale nemohl jsem tě probudit, když jsi tak krásně spala,« usmál se. »Mám pro tebe tři novinky. Dvě dobré a jednu špatnou. Kterou chceš slyšet první?«

»Raději aspoň jednu dobrou, špatných už bylo moc!«

»Funguje nám zase čistička vzduchu. Našel jsem ve skladu náhradní kompresor. Pokud se něco zlého nestane, pak se i s tou poslední tlakovou láhví nemusíme nejméně dva měsíce bát udušení. Vidíš! Přece máme naději, i když to vypadalo zle!«

»Pav-le!« vykřikla jsem radostí. »Tak přece! A já jsem si už odměřovala ***smrtící dávku***!«

»Ale teď tu špatnou zprávu,« zvážněl. »Akumulátory vydrží sotva šest hodin letu. Za tu dobu můžeme uletět jen něco kolem osmdesáti světelných let.«

»Osmdesát světelných let je dost dlouhá cesta, ne? Když budeme přelétávat jen od jedné hvězdy ke druhé, dá se s tím vystačit. Jako kdysi, když jsme pokaždé našetřili sotva na dva krátké skoky, pamatuješ?«

»Zapomínáš na pustý prostor bez hvězd mezi šedesátou devátou a sedmdesátou hvězdou,« řekl vážně. »Těch tři sta padesát světelných let nepřeletíme. Vypadli bychom z nadprostoru bez energie někde uprostřed, daleko od hvězd, to by byl konec. Tuhle cestu máme uzavřenou.«

»Takže jsme přece jen ztroskotali!« zatočila se mi hlava. »Máme dost kyslíku, ale jsme tak jako tak ztraceni.« Asi jsem zbledla, protože mě rychle vzal za ruku.

»Tak to není,« řekl rychle. »Máme ještě jednu možnost. Je obtížnější, ale pořád máme docela slušnou naději. Podívej se!«

Rozvinul přede mnou svou mapu oblasti, ve které jsme se právě nacházeli. Mapa byla namalovaná ještě na Aiguře, ale už byla pokreslená i dodatečnými informacemi, nasbíranými až teď, za našeho putování.

»Podívej se! Tudy to nejde, ale mohli bychom skrz tuhle hvězdokupu. Dostaneme se tak na okraj prázdné oblasti v místě, kde do ní z jedné i z druhé strany zasahují osamělé hvězdy. Po nich bychom to snad přeletěli, jsou u sebe blíž, odhadem kolem sedmdesáti světelných let. Přiletíme k Yllině z opačné strany než jsme mysleli, ale ještě by to šlo. Kritické místo je tady, hvězdy tu jsou nejdál od sebe. Podle mě to můžeme přeletět, když nabijeme akumulátory naplno a vypneme v lodi všechno, osvětlení, topení i čističku vzduchu, ale jistý si nejsem ani pak. Tyto hvězdy jsme dosud nepřesně spočítali při pohledu z dálky. Až se k nim dostaneme blíž, změříme je přesněji a pak uvidíme. Snad to přece jen půjde.«

»A kdyby byly příliš daleko?«

»I pak máme ještě jednu cestu, bohužel mnohem delší,« řekl vážně. »Doufám, že tudy nepoletíme, byl by to opravdu zoufalý čin.«

»Co je to za cestu?« podívala jsem se na něho nedůvěřivě.

Naše mapa žádnou takovou cestu neukazovala!

»Museli bychom letět mimo oblast, kterou ukazují všechny mapy, co máme. Někde se ramena Galaxie od sebe vzdalují víc, jinde se naopak přibližují. Aigura je také v takovém místě, kde jedna hustší oblast končí a za ní je jen stovka světelných let prázdna. Ušetřilo nám to rozhodování, kterým směrem se vydat. To neznamená, že se musíme stejnou cestou vrátit. Mohli bychom zamířit podél ramen Galaxie k jejímu středu a doufat, že se nám někde podaří prostor mezi rameny překonat. Ale nevím, zda bychom doletěli, byla by to příliš dlouhá cesta a nejsem si jist, zda by ji letadlo vůbec vydrželo. Doufám, že to přeletíme právě tady.«

»Tak proč o té delší cestě uvažuješ?« zatajila jsem dech.

»Protože naděje umírá poslední,« řekl.

Tentokrát jsem ani nemrkla a vzpamatovala se.

»Víš, Pav-le, já už jsem se smířila i s posledními dvěma dny života,« řekla jsem veseleji. »A teď říkáš, že máme pro sebe mnohem víc, než kolik jsem mohla doufat!«

»To není tak jisté,« odpověděl. »Zůstat na tomhle místě nemůžeme, to by byla jistá smrt. Když poletíme hledat záchranu, máme naději, že se dostaneme domů, jenže riskujeme, že nás příští meteory zabijí. Kromě toho mi teď dělá starosti Feíon. Nevím, zda ho dovezeme na Aiguru živého. Proč jsem ho vůbec bral s námi!«

»S tím se netrap!« řekla jsem, ačkoli se mi přitom stáhlo hrdlo. »Feíon umře, to je jisté. Bude ho škoda, byl to fajn kluk, byl by jednou určitě dobrým kapitánem, ale nemůžeš si vyčítat jeho smrt, nemáš na ní vinu. Původně jsme přece měli letět sami, přihlásil se sám. Já vím, byl to ohromný kamarád a obětoval se za nás. Kdyby tam nešel on, zůstala bych tam já.«

»Tebe jsem tam nepustil, ale na Feíona jsem zapomněl,« potřásl hlavou trpce. »Ba ne, Yl-lo, já mám vinu na jeho stavu. Už tím že tady jsem. Když to tak vezmeš, nebýt mě, byl by naživu a měl by možná i tebe...«

»S tím na mě nechoď vůbec,« řekla jsem. »Ty jsi prve udělal všechno abys mě odradil, nemůžeš si vyčítat, že bys mě právě jemu přebral. Znám ho přece od malička, vyrůstali jsme spolu, ale vždycky jsem ho měla za svého staršího bratra, když žádného vlastního nemám. To já sama jsem se rozhodla a vybrala si tě, navzdory všem, kdo mě zrazovali. Nebyl jsi jediný, kdo mě varoval. Ale když už jsem se rozhodla, myslím to vážně. Já tě chci mít, ty paličatý pozemšťane, i když to možná bude na poslední měsíc našeho života! Jestli to přece přežijeme a ukáže se, že spolu děti mít nemůžeme, dám ti na vybranou. Buď budeme spolu a vezmeme si nějaké opuštěné dítě na vychování. Nevím, jak je tomu na Zemi, ale na Aiguře jich bývá dost. Nebo ti dám volnost podle aigurských zvyků, i tu možnost mám. Až pak by ses musel pro změnu rozhodnout ty, rozumíš mi? Ale do té doby jsme ztraceni sami dva ve strašném vesmíru, nebuď pořád úzkostlivý, jestli mi ubližuješ nebo ne a měj mě rád, pokud to ovšem nehraješ jen tak naoko...«

»Já tě nemám rád jen naoko,« řekl tiše. »Já tě mám rád doopravdy, ty Aiguřanko, dvacetkrát paličatější, než mohou být lidé ze Země!«

»Opravdu?« roztála jsem.

Pak mě pohladil po vlasech a bylo mi krásně. Věděla jsem, že v jeho rukou je strašlivá síla. Kdysi dokázal mnohem staršího šlechtice a válečníka Vontra udržet jednou rukou! Když jsem po něm chtěla, aby mě pořádně stiskl, málem mě rozmačkal, ale když mě hladil, byl to tak jemný dotyk...

»A neříkej mi pořád Pav-le,« usmíval se na mě. »Moje jméno se říká jinak. Nikdy mi to od nikoho nevadilo, ale od tebe bych to chtěl slyšet správně.«

Naučil mě to skoro hned. Ani jsem nevěděla, že mu celou dobu komolíme jméno!

»Chtěla bych umět tvou řeč,« řekla jsem, když jsem zase ležela schoulená v jeho náručí. Mohl by mě držet dlouho, v beztížném stavu jsem naštěstí vůbec nic nevážila, ale jemu by to asi nevadilo ani na Strašlivé...

»Náš jazyk je těžký, ale jestli chceš... Jenže teď budeme mít jiné starosti. Mám pro tebe totiž třetí novinu,« řekl po chvilce. »Jen co nabijeme akumulátory, zkusíme přistát na planetě. Je právě pod námi. Pokud tam najdeme vzduch a vodu, už by nám vůbec nic nechybělo.«

»Ty jsi našel další Yllinu?«

»To nevím, ale brzy to budeme vědět,« řekl. »Planeta je překrásná, zdálky se podobá Yllině, Aiguře i Zemi!«

Opravdu jsme netušili, že modravé planety jsou kyslíkového typu – všechny...

*****

Planeta ASKARIS

Planeta byla daleko, snad proto jsem si jí dosud nevšimla. Byla vidět jen dalekohlednou optikou, ale ta nám fungovala jen na dvou kamerách a museli bychom se otočit od hvězdy, takže po dobu nabíjení byla jen malou hvězdičkou v dálce. Pavel mi ji samozřejmě ukázal hned a přerušil kvůli tomu na chvíli nabíjení. Byla opravdu překrásná, ale přistáli bychom na ní, i kdyby byla ošklivá jako noc, jen kdyby byla naděje získat na ní vodu aspoň z nějakého potoka nebo z kaluže, čistou bychom si už nějak vydestilovali. Přistávali jsme ale opatrně. Nemělo by cenu hnát se dolů a narazit na zrádné skalisko vyčnívající z mraků.

Hned jak jsme se ponořili do atmosféry, otestovala jsem vzduch. Nejprve naší příruční chemickou laboratoří, uměla jsem to s ní lépe než Pavel, pak pomocí našeho posledního jor-rí. Dýchat se to dalo, což bylo rozhodující.

Konečně jsme proletěli mraky a pod námi se objevila modrá pláň. Moře.

Sláva, vzduchu i vody jsme měli dost, teď bychom potřebovali objevit aspoň ostrůvek pevné půdy, kam bychom mohli s letounem dosednout. Bylo načase pořádně jej zvenku prohlédnout a zjistit, kudy nám sice pomalu, zato neustále uniká vzduch. Rozhodující bylo, zda aspoň něco půjde opravit. Povrch letounu byl rozleptaný žíravou atmosférou minulé planety, k tomu můžeme najisto připočítat několik desítek děr po meteoritické kanonádě... nebude to jednoduché, když nás pořád čeká více než tisíc dvě stě světelných let cesty! Ale už jsme zase měli naději!

Letěli jsme nad mořem půl hodiny, než jsme spatřili zemi.

Byl to ostrov, naštěstí dost rozsáhlý, kde jsme si mohli vybrat, kam přistaneme. Vybrali jsme velkou planinu nedaleko od moře. Když jsme přistávali, neubránila jsem se zachvění. Další planeta, která rozhodne o našem osudu! Opravíme, co opravit půjde, nabereme novou zásobu vzduchu a vody a pak se uvidí!

Celý zbytek dne jsme tahali od moře nádoby s vodou. Hned jsme ji destilovali, pak jsme ji dali ochutnat jor-rí. Byla to dobrá voda, naplnili jsme celý zásobní tank. Ale pak už byl večer a ve tmě se nedalo nic dělat. Také jsme byli oba nesmírně unavení, jak se po delším pobytu bez tíže dalo očekávat. Sotva jsme se vlekli sami a nádoby jsme vodou plnili nejvýš do poloviny, uneslo by je i malé děcko. Přesto jsme se oba sotva ploužili. Pavel nakonec řekl, že ráno je moudřejší večera a že musíme jít spát, jinak se oba složíme. Měli bychom ale zkusit dlouhodobější test, zda nebude ve vzduchu něco škodlivého, i když byl dýchatelný.

Připravila jsem jor-rí a odnesla jsem ho i s klíckou do přechodové komory. Byl tam hrozný zápach, ještě tu úplně nevyvanul jedovatý vzduch minulého světa. Rychle jsem klícku zavěsila a vrátila se. Pavel na dálku otevřel vnější dveře. Bohužel jsme tam už neměli žádnou kontrolu, kamera v přechodové komoře byla zničená a náhradní jsme neměli. Rozhodli jsme se počkat a ráno si jor-rí prohlédnout osobně.

Podívali jsme se ještě na Feíona, neměl by se probudit dříve, než za čtrnáct dnů, a pak jsme se sešli v mé kabince. Dlouho jsme však nemohli usnout. Od naší první společné noci po havárii jsme se už pořád chovali tak, jako kdyby každá noc měla být naše poslední. Jakmile jsme se vnitřně vyrovnali se smrtí, která teď byla neustále na

dosah, žádné menší nebezpečí nás nezajímalo. Co bude potom, toho se musíme nejprve dožít!

Ráno vstal Pavel jako první a nedalo mu to, musel se jít podívat do řídící kabiny. Vzápětí přiběhl s obrovskou novinou. Probudila mě lépe než konev ledové vody.

»Objevili jsme další obydlenou planetu!« sděloval mi rychle. »Venku jsou nějaké bytosti a mají docela slušnou civilizaci. Rychle se obleč a přijď za mnou!«

»Počkej, neuteč mi!« křikla jsem polohlasem. Zastavil se ve dveřích a čekal. Vyklouzla jsem ze spacího vaku nahá, ani mi nevadilo, že se dívá. V mžiku jsem se oblékla, spolu jsme doběhli do řídící kabiny. Posadila jsem se, vzala ho za ruku a přerývaně oddechovala. Položil mi svou dlaň na hlavu a pomalu mě hladil po kudrnách – vypozoroval už, že mě to uklidňuje.

Dvacet metrů před letounem leželo třímetrové šedé poloskleněné vejce a v něm seděly dvě postavičky.

Něco tak bizarního jsem v životě neviděla! Tvarem těla ty bytosti připomínaly lidi, ale jenom do chvíle, než vylezly z vejce, nejspíš zdejšího dopravního prostředku. Měly tak jako my hlavu, trup, ruce a nohy. Ale když vystoupily, zpozorovala jsem, že mají na rozdíl od nás i mohutný ocas, o který se opírají. Podivný, ale jejich vzhledu odpovídající byl způsob jejich pohybu: poskakovaly oběma nohama najednou. Neměly srst, ale drsnou červenou kůži s mnoha vráskami. Jejich hlava byla jako obrovské rudé vejce bez vlasů, uší, úst i nosu. Byly na ní proto nápadné jen obrovské, neuvěřitelně vypoulené zelenavé oči. Když jsem je viděla poprvé, překvapením jsem zůstala civět, vypadalo to, jako by jim oči vypadávaly z hlavy. A navíc, ty bytosti byly oblečené! Měly na sobě stříbřitý oděv s mnoha záhyby, jako kdyby byly oblečené do tenkého pomačkaného stříbrného plechu.

Tvorové doskákali k našemu letadlu a opatrně je obhlíželi ze všech stran. Pak se o něco přeli a nakonec odletěli ve svém vajíčku. Teď už bylo jasné, že to je letadlo.

Vrátili se za malou chvilku, ale ne sami. Vajíček se přihnalo pět, dvě jen tak zakroužila kolem a zase odletěla, ostatní se rozestavila kolem nás a dosedla na pevnou zem. Jedno jsem viděla dobře, stálo před námi na pláni, ale ostatní zapadla do zdejší bujné vegetace stranou, kde ihned mým očím zmizela. Že by se nás domorodci obávali a pozorovali nás jen vskrytu?

Brzy přiletělo osm dalších letadel. Tentokrát všechna přistála na planince.

»Snad bychom se jim měli ukázat,« navrhla jsem nesměle.

»Když mezi ně půjdeme ve skafandrech, polekají se nás,« řekl Pavel neurčitě.

Místní obyvatelé si naše letadlo prohlíželi z dálky, ale nejevili známky bázně. Přiletělo pět dalších letadel – a já jsem vytřeštila oči.

Z prvního letadla kromě podivných obyvatel vystoupila i vysokánská lidská dívka v modrém, lesklém obleku. Vypadala jako lidé, jenže bych jí sahala do pasu a dokonce i Pavel by byl proti ní malý! Měla tmavohnědou, až skoro černou pleť, ale přitom se v obličeji podobala více Pavlovi, než mně. Oči i nos měla stejné jako on, úzké a strašně špičaté, měla ale podivné dlouhé černé vlasy a bílé zuby. Nepřipadala mi ošklivá, už jsem si přece zvykla na Pavla, takže mi to ani nepřišlo.

»Podívej, je jich víc druhů!« řekla jsem potichu.

»Vzal bych si skafandr a šel bych se jim ukázat,« řekl Pavel polohlasem, ačkoliv nás venku nemohl nikdo slyšet.

»Raději bych ještě chvilku počkala,« řekla jsem také potichu. »Kdoví jaké mají úmysly. Vyjdeme ven a oni si nás třeba udělají k večeři.«

Černá dívka se nebála vůbec. Beze strachu došla k našemu letadlu a zmizela nám z dosahu vnější kamery. Podle otřesů jsme poznali, že vstoupila do naší přechodové komory, kam jsme však nemohli vidět.

»Nechala jsem tam našeho jor-rí!« vyjekla jsem.

»Jestli ho sní, budeme aspoň vědět na čem jsme,« řekl.

V té chvíli se černoška opět vynořila venku. Klidně, beze spěchu došla ke svému letadlu a cosi odtud vytáhla.

Byl to takový kufříček, ale když odklopila jeho víko, pod ním byla deska plná knoflíků a ve víku se rozsvítila právě taková obrazovka, jako byla ta, kterou jsme pozorovali okolí letounu. Něco jsem o obrazovkách věděla, ale že by byla tak placatá, aby se vešla do tenkého víka kufříku?

»Já jim jdu naproti,« řekl Pavel, zřejmě také překvapený. »Tohle jsou přece lidé jako my, ti nás nesnědí.«

»Půjdu s tebou,« prohlásila jsem.

»Ty počkáš tady,« opáčil klidně.

»Myslíš si, že bych tě nechala jít samotného?« podívala jsem se na něho vyčítavě. »Raději budu s tebou, než abych tady umírala strachem!«

Rychle jsme se nasoukali do skafandrů, uzavřeli vnější východ z letadla, společně jsme sestoupili i do šachty a otevřeli ručně dveře do přechodové komory.

Klícka s jor-rí tu visela jako předtím. Zvířátko uvnitř se mělo čile k světu, ani atmosféra, ani přítomnost neznámé bytosti na ně neměla vliv. To bylo dobré znamení, ale nic bych nechtěla přeceňovat.

»Tak půjdeme, ne?« usmál se na mě Pavel.

Souhlasně jsem přikývla, ale nebylo mi do tance. O těch venku jsme toho věděli málo a dalo se čekat ledacos.

Otevřeli jsme vnější dveře, vytvořily nám padací most až k zemi. Sešli jsme po nich ruku v ruce dolů, přímo proti těm bytostem. Už na nás čekaly. Nikdo se nás nepolekal a neutekl před námi, jak se obával Pavel, nikdo se ani nevrhl na nás, jak jsem se obávala já. Bytosti kolem nás utvořily půlkruh a černoška uprostřed nám výmluvně ukazovala na stoleček, na němž svítila zapnutá obrazovka.

»Yl-lo, tady zřejmě uvidíš myslící stroj,« řekl tiše Pavel. »Řekl bych, že jejich civilizace je bližší naší, pozemské. Tohle je přece úplně stejný počítač, jako máme na Zemi!«

O myslících strojích jsem od něho často slýchala, ale aby to byl takový malý kufříček? Než jsem se ale mohla podivit, objevil se na obrazovce bílý kruh. Černá dívka se nám přitom něco snažila naznačit.

»Co chce?« zeptala jsem se Pavla polohlasem.

»Asi bude chtít zjistit naši řeč,« řekl neurčitě. »Aspoň já bych to na jejich místě udělal také tak. Zkus jim nahlas říci, co vidíš.«

Přistoupila jsem tedy blíž a hlasitě, jak mi to skafandr dovoloval, jsem řekla:

»To je kruh.«

Kruh okamžitě zmizel a objevil se trojúhelník.

»To je trojúhelník,« řekla jsem.

Objevil se opět kruh – v té chvíli jsem slyšela podivný hlas, zřetelně vycházející z kufříku: »TO JE KRUH« .

»Ano, kruh,« opakovala jsem překvapeně.

Objevil se trojúhelník a opět se ozvalo: »TO JE KRUH« .

»Ne, trojúhelník,« opravila jsem ten hlas.

»Nejsou zrovna moc chytří,« obrátila jsem se k Pavlovi.

»To nebude tím,« zavrtěl hlavou. »Myslím, že ti dali špatnou odpověď úmyslně, aby poznali slova ***ano a ne***. Ta dvě slova jsou základem všech počítačů ve vesmíru.«

Pak se na obrazovce objevil stylizovaný obraz krajiny. Oranžová svítící linka zvýraznila velkou horu v pozadí.

»Co mám dělat?« obrátila jsem se k Pavlovi.

»Pojmenuj všechno, co po tobě chtějí vědět,« řekl.

»Ty víš, proč to takhle ukazují?«

»Řekl bych, že vím,« řekl. »Ten stroj po tobě chce, abys všechno co vidíš, pojmenovala ve svém jazyce. On si to zapamatuje a tak se rychle naučí naši řeč. Uvidíš, jak brzy se s ním dohovoříme!«

»Já se přece nechci domlouvat se strojem, ale s lidmi,« řekla jsem.

»Nejdřív se někdo musí naučit řeč toho druhého,« řekl. »Ten stroj to dokáže nejrychleji. Až bude znát naši, bude nám dělat prostředníka. Lidé by se učili mnohem déle, jak víš. Budeš muset ale hovořit ty, já neznám tak důkladně aigursky.«

Podle mě mluvil jako rodilý Aiguřan, ale asi nemělo cenu, abychom si navzájem skákali do řeči. Pak už jsem jen já sama odpovídala na dotazy toho stroje. Jen občas jsem se obrátila o radu k Pavlovi, většinou jsem rychle povídala a povídala.

Když jsem se zeptala, kde se v tom bere takové množství obrázků, dostala jsem od Pavla odpověď, že uvnitř nejsou uloženy fotografie, které by přístroj promítal, ale že si ten stroj sám ty obrázky vymýšlí! Chtělo to po mně, abych rychle pojmenovala různé věci. Vždycky to ukázalo příslušný obrázek a abych se nemohla splést, ještě to rychle obkreslilo dotazovanou věc svítící oranžovou čárou. Jakmile jsem odpověděla, oranžová čára zmizela a objevila se jiná. Vyzývala mě, abych pojmenovala další věc.

A nikdy se mě to nezeptalo dvakrát!

Pavel se pokusil obrátit na černošku, která sledovala moje trápení s myslícím strojem. Snažil se jí naznačit, zda nemá víc takových strojů. Dívka ho chvíli nechápala, pak najednou vyskočila a za chvilku byla zpátky od svého letadla. Přinesla druhý stroj, propojila kablíkem s prvním, zapnula a pak se zase obrátila ke mně.

Pavel najednou odběhl do letounu a když se vrátil, držel v ruce notes a tužku. Zkusil cosi kreslit a pak to ukázal černošce. Pochopila ho, převzala od něho nabízenou tužku, cosi k jeho kresbě přimalovala a řekla: »Askaris.«

Pak Pavel dupl a pomalu, zřetelně řekl: »To je Askaris?«

Neodpověděla mu černoška, ale stroj, který mu byl blíže.

»TATO PLANETA SE JMENUJE ASKARIS,« ozvalo se. »ŽIJÍ TU LIDÉ TYPU A – JAKO ASKARIS. ŽIJEME VE SPOLEČENSTVÍ LIDÍ ŠESTI TYPŮ A NELIDÍ

ČTYŘ TYPŮ. OBÝVÁME ČTYŘICET DVĚ PLANETY A STO DVACET OSM TECHNICKÝCH SVĚTŮ. DALŠÍ PLANETY JSOU DALEKO ODTUD.«

Pane jo! Ta civilizace je ve zkoumání vesmíru dál než my, uvědomila jsem si. Sto šedesát světů! Ani mi nedošlo, že jsme od Aigury sem proletěli hvězdných soustav devadesát a předtím nejméně trojnásobek.

»Já jsem Zirranei z Bardžá,« řekla černá dívka. Také její slova teď opakoval stroj v čisté aigurštině. Učil se nesmírně rychle, přesně tak to Pavel tvrdil! Její slova vždy vzápětí vyslovil aigurštinou, naše slova zase opakoval v řeči černošky a jak se zdálo, rozuměly nám i všechny ostatní bytosti kolem.

Bylo ale vidět, že Pavla nic z toho nepřekvapilo a proto jsem se rozhodla, že se nebudu divit, jakkoliv se mi to zdálo neuvěřitelně. Některé skutečnosti byly ale ještě neuvěřitelnější, ty by mě musely vyvést z míry úplně.

První co mě šokovalo byla taková malá příšerka, sedící na krku dívce, co s námi jednala. Mně se od prvního pohledu zdála strašně odporná, asi jako ti hnusní pavouci na Yllině, ale ta dívka se jí neštítila, ačkoliv její obludička měla nohy jako klubko šupinatých hadů. Nebyla velká, vešla by se mi do obou dlaní, ale byla hrozně ošklivá. Měla vakovité tělíčko bez hlavy, na něm přímo posazena dvě malá, jiskřící očička a šest svíjejících se šupinatých chapadel. Podobala se klubku hadů, kterých jsem se vždycky hrozně štítila. Byla tak odporná, že jsem měla co dělat, abych nezačala ve skafandru zvracet. Ta ohyzda seděla dívce za krkem, sahala jí těma hadovitýma nohama do obličeje – brrr! Dívka si na tuhle obludu zřejmě zvykla, ani jí to nepřišlo. Ačkoliv se mi zvedal žaludek, nebylo to asi nebezpečné.

»Zabývám se živými tvory,« pokračovala černoška. »Podle vašeho zvířátka jsem zjistila, že jeho a tím i vaše životní principy odpovídají podmínkám této planety. Možná tu budete moci chodit bez kosmických obleků. Ráda bych to ale věděla jistě. Mohla bych k tomu účelu od vás dostat aspoň jednu kapku vaší krve?«

Pavel opět odběhl do letadla, zatímco já jsem pokračovala a odpovídala na dotazy jejich mluvícího stroje. Pavel byl mžikem zpátky. Nesl krabici zakrvácených obvazů od posledního Feíonova převazování, podal ji černošce a ta s ní odkráčela ke svému letadlu. Přiběhla za chvilku a hned se zblízka skrz skla přílby pátravě podívala Pavlovi do obličeje. Pak se otočila ke svému myslícímu stroji a řekla:

»Prozkoumala jsem krev, kterou jsi mi dal. Není to tvoje krev, viď? Nevadí. Podle ní je jisté, že můžete všichni odložit skafandry. Tato planeta vám nebude nebezpečná, ani vaše přítomnost není nebezpečná pro nás.«

»Jak to můžete tvrdit?« podivil se Pavel, ale já rovněž. »Třeba to, že ta krev není moje. Nepopírám to, je tomu tak, ale moc by mě zajímalo, jak jste to mohli zjistit.«

»Ta krev patří tmavovlasému muži, velmi mladému, který se ti vůbec nepodobá,« řekla Zirranei. »Je asi zraněný. Má v krvi spoustu obranných látek, které by tam být neměly, což je typická obrana při poranění. Navíc má v sobě nějaké drogy... Nebyla to čerstvá krev a navíc byla znečištěná, to se určuje hůř. Nemáte s vaším zraněným nějaké problémy? Možná bych vám mohla nějak pomoci! Ty jsi přece světlovlasý. Kromě toho se mi zdá, že patříš ke zcela jinému typu lidí, než ostatní. Trochu mě mate, že se oba vaše typy tak výrazně od sebe liší, to nebývá na jedné planetě obvyklé.«

»Nejsem z Aigury,« přiznal Pavel po pravdě. »Patřím do jiné civilizace, jsem z jiného světa než moji přátelé.«

»Myslela jsem si to!« řekla černoška sebejistě. »Pocházíte z podobného Společenství jako my? To je nádherné, tím lépe! Mám pro tebe dobrou zprávu. Pokud se biologicky sneseš s lidmi z Aigury, sneseš se i s námi. Řekla bych, že jsme k oběma vašim typům lidí mnohem blíž, než máme třeba k lidem Askarisu. Mohl bys mi věnovat na zkoumání i svou krev? Chceš-li, můžeš si rovnou odložit skafandr, nebude to pro tebe nebezpečné.«

Po těchto slovech Pavel jako kdyby zapomněl na opatrnost. Otevřel přílbu a než jsem stačila vykřiknout varování, začal si odpínat rukavice.

»Pavle, co to děláš?« vyjekla jsem.

»Neboj se, Yl-lo,« snažil se mě upokojit. »Ti lidé tvrdí, že nebudeme skafandry potřebovat. Vyzkouším to. Možná jim věřím víc než je zdravé, měli bychom pár dní počkat, jak dopadne jor-rí, ale já už déle čekat nechci, já to prostě udělat musím.«

Sundal rukavice a trochu se škrábl do prstu. Pak natáhl ruku k černošce Zirranei a podal jí kapku své krve, jak po něm chtěla.

Zirranei po ruce sklouzla ta malá, žlutohnědá příšerka, která jí prve seděla za krkem. Natáhla chapadla a dotkla se jimi Pavlovy ruky. Pavel to vydržel, nelekl se přece ani pavouků na Yllině! Příšerka obratně přešplhala černošce na krk a usadila se jí tam. Dokonce natáhla chapadla a zakryla jí oči, jako kdyby si s ní hrála na slepou bábu.

Zirranei na to nic, nechala si to všechno líbit.

Pak najednou Zirranei zalapala po dechu, odhrnula si chapadla s očí a pohlédla na Pavla tak vytřeštěně, jako by na jeho místě uviděla nějakého ohyzdného netvora.

»***Ježišikriste***!« zadrmolila a chvíli stála jako v šoku.

Při tom podivném slovu Pavel také vytřeštil oči a zbledl. Tím ale překvapení nekončila. Dívka pomalu natáhla ruku ke svému stroji, odpojila od něj malou plochou destičku a podala ji Pavlovi. Otočila ji obráceně a prstem mu ukazovala nevelký nalepený štítek s písmeny.

Když Pavel spatřil destičku, zapotácel se, jako by ho něco znenadání praštilo do hlavy. Přiskočila jsem a dívala jsem se nechápavě na destičku s divnými neznámými znaky, kterou držel v ruce.

»Proboha, Yl-lo, to není možné!« vykřikl. »Já musím mít halucinace!«

»Proč si to myslíš?« vyhrkla jsem nerozhodně. »I zdejší obyvatelé přece mohou používat písmo, podobně jako máme své písmo my i vy.«

»Protože...« vrtěl hlavou Pavel. »Protože já to písmo znám! Ale co dělá tady?«

Z našich společných počítání jsem už znala tvar písmenek Pavlova písma. Pavel mě je učil spíš z legrace než vážně. Já jsem si dokonce takto začala psát zápisky, které by kromě mě a Pavla nikdo jiný nepřečetl. Psala jsem Pavlovými písmenky aigursky, tady jsem ale viděla jen změť naprosto neznámých, nesmyslných znaků! Podívala jsem se udiveně, ale on mi ukázal na poslední slova, opravdu napsaná pomocí jeho písmenek!

Nerozuměla jsem jim, ale pomalu jsem ten nápis vyslovila:

»**MADE IN JAPAN, GEA**.«

V té chvíli mě uchopily dvě strašně silné ruce. Pavel mě popadl, vyzvedl mě do výšky a začal se se mnou točit dokola. Tohle mi ještě nikdy neudělal!

»Yl-lo, jásej, tancuj, křič, my jsme to dokázali!« volal radostně a bylo vidět, že jásá celou svou bytostí, jak už jsem ho také dlouho neviděla.

Netušila jsem, kolikrát v životě se s těmito slovy setkám! Tahle slova jsou dnes známá i po našem světě, po naší staré dobré Aiguře. Tenkrát jsem pochopila jen to, že ta slova patří k Pavlovu domovu, takže jsme možná přece našli Zemi! Nebylo tomu tak, ale skutečnost už nebyla daleko. Pouhých sedm set světelných let rozdílu!

Pavel mě pak postavil na pevnou zem a začal mluvit svou pozemskou řečí. Tmavá dívka mu k mému nekonečnému údivu porozuměla! Odpovídala mu také bez myslícího strojku, ačkoliv bylo vidět, že je tím sama navýsost překvapená!

»Ona zná Zemi!« křičel na mě Pavel radostně. »Tento svět není Země, ale zatímco jsem byl s vámi ve vesmíru, na Yllině a na Aiguře, pozemská hvězdná loď našla Galaktické Společenství a Země se k němu připojila!«

»Takže už nebudeme dál hledat?«

»Už ne, jsme u cíle!«

Kosmonauti nedělají z radosti kotrmelce, zejména ne před cizími bytostmi, Pavel to ale udělal. Potom se ještě o něčem dohadoval s tou tmavohnědou dívkou, ale i když jsem poznala, že ho její slova občas překvapila, vypadal velice spokojeně.

»Yl-lo, je to mnohem lepší, než jsem si myslel,« obrátil se pak ke mně. »Zirranei tvrdí, že se můžeme dostat na Zemi třeba už dnes, ale ne naším letadlem. Teď se tu prý k dopravě mezi planetami používá něco lepšího než mezihvězdná letadla. Říká, že mají přímý transport, rychlejší než nadprostorová letadla. O tom jsem nevěděl, odvezli jste mě ze Země dříve než to tam zavedli.«

»Nenecháme tu snad Feíona samotného,« připomněla jsem mu smutně.

»Máš pravdu,« přestal jásat. Pak se obrátil k Zirranei a něco si povídali.

»Máme jí Feíona ukázat,« obrátil se pak ke mně. »Ona mi tvrdí, že umí léčit a že by nám mohla pomoci. A už si taky sundej tu kuklu, Yl-lo, tady je docela krásně!«

»No, ukázat jí ho můžeme,« svolila jsem.

Ale najednou se mě zmocnil hrozný smutek nad tím, že se Feíon nedočkal cíle naší cesty. Těšil se na Zemi jako my, ale už ji nikdy neuvidí!

Trochu jsem váhala, ale potom jsem také odepnula přílbu skafandru a poprvé se nadechla zdejšího vzduchu. Měla jsem stále ještě obavy, ale kdyby v něm bylo něco škodlivého, Pavel se toho už nadýchal také a v tom případě...

Vonělo to tu jinak než na Yllině i na Aiguře, ale dýchat se tu dalo, svěží vzduch jsem už dlouho nedýchala. Pak jsme se s Pavlem, oba s přílbami na zádech, obrátili k letadlu. Zirranei šla s námi klidně, bez rozpaků, i s tím svým odporným zvířátkem.

V letadle ale bylo opravdu hrozně.

Čpavý zápach od elektrolytu z rozbitých akumulátorů byl po celém letadle. Když jsem jen na chvíli okusila čerstvý vzduch planety Askaris, otřásla jsem se hrůzou, co jsme do této chvíle dýchali! Pavel nechával všechny dveře otevřené, ale vyvětrat to nebylo vůbec snadné. Ve Feíonově kabince se k tomu přidal zápach z dezinfekce, takže tam bylo na zvracení. Všimla jsem si, že to ani Zirranei nebylo příjemné, ale ovládla se a rychle se sklonila nad Feíonem, který tu pořád ležel ve svém spacím vaku.

Pavel na prosbu Zirranei vytáhl Feíonovu ruku, bezvládnou, zavázanou obvazem. Zirranei ji nechala prohlížet a osahávat svému zvířátku, až se mi z toho dělalo špatně. Otočila jsem se a schovala obličej do dlaní, abych se na to nemusela dívat.

Zirranei se chvilku polohlasně dohadovala s Pavlem. Pak Pavel překvapením vykřikl, uchopil mě za rameno a zatřásl se mnou.

»Yl-lo, slyšelas to? Promiň, vím, že jsi nerozuměla, ale Zirranei tvrdí, že Feíona docela určitě uzdraví! Říká, že mu znovu naroste všechno, co mu elektrolyt rozežral, obličej, ruce, dokonce i oči! Tvrdí, že po jejím léčení bude Feíon naprosto zdravý, jako před tou nehodou! Rozumíš?« tlumočil mi pomalu, srozumitelně, takže jsem se prostě nemohla přeslechnout.

»To není možné!« vydechla jsem.

»Zirranei říká, že pro lékaře z Bardžá to nemožné není a ona je Bardžanka!«

»Ale jak to, že se s ní domluvíš?« došlo mi najednou.

»Ona je totiž Bardžanka jen napůl,« řekl Pavel. »Její matka je z Bardžá, ale její táta je od nás ze Země, dokonce z Čech. Proto i ona umí česky a můžeme se spolu domluvit.«

»To by ale... to by znamenalo, že vůbec nejsme první, kdo...« došlo mi náhle.

Pavel se zarazil. Pak se obrátil na Zirranei a něco se jí ptal. Ta se na mě pozorně podívala, ale přestala se usmívat a cosi rychle Pavlovi vysvětlovala.

»Yl-lo, musím tě o něco poprosit,« obrátil se na mě vážným hlasem. »Dovolíš Zirranei, aby se na tebe podívala prostřednictvím toho svého malého zvířátka?«

»Toho?« vyjekla jsem. »Nikdy!«

»Ale je to strašně důležité!« řekl. »Tohle zvířátko je prý inteligentní a pozná, jestli my dva spolu můžeme zůstat, nebo se musíme rozejít, rozumíš? Pro všechno na světě, Yl-lo, zkus se překonat!«

»Ty myslíš, že tahle příšerka dokáže poznat...«

»Zirranei říká, že bardžanská biologie je nejdokonalejší ve vesmíru,« řekl Pavel vážně. »Naše pozemská se s ní nemůže měřit, tím pádem ani aigurská. Bardžané umí neuvěřitelné věci, ale ani oni nejsou všemocní. Yl-lo, moc tě prosím, podej na chvilku ruku Zirranei, nebude tě to bolet, ale mohli bychom rázem vědět všechno co nás trápí, rozumíš?«

Určitě jsem strašně zbledla. Pak jsem si mlčky rozepnula skafandr, vytáhla z rukávu ruku, vyhrnula si i rukáv kombinézy, křečovitě zavřela oči a natáhla ruku před sebe. Ucítila jsem dotyk toho šupinatého tvora a musela se přemáhat, abych neomdlela. Pocítila jsem, jak mi uvnitř ruky přebíhají tisíce malinkých nožiček a bylo mi, jako by na mě sáhla smrt. Pak všechno přestalo. Otevřela jsem oči.

Zirranei stála stranou nehnutě jako socha. Ta malá ohavná příšerka jí zase seděla za krkem a její hadí nožičky jí zakrývaly oči. Ale, jak jsem si všimla až teď, dívka neměla oči zavřené, nechala se hladit hadíma nohama na otevřených očích! Ošklivostí se až se mnou zatočil svět. Jen zdálky jsem zaslechla, jak Zirranei něco řekla, ale pak Pavel dneska podruhé strašlivě zbledl.

»Co je, Pavle?« ptala jsem se ho rychle.

»Je to zlé, Yl-lo,« řekl tak přiškrceným hlasem, až mi přejel mráz po zádech.

»My dva... my spolu nesmíme mít děti,« řekl tiše. »Měli bychom jen strašlivé zrůdičky. A nepomohou nám ani Bardžané.«

Ztuhla jsem, jako by vedle mě udeřil hrom. To ovšem...

A najednou jsem přestala vědět o světě.

*****

Z Pavlovy Země se k nám dostavil další z jeho krajanů. Na rozdíl od Zirranei měl stejnou barvu kůže jako Pavel. Skoro jsem ani nemohla uvěřit, že právě on, člověk s tak bledou pletí, je tátou tmavohnědé Zirranei, ale bylo tomu tak. Přiletěl ještě se dvěma dalšími, podobali se Zirranei mnohem více než on a s Pavlem se dlouho domlouvali, ale nerozuměla jsem jim ani slovo a musel mi to potom vysvětlit. Nabízeli nám nové akumulátory do letounu namísto našich zničených, abychom doletěli domů, přičemž táta Zirranei měl letět s námi. Chtěli by na Aiguru převézt stroje, umožňující bleskovou dopravu nadprostorem na libovolné vzdálenosti, ale do malého letadla jako naše by se nevešly. Měli bychom tedy doletět pro větší letoun, například pro jednu z kosmických pevností, aby potřebné stroje pobrala. Dozvěděla jsem se, že na planetě Bardžá ani na jiných nemají tak rychlé vesmírné letouny, jako jsou letadla mého táty. Bleskovou dopravu mohou použít jen tam, kde jsou jejich stroje namontované. Rozvážejí je po vesmíru mnohem pomalejšími vesmírnými loděmi, než jsou naše. Aigura by byla pro ně asi ještě celé tisíce let nedostupná. Pavel proto s mým souhlasem svým krajanům nabídl, že dopravu tentokrát obstará Aigura.

Měla bych se radovat z toho, že jsme našli lidi, dokonce přímo Pavlovy krajany, které jsme přece hledali, že také oni mají o nás ohromný zájem a chtěli by pomoci nám i lidem na Aiguře, jenže já jsem se radovat nemohla.

Celý můj vesmír se zřítil do šedivé hromádky prachu, když Zirranei nade mnou vyslovila svůj ortel. Zirranei to určitě nemyslela špatně, jak jsem pochopila. Ale ani ona, ani nikdo jiný mi nemohl pomoci.

Přišla jsem i o všechny své slzy...

Když jsem se zhroutila, Zirranei s Pavlem mě uložili, ale pak za námi na Askaris přišli další lidé, Zirranei poslala Pavla od mého lůžka pryč a starala se o mě a o Feíona sama. Aby mě nějak zaujala z apatie, vyprávěla mi, co všechno se stalo na Zemi od té doby, co jsme vzali Pavla do letadla a odletěli s ním.

Tak jsem se dověděla, jak jsme se mohli na planetě Askaris, pořád prý strašně vzdálené od Země, setkat s lidmi z tohoto světa.

Veliká pozemská hvězdná loď, o níž mi Pavel kdysi vykládal, tak velká, že jsem tomu ani nechtěla věřit, doletěla mezitím od Země ke hvězdě planety Poenaid. Tam, jako nedávno i my, narazila na meteory a skoro všichni lidé zahynuli. Když jsme Pavla na Zemi brali do našeho letadla, byla hvězdná loď Perseus už více než deset let mrtvá, ale to Pavel nemohl vědět. Zprávy se někdy šíří strašně pomalu...

Tenkrát to prý přežil jeden jediný člověk.

Nedovedla jsem si představit, jak bych se asi zachovala, kdybych najednou byla v letadle sama a všichni moji přátelé byli mrtví. Na takovou situaci bych určitě měla jedno jediné řešení – smrtící dávku imeolu. Lidé Země jsou poněkud jiného založení, u nich naděje umírá jako poslední. Jen tak mohl poslední pozemšťan přežít všech sto šedesát svých přátel a doletět v rozbité lodi na planetu Poenaid.

Ukázalo se, že nebyl sám, kdo na ní našel záchranu. Tento svět už poskytoval útočiště trosečníku ze zcela jiné kosmické výpravy. A tak se na pusté planetě, obydlené

hroznými obludami, proti nimž jsou gekkři pralesů Atitláa neškodnými kočičkami, sešli dva trosečníci, dva kosmonauté, pocházející ze dvou nesmírně od sebe vzdálených civilizací. Vojta Karas ze Země a Zoidée Solnabo z planety Bardžá.

Zirranei mi všechno vyprávěla s patřičnou pýchou, neboť ti kosmonauté z různých světů byli její vlastní rodiče. Její táta, poslední žijící pozemský kosmonaut expedice Perseus, se právě dohadoval s Pavlem a bylo vidět, že se v kosmu opravdu vyzná. Máma Zirranei i jejích tří sourozenců byla trosečnicí z planety Bardžá a jejich děti, z nichž Zirranei byla nejmladší, byly prý až doposud jedinými společnými dětmi obou světů, Země a Bardžá.

Jak to, že si byly tyto dva světy tak podobné?

Dohadů bylo mnoho. Nechyběly ani domněnky, že nějaká kosmická loď z doby počátků bardžanských kosmických cest zabloudila ve vesmíru a přistála na Zemi. Pak by lidé Země byli všichni potomky pradávných kosmonautů. Tato myšlenka se rychle ujala především na Zemi. Že se ve vesmíru zabloudit dá, to bych mohla potvrdit. Civilizace Bardžá začala létat v kosmu hodně dávno, je tomu už dvacet tisíc aigurských let – a počet jejich lodí, ztracených v kosmu, opravdu převýšil několik stovek. Ale vzdálenost mezi Bardžá a Zemí je příliš velká, i světlo potřebuje z Bardžá k Zemi dvě stě aigurských let putování. Pomalejší bardžanské hvězdné lodi by k takové cestě potřebovaly více než pět set let. Lidé Bardžá létali do kosmu už velmi dávno a za letu se dokázali uvést do stavu podobného imeolovému spánku, kde na rozdíl od nás mohli pobývat libovolně dlouho. Snad by tedy dokázali překonat i tu nesmírnou vzdálenost od Bardžá k Zemi a zachránit se na ní, rozmnožit se a osídlit Zemi svými potomky, nepravděpodobné by to nebylo. Jenže genetické výzkumy, které už stačili biologové z Bardžá vykonat, tu možnost vyvrátily. Lidé Země se vyvinuli samostatně – ale přitom tak shodným způsobem, že v současné době byly rozdíly mezi nimi a lidmi Bardžá překonatelné. Zirranei byla toho jedinečným důkazem – po matce Bardžanka, po otci pozemšťanka. A snad proto ke mně přilnula tak, jako nikdo jiný v celém vesmíru. Ale ani ona mi nemohla pomoci, i kdyby sebevíce chtěla. Aiguřané nejsou lidem ze Země ani lidem z Bardžá tak blízcí, aby mohli založit normální rodinu. A co hůř, kdyby se jim přece podařilo mít dítě, bylo by to pro všechny obrovské neštěstí.

Zirranei mě přemlouvala, abych překonala bytostný odpor k jejímu biologickému pomocníku agisaru, jen tak mi může ukázat, jak by takové dítě vypadalo. Jí nevadilo přikládat si agisarovy přísavky na otevřené oči, já jsem ale nedokázala překonat hrůzu z těch chapadel. A bez zvláštního, pro mě odporného kontaktu chapadel s očima agisar nedokáže své vnímání na člověka převést.

Musela jsem se spokojit s tím, co mi řekla Zirranei, ale bylo to strašlivé líčení. Bohužel mi pak každý biolog, na kterého jsem se obrátila, všechno potvrdil. Kdybych s Pavlem měla mít dítě, buď by se narodilo mrtvé, což by byl lepší případ. Nebo by zůstalo naživu, ale bylo by celý zbytek života nešťastné a my s ním. Byla by to jen ubohá zrůda bez nosu a očí, nejspíš s neuvěřitelně deformovanýma rukama i nohama. Život by byl utrpením. Ani zázrační lékaři, jako jsou Bardžané, nám nemohli pomoci.

Jak je možné, že lidé Země jsou příbuzní lidem z Bardžá tak, že jim nic nebrání, aby spolu mohli vytvářet rodiny a žili šťastně, když lidé Aigury jsou oběma tak cizí?

A Pavel mi byl opravdu najednou tak cizí...

Ne, určitě se mi nevyhýbal schválně, zaujalo ho jednání s krajany, ale když jsem si tak přála, aby mě vzal do náruče a pomohl mi překonat nebetyčnou tíseň, co na mě padla, neobjevil se u mě. Vypravil se domů, za svými rodiči, přišel se ještě se mnou rozloučit, ale nevzal mě s sebou! Pravda, Zirranei mu řekla, že bych měla být v klidu, vlastně ho ode mě vyhodila, ale já bych byla mnohem raději s ním než sama na cizí planetě.

Když odletěl, napsala jsem mu dopis na rozloučenou a když se Zirranei starala o Feíona, spolkla jsem naráz všechny své zásoby imeolu. Nemusela jsem si je ani odměřovat, byla jich aspoň pětinásobná smrtící dávka.

Usnula jsem do krásných snů. Byla jsem zase doma na Aiguře, na dvoře tátovy továrny v Mofidii. Vedla jsem si za ruku jakési malé, sotva capkající dítě, svoje a Pavlovo, vypadalo jako všechny aigurské děti, ale na prstíčkách malinkých ručiček mělo takové malé... kočičí drápky... Byla jsem šťastná, jak může být člověk šťastný jen v krásných snech z imeolu.

Pak jsem se zase probudila. Nade mnou se skláněl Pavel, vedle něho Zirranei a oba se tvářili ustaraně. Nikdy jsem ještě neviděla Pavla tak vystrašeného!

»Yl-lo, prosím tě, Yl-lo, co mi to děláš?«

Ještě mi bylo krásně jako v tom snu, jen jsem se na něho usmála a zase jsem zavřela oči. A Pavel začal něco křičet na Zirranei, která přece za nic nemohla, křičel také na mě svou řečí, nerozuměla jsem ani slovo, pleskal mě rukama přes tvář a vůbec mě nenechal spát. A pak jsem zase pocítila, jak se mi po ruce vine hadí tělo, ale nebyl to had, jen stejně odporně vypadající chapadlo agisaru, znovu mi uvnitř ruky běhaly takové malé hmyzí nožičky a pak jsem se konečně probudila doopravdy.

»Proč mě nenecháte spát?« rozbrečela jsem se.

»Nemůžeš teď přece umřít, Yl-lo, rozumíš?« uslyšela jsem Pavlův hlas.

V té chvíli jsem začala Zirranei nenávidět. Proč ti bardžanští lékaři dokáží probudit i toho, kdo se rozhodne usnout na věky?

»Yl-lo, neplač, Yl-lo!« prosil Pavlův hlas. »To mi přece nemůžeš udělat, slyšíš?«

»Když nemohu být tvá, nechci patřit nikomu!« vykřikla jsem. »A řekni té... ať jde ode mě co nejdál pryč!«

Zirranei se okamžitě zvedla a odešla. Neurazila se, ač by mohla, respektovala mě bez náznaku protestu.

»Vždyť už jsi moje,« řekl Pavel, když jsme byli sami.

»Ale nemůžeme...« vzlykala jsem.

»Tohle jsi myslela, když jsi říkala, že mi dáš volnost podle vašich zvyků?« vyjel si na mě tvrdě. »A kdo mi tvrdil, že mi dá vybrat, kdyby se ukázalo, že jsem měl pravdu? Vždyť ses mě ani nezeptala! A já bych ti řekl, že budu s tebou, i kdybychom si museli vzít nějaké cizí dítě na vychování! Ať mě krysy sežerou, jestli lžu!«

Zachvěla jsem se. Pavel to myslel vážně!

»Ty bys mě chtěl – i přesto?«

»Ano, ale pod jednou podmínkou,« řekl zamračeně.

»Udělám všechno, co budeš chtít!« nadzvedla jsem se na lůžku. Byla jsem ještě malátná a ihned jsem zase klesla naznak.

»Přestaneš pojídat tu drogu... imeol,« řekl. »Je to těžká podmínka, vím, odepřít někomu imeol se na Aiguře pokládá za krutost srovnatelnou s vraždou dítěte. Zirranei ale

tvrdí, že imeol není tak neškodný, jak se povídá. Vzpomeň si, že jsme si spolu vždycky rozuměli lépe, když jsi neměla v sobě ani sebemenší stopy po tom... imeolu. Možná se to nezdá, ale Zirranei tvrdí, že to při dlouhodobém používání snižuje inteligenci.«

»To by snad vědci zjistili už dávno...«

»Císařští vědci, kteří imeol vymysleli?« zasmál se Pavel trpce. »Císaři by to vyhovovalo, i kdyby to byla pravda. A jeho vědci? Já mnohem víc věřím Zirranei!«

Bohužel jsem neměla možnost pochybovat. Zirranei byla bardžanská lékařka a ti dokáží zázraky, jak už jsem se mohla přesvědčit. Slíbila jsem Pavlovi, že se imeolu ani nedotknu, a on pak u mě zůstal a dlouho mě tiše hladil po vlasech... Pak se ke mně sklonil a ***svěřil mi svůj dech,*** tak jako kdysi já jemu v temné cele vězení v Rumo-ogu.

»Tak – a podle aigurských zvyků teď nesmíš zemřít, zabila bys i mě,« řekl.

»Ty přece nemusíš naše zvyky uznávat!« opáčila jsem.

»Co ty víš?« zatvářil se tajemně. »Byl jsem se podívat doma, na Zemi. A víš, co jsem se dozvěděl? Už nemám domov, Yl-lo. Krátce poté, co jsem opustil Zemi, rodiče zahynuli při automobilovém neštěstí. V domě, kde jsme bydleli, teď žijí úplně cizí lidé, nikdo mě tam nezná. Spolužáci se rozprchli do světa, dávní kamarádi si našli jiné známé, mám teď jenom tebe, víš? A když jsem se rozhodl pro Aiguřanku, tak s ní budu, věř mi, i kdybych musel do smrti bydlet na Aiguře! Bude to tak lepší, než abys ty žila se mnou na Zemi. A pak bude líp, když převezmu i vaše zvyky, nemyslíš? Máme na Zemi takové úsloví: ***Kdo chce s vlky žíti, musí s nimi výti***!«

Tomu jsem nerozuměla. Nevyznala jsem se v něm natolik, abych mohla tvrdit, co myslí vážně a co ne. Tohle ale vypadalo spíš ano než ne... pak jsem ale opatrovala jeho dech a nesměla jsem zemřít! Naštěstí jsem neměla na takové myšlenky čas. Musela jsem pomáhat Zirranei ošetřovat Feíona. Ani pět dní neuteklo od chvíle, kdy ho Zirranei začala léčit, a sama jsem viděla neuvěřitelné výsledky jejího snažení.

Strašlivé rány na obličeji a rukou se mu během té krátké doby pokryly novou, tenkou, průsvitnou kůží. Pod ní se přímo bouřlivě rozrůstaly nové tkáně, postupně mu vyplnily rány, rozleptané žíravinou. Nové tváře a rty překryly obnažené zuby, brzy byl vidět i náznak nově se tvořícího nosu. To všechno se dělo bez mokvavých ran, protože agisar, ohyzdný, ale nesmírně užitečný pomocník Zirranei, mu všechny rány i nově vytvářené partie neustále pokrýval tenkou vrstvou jakéhosi průhledného slizu. Zirranei přestala na Feíonovy rány dávat obvazy a všechny změny byly tím jasněji patrné. Brzy mi v jeho prázdných očních důlcích pod narůstajícími víčky ukázala zárodky nových očí, ještě nevidoucích, ale dávajících naději už svým objevením.

Zirranei mě svým agisarem probudila ze spánku ***imeolem,*** ačkoliv jsem si vzala mnohem víc než smrtelnou dávku. Feíona probudila také. Už to ve mně vyvolalo přímo nebetyčnou úctu k jejím schopnostem – a což pak to, co následovalo!

Musela jsem Feíonovi vysvětlit, co se s námi stalo během té doby, kdy byl pod imeolem. Feíon se na mě zprvu rozkřikl právě tak jako já na Zirranei, když mě nedávno probudila ze ***smrtícího spánku***. Když jsem mu vysvětlila, že jsme u přátel, které si brzy sám prohlédne na vlastní oči, nevěřil mi ani slovo. Ohmatal se rukama a přesvědčil se, že má ***obličej smrti*** bez tváří, rtů a nosu. Ubezpečovala jsem ho, že mu všechno znovu doroste, jako mu mezitím stačily dorůst prsty. A opravdu, kdyby neměl v prstech nové

hmatové buňky, neměl by v nich cit! Dobře vím, jak necitlivé jsou spálené prsty i po zahojení popálenin, už jsem jich v tátově továrně viděla víc než dost.

Přesvědčila jsem nakonec Feíona, aby vydržel žít dvacet dní, pak sám ***uvidí,*** zda jsem měla pravdu, nebo ne. Naléhala jsem na něho, aby vydržel – já, která jsem tak jako on ještě nedávno nechtěla žít!

Byli jsme pořád v našem letadle, jen jsme s ním přeletěli kousek blíž ke kosmické stanici spojující Askaris s ostatními světy i se Zemí.

Skamarádila jsem se opět se Zirranei. Byla mi nejlepší přítelkyní v tomto světě, tak jako se Pavel brzy spřátelil s jejím otcem, kosmonautem Vojtou. Zirranei bydlela s námi v letadle v jedné volné kabince, kam si nanosila věci, zatímco její táta k nám denně chodil z kosmické stanice. Zirranei tvrdila, že se na noc vrací na Zem a já jsem jí to věřila, už jsem se nedivila ničemu. Země byla odtud šest set padesát pozemských světelných let daleko, ale vzdálenosti mezi světy Galaktického Společenství prý dávno nehrají žádnou roli.

Pavel ještě jednou odletěl, ale ne na Zem a ne ve svých osobních záležitostech. Byl na hlavní planetě Společenství, na Bardžá, kde jednal s mnoha tisíci zástupci všech možných světů o tom, co bude dál s Aigurou.

»Pojď ke mně, Yl-lo,« řekla mi ten den Zirranei, když jsme se postaraly o spícího Feíona a chystaly se také spát. Byly jsme v letadle vzhůru samy, což byla nejvhodnější atmosféra pro rozhovor mezi dvěma kamarádkami, i když si spolu přímo nerozumí a musí si povídat prostřednictvím mluvící skříňky, která jejich slova překládá.

Zjistila jsem s údivem, že si Zirranei půjčenou kabinku vylepšila. Místo na malém lůžku si ustlala rovnou na podlaze, kde si rozložila prošívané deky, vyplněné čímsi měkkým, takže vzniklo jediné veliké lože. Tam jsme se teď pohodlně vešly obě, ačkoliv ona byla o dvě hlavy větší než já. Zhasly jsme a lehly si každá do svého spacího vaku, ale nespaly jsme.

»Pověz mi, co jsi tu vlastně dělala, tak daleko od domova?« zeptala jsem se jí.

»Na Askarisu jsem víceméně náhodou,« odpověděla mi. »V plantážích ***bifarny*** se jim rozmohla ošklivá plíseň a vždycky do dvou dnů zničila celou úrodu. I když nakažený skleník spálili, objevila se vzápětí ve vedlejším. Zprvu to chtěli zvládnout sami, ale když to trvalo dlouho a ztráty na produkci šly do statisíců ***pugya,*** udělali to, co měli udělat hned zpočátku: požádali o pomoc biology z Bardžá. Nastoupila jsem právě praxi u Rady kosmonautiky a tohle byl případ stvořený pro začínajícího biologa. Plíseň jsem zlikvidovala za den, ale zaplatili mi za celý měsíc, musela jsem tu tedy zůstat. Proto jsem tu byla, když jste přiletěli. Prostě - náhoda.«

»Já vím, ty jsi úplně zázračná doktorka... Tak proč...«

»Víš, já ti zatím nemohu pomoci k dítěti, po kterém toužíš,« řekla omluvně. »Taková plíseň je maličkost, ale než se vyznám ve všech jemnostech genetiky, budu se muset ještě moc učit. Léčit snad umím dobře. Chybí mi pět let druhého stupně studia, teprve pak budu vědět víc, abych se mohla pustit i do genetiky lidí. Když se o vás dva budu zajímat dál, kdoví?«

»Myslíš, že máme ještě nějakou naději?« chytila jsem se jejích slov.

»Naděje umírá poslední,« odpověděla mi potichu.

»To jsem slyšela od Pavla mockrát, vždycky když si nevěděl rady!«

»A bylo to vždycky beznadějné? Nebo jste se i z těch nejhorších situací nějak dostali?«

»To máš pravdu,« řekla jsem udiveně. »Vlastně se na nás vždycky na poslední chvíli usmálo štěstí.«

»Jen jsem ti chtěla naznačit, že když naději nevidíš, neznamená to, že žádná neexistuje. Člověk musí věřit, že naděje je, v tom je smysl toho úsloví,« řekla potichu.

»A ty pro mě... pro nás... nějakou naději vidíš?«

»Nevidím,« přiznala bez mrknutí oka. »Ale jak už jsem ti řekla, to neznamená, že žádná není. Možná jsem jen já tak hloupá, že ji nevidím.«

»Ty, taková zázračná doktorka?«

»Dělat chyby je lidské,« řekla. »A kdoví, třeba si dnes nebude vědět radu nikdo, ale časem se naučíme překonávat i tuhle bariéru. Samozřejmě by bylo nejjednodušší, kdybyste se rozešli, bylo by po problému, ale jak jsem pochopila, to nebude cesta pro tebe. Pak máš jen jednu naději. Počkat, zda se někomu nepodaří něco najít později. Máš ho moc ráda, viď?«

»Moc,« přisvědčila jsem. »Ty bys mi radila čekat?«

»Ano,« řekla. »Podívej, vy, lidé Aigury, jste nám biologicky velmi blízcí. Feíona léčím úplně stejně jako bych léčila člověka ze Země nebo z Bardžá. Určitě se podaří lidem z Aigury prodloužit život, jako se nám to podařilo u lidí Země. Znáš mého tátu? Řekla bys, že mu je už pětačtyřicet aigurských let? To je u vás přece věk hodně pozdního stáří, ale táta vypadá skoro jako Pavlův vrstevník. Já teď na vás nechám pracovat mámu, té je přes padesát pět vašich let! Na Aiguře by byla dávno po smrti, tady by sis ji mohla splést s mou sestrou. Máma vás trochu upraví, už jsem to s ní smluvila. Budete žít nejspíš více než tři sta aigurských let. Kdo ví, třeba se už za sto let ukáže, že je ten váš problém řešitelný.«

»Až za sto let?« zatočila se mi hlava.

»Nebudeš vypadat starší než teď,« ujistila mě. »U nás na Bardžá je obvyklé, že některé dvojice spolu žijí dlouho, než si pořídí děti. Když lidé předčasně neumírají, nemohou mít mnoho dětí, to snad pochopíš. Každá planeta uživí jen určitý počet lidí. Kdyby jich bylo příliš mnoho, měli by hlad. Když má každá dvojice za celý život právě dvě děti, pak se jich rodí tolik, kolik starých lidí umírá a celkový počet lidí na světě nestoupá ani neklesá. Výjimky mohou být například když objevíme planetu, schopnou osídlení. Jinak to ale nemůže být.«

»Ale těch sto let... Myslíš, že na mě bude Pavel tak dlouho čekat?«

»Neřekla jsem ti přece, abyste se rozešli,« nezměnila klidný tón Zirranei. »Už jsem ti vysvětlila, že by to bylo jednoduché, ale ne pro vás. Buďte si spolu, já vám přeji, že se máte rádi! Naštěstí vám dvěma mohu pomoci i jinak než radou. Kdybys sto let trnula strachem, aby se vám nenarodila zrůda, bylo by to kruté. U nás je běžné, že ženám přerušíme schopnost mít dítě. V řeči Bar se to nazývá ***blokáda dabyrgy.*** Takto přerušenou schopnost může později kterýkoliv lékař obnovit, stačí nakrátko. Některé dvojice spolu žijí i více než dvě stě let, než se rozhodnou mít děti. Pak si dají zrušit dabyrgy, pořídí si děti, dabyrgy obnoví a žijí spolu dál jako předtím.«

»U nás máme jiné zvyky,« řekla jsem. »Každý může mít tolik dětí, kolik chce.«

»Já vím,« mračila se Zirranei. »Na některých světech to tak dělali. Když bylo lidí víc, než kolik se jich tam uživilo, zkrátka umřeli hladem, nebo se mezi sebou trochu povraždili, což bylo ještě horší. Pak bylo místa dost, ale jen pro zbylé. Mimochodem i Země, odkud pochází třeba můj táta nebo tvůj Pavel, je takový nešťastný svět, kde se dosud lidé zabíjejí. Jsou tam skupiny lidí, kteří se z náboženského fanatismu nechtějí přizpůsobit. Uvaž ale, nejsou naše zvyky lepší? Nebude lépe převzít je? Rozhodně se budete muset nad některými zamyslet, nemáte přece zkušenosti s problémy dlouhověkosti.«

»Zirranei, myslíš si, že Pavel bude stejného mínění, jako ty?« zeptala jsem se jí s neskrývanými obavami.

»Yl-lo, máš štěstí, že ses setkala právě s ním,« řekla po chvilce. »Na Zemi není dost tak hodných chlapců, aby se dostalo na každou. A on tě má rád, to se pozná. Nesmíš mu dělat starosti, ale když budete jeden druhému vycházet vstříc, neopustí tě. Ani teď, ani za sto let.«

»Ale já se přece jen nejprve zeptám, co si o tom myslí on,« rozhodla jsem se.

»To už teď záleží na tobě. Já jsem ti jako lékařka nabídla pomoc podle svých možností,« řekla potichu. »Kdyby ses rozhodla mou nabídku využít, najdeš mě snadno, ale můžeš požádat i jiného lékaře, každý ti pomůže jako já.«

»Budu o tvé nabídce uvažovat,« přislíbila jsem. »Ale mám k tobě ještě pár otázek, smím?«

»Povídej,« vybídla mě. »Kdo se na nic neptá, nic se nedozví.«

»Ty jsi napůl ze Země, napůl z Bardžá, viď? Takových jako jsi ty není moc. Určitě máš chlapce jen z jednoho z těchto světů, ne? Ze kterého?«

»Ještě nemám žádného,« odpověděla pobaveně. »Vždyť mi teprve bude dvanáct aigurských let, to jsem ještě kotě, ani nemám dokončenou universitu!«

»Přitom jsi starší než já... No dobře. Ale až si budeš vybírat, jakého bys chtěla raději? Ze Země nebo z Bardžá?«

»Ještě nevím,« vzdychla si. »Na Bardžá je to jednodušší, tam jsou hodní všichni, tam bych si určitě našla takového, který by byl se mnou šťastný a já s ním také. Na Zemi je to horší, tam je mnohem více falše, bezohlednosti a sobectví. Jenže když si na Zemi najdeš toho správného, jako si našla máma tátu, pak je určitě mnohem lepší, než z Bardžá. Většina mých kamarádek se mnou nesouhlasí, nikdy by si s člověkem ze Země nic nezačínaly, ale některé už přiznávají, že pozemšťané mají vlastnosti, které Bardžanům chybí. A já, asi proto, že jsem napůl pozemšťanka, si myslím, že stojí za to riskovat a najít si chlapce na Zemi. Asi je to tím, že mám ze Země tátu a ten je právě takový, jakého bych chtěla. Víš, Země je problémový svět a ostatní světy se dlouho rozmýšlely, než ji vzaly mezi sebe. Na Zemi je příliš mnoho násilí. I mé sestře tam nějací barbaři natloukli, protože máme po mámě tmavší kůži než tamní lidé. Nedávno tam byla válka, tu jsem dodnes nepochopila, ačkoliv v ní měl nějakou roli můj táta – zažehnali ji prý neuvěřitelně rychle, ale i tak to stálo životy několika tisíc lidí. Mnoho lidí se tam dodnes nechce přizpůsobit zásadám regulované společnosti. Každý bude raději žít jen pětadvacet let jako dosud, než by se vzdali dětí, které jim donedávna umíraly hlady.«

»A myslíš si, že Pavel...«

»Pavel se mi opravdu líbí,« řekla po chvilce mlčení. »Mám dojem, že bychom byli docela dobří kamarádi. Kdyby neměl tebe, kdoví... Ale mě se bát nemusíš, já ti ho nepřeberu. To se na Bardžá nedělá. Na Zemi sice ano a nevím, jak je tomu na Aiguře, ale já jsem v tomto směru přece jen Bardžanka. My nedovedeme jinému člověku ublížit. Ostatně – je mi teprve dvanáct aigurských let, určitě potkám v životě spoustu chlapců a není možné, aby byl v celém vesmíru hodný jenom ten jeden jediný!«

»A kdyby sis našla... kdyby třeba vypadal tak, jako já? Nepřipadám ti směšná? Tobě by to nevadilo?«

»Já bych nechtěla zůstat bez dětí,« řekla Zirranei. Snad se jí přitom trochu zatřásl hlas. »Až si najdu toho pravého, určitě spolu budeme mít děti. Ale já se přece už teď kamarádím s mnoha lidmi a dokonce i s bytostmi, které lidmi nejsou. Mám mezi svými kamarády Šplona z planety Ux. Vypadá skoro jako můj agisar, jenže má šestimetrová chapadla. Ten mi může být pouze kamarádem, děti bychom spolu určitě mít nemohli, k tomu potřebuješ biologickou příbuznost. Nemohu si ale klást podmínky, jakou bude mít můj budoucí chlapec barvu kůže, očí, bude-li větší než já nebo mrňavý, bude-li mít nos jako kuličku, placičku nebo třeba skobu! To nemůže rozhodovat!«

Pak jsme si dlouho potmě povídaly. O Bardžá i o Zemi. Zirranei o ní povídala úplné pohádky. Já jsem jí přitom povídala o Aiguře, to na oplátku chtěla vědět ona.

Rozuměly jsme si dobře. Mezi námi dvěma tu ležela taková věcička, vyrobená lidmi Země, abychom se my dvě mohly domluvit. Ta věc nejen uměla mluvit lidskou řečí, rozuměla hned dvěma odlišným řečem. Díky ní jsme se teď bavily jako bychom se znaly od malička, ačkoliv jsme byly každá úplně jiná. Zirranei vysoká, řekla bych až hřmotná, s očima jako Pavel, ale s kůží mnohem tmavší, než Pavlovi kdysi zhnědla od sluníčka na Yllině. Já jsem proti ní vypadala jako drobné děvčátko, s úplně černýma očima a snosem, jaký nemá nikdo ze všech lidí Země i Bardžá... Budu se muset naučit řeč planety Bardžá, umiňovala jsem si. Tou se teď mluví na stovce planet, dokonce i na Pavlově Zemi. Možná tak budeme brzy mluvit i na Aiguře. A uvědomila jsem si, že se mi už zase chce žít. Zlatá Zirranei!

*****

Návrat

Odstartovali jsme z Askarisu. Letadlo nejprve pomalu vystoupalo nad atmosféru, aby se Pavel mohl orientovat podle hvězd k nejbližší z nich.

»Letěl bych přímo k Aiguře, ale nevím, zda to akumulátory vydrží,« omlouval se. »Raději je vyzkoušíme na kratší trase, pak uvidíme.«

»Bardžanské články určitě nejsou horší než aigurské,« ujistil ho pan Vojta, jak jsme říkali tátovi Zirranei. »Bardžané je mají nejlepší ve Společenství.«

»To se ukáže,« řekl Pavel opatrně.

Bylo nás teď v letadle sedm. Předně naše původní posádka, to znamená já, Pavel a Feíon. Ten ještě nebyl úplně zdráv, pořád měl krvavě červenou kůži na rukou a na obličeji, ale aspoň už vypadal jako člověk, dokonce trochu viděl svýma ***novýma očima!*** Dále byli v letadle čtyři cestující. Zirranei mě o tuto cestu požádala jako první; její otec Vojta a dva zástupci Galaktického společenství byli s námi oficiálně.

Suhuzgr Talgaré byl Bardžan a podobal se nejvíce Zirranei, zato ***Nubit Kasul*** vůbec nebyl člověk. Pocházel z planety Iloonik a já ani Feíon jsme se necítili v jeho přítomnosti dobře, příliš nám připomínal krokodýlovité ***ilukigyry,*** se kvůli kterým se v tropických řekách na Aiguře málokdo odváží vstoupit do vody.

Nubit Kasul měl zubatou tlamu a rohovinové pancíře na zádech a dlouhém ocase, ale chodil vzpřímeně jako my, byl inteligentní a Vojta, Zirranei i pan Talgaré z Bardžá s ním vycházeli bez nejmenšího zaváhání. Naši noví pasažéři na sebe dobrovolně převzali funkce palubních lékařů, neboť všichni uměli zacházet s agisary. Do naší těsné řídící kabiny se všichni nevešli, Kasuil by se tam ostatně nevešel ani sám, museli se spokojit s pohledem ze dveří. I tak se všichni kolem nich tlačili.

»Předem si vymiňuji, že mi nikdo nebude během letu sahat do řízení,« prohlásil Pavel před startem. »Nemám nic proti tomu, chcete-li se podívat do řídící kabiny, jak se co dělá, ale tady jsem kapitánem já!«

»Ale co kdyby se ti něco stalo?« oťukávala ho Zirranei.

»Pak se kapitánem stane druhý pilot Yl-la,« usmál se Pavel. »Po ní přijde na řadu Feíon a teprve kdyby se nám všem něco stalo, můžete to zkusit, ačkoliv nevím, jestli by se vám podařilo zvládnout pilotáž....«

»Já jsem kdysi býval pilotem,« ozval se pan Vojta. »Není tomu tak dávno. Létal jsem na raketoplánech hvězdoletu Perseus první mezihvězdné výpravy Země, to byly svého času nějaké mašiny! Dvakrát větší než tohle!«

»Já vím,« řekl Pavel smířlivěji. »Jenže tohle je něco úplně jiného. Tohle nemá žádné rakety, ale antigravitační motory.«

»To ještě nevíš, že jsme na poslední raketoplány z Persea před návratem k Zemi namontovali bardžanské antigravitační motory baporgy! To pak byla žihadla! Dosahovaly akcelerace přes tři sta Gé! Tohle letadlo se sotva plouží!«

»Možná. Uvidíme za chvilku!« věštil Pavel s klidem.

To už jsme byli nad atmosférou planety Askaris a Pavel pečlivě nasměroval letoun.

»Držte si klobouky panstvo, jedeme!« řekl najednou vesele a zapnul igidhig.

Letoun se hned ocitl v zelené mlze. Jak už bylo jejím zvykem, převalovala se sem a tam. Krátce jsme se do ní rozjeli a opět nastalo beztíží.

»Ty se v tomhle vyznáš?« řekl po chvilce pan Vojta zaraženě. Jak se dalo čekat, bludiště zelené nadprostorové mlhy mu vzalo dech, jako všem ostatním.

»Dalo to fušku,« usmíval se Pavel.

»My jsme v tom dokonale zabloudili a nenaučili jsme se to ani za rok,« řekla jsem tiše. »Proletěli jsme strašlivé vzdálenosti tisíců světelných let a nevěděli jsme, kde se nacházíme a kam letět dál. Od Aigury jsme se dostali k Zemi a pak skoro na půl cesty zpět. Až Pavel na tu navigaci přišel a všechny nás zachránil.«

»Přitom je to docela jednoduché,« řekl Pavel. »Stačí si uvědomit...«

»Počkej, neříkej nic!« přerušil ho pan Vojta. »Chtěl bych na to přijít sám!«

Skoro dvacet minut jsme pak letěli mlčky. Když se konečně na obrazovce objevil majáček si-jid hvězdy a vedle ní menší, označující planetu, Pavel k ní trochu zatočil a vynořil se z Evseje, že byla přímo nad námi jako obrovská modravá mísa.

»Eukranie, jestli se nepletu,« řekl vesele. »Mimochodem, nedávno jsme tu byli, jenže jsme na ní nepřistáli.«

»Proč ne?« zajímal se Vojta. »Kdybyste to udělali, byli byste dřív doma!«

»To bych musel tušit, že Eukranie patří mezi světy Galaktického společenství a má spojení se Zemí,« omlouval se Pavel. »Každé přistávání na neznámé planetě s sebou nese riziko. Nepotřebovali jsme objevovat neznámé světy, ale najít Zemi a ta tu být nemohla.«

»Jak jsi to mohl vědět?« zeptala se Zirranei.

»Protože Země se dá poznat už v nadprostoru,« usmíval se Pavel. »Ve Sluneční soustavě je kromě Země velké množství planet, jako málokde. Jakmile jsem viděl, že hvězda žádné planety nemá, nebo jen jednu či dvě, bylo mi hned jasné, že tady Země není. Si-jidy se tvoří jen u větších planet, menší planety se nepočítají. Měsíc asi nebude mít vlastní si-jid, stejně tak jako měsíce ostatních planet, možná ani Merkur, ale i pak krouží kolem Slunce planet dost. Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn... takový shluk planet se jen tak nevidí, nemyslíte?«

»A já jsem si lámala hlavu, jak můžeš pokaždé tvrdit tak jistě, že hvězda, kterou teprve uvidíme, není Slunce!« chytala jsem se za hlavu. »Říkala jsem si, že v tom jsou nějaké čáry!«

»Ta oranžová světélka označují planety?« zeptal se opatrně Vojta.

»Planety i hvězdy,« řekl Pavel. »Jedno světélko je hvězda bez planet, je jich také dost. Dvě světélka, to je hvězda s jednou planetou...«

»...nebo dvojhvězda,« připomněl Vojta.

»Dvojhvězda se pozná podle toho, že ta dvě světélka jsou skoro stejná a jakoby srší proti sobě,« řekl Pavel. »Když má světélko navíc aureolu, je to hvězdný obr nebo černá hvězda. Od obou je lépe držet se dál a mít připravenu energii na kvapný ústup do Evseje. Nemluvím o záření, které tam určitě dosahuje nepříjemných hodnot, ale černé hvězdy mívají i příšernou gravitaci. S vypnutými motory má být v kosmickém prostoru v každé hvězdné lodi beztíží, ale u černé hvězdy to neplatí. Přímo cítíte, jak si vás to přitahuje. Pokud jste dost blízko, je to fyzicky nepříjemné.«

»To jsou slapové síly,« podotkl pan Vojta. »Nic víc než to, že bližší část lodi to přitahuje silněji než vzdálenou. Na Zemi ten efekt způsobuje příliv a odliv, ale aby se to

projevilo na pár metrech letadélka, musel by tam být strašný gradient gravitační síly. Podle teorie je to ale správné, černé hvězdy budou takové, jen s nimi nemáme žádné zkušenosti, protože v dosahu Země nejsou. Muselo to být velice zajímavé.«

»To tedy bylo,« pokračoval Pavel s povzdechem. »Když se navíc všude kolem ohýbají světelné paprsky a vy vidíte, jak se hvězdná obloha postupně začíná kroutit a křivit, je to nepříjemný pocit, to mi věřte. Od černých hvězd raději dál.«

»...to byla ta padesátá čtvrtá od Aigury? Doufám, že se jí tentokrát vyhneme,« dodala jsem rychle. »Já jsem právě plula hlavní šachtou a myslela jsem si, že mě to přetrhne na kusy. Rozumíte tomu? Visela jsem původně v beztížném stavu, ale ruce mi to náhle táhlo dopředu a nohy dozadu, pak mě to najednou rozjelo, dopadla jsem na protější dveře – něco takového jsem nikdy předtím ani potom nezažila.«

»Vidíš, a já jsem si už myslel, že jsem s kosmickým létáním definitivně skončil a už se nic nového nedovím,« řekl pan Vojta s trochu šibalským úsměvem. »A ono se ukazuje, že si zalétám v letadle, o jakém jsem neměl tušení. Nemluvím o zkušenostech s černými hvězdami, o těch se mi také mohlo jenom zdát, i když jsem si u Síria užil nepříjemností dost a dost, zejména na radioaktivní planetě Ridigio. Ale bez legrace, Pavle, aigurská letadla budou znamenat kvalitativní skok v kosmickém průzkumu! Už teď se mi z toho motá hlava! Právě jsme přeletěli šestadvacet světelných let a byla to jen chvilinka! Bardžanské lodi na to kdysi dávno potřebovaly sedmdesát let cesty a letěly to nadvakrát. Ve dvou třetinách cesty leží poněkud stranou hvězda s malou pouštní planetou. První posádka přistála, postavila stanici, vrátila se domů a dala se vystřídat.«

»Technická planeta ***Majaré***,« doplnila ho Zirranei. »Není zajímavá, ale cestování pomocí vjosuzgu je podle mého rychlejší i bezpečnější. To jsme *my Bardžané* vymysleli perfektně!«

»Nemluvím o pravidelné dálkové dopravě, kde jsou vjosuzgu nenahraditelné, ale o průzkumu, kdy lodě musí letět tam, kde nejsou postavené stanice,« usadil ji rychle otec.

»Jak jsme na tom s akumulátory?« zeptal se Feíon. »Já na ty měřiče pořád dobře nevidím... no, snad se to ještě zlepší...«

»To se ví, tak mrňavá očička ještě nemohou mít správnou geometrii, ale pořád ti rostou, brzy budeš vidět jako orel,« ujišťovala ho rychle Zirranei.

»Ty nové akumulátory vážně nevypadají špatně,« prohlásil uznale Pavel, když si něco spočítal na náramkovém počítači. Dostal jej jako dárek od Vojty, ale dovedl s ním zřejmě zacházet už od dřívějška. »Víte co? Vezmeme to odsud jediným skokem!«

»Troufneš si přes pusté pásmo už odsud?« strachovala jsem se trochu.

»Myslím, že se ho bát nemusíme,« chlácholil mě Pavel.

»Myslíš prostor mezi galaktickými rameny?« ujišťoval se opatrně Vojta. »Ten je ale nesmírně rozsáhlý, přes tři sta světelných let! Pro Bardžanské hvězdolety znamenal hranici, přes kterou by se nikdy nedostaly.«

»Pro nás je to den letu,« pokrčil rameny Pavel. »Co znamená tři sta světelných let proti jeden a půl tisíci k Aiguře, které máme ještě před sebou? Pětina!«

»Celá oblast Galaktického společenství myslících bytostí má délku sedmi set osmdesáti světelných let,« řekla Zirranei tiše. »Největší vzdálenost je od Země k Amalírii, jsou skoro na opačných koncích proti sobě.«

»Yllina je o šest set světelných let blíž,« řekl Pavel. »Na Yllině jsme objevili pozůstatky dávné civilizace, která se před dávnými lety vyhubila atomovou válkou, tebe by to, Vojto, určitě zajímalo!«

»Jednu takovou jsem už zažil,« zahučel Vojta. »Bohužel ne před dávnými lety, ale nedávno. Z více než šesti miliard obyvatel Rhyinkáa jsme jich dopravili na Poenaid sotva dvacet tisíc a většina jich byla na pokraji smrti.«

»O tom ani nevím!« podíval se na něho Pavel udiveně.

»To se ještě dozvíš věcí!« mávl rukou Vojta. »Ale vážně, co jste našli na Yllině?«

»Téměř nic, až na jeden zachovalý protiatomový bunkr,« řekl Pavel. »Zajímavé ale je, že tam dodnes svítí lampy a fungují elektromotory. Bohužel, z tamních lidí zůstaly jen mumie.«

»Svítí lampy?« ožila Zirranei. »To by znamenalo, že se to stalo nedávno, ne?«

»Pak by tam byla radioaktivita a na tom místě bych si rozmyslel zbytečně se zdržovat,« zvážněl i pan Vojta.

»Ta katastrofa se musela stát před mnoha sty lety,« mávl jen rukou Pavel. »Zajímavé je, že se tam všechno uchovalo. I ty dosud svítící lampy!«

»Tam se musím podívat!« umiňoval si Vojta.

»Beze všeho,« souhlasil Pavel. »Jen co splníme úkol pro tuto cestu, hned si tam zaletíme. Ta protiatomová pevnost mě také láká. Je to taková záhada.«

»Ano, jenom nevím, jestli si dovedeš představit, co nás čeká práce,« povzdychl si Vojta. »Cítím se skoro jako po svém návratu na Zem. Také tam bylo všechno teprve před námi, jenže na Zemi jsem to znal.«

»My to známe na Aiguře,« usmál se Pavel a zamrkal na mě. »A když mi tady Zirranei vykládala, jak to bylo na Zemi v dobách, kdy jste ji připravovali k přijetí do Galaktického společenství, věděl jsem, že na Aiguře to bude jednodušší.«

»Jednodušší?« podíval se na něho Vojta nedůvěřivě. »Něco jsi říkal o krvavém převratu, také poměrně nedávno!«

»Ano, ale teď je to na Aiguře lepší než to bylo na Zemi,« trval na svém Pavel. »Nejsou tam nepřátelské státy, je tam jedna řeč a lidé tam mají takovou chuť všechno zlepšit, že budete koukat!«

»To jsem opravdu zvědavý,« řekl pan Vojta.

»Dobrá, teď dejte pozor, máme nabito, poletíme!« ukončil debatu Pavel.

Opět jsme se konvertovali do Evseje a letoun se rozletěl nastaveným směrem.

»A teď máme fůru času,« řekl Pavel.

»Myslím, že jsem pochopil, jak v tom nadprostoru létáš,« řekl spokojeně Vojta. »Necháš tu mlhu být a pokud možno si jí nevšímáš, viď? Inerciální režim, jednoduchý jako pověstné Kolumbovo vejce.«

Pavel přikývl.

»To víš, na starého lišáka si nepřijdeš! Já jsem byl v navigaci kovaný už dávno!«

»To tě, tati, obdivuji, já jsem v tom žádný systém nepostřehla,« řekla Zirranei.

»Oni jsou oba stejní!« prohlásila jsem, když jsem se vzpamatovala z úžasu.

»Jak to myslíš?« dívala se na mě nerozhodně Zirranei.

»Až na to, že správné řešení od nás Pavel nikdy neviděl,« zdůraznila jsem hned Pavlovy zásluhy. »V jednom se ti dva přece jen liší. Pan Vojta byl a dosud je speciálně

vyškolený kosmonaut. Pavel byl tenkrát obyčejný, i když velice chytrý kluk, který na to přišel sám.«

»Máš pravdu,« uznal Vojta. »Přijít na něco takového bez znalostí teorie, bez počítačů a dokonce bez primitivních goniometrických tabulek, to tedy klobouk dolů!«

Ačkoliv chválil Pavla, potěšil tím především mě.

»A já vás teď všechny na něco pozvu!« řekla jsem nadšeně. »Od Askarisanů jsem dostala nějaké velice lahodné ovoce, takže si teď všichni dáme pořádný kus koláče. V beztížném stavu se špatně vaří, proto jsem ho upekla už před startem, ale stihla jsem jednotlivé porce nasáčkovat, jíst se nám budou dobře. A je ještě trochu teplý, což je u koláče vždycky přednost. Je tu snad někdo, kdo by chtěl mým výtvorem opovrhnout? Jak vidím, není – chvilku počkejte, hned jsem s ním tady!«

*****

Ustanovili jsme rekord, který jen tak někdo nepřekoná! Za osm dní jsme uletěli čtyři a půl tisíce světelných let, jen se dvěma krátkými přestávkami!

První přestávku jsme měli na Aiguře. Jakmile jsme dosedli na letišti v Mofidii, seběhly se kolem nás mraky lidí. Táta byl pochopitelně spolu s Uillim Sygytem mezi prvními, kdo nás přišel vítat. Vystoupili jsme všichni a překvapení nebralo konce. Namísto tří nás bylo sedm, což vzbudilo jásot, jaký jsem už dlouho nezažila. Naši hosté pochopitelně vzbudili patřičný rozruch. Vojta tím, že vypadal stejně jako Pavel, kdežto Zirranei a Talgaré zase tím, že byli jiní. A komu to nestačilo, mohl si na vlastní oči prohlédnout Ilooničana Kasula, který ani nevypadal jako člověk. Kdo nevěřil Pavlovým řečem o Zemi, tomu se dostalo pádného důkazu. A to ještě nebylo všechno!

Feíon vzbudil všeobecnou pozornost viditelnými stopami po havárii, ale když jsme se dušovali, že opravdu přišel o tvář i o oči a že mu všechno zase narostlo, nikdo nám nevěřil. Přišla jsem ale na to, jak nedůvěřivce zviklat. Všem jsem připomněla, jak nevěřili Pavlovi, přičemž teď musí každý přiznat, že měl pravdu.

Pavel doma předvedl tátovi, že myslící stroje nejsou smyšlenka. Ukázal mu na obrazovce mapy vesmíru, kde mohl zobrazovaný vesmír podle libosti otáčet, zvětšovat si jednotlivé partie a u každé hvězdy zobrazit, jak by se z daného místa jevila hvězdná obloha. Pozemský myslící stroj překonal vše, co si o něm táta připustil, i kdyby byl jakkoliv odvážný. Když mu na počítačové mapě Pavel ukazoval, kde všude jsme až byli, nechtěl tomu táta věřit. Kdyby jen táta! Takovou dálku, jakou představovala cesta k Zemi, neočekával nikdo. Málokdo nám také věřil, že nejbližší planeta Společenství je od Aigury třikrát dál než Yllina.

Pavel pak oficiálně požádal vládu Aigury o velké letadlo, aby mohl přivézt první stanici vjosuzgu. Ty stanice zajišťují v Galaktickém společenství spolehlivou rychlou dopravu mezi planetami i napříč kontinenty. Dostal na vybranou z padesáti strojů i s nadšenými posádkami, takže se Vojta, Zirranei a oba další vyslanci Společenství zase nestačili divit u nás.

Mohli zde sice tu a tam spatřit stopy nedávného převratu, město Mofidie nebylo zdaleka obnoveno, ačkoli se tady stavělo o sto šest a ostatní města, nedotčená v bojích, se předháněla v poskytování pomoci. Viděli ale zdejší obrovské nadšení.

Svezli jsme je naším letadlem. Svorně prohlásili, že girrigy jsou lepší nežli bardžanské baporgy, neboť letadlo s girrigy nemá za letu v kabině beztíží a jeho let je

přirozenější. Vojta i Talgaré se rychle shodli na tom, že Společenství určitě koupí na ta letadla licenci a už jen z toho může být Aigura jedním z nejbohatších světů.

»To bude konec mé licence na gryuly samokřídla,« řekl Vojta s úsměvem.

Také Sygytovy létací nárameníky byly hodnocené dobře, i o ně bude na všech světech Galaktického společenství obrovský zájem, jsou lepší než baporgové opasky. A do třetice prý Společenství od Ligaida koupí tajemství igidhigu. Případně, protože asi nepůjde o velké série, bude letadla vybavená pro let nadprostorem pro Kosmický průzkum nakupovat jednotlivě. Při průzkumu jsou totiž stanice vjosuzgu nepoužitelné, kdežto tátovy nadsvětelné mašiny jsou k tomuto účelu ideální.

Večer jsme navštívili vládní palác v Huaré, kde jsme měli velkou poradu s presidentem Gafégem a s jeho vládou.

Vláda na místě rozhodla umožnit stavbu co největšího počtu stanic vjosuzgu, propojit jimi všechna důležitá města a spojit co nejrychleji Aiguru se Společenstvím. Předběžně se rozhodla nabídnout Společenství planetu Yllinu, kterou Aigura v současné době nemohla využít. Mezi námi, kdo z našeho vyprávění věděl o tamních pavoucích, přešla ho chuť se na Yllinu podívat, natož aby se tam toužil usadit trvale.

Vojta zase jménem Společenství nabídl možnost studia pro velký počet mladých lidí, aby se na Bardžá vyučili na zázračné doktory, jako je Zirranei. Navíc nám slíbil, že k nám do té doby, než budeme mít vlastní lékaře, přiletí jako výpomoc větší počet lékařů z planety Bardžá a ti zlepší úroveň lékařské péče již od začátku. Když lidem oznámil, že mohou všem podstatně prodloužit život, pokud budou ochotni dodržovat pravidla pro život ve stabilní dlouhověké společnosti, nebyl proti zveřejněným pravidlům nikdo. Právě tak lidé přijali potřebu zavést na Aiguře pravidla Nenásilí a ustanovit Strážce, kteří budou sledovat jejich dodržování. Respektování těchto pravidel je totiž podmínkou pro přijetí mezi ostatní světy Společenství. Popravdě řečeno, Aigura se svou nedávnou válečnickou historií nebyla světem, který by se bez Strážců obešel, jako tomu bylo u světů osídlených lidmi z Bardžá.

Tohle všechno stačil pan Vojta dohodnout s vládou. Jen když požadoval zavedení vyučování jednotného jazyka Galaktického společenství, vystoupilo proti němu i pár oponentů. Aigura by se podle nich neměla vzdávat vlastního společného jazyka, který je přece tak krásný a jehož zavedení bylo možné jen za cenu mnoha obětí.

»Já se jazyk ***Bar*** budu muset naučit také,« vyvracel Pavel argumenty odpůrců. »Nechci, abyste se vzdali své řeči, také se mi zdá krásná. Ale bude třeba, aby každý občan Aigury rozuměl kromě ní i společnému jazyku světů Společenství. Je hezké, že se domluvíte jednou řečí na celé Aiguře, ale mimo Aiguru vám nikdo kromě mě nerozumí. Světů, na které se brzy budete moci podívat, je teď mnoho. Jako je řeč Aigury spojujícím prvkem v tomto světě, spojuje jazyk Bar sto miliard lidí i ne-lidí Společenství. Mnoho civilizací má dosud své vlastní jazyky, ale všichni znají společný jazyk Bar. Jistě se jej naučíte i vy. Jen tak se domluvíte se všemi miliardami bytostí ve vesmíru.«

Po tomto vysvětlení námitky přestaly a Pavlův návrh byl přijat jako vždycky.

Mě si vzal večer táta k sobě a musela jsem se mu pořádně vyzpovídat, co a jak bylo na Zemi. No, trochu jsem si u něho poplakala, když jsem přiznala, jak je to mezi Pavlem a mnou. Ale táta, i když bylo jasně vidět, že by měl větší radost, kdybych se rozhodla usadit se na Aiguře, nic nenamítal.

»Že rod Ligaidů skončí, jsem věděl od chvíle, kdy tvá matka umřela a já jsem měl jen tebe,« povzdychl si. »Dcera nestačí k udržení rodového jména, i když je ztřeštěnější než syn. Ale nerad bych tě někdy viděl nešťastnou, jsi přece moje dítě. Pavel je zvláštní člověk, ale nezdá se mi, že by byl natolik povahově jiný, abyste se nemohli shodnout. Být to člověk z Aigury, bylo by to bez problémů! Vždycky jsem si myslel, že si za muže vezmeš Feíona, ale rozhodla ses jinak, co se dá dělat! Chceš být s Pavlem, nezbývá mi než to přijmout. Kdoví, třeba opravdu nebude chtít, abys s ním odešla, naopak ho zlákáš, aby zůstal tady. Bylo by ho tu třeba, je úžasně bystrý konstruktér. Budeme-li obchodovat se stovkou dalších světů, bude tu práce nad hlavu. Pan Vojta tvrdí, že výrobu malých letadel rozhodně pro všechny světy nestihneme. Na to bude třeba továren více, takže bude lépe, když jim prodáme licence na girrigové motory a oni budou dělat nové gryuly sami. Mají ve svých letadlech něco, co my ještě dlouho nedokážeme udělat, myslím jejich myslící stroje, navigační ***japany.*** Mohli bychom dělat hvězdolety pro Kosmický průzkum. Když jsem si to promyslel, pochopil jsem, že právě to je můj životní cíl. Celý život jsem zasvětil myšlence umožnit lidem prorazit hranice do vesmíru. Splnilo se mi mnohé, spatřil jsem na vlastní oči bytosti z hvězd, domluvil se s nimi a zjistil, jak obrovský bude přínos z tohoto setkání pro Aiguru! O ničem takovém jsem ani nesnil! Ke všemu to vypadá tak, že právě moje letadla budou největším přínosem Aigury Galaktickému společenství! Moje celoživotní práce neskončí spojením s jinými světy ve vesmíru, naopak, bude ještě užitečnější a bude sloužit většímu počtu lidí a dokonce i jiných bytostí. Naše kosmické nadprostorové letouny ***Ligaid*** budou létat vesmírem do všech stran a přinášet prospěch všem! Je to nádherné, ale na druhou stranu je to hodně velké sousto, bude nás muset být víc, ale nejraději bych spolupracoval s někým známým. Jak víš, Sygytové si staví vlastní továrnu a chtějí dělat ve velkém létací nárameníky, takže mi pomáhat nebudou. Chápu je, vždyť i jejich práce bude přesahovat rámec Aigury! Když se mnou budeš ty, Pavel a já, bude z nás trojice, která se může pustit do všeho. A jestli nemůžete mít děti? Však vy si nějaké adoptujete, sami přece nebudete...«

»Ty jsi zlatý, tati!« vyskočila jsem. »Můžu to jít takhle říct Pavlovi?«

»Když mu to neřekneš ty, řeknu mu to já,« usmál se. »Ale od tebe by mu to mohlo být příjemnější, nemyslíš?«

*****

Naděje

Vrátila jsem se z města kolem poledne.

Gryul jsem jako obvykle zavěsila na balkónové závěsy. Baterie se tím připojily k nabíjecí stanici a odjistila se dvířka, jako kdyby letadlo stálo na přistávacích lyžích. Stačilo otevřít je, odsunout stranou část ozdobné balkónové mříže a mohla jsem vystoupit rovnou do pokoje. Nikdo tu nebyl, v rychlosti jsem si zapnula počítač a šla uklidit nákup.

Dlouho jsem ale u počítače neseděla, protože přišel táta.

»Ty už jsi tady, Yl-lo?« dělal jako že se diví.

»Vždyť jsem říkala, že budu do poledne doma,« mávla jsem rukou. »Mám to perfektně vyzkoušené, můžeš se na mě spolehnout.«

»Máš dole nějakou návštěvu,« oznamoval mi táta vážněji.

»Koho?« zajímala jsem se.

»Neznám ho. Bude to asi Pavlův krajan ze Země, aspoň tak vypadá.«

»Nikoho nečekám,« zamračila jsem se. »Měl jsi mu rovnou vyřídit, že žádné novináře nepřijímáme.«

»To říkám každému, ale on není novinář a nechce mluvit s nikým kromě s Ligaidovými, přesněji s tebou a s Pavlem. Novináři by snad bylo jedno, kdo z nás mu poskytne informace.«

Pavel dostál svému slovu. Vzali jsme se hned po návratu na Aiguru s odborníky, kteří tu měli smontovat stanici vjosuzgu a připojit Aiguru ke Společenství. Naši svatbu doprovázela ohromná sláva, protože se tady stalo něco neslýchaného. Byl to první mezihvězdný svazek na Aiguře! Mimochodem až dosud jediný. Jen nám dvěma, Pavlovi a mně, kteří jsme toho spolu tolik prožili, nevadil náš odlišný zjev.

Další zvláštností bylo, že Pavel přijal mé jméno. Předtím bylo něco takového na Aiguře nemyslitelné, ale na Zemi to prý možné je a když s tím přišel Pavel, prosadil to jako předtím spoustu jiných zákonů. Nejvíc tím potěšil mého tátu. Rod Ligaidů z Mofidie měl opět šanci pokračovat! I když, ale to už nebylo obecně známo, my dva jsme na vlastní potomky neměli naději. Uvažovali jsme o tom, že si vezmeme dítě k osvojení, ale zatím jsme to pro samou práci odkládali. Biologové z Bardžá, zejména Zirranei Karasová se svou mámou Zoidée, nám prodloužili život na desetinásobek, měli jsme tedy času dost, ani jsme nevěděli, co s ním dělat. Pavel občas ustaraně nadhodil, abychom se o případnou adopci začali starat, dokud na Aiguře existují odložené děti, ale pokaždé s toho sešlo. Na Zemi se odložené děti nevyskytují, neboť tam Bardžané zavedli dokonalou kontrolu porodnosti, takže děti měli jen ti, kdo je opravdu chtěli. Prý to bude brzy i u nás. Bardžané ale všem na Aiguře doporučovali odložit potomky co nejdéle, třeba i o sto let, aby se dvojice stačila dokonaleji stmelit a připravila svým dětem co nejlepší podmínky.

»Pavel je na Zemi,« pokrčila jsem rameny.

»To jsem mu řekl, ale on na to, že chce mluvit s tebou. Čeká dole už hodinu!«

»No dobře, už si pro něho jdu,« zavrčela jsem a seběhla po schodech do přízemí. V prvních týdnech se to u nás reportéry a novináři hemžilo, ale postupně jich ubývalo, až přestali chodit docela. Však to také bylo únavné a už jsem měla té skupiny lidí plné zuby. Co se dá dělat, připojení Aigury k jiným světům nemohlo proběhnout v tichosti, to dá

rozum. Rada Společenství rozhodla, že Aigura může počet svých návštěvníků omezovat, ale pro novináře se vždycky povolení našlo. A ti se vrhali na nás, bodejť by ne! Naše neobvyklé manželství je přitahovalo jako vosy med. Nebyli jsme prvním smíšeným párem ve vesmíru, ale pozemšťané si byli s Bardžany podobnější, kdežto u nás byl větší vzhledový a bohužel i genetický rozdíl. Věčná škoda, že právě Pavlovi krajané mívali nejméně pochopení pro vzhledové rozdíly. Obvykle vyprskli smíchy, sotva mě spatřili a Pavel je pak nemilosrdně vyhazoval.

»Dobrý den,« pozdravila jsem příchozího, který na mě tak trpělivě čekal v křesle. Když mě uviděl, vstal.

Byl to člověk ze Země, to se dalo poznat. Ale nebyl to Pavlův krajan, protože přece jen vypadal trochu jinak. Měl živé oči, tmavé vlasy a pod nosem knírek. Pavel si ho jednou také nechal narůst, ale když zjistil, že se mi nelíbí, okamžitě se s knírkem rozloučil. Kromě toho měl návštěvník tmavší pleť než Pavel. Nosil černý společenský oblek pozemského stylu a všimla jsem si, že má za krkem agisar. Byl to tedy doktor, nikdo jiný agisar mít ani nemůže.

»Přál sis se mnou mluvit?« zeptala jsem se ho zdvořile. Ocenila jsem, že nejevil známky smíchu; jednal se mnou přímo a věcně.

»Ano,« přikývl. »Potřebuji mluvit s vámi oběma, ale teď mi stačí mluvit s tebou.«

»Novináře už neinformujeme,« řekla jsem pro jistotu.

»Chci s tebou hovořit spíše o věcech důvěrnější povahy,« řekl rychle. »Proto bych chtěl nejprve mezi čtyřma očima...«

»Tak povídej,« vybídla jsem ho. »Snad můžeš mluvit tady, nikdo cizí tu není.«

»Jdu za tebou, protože jsem slyšel, že bys chtěla mít vlastní dítě,« vypálil na mě rovnou. »A já jsem genetik, proto jdu za vámi.«

Že spolu dítě mít nesmíme, vědělo jen pár nejbližších známých. Odkud to věděl? Nebylo to dobré znamení, ***kdo a kde to zase nemístně mluvil?***

»Genetiků jsem už poznala víc,« řekla jsem zamračeně.

»Ale nikdo ti nedával naději!« dodal rychle. »Já ano.«

»Cože?«

Ztuhla jsem naprostým a dokonalým překvapením. Jako špalek.

»Domnívám se, že jsem přišel na to, jak byste i vy mohli mít normální, zdravé dítě,« opakoval. »Navzdory současné inkompatibilitě, která je...«

Složila jsem se do vedlejšího křesla, ale přece jen jsem neomdlela, ačkoli jsem musela chvíli zhluboka dýchat, abych se vzpamatovala.

»To bys musel být čaroděj,« vyhrkla jsem skepticky.

»Umím s agisarem víc než jenom léčit,« přikývl souhlasně.

»Tak pojď ke mně,« nadýchla jsem se a vstala.

Nevypadal na to, že by mi mohl ublížit. Ostatně, od té doby, co jsme na Aiguře zavedli Strážce, málokdo si dovolil hrubost vůči jiným. Já už jsem si na to zvykla tak, že jsem neváhala úplně neznámého člověka pozvat do mých pokojů. Potřebovala jsem se ale vzpamatovat. Že by přece jen? Zirranei mě ujišťovala, že nemám házet flintu do žita, protože naděje umírá poslední, ale že by to bylo tak brzy? To by snad bylo příliš krásné, než aby to byla pravda!

Následoval mě po schodech nahoru. V pokoji se klidně posadil do nabídnutého křesla a počkal, až se pořádně napiji osvěžujícího ***pemogu.*** Chtěla jsem mu také nalít, ale odmítl, dokud se prý nedohodneme.

»Co o nás víš?« zeptala jsem se ho, sotva jsem se proti němu posadila.

»Něco jsem o vás četl v Lékařských zprávách,« řekl vyhýbavě. »Popsali to tam podrobně, ale stejně bych vás požádal o trochu krve, abych to měl ***vlastním agisarem.*** Tak by to ostatně udělal každý genetik,« dodal omluvně.

»Dobře, a co dál?«

»Překonávání genetických rozdílů mám zatím vyzkoušené jen na zvířatech,« řekl. »U nich to dovedu bez problémů, ale na lidech jsem to pochopitelně zkoušet nemohl. Pokusy toho druhu jsou oprávněné jen když jsou naprosto nezbytné. Kromě vás nikdo podobný problém neměl a nemá. Jde také o to, zda budete oba k podobnému experimentu svolní – opakuji, oba a dobrovolně. To je první podmínka.«

»Udělám cokoliv – a Pavel také,« řekla jsem. »Máš aspoň naději – či jistotu?«

»Naději určitě, jistotu – těžko. Chtěl bych vidět, kdo by vám ji dal... Nebudu si hrát na vševěda.«

Upřímný zřejmě byl. Tím lépe, pomyslela jsem si. Šarlatány přímo nesnáším.

»Co vlastně chceš s námi dělat?« zajímala jsem se.

»S tebou – nic,« odpověděl. »Genetická úprava, pokud se ukáže možná, by se týkala jen tvého muže. Naučil jsem se některé genetické znaky učinit super-dominantní. Musím ale pečlivě vybrat, které to budou.«

»Co by to znamenalo? Samozřejmě ti nerozumím, musíš mi to říct nějak lidsky.«

»Při vzniku každého jedince – ať jde o červa, myš nebo o člověka – se vyberou určité informace od obou rodičovských genů,« začal. »Většinou to probíhá náhodně. Některé prvky mohou být sice převažující a mají tedy větší pravděpodobnost, že budou vybrány, ale jisté to není nikdy. Lidé Země mají s lidmi Aigury spoustu prvků velice podobných a některé dokonce stejné, což je dáno tím, že vývoj na obou světech vybíral to nejlepší. Proto máme podobný tvar těla i spoustu stejně fungujících orgánů, ačkoliv jsme se vyvíjeli odděleně. Odborně se tomu jevu říká ***biologická konvergence,*** díky ní jsou lidé Země kompatibilní s lidmi Bardžá i bez jakékoliv genetické manipulace. Vy dva prý máte dokonce slučitelnou krev, což je v tomto případě dobré. V lékařské zprávě ale o vás stálo, že máte několik ***inkompatibilních*** čili vzájemně se vylučujících genů, což by vedlo ke vzniku zrůdy. Biologická konvergence tady nedospěla tak daleko, aby zajistila úplnou slučitelnost. Já mohu zajistit, že některé z genů budou tak silně převažující, že své slabší protějšky vůbec nepřipustí. Musím jen přesně určit, které to budou, ale to musím zjistit pořádně a s vámi oběma, jinak bych nic neriskoval.«

»Udělej třeba všechny převažující,« navrhla jsem mu.

»Vidím, že o genetice nevíš vůbec nic,« podíval se na mě shovívavě a trochu pobaveně. »Kdybych to udělal – ono by to totiž šlo – vznikl by ***klon,*** jedinec naprosto shodný s originálem, shodnější než jednovaječné dvojče. Což by ještě nebylo tak hrozné – kdyby i on neměl přesně tutéž vlastnost a jeho děti by byly také klony. Dovedeš si ale představit, že by byl nakonec vesmír plný stejných jedinců? To by byla katastrofa, už proto, že by pak všichni byli muži! Prosím tě, do genetiky radši nemluv!«

»Já už mlčím,« pípla jsem a schoulila se do křesla.

»Od tebe dnes potřebuji jen jedno,« pokračoval. »Dáš-li mi kapku své krve, budu mít možnost v klidu ji prověřit. Když se to má udělat gen po genu, bude to trvat dlouho. Možná si budu muset pro krev přijít víckrát, kdyby mi jediná kapka nestačila. Potom budu potřebovat totéž od tvého Pavla. Zatím nic víc – mezitím budete mít dost času, abyste se rozhodli, zda chcete experimentovat nebo ne. Já už budu pochopitelně vědět víc a pak vám řeknu, je-li naděje, nebo si budete muset počkat na někoho chytřejšího.«

»Tak pojď,« řekla jsem a nastavila k němu ruku.

Vzal mě za ni. Zavřela jsem oči a pevně sevřela víčka, dotyk agisaru jsem pořád bytostně nesnášela. Odebrat pár kapek krve dokáže agisar naštěstí rychle a bezbolestně, až na ten pocit milionů nožiček, které člověku přebíhají v žilách tam a sem... brrr...

»Zatím se s tebou loučím,« řekl po chvilce. »Až přijdu příště, budu vědět víc. Vy dva se zatím rozmyslete.«

Odešel – a já jsem se ho ani nezeptala, jak se jmenuje a kde ho máme hledat.

*****

Mathé Briryan na mě zapůsobil dojmem sebevědomého frajírka, ale agisar v jeho rukou byl zárukou, že máme před sebou odborníka. Co nám navrhl a co mi Yl-la ovšem vyklopila hned jak jsem se vrátil ze Země (kde jsem jednal s Japonci o novém vybavení hvězdoletů), vypadalo fantasticky, ale ne nepravděpodobně.

Super-dominantní geny **–** nic takového jsem dosud neslyšel, ale každý obor si brzy vytvoří slangová slova a ustálená spojení, takže prostý smrtelník odborníkům při vědecké polemice mnohdy ani nerozumí. Jazykový ústav na Bardžá, který se o veškeré novotvary stará, má proto stále dost práce. Zejména v poslední době přibyla spousta odborných slov ze Země, pro které neměl jazyk Bar odpovídající výraz a musel si pomáhat pozemskými slovy. Do společné řeči sto deseti miliardového Galaktického společenství se tak dostalo české slovo ***robot*** – kdyby se toho bratři Čapkové dožili! Právě tak byli anglosasové pyšní na své ***čipy,*** Japonci na ***japan,*** což znamenalo nejen jejich zemi, ale i elektronické hudební a navigační přístroje, zatímco Rakušanům se dostalo té cti, že celé Společenství uznávalo jejich ***Mozarta***.

Genetická úprava se podobala ***zpomalování biologických hodin*** **–** jak odborně nazývali prodlužování života. Také Briryan mě uspal a nikdo neví, co se mnou dva dny dělal, ačkoliv se mu Yl-la celou dobu dívala přes rameno. Když mě probudil, byl jsem trochu malátný, ale kromě nesmírného hladu jsem nic nepociťoval.

Po vydatném jídle, které mi Yl-la narychlo připravila a ke kterému byl pozván i Briryan, nám sdělil další nezbytné pokyny.

»Jak samozřejmě nevíte, ale co je pro vás velmi důležité, genetické zásahy se nedají nikdy provést naráz,« povídal Briryan nad plným talířem. »Teď jsem udělal jen jakési... odstartování požadovaných změn. Ty teď budou probíhat dál, i když to zvenčí nebude znát. Nejprve se změna zobrazí v krvi, pak v některých tkáních a až nakonec v takových, jaké se jen nerady mění.«

»Co to znamená?« zeptal jsem se věcně.

»To bohužel znamená, že budete muset nějakou dobu počkat, než budou všechny změny dokončeny,« řekl Briryan. »To slíbené dítě můžete mít nejdříve za sedm, raději za osm pozemských let.«

»***Až*** za sedm let?« protáhla Yl-la zklamaně.

»***Už*** za sedm,« opravil ji Briryan. »Dříve by to nedokázal nikdo.«

»Dobrá,« souhlasil jsem. »Když nám Zirranei říkala, že se to vyřeší až někdy za sto let, také nám nezbylo než souhlasit. Tohle je přece jen snesitelnější lhůta.«

»Takže za sedm let ode dneška – dřív rozhodně ne. Když trochu počkáte, bude to jistější. Pak teprve si Yl-la nechá zrušit dabyrgy a obnovit možnost mít dítě. Vím, že ji má zablokovanou, což je dnes běžné au vás dvou to bylo rozhodně velmi rozumné.«

»A co potom?« ptala se Yl-la.

»Svěříte se nejbližšímu doktoru s agisarem, abyste měli jistotu, že jste v pořádku a nemáte žádné další defekty,« řekl Briryan. »Totiž – abyste věděli, není možné vyloučit deformace zaviněné kosmickým zářením. Zvláště u vás dvou, když jste se poměrně dlouho pohybovali ve vesmíru. Ale na druhé straně, to už je problém natolik známý, že se oněm odmítám bavit. Měl by jej vyřešit – kdekdo s agisarem. Nezapomeňte včas za někým takovým přijít, nespoléhejte se na ***moudrost přírody.*** Příroda ráda řeší odchylky katastroficky, nevěřte jí slepě.«

»A co to bude? Chlapeček?« chtěla hned vědět Yl-la.

»Jak to mám vědět?« zatvářil se Briryan pobaveně. »Přece právě tohle muselo zůstat jako naprosto náhodný prvek!«

»Co je ještě náhodné?« zajímala se Yl-la.

»Skoro všechno,« usmál se Briryan. »Opravoval jsem celkem dvacet osm znaků. Aspoň jedno vím určitě. Vaše dítě bude mít pozemské oči po tátovi; to byl jediný dobře viditelný znak ze všech, které jsem musel fixovat. Naopak bude mít obličej po matce, tam to bylo naopak výhodnější oslabit.«

»Dáš nám možnost upozornit tě, až bude potřeba?« zeptal jsem se ho.

»Kdoví kde budu za těch sedm let,« povzdychl si Briryan. »Momentálně bydlím na Zemi, ale rád cestuji a nevím, kde byste mě zastihli za rok. Váš případ se ale určitě dostane do Lékařských zpráv. Jak víte, vycházejí po celém Galaktickém společenství a ten časopis je jediný, který mě trvale zajímá. O vás dvou se určitě dozvím.«

»Jak se ti teď odměníme?« zeptal jsem se raději.

»Poslyšte,« zatvářil se zkroušeně, »je to pokus, platí se až když to bude jisté, souhlasíte? Teď si od vás nevezmu nic, ale časem od vás budu chtít svolení publikovat váš případ v odborném tisku. Takovou reklamu bych si jinak nemohl dovolit. Až se začnou objevovat zájemci – a já se neobávám, že jich bude málo – budu mít na dlouhou dobu postaráno o zaručený a velice slušný výdělek.«

Přesto jsem doktoru Briryanovi vystavil šek na pořádnou sumu. Byli jsme mu tak vděční! Kdybychom jen tušili, co se vlastně stalo a co to bude později znamenat! Od této chvíle všechno probíhalo úplně jinak, než jak jsme si bláhově představovali...

*****

Rozhodli jsme se udělat si dovolenou na Yllině. Podle rozhodnutí Galaktického společenství byla tato planeta hned ze dvou důvodů ponechána ke kolonizaci Aiguře.

První důvod byl, že Yllina byla aigurskou civilizací objevena v době, kdy Aigura ještě nebyla připojena ke Společenství. Podle mě by tento důvod nic neznamenal, ale v současné době neměla žádná civilizace, ať už základní nebo dceřiná, potřebu umístit přebytek svých obyvatel, zatímco u Aigury se musel zákonitě očekávat obrovský přírůstek obyvatelstva daný přechodem na dlouhověkost.

Jestliže dřív spolu na jedné planetě koexistovaly současně dvě, tři, nejvýše čtyři generace, prodloužením délky života se muselo stát, že počet současně vedle sebe žijících generací prudce stoupne. Teprve později se dal očekávat rovnovážný stav, kdy se přírůstek počtu obyvatel vyrovnává s úbytkem. Lidé si na dlouhověkost museli všude nejprve zvyknout. V prvních dobách po jejím uskutečnění si každá rodina jako po staru rychle pořizovala povolenou dvojici dětí, obvykle brzy po dosažení dospělosti. Bylo to logické. Dříve bylo jen tak možné děti vychovat a případně jim pomoci do vlastního života, aniž by byli rodiče příliš staří. Pozdní rodičovství dříve zvyšovalo i riziko defektů. S nástupem bardžanské lékařské vědy tyto důvody pominuly, ale až s odstupem času si lidé zvykli, že je výhodnější plánovat příchod dětí na pozdější dobu.

Ve starších, zkušenějších civilizacích, jako Bardžá a její dceřiné planety se děti v rodinách objevovaly až po dvou stech letech soužití dvojice. U mladších civilizací byla ta hranice nižší. U zaostalých planet se souběžně s přírůstkem obyvatel úměrně zvyšovala produkce zemědělství a úroveň průmyslu a zvýšené potřeby bylo snadné vyrovnat. Což samozřejmě neplatilo v případu Země ani Aigury.

Země byla planeta dokonale vybočující z ostatních.

V době připojení ke Společenství byla už tak přelidněná, že vzrůst počtu obyvatel vlivem prodlužování věku hrozil brzy přesáhnout možnosti planety. Objevení nového světa ***Fosonbi a*** jeho předání ke kolonizaci Zemi přišlo právě včas. Doprava lidí na novou planetu byla naštěstí díky nadprostoru jednoduchá a velikému stěhování národů nic nestálo v cestě. Historikové z archívů Společenství vytáhli, že podobnou demografickou explozí byla kdysi dávno kolonizována Sinthareia. Společenství tehdy poskytlo mateřské i dceřiné civilizaci spoustu výhod a proto teď rozhodlo tytéž výhody dát nejprve Zemi a Fosonbi a později Aiguře s Yllinou.

Nikdo ale nevzal v úvahu, jak prudce se zvýší možnosti Kosmického průzkumu nasazením Ligaidových hvězdných lodí, schopných proletět nadprostorem ve velice krátké době vzdálenosti, které by obyčejným lodím trvaly celé věky.

Během zalétávání první průzkumné lodi nové generace jsme podle Pavlových map, v nichž byly už z minulé cesty u mnohých hvězd zakresleny planety, objevili sedm planet vhodných k okamžité kolonizaci, padesát šest méně vhodných technických planet, nebezpečné a jedovaté nepočítaje. Rázem bylo pro lidi Země i Aigury volného místa tolik, že nemusel být vyžadován ***program jediného dítěte,*** který měl původně omezit velké přírůstky populace po dobu poklesu úmrtnosti, spojeného s prodloužením průměrné doby života.

Jedna z prvních nově objevených planet, které jsme našli brzy po startu, navíc nesla na svém povrchu civilizaci ***Nontů,*** vzdáleně podobných pozemským panterům, nebo našim aigurským gekkrům. Nontové byli původně šelmy, ale v průběhu staletí si vypěstovali úctu k rozumu. Když se setkali s vyslanci Galaktického společenství, brzy se s námi dohovořili, naučili se řeči Bar a připojili se k ostatním světům, dokonce tak snadno, jako dosud žádná jiná civilizace.

Zalétávacího letu průzkumné hvězdné lodi Galaxie jsme se zúčastnili já i Pavel. Kromě nás tu bylo dalších dvaašedesát členů posádky, protože naše loď nesla spoustu odborníků na všechny možné lidské činnosti.

Kdysi dávno trvala stavba kosmických lodí velice dlouho. Snad nejdelší stavbou proslula Země. Ta svůj první a také jediný hvězdolet Perseus stavěla celých patnáct let – obrovský kolos, v němž nechybělo ani tak přepychové vybavení jako velký bazén a koncertní sál. Perseus byl ale nakonec rozstřílen meteory a zůstal jako obrovský, mrtvý pomník, věčně kroužící na oběžné dráze u planety Poenaid.

Ligaidova továrna v Mofidii postavila první průzkumnou hvězdnou loď Galaxii za pouhé dva roky. Stavby se účastnili odborníci z více civilizací, takže loď obsahovala všechny technické vymoženosti. Aigurská civilizace jí dodala to nejdůležitější: srdce lodi – nadprostorové stroje igidhigy i část antigravitačních motorů. Bardžá nám dodala druhou sadu motorů, které se s aigurskými vhodně doplňovaly. Kombinací girrigů a baporgů bylo možné zařídit, aby byla bez ohledu na režim letu v lodi stálá úroveň přetížení, blízká hodnotě na planetách. Kromě toho byly bardžanského původu stanice vjosuzgu, umožňující bleskovou dopravu mezi planetami. Postavením této stanice na vyhlédnuté planetě bylo navázáno dálkové spojení a planeta mohla být hned připojena k ostatním světům Společenství.

Bylo by nejspíš ideální takovou stanici oživit za letu přímo na palubě hvězdné lodi. Ale už na počátku mezihvězdných letů kosmonauté Bardžá ověřili, že stanice fungují pouze na planetách od určité velikosti výše. My jsme teď objevili další zajímavou souvislost. Malé planety neměly v Evseji svůj oranžový majáček si-jid a na žádné této planetě pak nebylo možné spustit stanici vjosuzgu. Souvislost byla stoprocentní. Ačkoliv jsme si ji zatím nedovedli rozumně vysvětlit, vzali jsme ji na vědomí. Majáček si-jid znamenal zřejmě mnohem víc než pouhé orientační světélko v zelené mlze nadprostoru.

Nezanedbatelný byl i přínos třetí kosmické civilizace, Země. Neobjevila sice ani nadprostorovou dopravu, ani antigravitační motory, ale dodala spoustu vynálezů, které se teď znamenitě uplatnily. Díky pozemským atomovým reaktorům nebyla loď závislá na slunečních bateriích, mohla se směle pustit přes pustá tmavá pásma mezi spirálními rameny Galaxie, podle níž byla nazvána. Povrch Galaxie byl tak jako u pozemského hvězdoletu Perseus pokrytý silnou vrstvou betonu. Menší meteory, které dříve snadno probíjely plášť letounů bez ohledu na speciálně legované materiály, v této vrstvě obvykle neškodně uvízly. Větší meteory a obzvlášť nebezpečné shluky menších jsme včas odhalovali pomocí pozemských radarů. Palubní počítače mohly dát povel buď k úhybným manévrům, nebo k úniku do bezpečného úkrytu zpět do nadprostoru.

Počítačové inerciální řízení odstranilo nutnost ručního zaměřování lodi a navíc nesmírně zrychlilo lety v nadprostoru. Na kratších trasách tento efekt nebyl nijak výrazný, zato na dlouhých se patřičně projevil. Co jsme přelétávali s Pavlem za den, to dnes Galaxie zvládla za pouhé čtyři hodiny. Počítače lodi pocházely ze Země včetně programového vybavení. Kde byly doby, kdy musel Pavel ručně počítat desítky hvězd jedině podle fotografií a paralaxy, i když měl k dispozici fotografie hvězdné oblohy z mnoha různých míst vesmíru. Dnes byly v pamětech počítačů milióny hvězd, podle nichž jsme se mohli orientovat. Velice mě potěšilo, jak i pozemští hvězdáři zajásali nad fotografiemi z naší cesty. Prohlásili, že tak nádherný materiál se jim do rukou nedostal nikdy v historii od okamžiku připojení Země ke Společenství, kdy měli poprvé možnost vidět vesmír ze stovky různých planet. Naše snímky jim ukázaly okruh více než tří tisíc světelných let, jaký se nedal pozorovat ze všech planet Společenství. Když analyzovali

naše snímky, nejen přišli na to, kudy všude jsme bloudili, ale propočítali přitom zpětně i naši cestu.

Navzdory tomu jsme nepostupovali tak rychle, jako když jsme s Pavlem hledali Zemi. Teď jsme se totiž zastavovali u každé planety. Každou jsme prozkoumali, zjistili o ní pokud možno všechny informace, případně jsme na ní postavili stanici vjosuzgu. Nemuseli jsme stavět stanice na všech planetách, jako to dříve praktikovaly pomalé lodi z Bardžá. Tenkrát to mělo své důvody. Jednak mohla posádku vystřídat další směna, ale zejména proto, že každá nová planeta, i mrtvá a nevhodná pro život, znamenala pevný bod v prostoru a možnou základnu pro další mezihvězdné lety. Na trasách kosmických lodí z Bardžá tak zůstalo několik tisíc nepotřebných stanic. Pokud planeta ztratila význam opěrného bodu a k ničemu se nehodila, Bardžané stanice vyklidili a ponechali osudu – včetně drahocenných strojů, které nebylo čím odvézt. My jsme stanicemi vjosuzgu šetřili a na málo zajímavých světech jsme je ani nemontovali.

Rekordy přitom padaly jeden po druhém.

Dříve nebylo myslitelné, aby jediná posádka objevila více než jednu vhodnou planetu. Jakmile kosmonauté postavili stanici vjosuzgu, jejich cesta skončila. My jsme těch stanic postavili a uvedli do chodu šedesát pět, než jsme se rozhodli k návratu.

Objevy nových civilizací byly vždy zlatým hřebem kosmických výprav, ale jen málokteré výpravě se podařilo navázat kontakt s jinými myslícími bytostmi. My jsme civilizace objevili hned dvě. Nejprve na planetě Nonta, obydlené inteligentními kočkovitými šelmami – a na závěr našeho letu Keléné, kde žili polonoční tvorové podobní obřím netopýrům. Byli prozatím se svou civilizací na nízké úrovni, ale stavěli města, uměli zpracovávat kovy ohněm a inteligentní byli – jejich planeta byla ihned předmětem zájmu odborníků celého Společenství. Ale to už je úplně jiná historie a nemá cenu ji tu rozvádět.

Po návratu na Aiguru čekala Galaxii velká sláva. To byla další odlišnost od dřívějších dob. Hvězdné lodi Bardžanů se nevracely. Postavily stanice vjosuzgu, ty převzaly dopravu mezi novou planetou a Společenstvím a hvězdná loď byla po případné opravě vyslána dál do vesmíru tak dlouho, než odborníci zhodnotili, že je příliš opotřebovaná. Pak její úkol převzala nová loď a stará byla sešrotovaná.

Galaxie se ale vrátila na Aiguru a my jsme si ji mohli v klidu prohlédnout, abychom se přesvědčili, co se s ní ve vesmíru dělo. Opravili jsme pár stovek zásahů meteoritů, z nichž ale žádný nepronikl betonovou vrstvou a nepředstavoval vážné poškození. Pozemšťané pečlivě zkontrolovali atomové reaktory. Ty od začátku zůstaly doménou pozemských odborníků, nikdo jiný si na ně netroufal. Byly to úžasně silné energetické zdroje, ale na druhé straně byly mnohem nebezpečnější než jakékoliv jiné agregáty. Za provozu produkovaly kromě úžasného množství energie, které činilo loď nezávislou na okolí, také ***COSI, o*** čem nám kdysi na Yllině vyprávěl Pavel a co jsme mu jsme tenkrát nechtěli uvěřit. To ***COSI*** nebylo vidět, ale neslo v sobě smrt. Muselo být tedy pečlivě uzavírané zvlášť silnými stěnami a neustále sledované, aby neproniklo mezi lidi. Byla bych raději, kdyby v lodi nic tak nebezpečného nebylo, ale reaktory byly tak výhodné, že jsme se museli smířit i s jejich nebezpečnými vlastnostmi.

Ostatně – vždyť i pouhý elektrolyt akumulátorů mohl být za jistých podmínek životu nebezpečný!

Galaxii jsme opravili a připravili k další cestě. Trasa letu byla naplánovaná, ve skladištích lodi připraveno několik rozebraných stanic vjosuzgu určených pro další nové planety. Také posádka byla připravena – tentokrát ale beze mě a bez Pavla. My jsme se rozhodli neúčastnit se druhé nesmírně zajímavé výpravy a zůstat na Yllině.

Já vím, pro Pavla to nebylo lehké rozhodování. Průzkumný hvězdolet Galaxie byl z velké části jeho ***dítě.*** Znal loď jako málokdo, při prvním letu byl jejím kapitánem, takže těžce nesl, že měla letět bez něho. Jeho účast by se nikdo neodvážil zpochybnit. Jenomže – stavba Galaxie trvala dva roky a první průzkumný let se protáhl na šest let, ačkoliv jsme se na každé planetě stavbou stanice vjosuzgu zabývali v průměru sotva dvanáctinu roku – v pozemských letech to byl dvojnásobek. První průzkum nám zabral tolik času, že jsme omnoho překročili čekací lhůtu sedmi pozemských let, kterou nám uložil doktor Briryan.

Já jsem už déle čekat nechtěla. Pavel předal Galaxii Feíonovi – přece jen se stal tím vysněným kosmickým kapitánem – a rozloučil se se všemi před jejich odletem. Nás potom pečlivě zkontrolovali bardžanští genetici i naše kamarádka Zirranei. Kosmické záření, před kterým nás důrazně varoval doktor Briryan, se na nás moc nepodepsalo. Galaxie měla dokonalé pozemské měřiče a z oblastí s nebezpečným zářením se mohla rychle vzdálit nadprostorem, takže ozáření posádky bylo vždycky nepatrné.

Zvláště Zirranei byla velice pečlivá. Zatímco jsme my dva létali ve vesmíru, ona dostudovala univerzitu a stala se z ní známá odbornice na aigurský typ lidí – možná díky tomu, že byla první, kdo se s lidmi z Aigury seznámil. Když si znovu prostudovala genetickou změnu, kterou doktor Briryan udělal s Pavlem, prohlásila jen, že to byla dobrá práce a podle ní nic nebrání, abychom v tom pokusu nepokračovali.

Myslela jsem, že ji umačkám radostí.

»To uvidíme, až jak to dopadne,« řekla Zirranei.

»Jak to vidíš teď?« zeptala jsem se jí.

»Ten Briryan byl génius,« vzdychla obdivně Zirranei. »Pavel by opravdu mohl mít dítě s kteroukoliv Aiguřankou, ale také s pozemšťankami, Bardžankami a všemi typy míšenek.«

»Já přece nechci, aby to zkoušel se všemi! U nás se tomu říká ***nevěra***,« namítala jsem tak procítěně, až se Zirranei musela rozesmát.

»Tady přece nejde o Pavla,« zvážněla ihned. »Jde o vaše potomky, rozumíš? Vaše děti nebudou vázány na jeden typ civilizace, jako jsi ty nebo já. Já si nemohu vzít Aiguřana, ty si nemůžeš vzít jiného muže ze Země ani z Bardžá – kromě Pavla. Ale vaše děti tohle omezení mít nebudou, nevidíš tu výhodu?«

Měla samozřejmě pravdu. Jak jsem mohla myslet jen na sebe?

Potom mi zrušila dabyrgy, což podle ní bylo jediné, co teď pro mě mohla udělat.

»Ale přijď za mnou, radši dřív než později,« nabádala mě. »Ve tvém případě bude určitě lepší, když budeš trochu více pod dohledem než ostatní.«

*****

Ve Staré pevnosti

Bydleli jsme spolu v jedné zařízené ubikaci ve Staré pevnosti na Yllině.

Pavel našel odlehlejší, ale přitom umístěnou mnohem blíž k povrchu, než ubikace archeologů. Byla tu malá kuchyňka, stačilo ji vyčistit od tisíciletého prachu a nanosit sem zásoby. Pavel sem donesl počítače a připojil je na místní elektrické rozvody, kde bylo už tisíce let dostatek elektřiny. Konečně byla opět někomu užitečná!

Nechtěli jsme žít společně s Ví-zúpovou bandou archeologů – ale čas od času jsme je navštěvovali. Archeologové byli mimo svou práci docela veselí chlapíci – ale my jsme teď měli raději klid.

Byli jsme vlastně kromě nich sami na pusté planetě – ale protože jsme věděli, kde se oni zdržují (pracovali pohromadě a rádi nám vysvětlili, kde právě jsou), nenarazili jsme na ně, pokud jsme o to sami nestáli. Měli jsme k nim nataženou telefonní linku, ale nevolali jsme si s nimi častěji než jednou za týden.

Já jsem mnohem častěji než ostatní vycházela na povrch planety.

Ráda jsem se vyhřívala v paprscích slunce, ráda jsem sbírala a jedla vynikající yllinské ovoce. S létavými sygyty jsem se nemusela bát žádného překvapení a mohla jsem trhat i ovoce vysoko v korunách stromů. Také Pavel k smrti zbožňoval ovocné koláče – ale zachutnaly i archeologům. Občas jsem jim mísu přinesla – obvykle se po nich jen zaprášilo. Stala jsem se jimi brzy proslulá.

Pavel si ze Země přivezl počítací stroje i s programy pro kontakt s cizí civilizací. S jejich pomocí se pokoušel rozluštit písmo yllinské Staré civilizace. Zpočátku se mu to zdálo jednoduché, vždyť starých knih zde bylo habaděj. Pavlův stroj si jejich obsah uložil do pamětí a mohl je na požádání kdykoliv reprodukovat, ale to ještě nestačilo k pochopení smyslu toho, co bylo v knihách napsáno.

Počítací stroj velice brzy poznal, že písmo knih Starých Yllinců obsahuje kolem šesti set různých znaků. Nebylo to písmo jako naše, kde každé hlásce odpovídá jedno ze sedmadvaceti písmen. Pavel mi ale tvrdil, že to nemusí být pravidlem. Písmo jeho národa má prý více znaků než naše, ale některé bych asi těžko vyslovila. Pak také existují slabiková písma, kde jeden znak označuje celou slabiku – a na Zemi je prastarý národ, u něhož každý znak označuje jedno slovo. Kolik slov, tolik znaků – no, takové písmo bych se nechtěla učit...

Pozemské programy by se prý měly vyrovnat i s tak složitými písmy – jenomže předpokládaly aspoň minimální spolupráci bytostí, jejichž řeč mají rozluštit. Koho jsme se tu ale mohli zeptat? Staří Yllinci přece vyhynuli tak dávno! Proto bylo písmo i řeč dále tajemstvím, ačkoliv už bylo v pamětech Pavlova myslícího stroje uloženo tolik knih, že si musel ze Země přiobjednat další paměti.

A pak jednoho dne nastal obrat.

Ráno jsem odletěla na Bardžá za Zirranei. Na Yllině byla prozatím všeho všudy jedna stanice vjosuzgu. Nepříliš náročnému provozu samozřejmě stačila, bezpečnostní důvody dnes nikoho nenutily stavět víc stanic na téže planetě, pokud to nebylo vskutku potřebné. Když jsem se večer vrátila, Pavel už mě očekával, ačkoliv přitom pořád cosi prohlížel na velké obrazovce svého myslícího stroje.

»Mám pro tebe velkou novinku!« volala jsem na něho, jakmile jsem ho uviděla.

»Prima, já taky!« odvětil, ale přece jen se ke mně otočil od obrazovky.

»Tak mi nejprve řekni tu svoji,« navrhla jsem mu. »Ať to máme za sebou, protože o mé novině se budeme bavit déle.«

»Rozluštil jsem řeč Yllinců,« řekl Pavel stručně.

»Jak se ti to podařilo?« zajímala jsem se. Věděla jsem dobře, že to něco znamená!

»Objevil jsem dole v mínus šestaosmdesátém patře školu pro jejich děti,« řekl Pavel – ale dost sevřeným hlasem. »Přinesl jsem si jejich knihy, většinou učebnice. Na těch obrázkových se programy konečně uchytily – a pak už to šlo ráz naráz.«

»Oni tu měli – i školy?« podivila jsem se.

»Teď už dokonce vím, že ne jenom jednu,« odvětil suše, »ale nechtěj se tam ani podívat. Tolik mrtvých malých dětí na jednom místě neuvidíš nikde ve vesmíru.«

»To opravdu nechci vidět!« otřásla jsem se.

»Tedy – já už jsem v téhle pevnosti viděl ledacos, myslel jsem si, že vydržím hodně, ale tohle bylo i na mě moc,« přiznal Pavel. »Teď mě tam nikdo nedostane, to ti povídám... Jenže právě jejich obrázkové slabikáře byly pro programy počítače tím, co mu scházelo. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak dlouho mlčet a počítat! Ale když skončil, měl hotovo všechno. Kompletní překlady všech knih, všech nápisů, prostě všeho, co se dá zapsat těmito znaky.«

»A co ses dozvěděl?« zajímala jsem se.

»Dost na to, abych dnes v noci nespal,« řekl trpitelsky.

»Tak to já ti řeknu něco, co by tě také mělo zajímat, nejen to, co vyčteš z té své obrazovky,« řekla jsem trochu veselejším tónem. »Schválně, jestlipak uhádneš, co mi dnes odpoledne řekla Zirranei?«

»Ona je tady?« podivil se.

»Není – co by tu dělala?« opáčila jsem. »To já jsem za ní byla – až na Bardžá!«

»Když říkáš, že jsi jela za Zirranei... tak to by taky mohlo znamenat...«

Tedy – trvalo mu to, ale uhádl!

»Ale ovšem!« vykřikla jsem radostí. »A protože je jisté, že to bude kluk, budeme mu říkat Gurroa, jestli se ovšem pamatuješ, na jakých jménech jsme se dohodli.«

»Yl-lo!« vykřikl. »Je to pravda?«

»Je – pokud můžeme věřit Zirranei! A té věřit můžeme!« ujistila jsem ho.

»Takže – my dva...«

«...jsme spolu založili nový kosmický typ lidí,« řekla jsem vážně, ale v očích mi hrály jiskřičky šibalství. »Já jsem typ **G,** ty jsi **B**, takže náš Gurroa bude první člověk typu **BG.** Jak se ti to líbí?«

»Že se ještě můžeš ptát!« vykřikl, popadl mě a jak se od něho dalo očekávat, zdvihl mě do výšky a zatočil se se mnou kolem místnosti.

*****

Prohlížení Staroyllinských knih bylo zdlouhavé, ale jakmile padla jazyková přehrada, šlo to úplně jiným tempem. Některé knihy jsem brzy odkládal – to byly ty, které bych na Zemi řadil mezi beletrii. Snad o ně časem projeví někdo zájem, aspoň některé z těchto knih by se mohly dočkat nového vydání pro zájemce z Galaktického

společenství, ale já jsem teď potřeboval znát fakta – a jen takové knihy mi stály za delší prohlížení. I těch ale bylo mnoho.

Můj přítel Vojta Karas ze Země mi opatřil přímo u výrobců několik prázdných kapesních překladačů. Na Zemi byly pořád potřebné, i když většina lidí se už naučila používat jazyk Galaktického Společenství Bar. Pár milionů lidí totiž zarytě setrvávalo na svém ***rodném jazyce*** a odmítalo se Bar naučit. Byla to jejich chyba; jazyk Bar byl snadný, mohl se mu naučit každý. Profese tlumočníků pozvolna zanikala, jak přibývalo lidí, kteří se domluvili i bez nich. Znalost několika světových jazyků, dříve velice ceněná přednost, začala být považována za zbytečnou zátěž. Říkalo se, že každému bohatě stačí dva jazyky, ***rodný*** a ***Bar – a*** byla to pravda. Někteří lidé ve vší vážnosti tvrdili, že rodné jazyky jsou anachronismus odsouzený k zániku. Zatvrzelým ignorantům jazyka Bar by bylo jednodušší dát na vybranou: buďto se také naučíte Bar, nebo se nedorozumíte; ale ostatní měli naštěstí pochopení a nemohli nechat své hloupější krajany žít na vlastní planetě v jazykové izolaci. Proto byly i teď na Zemi vyráběny kapesní překladače, zpravidla mezi místními jazyky a řečí Bar. Každý rozhovor byl přirozenější, když lidé uměli společnou řeč; přesto byly překladače po jistou dobu úspěšným obchodním artiklem.

Existoval ale i další důvod pro jejich výrobu a používání. Na Zemi bylo od vynalezení klínového písma napsáno několik miliard knih. Část z nich – tvrdilo se, že ta lepší – byla brzy do řeči Bar přeložena. O pozemské knihy nastal v dalších světech Společenství veliký zájem, některé z nich celkově dosahovaly až miliardových nákladů. Byly však i takové, které byly vydávány jen v několika tisících kusech a jiné nebyly překládány vůbec. Ukázalo se, že jsou na světě lidé, kteří o ně přece jen stojí. Ti si ty knihy v některém pozemském muzeu mohli prohlédnout, případně si je tam i přečíst – ale jak jinak, než pomocí dobrého kapesního překladače?

Tyto strojky byly současným vrcholem pozemské počítačové techniky. Při kapesních rozměrech obvykle úplně obsáhly kterýkoliv pozemský jazyk, dokázaly překládat písmo i mluvenou řeč a mohly své překlady buď plynule zobrazovat na miniaturním displeji, souběžně překládat do sluchátek, či tlumočit klasickým způsobem, kdy musí mluvčí na překlad svých slov pokaždé chvilku čekat.

Japonští výrobci se pyšně holedbali, že kdykoliv dodají překladač pro jakýkoliv pozemský jazyk, živý nebo vyhynulý. Velký úspěch měly půjčovny překladačů v oblasti pyramid, kde si miliony návštěvníků z celého vesmíru znovu a znovu četly všechny hieroglyfické nápisy.

Požadavek na prázdný překladač byl nezvyklý, ale když se Japonci dozvěděli, že zakázka nepochází ze Země, dali si záležet a těch pár kusů dodali téměř obratem. Můj počítač do překladačů zanesl dosud rozluštěný jazyk starých Yllinců. Mohl jsem teď procházet chodbami Staré pevnosti a číst si všechny nápisy přímo na místě. Nemusel jsem s sebou do naší ubikace brát ke zkoumání všechny nalezené knihy, méně zajímavé jsem mohl ihned odkládat tam, kde jsem je nacházel.

Ponechal jsem si jen dva, pro sebe a pro Yl-lu. Ostatní jsem věnoval archeologům Ví-zúpovy skupiny jako svůj příspěvek jejich bádání. Nemusím popisovat, jak tento dárek přivítali – co pro archeologa znamená možnost přečíst si na místě všechny nápisy,

není třeba vysvětlovat. Ovšem zatímco oni se věnovali především zkoumání života dřívějších Yllinců, já jsem se více zajímal o jejich techniku a – zbraně.

Dostal jsem se až do míst, kde se nacházelo velitelství této pevnosti. A přitom jsem přišel na zajímavou skutečnost. Yllinci ze Staré pevnosti se vůbec aktivně nezúčastnili války, která jejich svět zničila. Na Yllině proti sobě tehdy stály dvě nesmiřitelné země. Jejich armády byly vyzbrojeny zbraněmi strašlivé ničivé síly, ale Stará pevnost, nazývaná svými obyvateli Chír Ekš, patřila velmoci, která se do poslední chvíle snažila znepřátelené národy smířit, pokoušela se zprostředkovat mírová jednání a všemožně se snažila zabránit katastrofě.

Bohužel – marně. Válka vypukla navzdory jejich mírovým snahám. Válčící strany se navzájem zničily tak důkladně, že z jejich světa nezůstal kámen na kameni. Létající bomby zohavily svět Yllinců k nepoznání, na většině planety dokonale vyhubily všechen život – podobně jako nedávno na nešťastné Rhyinkáa.

Zachovalo se jen jediné sídlo – Stará pevnost. Ačkoliv tu žili lidé, kteří s touhle válkou nechtěli mít nic společného, byly i proti ní vyslány ničivé střely. Nad Starou pevností se ale rozprostíralo obranné silové pole, na němž všechny neškodně vybuchly, ale pevnost nerozmetaly, jako ostatní stavby po celém světě.

Stalo se něco neuvěřitelného. Obyvatelé Staré pevnosti přežili atomovou válku! A nejen oni, i rostliny a zvířata, nacházející se pod příkrovem neznámého ochranného pole, schopného zadržet i děsivé atomové údery. Přežili – ale sami.

Dlouho jsem hledal, kde je toto pole umístěno a našel jsem jak jeho ovládání, tak emitory. Byly dokonce zapnuté, ale protože nedostávaly dostatečné množství energie, byla kolem Staré pevnosti rozprostřená místo všeodrážející kopule jen oblast nepatrně vibrujícího prostředí, příliš řídkého, než aby cokoliv zadrželo. Ještěrkám ani lidem nevadilo, zato rostliny to zabíjelo. To byla příčina podivné pouště ve tvaru téměř přesného mezikruží kolem Staré pevnosti! Vypnul jsem emitory – a do měsíce prales pokryl bývalou poušť, kde jsme přistáli při naší první návštěvě na Yllině.

Proč jsme ale objevili ve Staré pevnosti jen mrtvé? To byla v této chvíli záhada, na kterou jsem nedokázal dát odpověď. Bylo to záření, které přece proniklo polem a všechny vyhubilo? Nevěděl jsem to dlouho. Později se potvrdilo mé podezření, že s tím polem nebude něco v pořádku, ale to už jsem znal dost, abych se vyvaroval chyby Yllinců – chyby, která je zabila... Nebýt toho, možná by se jim podařilo znovu osídlit svět a obnovit na něm civilizaci. To se jim nepodařilo a Yllina proto zůstala zmutovaným ještěrkám a obřím pavoukům.

Jedno jsem věděl jistě už od začátku. Obyvatelé Staré pevnosti žili ještě několik let po katastrofě, zatímco oblasti mimo jejich obrannou kopuli byly jedinou spálenou radioaktivní pouští. Slunce jim nadlouho zmizelo za neprůhlednými mraky prachu zvednutého do stratosféry, celá Yllina se ochladila tak, že i kolem Staré pevnosti napadl sníh, ačkoliv se nacházela na okraji pásma tropů. Potom všichni najednou – zemřeli.

Tušil jsem, že tentokrát to zářením nebylo. Záření by sice mohlo zabíjet i po delší době, ale zabíjelo by postupně, nejprve slabší, pak teprve silnější jedince. Rozhodně by všichni lidé nezemřeli naráz, kdy mnozí ani nevstali od své práce. Byla to záhada, která teprve čekala na vyřešení. Zatímco průběh války jsem znal skoro najisto, neboť jsem našel na velitelství pevnosti služební deníky, kde bylo všechno se strohou důkladností

zapsáno, nemohl jsem očekávat, že bych získal podobný zápis o příčině této poslední tragedie a definitivní zkázy Staré pevnosti jménem Chír Ekš. Nebyl tu nikdo, kdo by ještě potom něco zapsal...

*****

(Na tomto místě musím trochu vybočit z děje. To všechno mi došlo až později. Yllinci se z praktických důvodů rozhodli ponechat pole zapnuté natrvalo nejen v kritické chvíli, kdy se blížily smrtonosné doutníky atomových raket. Všude kolem byl nukleární mráz a blána pole působila jako dokonalá izolace. Pod kupolí bylo proto snazší udržet snesitelné teplo. Vzdali se tím zdánlivě jen slabého šera, neboť jejich slunce dávalo pro husté mraky málo tepla i světla. Bohužel, zvolili tím i svou smrt. Pod nepropustnou klenbou došlo ke kladné teplotní zpětné vazbě, která je naráz zahubila. Pro mě to mělo být další překvapení – teprve potom jsem přišel na ***efekt kumulace****. Připomenu, že stejný efekt později usmrtil nejnebezpečnější obludu ve vesmíru, inteligentní všežravou planetu* ***Itči-Ara*** *– o které tenkrát nikdo neměl ani tušení. Ale to už je jiný příběh... sem nepatří a uvádím to opravdu jen pro úplnost.)*

*****

Novorozeně

Miminko o sobě začínalo dávat vědět.

Yl-la zatím snášela všechny drobné nepříjemnosti dobře a i když se těšila, pořád mohla Pavlovi aspoň trochu pomáhat v jeho výzkumech.

Odstěhovali se na Yllinu, aby tu měli klid a já jsem teď za ní pravidelně létala. Jednak z dávného přátelství, ale také proto, že mi ze všech lékařů nejvíce důvěřovala. Pavel prý na tomto světě objevil něco tak zajímavého, že se více věnoval výzkumům, než své ženě Yl-le a ta si na to samozřejmě jednou postěžovala.

»No – mohl by se ti trochu víc věnovat,« souhlasila jsem s ní, »ale ti chlapi ze Země jsou už takoví. Když mají nějakou zajímavou práci, jde všechno stranou. Jenže – to na druhé straně znamená, že něco dokáží. Vyber si tedy, zda chceš, aby tě ten tvůj obletoval, nebo aby se více věnoval svým výzkumům. Můžeš si považovat už to, že zůstal s tebou a neodletěl na průzkum s Galaxií. Všichni se tomu divili.«

»Zas tak moc mi to nevadí,« připustila. »Já jsem docela ráda, že ho to baví.«

»Na co vlastně přišel?« zajímala jsem se.

Když mi řekla, že Pavel se svým počítacím strojem rozluštil řeč Starých Yllinců, trochu jsem si hvízdla.

»To nevypadá, že by se tu nudil,« řekla jsem. »Děvče zlaté, vy dva jste slavní jak se patří už teď, ale až se rozkřikne, co tady ten tvůj dělá, máte po klidu. Rozluštění řeči a písma dávno vymřelé civilizace bude pořádná senzace pro novináře, to mi věř. Zvlášť když zjistil, co se tu všechno odehrálo!«

»Udělej mi něco kvůli, Zirranei,« poprosila mě hned úpěnlivě. »Neříkej nikomu, co jsem ti teď prozradila.«

»Dobrá, pro tebe udělám všechno,« slíbila jsem jí. »Ale teď mi raději povídej, co dělá Gurroa?«

»Zlobí,« řekla s ohromným úsměvem. »Vrtí se, ani spát kvůli němu nemohu.«

»To je v pořádku,« také jsem se usmívala. »Horší by bylo, kdyby se ani nehnul. Takhle aspoň víš, že se má k světu.«

Ale pak jsem si ji přece raději ***prohlédla*** agisarem.

»Víš,« začala Yl-la, »já jsem si najednou všimla, že mi to tvoje zvířátko už ani není tak protivné jako zpočátku. Rozhodně nemám příjemné pocity, když si bere svých pár kapek krve, ale já si snad nakonec zvyknu!«

»Však už je načase,« nemohla jsem si odpustit. »Miliardy lidí si už zvykly.«

Miliardy lidí, včetně bardžanských lékařů, tenkrát ani nenapadlo, že by se s tím vůbec dalo něco dělat.

»Ale musím se tě ještě na něco zeptat,« řekla, když jsem skončila vyšetřování.

»Nejdříve tě potěším, zdá se mi, že je všechno v nejlepším pořádku,« usmála jsem se na ni. »A teď se ptej, na co chceš.«

»Může už teď Gurroa – vidět?« zeptala se.

»Jak jsi na to přišla?« podívala jsem se na ni udiveně.

»Já jen, jestli už má oči a může jimi koukat,« upřesnila svůj dotaz.

»No – oči jistě má a něco by vidět mohl, ale nemá co,« odpověděla jsem pomalu.

»Včera Pavel chtěl, abych našemu Gurroovi posvítila,« řekla potichu Yl-la.

»Neblázni – posvítila? Jak to myslel?«

»Jednoduše. Chtěl, abych vzala elektrickou svítilnu, rozsvítila ji a přiložila si ji zvenku k bříšku, víš?«

»Jak na tohle přišel?« rozesmála jsem se.

»Jenže on pak... on mi pak tvrdil, že Gurroa už vidí,« pokračovala trochu tišším hlasem. »Říkal doslova, že ***je nesmírně zajímavé, když mě tak vidí... zevnitř...*** Poslyš, může světlo ze svítilny prosvítit až dovnitř?«

»Já ho snad přetrhnu!« zamračila jsem se naoko. »Jako hada! To se dělá, takhle rozrušovat matku? A ke všemu si to všechno vymyslel, rošťák jeden, rozumíš?«

»Mě to ani nerozrušilo – a když, tak příjemně, než aby mi to vadilo,« řekla. »Byla jsem ráda, že má o naše miminko zájem, i když tak nějak... čistě vědecky...«

»Já to vidím jinak,« řekla jsem rezolutně. »Zájem se dá projevovat lépe!«

»Jen ho nech,« zastala se ho. »Ono je to takové... takové pohádkové, rozumíš?«

»To nevadí, já si to s ním vyříkám,« zlobila jsem se.

»Dobrá, povídej,« řekl na to Pavel. Vstoupil do pokoje bez zaťukání a zřejmě tu byl už dlouho a poslouchal nás. »Co bys nám o tom mohla povědět? Umíš si to vysvětlit?«

»Já mám povídat?« opáčila jsem dotčeně. »Ty povídej! Co tě to napadlo, nasadit své ženě do hlavy brouky, zrovna když je toho nejméně zapotřebí?«

Mračila jsem se na něho jako kakabus. Nevadilo mi, že přišel, ale poslouchat nás snad nemusel.

»Brouka nemá v hlavě Yl-la, ale já,« řekl.

»To vidím,« řekla jsem jedovatě. K pozemšťanům jsem se občas chovala jako barbarka pozemšťanka – kdoví, po kom jsem to zdědila, táta přece takový nebyl.

»Ty taky vidíš všechno...« povzdychl si Pavel. »Jenže jak mi vysvětlíš, že mám – v poslední době skoro denně – divné pocity. Jako kdybych byl miminem a ležel skrčený uvnitř své matky. Dokonce pozoruji houpání, když Yl-la někam jde a zřetelně slyším i tlukot jejího srdce.«

»Ty to se svou ženou nějak prožíváš!« zasmála jsem se. »Ale na tom by nebylo nic špatného. To se stává.«

»Jenomže tím to nekončí. Občas zřetelně slyším, o čem si Yl-la povídá s jinými lidmi. Právě teď jsem v této místnosti vůbec nebyl a přece jsem vás dvě poslouchal. Slyším, co slyší náš Gurroa. Je to sice tlumené, to dítě přece plave ve vodě, ale je to docela srozumitelné. Co ty na to?«

»To už je na mně moc,« vyhrkla jsem. »Máš určitě nespoutanou fantazii, ale tohle je příliš neuvěřitelné. Vrať se raději zpátky do reality!«

»Dobře, tak vám něco ukážu,« řekl tajemně. »Yl-lo, prosím tě, lehni si na chvilku a ukaž Zirranei bříško! Před ní se stydět nemusíš, vždyť je to doktorka.«

Yl-la sice trochu zrudla, ale neřekla ani slovo. Bříško už měla velké, ale to jsem věděla i od agisaru, na to jsem ani nepotřebovala, aby se přede mnou svlékala. Já bych ji tak netrápila, věděla jsem, jak jsou Aiguřané – a zejména Aiguřanky – stydliví a nemají rádi, když je někdo cizí uvidí ***bez dostatečného oblečení***. Pavel ale na svém přání trval a Yl-la mu je splnila, ačkoliv jí bylo jistě nepříjemné. Lehla si naznak na pohovku a rozepnula si mateřskou kombinézu.

»Tak se obě dívejte! Jedna – dvě – tři!« řekl Pavel.

V té chvíli jsem vytřeštila oči a zalapala po dechu. Jak Pavel počítal, objevily se na bříšku Yl-ly tři vlnky. Bylo mi to jasné, děťátko kopalo, na tom by nebylo nic divného. Překvapilo mě, že to bylo tak přesně do taktu.

»Ukaž to ještě!« vydechla jsem.

»Razdvatři – čtyři – pět!« počítal Pavel.

Tři rychlé a dvě pomalé vlnky – a zase přesně podle počítání!

»To není možné!« naznačila jsem, že nevěřím ani vlastním očím.

»Jak to děláš?« vyjekla Yl-la a nadzvedla se. Také pro ni to bylo něco nového!

»Promiň, lásko moje,« sedl si k ní a vzal její hlavu do svých dlaní. »Snad jsem to tolik nepřehnal.«

»Ale to ne ty, to byl přece Gurroa!« vydechla Yl-la.

»Budeš se na nás muset podívat ještě jednou, Zirranei,« řekl pomalu Pavel. »Ale teď bych chtěl vědět ještě něco. Ty jsi přece vystudovala na Bardžá. Co ses tam přitom dozvěděla – například o telepatii?«

»Ty myslíš, že by v tom mohla být?« zeptala jsem se ho nerozhodně.

»Bylo by to nejjednodušší a přitom přijatelné vysvětlení,« pokrčil rameny.

Přímo zoufale jsem si vzpomínala na podrobnosti ze svého studia. Ano, přednášeli nám to, ale... moc toho nebylo. Telepatie byl jen okrajový jev bez praktického významu. Nebýt toho, že tuto možnost využívaly agisary, nikdo by se tomu nevěnoval.

»Za celou existenci civilizace Bardžá, a to je už pár desítek tisíc let, zaznamenali několik případů, které by se daly vysvětlit tímto způsobem,« řekla jsem pomalu.

»Vysvětlily se tím?« dotíral na mě.

»Až dosud se to vždycky dalo vysvětlit přirozeněji, ale u vás dvou rozhodně nepředpokládám, že byste mě chtěli podvádět... Účastní se na tom elektromagnetické vlny produkované mozkem – ale musí být mimořádná citlivost či rezonance také na straně příjemce. Dá se to těžko dokazovat, vjemy toho druhu jsou nejasné a týkají se spíš podvědomí než vědomé složky. V principu to možné je, agisary tak od nás lidí některé podněty přejímají – ale lidé sami, co já vím, nic takového nevyužívají.«

»Dejme tomu,« pokračoval Pavel. »Elektromagnetické vlny můžeme vynechat. Šíří se jen rychlostí světla a dají se snadno odstínit. Do hloubky této pevnosti zvenčí zaručeně nic nepronikne. Přitom ta telepatie funguje stále stejně, nejen v mé přítomnosti, ale i když jsem daleko od Yl-ly.«

»Jak daleko?« chtěla jsem hned vědět. »I za zdí?«

»Pozoroval jsem to, i když jsem byl zhruba jeden a půl tisíce světelných let odtud, na Zemi. Pro radiové vlny je to nepřekonatelná překážka. Přitom jsem jasně slyšel, o čem si Yl-la povídala se svým otcem. Stačí to?«

»To přece není možné!« vydechla jsem.

»Proboha neříkej, že to není možné!« řekl Pavel naléhavě. »Raději přemýšlej, o co jde! Ber to jako fakt – rád bych věděl, čím to je a co to bude znamenat, rozumíš?«

»Dej mi kapku své krve!« rozhodla jsem se.

Vyhrnul si rukáv a nastavil ruku. Nechala jsem agisar vzít vzorek a dala si jeho chapadla na oči. Musela jsem mu naznačit, na co by se měl soustředit, co asi hledat... ale

už jsem si s ním dávno rozuměla a on uměl mé myšlenky číst, jako kdybychom se spolu domlouvali slovy.

Pak se agisar zamyslel a přestal mi ukazovat. Oči mi neuvolnil, jeho chapadla byla pořád přisáta. Seděla jsem tak několik dlouhých minut ve tmě, slepá k okolí; jen zvuky jsem vnímala a mohla jsem i mluvit.

»To jsem ještě nezažila,« řekla jsem skoro jako pro sebe, když už to trvalo příliš dlouho. »Ono v tom snad přece jen něco bude...«

»Co je, Zirranei?« slyšela jsem úzkostný hlas Yl-ly.

»Nevím,« odpověděla jsem konejšivě a pokusila se o úsměv, abych ubrala na její úzkosti. A pak jsem spatřila vodopády různobarevných jiskřiček. Agisar mi sděloval, na co přišel.

»Co je, Zirranei?« ptala se Yl-la naléhavě.

Mlčela jsem. Agisarova psychorezonance je nesrozumitelná, dokud není celá komunikace u konce. Pak se naráz objeví všechno, podobně jako vystoupí fotografický obraz ve vývojce. Konečně se mi vyjasnilo.

»Je to moc zajímavé,« řekla jsem, když jsem si sundávala chapadla s očí. Pořádně jsem se přitom na Pavla zadívala.

»Tak povídej!« vybídl mě i on trochu nedočkavě.

»Našli jsme s agisarem ve tvé hlavě něco, co tam původně nebylo,« musela jsem nějak srozumitelně vyjádřit, co jsem se právě dozvěděla. »Je to jen podivný shluk nervů kousek pod hypofýzou, spojený široce rozhozenými nervovými vlákny s okolím, nejvíc s oběma mozkovými polokoulemi, přesněji s jejími hlavními uzly. Podobá se to pavouku z nervů, propojený se zbytkem mozku. O jeho funkci teď agisar ještě přemýšlí.«

»Jak se to tam mohlo dostat?« vyjel na mě Pavel.

»To – nevím,« musela jsem přiznat.

»A co to podle tebe je?« naléhal.

»Nevím – já si zatím vůbec nedovedu představit, nač ten orgán je. Nádor to není, ani nic zhoubného. Má to přesný řád a je vidět, že to bude mít nějaký smysl. Má to asi něco společného s elektřinou, připomíná to elektrické orgány některých živočichů, jako elektrický úhoř, rozumíš? U lidí se ale nic takového nevyskytuje. To je mi záhada!«

»Z čeho to tam ale mohlo vzniknout?« zajímal se Pavel. »Orgány snad vznikají postupnou přeměnou z jiných, ne?«

»Já nevím,« přiznala jsem, teď už nešťastně. »Tohle se nevytvořilo přeměnou z jiného orgánu, kolem dokola máš zaručeně všechno v pořádku. Tohle je tam – navíc.«

»To přece nebývá zvykem,« prohlásil.

»To vím také a tím víc mě to mate,« přisvědčila jsem.

Agisar se zavrtěl, chtěl mi něco sdělit. Omluvila jsem se a opět si přiložila jeho chapadla na oči. Tentokrát byl vodopád jisker kratší.

»Už to vím,« vydechla jsem, když jsem si sundala chapadla socí.

»Povídej!« pobídli mě oba současně.

»Je to celé umělé,« řekla jsem rychle. »Celý ten orgán je uměle vytvořený.«

»Nepamatuji se, že by mi někdo něco montoval do hlavy,« zamračil se Pavel.

»To ani není třeba,« řekla jsem rychle. »I kdybych ti to vyoperovala – což by byla operace tak jemná, že by byla na samé hranici možností našich operačních červů – brzy by ti to tam narostlo zase.«

»Jak to, prosím tě?« nechápal Pavel.

»Máš to zakódované v dědičnosti,« řekla jsem. »Je to ukryté v jednom novém super-dominantním genu. Přesněji – v jednom z několika nově vložených genů. Ačkoliv pořád ještě nevím, co to má za funkci, vím teď aspoň, koho se můžeme jít zeptat.«

»Doktora Briryana!« řekli současně Yl-la s Pavlem.

*****

Pavel nechal výzkumů Staré pevnosti a odletěl domů na Zem hledat doktora Briryana. Vrátil se za osm dní – bezvýsledně. Doktora Briryana nikdo neznal.

Vypravil se i za svým nejlepším pozemským přítelem Vojtou Karasem, tátou naší ***dvorní lékařky*** Zirranei. Chtěl po něm pomoc. Potřeboval se setkat se Strážci, aby mu pomohli doktora Briryana vypátrat. Byl velice překvapený, když se při této příležitosti dozvěděl, že Vojta Karas je sám Strážcem – ale nepomohl mu ani on.

Po doktoru Briryanovi se nejen slehla zem, ale vybledly i spirály času.

»Kdybys přišel o trochu dřív...« lamentoval Vojta. »Dovezl bych pro tebe svůj přístroj i na Yllinu, jen abych mohl toho doktora zachytit. Ale osm let je maximum, víc časoprojektory nedokáží zobrazit. Přišel jsi pozdě, teď už neuvidíme vůbec nic.«

Ani hlavní evidence obyvatel Země doktora Briryana nenašla. Počítače objevily spoustu lidí toho jména, ale nikdo z nich nebyl ten pravý. Žádný totiž podle záznamů nestudoval na Bardžá.

Pavel se zastavil v univerzitách na Bardžá, kde studovali lidé ze Země. Tam mu jen potvrdili, že se jméno Briryan v záznamech – nevyskytovalo vůbec. Nikdo toho jména agisar nezískal. Doktor při jednáních s Pavlem a se mnou vystupoval očividně pod falešným jménem. Ale proč? Vždyť chtěl náš souhlas, aby mohl náš případ publikovat, sliboval si od toho velkou reklamu!

Zirranei se zakousla do genetiky Pavla znovu, tentokrát od začátku a důkladněji. Přizvala si na ten problém i své dvě sestry a matku, všechny biologžky. Přišly na Yllinu plné nadšení, ale za čtrnáct dní všechny vypadaly zkroušeně jako žáček první třídy, přistižený při opisování.

»Mohu jen opakovat, Briryan je génius,« řekla Zirranei místo dalšího vysvětlování. »Byly jsme na to čtyři, ale víme jen o málo více než na začátku. Zjistily jsme, že ten nervový pavouk je aktivní trvale, ne jen nárazově. Potvrdilo se, že produkuje nějakou elektřinu, ovšem navenek je neutrální, že se to nedá zjistit – to je divné, nějak to nedává smysl. A to pořád ještě nevíme, co dělá! Přitom je v genetice moc důkladně zafixován. Vychází nám, že kdybychom se ho pokusili odbourat, mohli bychom Pavla i zabít.«

»Ale co Gurroa?« vyjekla jsem.

»U toho to bude naprosto stejné,« řekla Zirranei.

»Je to super-dominantní gen, určitě má toho pavouka také,« přidala se Zoidée.

»Už jsi to někde publikovala?« zeptal se Pavel.

»Zatím ne,« řekla Zirranei. »Publikují se obvykle vyřešené případy, nebo naopak takové, k jejichž vyřešení se zvou na pomoc všichni ostatní, kdežto tohle...«

»Mohl bych tě tedy o něco požádat?« řekl Pavel. »Prosím tě, nepublikuj to vůbec.«

»Máš k tomu nějaký důvod?« podívala se na něho udiveně.

»Mám – jeden,« řekl Pavel. »Náš případ už je mezi lékaři známý, všechno utajit nepůjde. Ale kdybyste teď publikovali o těch pavoucích, doktor Briryan si to vskrytu přečte a bude si mnout ruce, jak mu to vyšlo. Ale když toho pavouka zatajíte, možná ho tím vyprovokujeme, aby se přihlásil.«

»Ty si myslíš, že nás odněkud zpovzdálí sleduje?«

»Proč by dělal tak obtížnou práci?« řekl Pavel. »Musí to mít nějaký význam! Ať mi nikdo netvrdí, že mám v hlavě nějaký orgán, který je aktivní, ale přitom nic nedělá.«

»A co si o tom myslíš ty?« vyjela jsem na Zirranei.

»To je těžké,« pokrčila rameny. »Když to nepublikujeme, nikdo nám nepomůže. A já – já si proti tomu Briryanovi, nebo jak se ve skutečnosti jmenuje, připadám takhle maličká. To říkám s plnou váhou faktu, že mě dnes uznávají na více planetách, než jen na Bardžá! Najdete-li v celém známém vesmíru kromě Briryana dalšího lékaře, který by tomu tak rozuměl, pokloním se mu až k zemi.«

»Ale co budeme dělat?« řekla jsem nešťastně.

»Obávám se, že nic,« pokrčil rameny Pavel. »Mrzí mě, že jsem si to od začátku nenechal pro sebe a že jsem tím Yl-lu vystrašil, ale vystrašený jsem byl také a chtěl jsem o té věci vědět víc. Teď se zdá, že s tím stejně nic neuděláme. Nebezpečné to snad není, nebo ano?«

Zirranei nás ujistila, že můžeme být bez obav.

»Podívejte se, děvčata,« uzavřel to Pavel. »Já se teď někam uklidím, abych vám co nejméně překážel. Vy se soustřeďte na to, aby se Gurroa narodil v pořádku. Zirranei tvrdí, že to má být příští týden. A pak uvidíme.«

»Já se ale bojím,« otřásla jsem se hrůzou.

»Proč?« ujala se mě Zirranei. »Vždyť tobě se přece vůbec nic stát nemůže?«

»Moje máma zemřela, když jsem se narodila,« připomněla jsem jí.

»Jenže tenkrát na Aiguře nebyl nikdo s agisarem,« řekla Zirranei. »A kromě toho – ty to budeš mít mnohem lehčí než ona, máš přece naši genetickou úpravu. Narození dítěte bude pro tebe – hotová zábava!«

»Vždyť ani nevíte, co vlastně v sobě mám! Já se toho bojím! Co když to je přece jen nějaká – zrůda?«

»To mohu naprosto jasně vyloučit,« trvala na svém Zirranei.

Nakonec mě těšili oba. Pak jsme popadli nejdůležitější zavazadla a odletěli domů do Mofidie. Na Yllině bylo krásně, ale já jsem chtěla, aby se dítě narodilo v rodinném domě Ligaidů – když už to nemohlo být jak se sluší a patří u Pavlových rodičů.

*****

Táta mě přivítal s nadšením, jako když jsem se mu vrátila z bloudění vesmírem. Pochopitelně se staral jak mohl, ani do továrny týden nechodil. Ale přichystáno bylo všechno naprosto perfektně. Kromě Zirranei byla u nás i její matka, neustále usměvavá Zoidée Karasová. Už dlouho předem se hlásila, že musí být při tom, až se naše maličké narodí. Gurroa měl být prvním dítětem nového uměle vytvořeného typu, tak jako byly děti paní Zoidée první děti, ve kterých se spojily typy Země a Bardžá. Pochopitelně se našlo dost dalších, kdo se o nás zajímal, ale do domu se nikdo cizí neodvážil. Pavel ani táta ke mně nikoho nepustili a novinářská legitimace v nich vyvolávala amok.

A pak se mi najednou před večerem udělalo nevolno a úplně mě zkroutila křeč v břiše, až jsem vykřikla.

»A je to tady!« usmála se na mě klidně Zirranei. »Miminko se rodí!«

V posledních dnech se ode mě skoro nehnula. Její klid působil i na mě, takže jsem se na ni dokonce usmála. Obě doktorky mě uložily na lůžko a na bříško mi položily své agisary, ale zakryly mi oči, protože věděly, jak se agisarů štítím.

A najednou – jenom jsem pocítila takový tlak a uvolnění. Proti té první křeči to skoro nic nebylo. A v té chvíli se ozval křik dítěte. Zakřičelo – a zmlklo.

Málem bych neuvěřila, že to je můj Gurroa! Na Aiguře se celé generace matek obávaly porodů jako něčeho strašného – a přitom je to snadné! Vlastně ne – uvědomila jsem si, za to mohou ty ohyzdné agisary. Bez jejich pomoci bych trpěla jako zvíře a kdoví, třeba bych skončila jako máma, která během mého porodu zemřela. Škoda, že už tenkrát na Aiguře nebyli Bardžané!

Zirranei hned miminko pečlivě umyla v teplé vodě, podala mi je a já si je poprvé přitiskla k srdci. Bylo strašně malinké a červené, mělo krásný malinký placatý aigurský nosánek, špičatá ouška – ale pozemská očička s bílými okraji po Pavlovi! Podívala jsem se mu na prstíčky. Nemělo ruce pozemské, ale aigurské, bez nehtů. Ani na nožičkách nebyly znát jednotlivé prsty, jako je mají lidé Země. Můj dávný sen, že naše dítě bude mít ***drápky,*** se nesplnil, aspoň ne tak přesně, nicméně jsem byla štěstím bez sebe. Dítě mělo pozemské oči, které se teď na mě dívaly, jako by se mě ani nemohly vynadívat!

»Gratuluji, matko,« uslyšela jsem jako zdálky hlas paní Zoidée. »Máš krásné a naprosto zdravé dítě!«

Stihla ho mezitím otestovat svým agisarem. Bylo to pro mě tak důležité, že bych málem přeslechla, že mě nazývá ***matkou,*** ačkoliv jsem se na to označení třásla tolik let!

»Zirranei, zavolej Pavla!« hlesla jsem jenom.

Ten právě v té chvíli zaklepal na dveře a vstoupil.

»To je krásné, že jdeš,« řekla jsem a ukazovala mu naše novorozené miminko. »Právě se nám narodil, víš?«

»Já to vím moc dobře,« řekl Pavel. Oddechoval přitom jako po dlouhé námaze.

»Nějak tě to sebralo, novopečený tatínku!« usmála se na něho vlídně paní Zoidée.

»Někteří otcové to prožívají více, než matky samy,« rýpla si do něho i Zirranei.

Vzápětí jí – a vlastně nám všem – úsměv dokonale zamrzl na rtech.

»Už jsem myslel, že se udusím, ale naštěstí to šlo docela rychle,« ozval se hlásek, který jsme ještě neslyšeli. »Je to ale nádherný pocit, když se poprvé nadechnete!«

Se mnou se zatočil svět, jakmile jsem pochopila, kdo tato slova řekl.

Novorozeně Gurroa!

»Ježiši Kriste!« vyjekla Zirranei. »To dítě – mluví!«

»To přece není možné!« vytřeštila oči i paní Zoidée. Obě dvě málem padly do mdlob, mě to naopak uklidnilo. Nebyla to jenom halucinace! Nebo aspoň ne jen moje.

»Nějak vás to sebralo, doktorky!« usmál se Pavel, jakoby se ani nechumelilo. Ten jediný zůstal klidný. Pak se obrátil ke mně. »Ukaž mi ho, Yl-lo! Půjč mi ho, já mu neublížím. Ten je ale malinký! Máte pro něho nějaké oblečení? Je mi... je mu zima...«

»Pavle! Náš Gurroa – mluví!« zašeptala jsem zoufale.

Nevnímal mě. Držel miminko v náručí, díval se na ně jako u vytržení. Miminko náhle pohnulo nosánkem.

»Aha – takhle vy to děláte!« řekl nadšeně Pavel.

Objala mě znovu závrať. To přece byla perfektní, klasická ***nosní mimika*** **–** údiv, pak odpor, nedůvěra, která rychle přešla v obecný úsměv. Věděla jsem, že se aigurské děti od svých matek učí ***nosní mimiku*** skoro stejně dlouho jako řeč. Pavel mohl dítě telepaticky dávno před narozením naučit mluvit, ale nemohl je učit nosní mimiku, kterou sám neovládal! Miminko ale do všech stran kroutilo nosánkem a rychle střídalo všechny mimické výrazy. Provinilé pokrčení nosu, odpor nad zkaženým jídlem, prohnutí nosu do misky, když člověk čichá něco příjemného. Pak roztáhlo pusinku jako Pavel když se usmívá a začalo na něho pozemsky mrkat. Na závěr zvedlo obě ručičky a tlesklo jimi.

»A hleďme, dostaneme košilku!« prohlásil najednou Pavel. Jenže – v ložnici žádné zrcadlo nebylo a Pavel by musel vidět dozadu, kam se díval malý Gurroa! Jen on mohl vidět, co paní Zoidée nese!

Ta převzala od šťastného otce dítě a položila je na stůl, kde už bylo vše připravené. Začala je oblékat – ale dobře jsem viděla, jak se jí třesou ruce.

To dítě už samo strkalo ručičky do rukávů! Ono by se snad samo oblékalo!

»Bude to moc chytré dítě, víš?« usmíval se Pavel. Konečně se také obrátil ke mně! Vzal mě za ruku a hladil mě po hlavě tak, že mi najednou bylo úplně dobře.

»Budeme z něj mít radost,« řekla jsem.

»Určitě, mami,« zabroukal Gurroa – a podíval se na mě tak ***vědoucíma očima,*** až mě polilo horko. To dítě si uvědomovalo všechno – nejspíš i okamžik svého narození!

»Pavouci!« zaúpěla Zirranei, které všechno došlo.

»Máš pravdu,« přisvědčil Pavel. »Jinak se to vysvětlit nedá. Je v tom telepatie – a musím ti říci, je naprosto dokonalá. Je to úžasné, ani se to vypovědět nedá.«

»To znamená, že se s ním můžeš domluvit?« zeptala jsem se, spíš vykřikla.

»Ano,« přikývl. Vstal, přistoupil ke stolu a natáhl ruce k ležícímu dítěti.

Dítě natáhlo ručičky k němu.

»A nejen domluvit,« pokračoval Pavel. »My dva si spolu už dlouho vyměňujeme pocity. Vidím, co vidí on, slyším co slyší on, teď dokonce vnímám, jak mu začíná být tepleji... Jako kdybych byl on sám. Podívej se, podám mu palce a jak se jich chytí! Tak co, mrně malé, posadíme se? Vidíte? Drží se mě jako klíště – a sedíme!«

»Proboha – přece nechceš, aby novorozeně chodilo!« skoro vykřikla paní Zoidée.

Dítě sedělo na stole, rozhlíželo se kolem a jednou ručkou se drželo Pavlova palce.

»To ne, cítím, že je slaboučký, ale zkusíme to hned jak to půjde. Možná už zítra!«

Opatrně dítě položil na měkounkou deku. To najednou trhlo tělíčkem a dříve než jsem se stačila vylekat, samo se otočilo na bříško. Přitom zvedlo hlavičku a začalo se rozhlížet po místnosti. Pavel neučinil sebemenší pohyb, aby je zachytil. Jakoby už dopředu věděl, že se stolu nespadne.

»To není možné!« vybuchla najednou paní Zoidée. Vypadala nepřirozeně vážně a tvářila se, jako by před ní neleželo miminko, ale strašidlo.

»Není přece myslitelné, aby novorozeně sedělo! Ani s cizí pomocí to nemůže dokázat! Dítě pět minut po narození – a ono se samo otočilo! Vidíte, jak vzpřímeně drží

hlavičku? To je proti přírodě! Mluvení, to by mohl být trik, ale aby se dítě po narození takhle samo pohybovalo, to není možné!«

»Takže – Gurroa není normální dítě?« vykřikla jsem nešťastně.

»Ale ovšemže je,« řekl Pavel klidně. »Nenech se strašit, je docela normální, vždyť vidíš, nic mu nechybí. Ale přitom – no, je trochu jiné než ostatní mimina. V tom, že my dva si spolu rozumíme, viď?«

Zamrkal na dítě. To právě tak zamrkalo na něho. Pak na mě udělalo nesmírně provinilý nosánek.

»To je hrozné!« zašeptala jsem.

»Na to si brzy zvykneš, mami,« řeklo novorozeně. »Já budu strašně moc hodné dítě...«

*****

Konec 1. části

2. část: Agríši

Rok 034

Rok 034 Čtvrté galaktické éry nezačal nejlépe.

Ve dvou různých světech Galaktického společenství, nezávisle, ale skoro současně, vypukla dvě katastrofální zemětřesení.

V Japonsku na planetě Zemi obrátilo v trosky město Kjótó. Vznikla tam poměrně značná materiální škoda, ale ke ztrátám na lidských životech naštěstí nedošlo. Japonci prokázali, že jsou na podobné katastrofy připraveni. Experti ale po skončení záchranných prací odhadli, že bude muset být znovu postavena větší část města.

Ta událost se Galaktického společenství dotkla, neboť byla spojena se zničením dvou mamutích továren na elektronické přístroje a pochopitelně následným zdražením ve všech světech, závislých na dovozu japonské elektroniky. Při příslovečné rychlosti Japonců se ale dalo očekávat, že továrny brzy začnou vyrábět a výpadek v jejich produkci Společenství příliš nepocítí.

Zemětřesení poblíž města Airkirkei na planetě Sirmii mělo nesrovnatelně těžší následky. Nebylo ničivější, materiální škody byly sice také značné, ale v tomto případě byly škody na majetku převýšeny vážnějšími ztrátami na životech – a ty už se nedaly odbýt mávnutím ruky. Od moře se přihnala vysoká vodní vlna tsunami a smetla tisíce domků i s obyvateli.

Na trosečníky se pak ve vodě vrhly dravé vodní pahvězdice.

Stahovaly je s plovoucích trosek po tisícovkách pod hladinu, žahavými rameny je ochromovaly a zaživa požíraly. Došlo k mnoha tragédiím. Zemětřesení také propuklo nenadále a byla při něm zničena většina letadel, jen málo lidí se zachránilo vzduchem. Byla překročena odolnost konstrukcí nejbližších stanic vjosuzgu, což zase znemožnilo okamžitý přísun záchrany mimoprostorem. Přivolané čety se dostavily tak rychle, jak to bylo možné, zachránily statisíce trosečníků, ale než na místo neštěstí z nejbližší pevniny doletěly, bylo už pro mnoho nešťastníků pozdě.

Bilance byla smutná. Při sčítání obyvatel, uspořádaném deset dní po katastrofě, chybělo proti údajům databází dvanáct tisíc lidí. Na planetě Sirmii byl vyhlášen smutek a všechny ostatní světy se k němu připojily. Materiální škody byly pochopitelně brzy nahrazeny, ale nikdo už nedokázal vrátit neúplným rodinám jejich ztracené členy...

Výbuch dvojsopky Romeya na planetě Sinthareii v první třetině roku zasypal tři města žhavým popílkem. Sopka se ale probouzela pozvolna a z postupně se zvyšujících příznaků se naštěstí odborníkům vulkanologům podařilo hrozící výbuch předpovědět a včas většinu lidí z bezprostředně ohrožené oblasti evakuovat. I tak tam zůstalo ve svých domovech několik stovek nevěřících Tomášů a když sopka skutečně vybuchla, byla blízká tři města během několika minut zasypána více než dvoumetrovou vrstvou popela, žhavého přes devět set stupňů. Neuposlechnout varování vulkanologů a zůstat ve vyklizené oblasti znamenalo tedy jistou smrt.

V polovině roku nastaly v deltě řeky Pirugh na planetě Esteo záplavy. Zpočátku to byly každoroční záplavy, přinášející úrodné bahno na pole, místní lidé na ně byli dávno připraveni, ale v době nejvyššího stavu vody se na horním toku řeky Pirugh protrhla přehrada a ničivá vodní vlna se valila k moři. Záchranné čety, posílené střediskem Rychlé pomoci při Radě kosmonautiky, i v tomto případě byly na místě a díky nim se povodeň obešla bez obětí na životech. Tato pohroma měla tedy následky nejlehčí ze všech.

Ale jako by ani na tom nebylo dost, ke konci roku přišla zpráva z planety Keléné, nedávno připojené ke Společenství, o jakýchsi záhadných ohňových pochodních, které do základů spálily tři města, vzdálená od sebe jen asi sto kilometrů.

I v tomto případě přišly záchranné čety příliš pozdě, ve městech už nebylo koho zachraňovat. Byla srovnaná se zemí a sežehlá, nikdo tu zkázu nepřežil. Zachránci měli k dispozici svědectví lidí z nejbližších sídel a ta shodně hovořila o záhadných obrovských snopech plamenů, sahajících až vysoko nad oblaka.

Vzhledem k tomu, že šlo o záhubu tolika bytostí, nebyla katastrofa zveřejněna, ale byli pozváni Strážci z jiných světů, aby vysvětlili, oč vlastně šlo.

Přihlásily se dvě skupiny; jedna z planety Ux, druhá ze Země. Obě se navzájem znaly a přímo na místě příkladně spolupracovaly. Smontovaly své záhadné aparatury a pustily se do zjišťování.

Několik desítek minut po zahájení pátrání se však obě dvě skupiny obrátily přímo k Radě kosmonautiky s neobvyklou žádostí okamžitě svolat mimořádné zasedání Velké rady Galaktického společenství.

Svolání Rady bylo požadováno zřídka a ne v souvislosti s místními katastrofami. Ty byly v pravomocích Rady kosmonautiky a střediska Rychlé pomoci, takže se služba v Radě kosmonautiky nad tímto požadavkem udiveně pozastavila.

»Naše informace jsou velice závažného charakteru, jde možná o životy několika miliard bytostí,« prohlásil zástupce vyšetřovacích skupin. »Katastrofa Keléné se podle našeho zjištění bude brzy opakovat. Svolejte Velkou radu – žádám vás o to jménem Strážců Země i Uxu!«

Jeden příslušník Rady kosmonautiky byl původem také z planety Ux. Ten jediný se na nic nevyptával, ale chapadlem na klávesnici bleskurychle vyťukal příkaz ***Všeobecný poplach.*** Několik desítek mimoprostorových vysílaček začalo své naléhavé výzvy posílat na všechny planety Společenství.

Každý člen Velké rady musí neustále u sebe nosit speciální komunikátor, aby byl kdykoliv k zastižení, ať se nachází kdekoliv. Stisknutím potvrzovacího tlačítka si každý může přehrát zprávu z Centra – současně na panelu komunikace v Centru zhasne červené světélko a rozsvítí se zelené. Brzy byla většina panelu zbarvená zeleně, jen několik červených políček váhavě zhasínalo.

To už do Centra začaly směřovat první speciály z planet Společenství. Díky tomu se Velká rada na Bardžá sešla v neuvěřitelně krátké době. Do velikého sálu Centra se během pouhých dvou hodin dostavilo přes devět tisíc bytostí připraveno vyslechnout naléhavou zprávu Strážců.

Mimořádné zasedání zahájil úřadující předseda Galaktické rady Graur Riorau, ještěrovitý obyvatel planety Iloonik.

»O svolání Velké rady požádali Strážci, vyšetřující na planetě Keléné okolnosti nedávné záhadné ohnivé katastrofy tří měst,« oznámil rychle přítomným. »Vzhledem k průběhu katastrofy a počtům mrtvých byla záležitost označena jako neveřejná, dokud se nenajde vysvětlení.«

»Budu mluvit hned k věci, protože je velké nebezpečí z prodlení,« začal Bghlt Hoghim, zástupce Strážců, bytost podobná dvoumetrové chobotnici, žijících na planetě Ux. »Katastrofa na Keléné nebyla přírodního původu. Dali jsme si časoprojektorem promítnout nejbližší hodiny před katastrofou a po ní. Výsledek uvidíte ve zkrácené verzi. Dobře se dívejte!«

Devět tisíc bytostí si vzápětí povzdychlo úžasem. Obraz, promítaný na velikou obrazovku uprostřed sálu i na obrazovky instalované u každého sedadla, nepotřeboval komentář. Ze spirál času se vynořil obraz veliké, podlouhlé, hranaté hvězdné lodi. Vynořila se náhle z kosmu, velkou rychlostí minula planetu Keléné – a vyslala na ni tři ohnivé záblesky. Znamenaly tři zničená města, dvě stě osmnáct tisíc životů, vyhaslých během krátkého okamžiku.

Hranatá hvězdná loď pokračovala nezmenšenou rychlostí v cestě a brzy byla daleko; navíc se nacházela přímo mezi planetou Keléné a její hvězdou, takže od ní nebyla vidět.

»Úžasné!« ozývalo se v sále.

»Taková krutost!«

»To přece není možné!«

»Co je to za bytosti? Kde jsou teď?«

»Nemáme čas ukazovat vám všechno, co jsme stačili zjistit,« pokračoval Bghlt Hoghim. »Jistě jste poznali, že jsme se setkali s bytostmi, které se neštítí hromadné vraždy nic netušících obyvatel Společenství.«

»Kde jsou tyto bytosti teď?« ozvalo se ze sálu.

»Tato loď podle současné trajektorie obletí hvězdu, ale víme, že svou rychlost brzdí. Pokud nezmění režim letu, zůstane na opačné straně hvězdy, takže ji nebude z Keléné vůbec vidět,« řekl Strážce. »To bohužel neznamená, že by nebezpečí minulo. Časoprojektorem jsme si mohli prohlédnout prostor kolem této planety až po hranice našich možností, to znamená do osmi světelných let. A brzy jsme přišli na tohle...«

Další obraz zachytil skupinku jiskřících světélek. Obraz se zvětšoval a zvětšoval – až najednou všichni v sále znovu vydechli úžasem.

Každé světélko – a bylo jich několik tisíc – bylo ve skutečnosti stejnou hvězdnou lodí, jako byla ta, která zaútočila na Keléné. Každá loď byla více než kilometr dlouhá a nejméně dvě stě metrů široká i vysoká. Z každé lodi trčely na všechny strany různé nástavby, antény, polokulovité věže – a ústí zbraní, takových, jaké jejich sesterská loď použila proti Keléné. Musely to být strašlivé zbraně, každá mohla zničit celé město. Lodi letěly v odstupňovaném šiku, uspořádaném do několika kuželovitých formací.

»Všechny tyto lodi v současné době míří přímo do hvězdné soustavy planety Keléné. Podle trajektorie letu je jisté, že právě Keléné bude cílem jejich cesty. Jejich dráha i režim letu je téměř optimální a pokud tak poletí dál, budou tam za šest měsíců,« pokračoval Bghlt Hoghim. »První loď zničila naráz tři města na Keléné – a pokračovala ve svém letu, aby nebyla z planety pozorovatelná. Podle nás se jedná o předvoj velké

flotily. Možná má zjistit naši reakci a teprve až přiletí hlavní flotila, můžeme očekávat další, mnohem rozsáhlejší akce vetřelců. Úmysly těch bytostí známe. Rozhodně k nám nepřiletěly s mírovou ratolestí a nezdá se, že na nás budou brát ohled. Nevím, co teď uděláme, ale jedno vím docela určitě. Budeme-li pouze nečinně čekat, připravujeme obyvatelům Keléné osud jejich krajanů ve zničených městech.«

»Nedovedu si představit,« namítl zástupce planety Esteo, »že by jakékoliv myslící bytosti byly schopné takové krutosti!«

»Až si to budete moci představit, bude pozdě,« odvětil suše Bghlt. »Myslím, že stačí, co nám předvedly!«

»Já tomu nevěřím,« křikl druhý Esteian. »Co by to muselo být za bytosti? A vůbec – jak vlastně vypadají?«

Vzápětí Strážce promítl na všechny obrazovky obraz jedné z bytostí. Pro jeho časoprojektory bylo snadné pořídit dokonalé záběry i zevnitř kterékoliv lodi.

Bytosti se nepodobaly žádné dosud známé rase.

Dvoumetrové, tmavě žluté tělo, hustě porostlé štětinami tuhých černých chlupů, bylo složené z osmnácti článků, takže se bytosti tvarem podobaly obřím housenkám, nebo spíše stonožkám. Osm článků jejich těla mělo po jednom páru delších chlupatých článkovaných končetin, opatřených velkými klepítky. Velká žlutá hlava byla vybavena velkýma složenýma hmyzíma očima a navíc čtvrtmetrovými kusadly. Dva přední páry končetin byly silnější a delší. Těmi tyto bytosti ovládaly řízení letounků, zadávaly úlohy do počítačů a vykonávaly jimi vše, co dokáží lidé a Askarisané rukama a Uxané či Sirmiané chapadly.

Tvar těch stonožek u zástupců Galaktického společenství ani nevzbuzoval odpor. Podivných bytostí bylo ve Společenství dost a nikdo se nad nimi nepozastavoval. Odpor vzbudilo chování těchto bytostí, jejich krutost a bezohlednost.

»Strážci svůj úkol skončili,« prohlásil Bghlt. »Objasnili jsme záhadu katastrofy na Keléné, další akce už nejsou v našich silách. Nemůžeme pachatele zneškodnit, na to nemáme prostředky. Nejedná se o jednotlivce, ale o celou vraždící civilizaci. Teď je řada na vás, na Velké radě Společenství myslících bytostí, abyste jednali!«

*****

Jednomístný letoun vybavený igidhigem přiletěl nadprostorem do bezprostřední blízkosti první vražedné lodi, neustále sledované a zkoumané časoprojektory Strážců, což bylo sice zajímavé, ale neúčinné. Bohužel, do minulosti se zasahovat nedá, Strážci mohli svými přístroji jen nečinně pozorovat, co se již stalo.

Letoun se vynořil z nadprostoru zhruba světelnou sekundu od vetřelců. Pilot, dobrovolník ze Země kosmonaut Pierre Leblanche, otočil letoun směrem k neznámé lodi a začal reflektorem signalizovat jednoduchou číselnou řadu.

Jeden, dva, tři, pak čtyři krátké záblesky.

Při třetím bliknutí ze zamýšlené čtveřice přišla odpověď. Nesmírně silný výboj koncentrované energie, oslnivý blesk, který malý letounek v jediném okamžiku změnil v oblak oslnivě svítících kovových par.

První pokus o dohovoření s neznámými bytostmi skončil přesně dle předpovědi představitele Strážců, chobotnici podobného Bghlta Hoghima z planety Ux, který před touto akcí marně varoval.

Vetřelci se zřejmě dohovořit nechtěli.

»Nemá cenu k těm nestvůrám posílat další lidi,« namítali Strážci, když se váhavě hlásili další dobrovolníci.

Galaktické společenství se přesto pokusilo navázat s neznámými bytostmi aspoň nepřímý kontakt. Další nadprostorový letoun se tentokrát vynořil ve větší vzdálenosti, vypustil několik automatických sond a pak se stáhl. Celá akce proběhla velmi rychle. Dříve, než světlo od letounu doletělo k neznámým bytostem, byl zpátky a v bezpečí.

Jedna jediná sonda zaregistrovala paprsek radarových vln, který ji na okamžik osvítil. Vzápětí se všechny sondy téměř současně proměnily v oblaka ohně.

Z velké lodi vetřelců vzápětí vylétlo několik desítek menších strojů a v krátké době zaujaly členěnou formaci, v jejímž středu visela v prostoru velká loď.

Opakovat pokus se sondami by za těch okolností vedlo nejspíš ke ztrátě dalšího letadla s posádkou, protože všechny zprávy, získané časoprojektorem, byly zpožděné a nezaručovaly, že nadprostorový letoun nenarazí na útočníky ve větší vzdálenosti, než byla považovaná za bezpečnou.

Nadprostorové letouny přesto rozmístily do okolí vetřelců desítky automatických sond. Jejich úkolem bylo monitorovat veškeré radiové vysílání v tomto prostoru.

Také většina těchto sond se brzy proměnila v oblaka ohně, ale některé z nich se podařilo vyzvednout. Z těch kusých zpráv nebylo možné rozluštit jazyk, jímž se bytosti dorozumívají. Zjistilo se jen to, že mezi velkou lodí a flotilou menších letadélek existuje stále čilá radiová komunikace. Kromě toho velká loď intenzívně vysílala jakési zprávy směrem – k blížící se početné flotile.

»Je naší povinností upozornit Velkou radu, že veškeré pokusy o dohovoření zatím skončily velice špatně,« prohlásil třetího dne od začátku zasedání Velké rady zástupce Strážců, Bghlt Hoghim. »Podle našeho názoru je třeba uvažovat o evakuaci obyvatel planety Keléné!«

»O evakuaci planety?« podívala se na něho většina členů Rady udiveně. »Víte, co to bude za problém přemístit půl miliardy Kelénců? A přitom není kam – Keléné je mladá civilizace, nemá ještě ani žádnou kolonii! To by znamenalo přemístit Kelénce na některou volnou planetu, kde pro ně nejsou připraveny podmínky, nebo je rozptýlit mezi ostatní bytosti na jiné obydlené planety. Ani jedno, ani druhé není přijatelné.«

»Udělejte to jak chcete, ale pospěšte si – jinak tato rasa vyhyne,« prohlásil Strážce. »Lépe bude přemístit je na pustou planetu, kde budou muset bydlet nějakou dobu ve stanech, než nechat je na Keléné vyvraždit.«

»Musíme se intenzivně pokoušet dohovořit se,« trval na dalších dorozumívacích pokusech zástupce planety Bardžá. Zástupci světů osídlených Bardžany mu samozřejmě souhlasně přizvukovali.

»Nenajdete už další dobrovolníky,« připomněl jim Strážce.

»Je to naprosto nutné. Vy to vidíte jinak?«

»Evakuaci vidíme jako nutnou, musíme ji zahájit ihned. Můžeme se snažit domluvit se s těmi bytostmi, ale naším prvořadým úkolem je zajistit bezpečí obyvatel planety Keléné. Jinak může dojít k hrozné tragédii.«

O evakuaci Rada nakonec rozhodla kladně, ačkoliv spíše pro jistotu, než aby členové Velké rady sdíleli obavy Strážců. Jako cíl evakuace byla určena jedna nová,

dosud neobydlená planeta. Bylo tam třeba nejprve připravit podmínky pro ubytování půl miliardy Kelénců, založit farmy, postavit síť mimoprostorových stanic vjosuzgu a zajistit dostatek potravin i s dopravou, než se planeta stane soběstačnou. Přípravy byly podnikány bez informování veřejnosti. Členové Rady se shodli, že objev první skutečně vraždící civilizace by vyvolal paniku. A té bylo třeba zabránit.

Společenství se už víckrát setkalo s civilizacemi, jejichž příslušníci se mezi sebou navzájem zabíjeli, ovšem jen v malém měřítku. I tak každá vždy vyvolala u ostatních odpor, ačkoliv se zatím vždy ukázalo, že se jedná o výjimky, eliminovatelné existencí Strážců. Tato civilizace ale jako první zabíjela hromadně po statisících a stala se tak nebezpečnou celému Společenství. Proto se její existence zveřejnila pouze na ohrožené Keléné, kde už tak jako tak nešlo o žádné tajemství.

Přípravné práce zabraly měsíc. Až pak byli obyvatelé Keléné vyzváni, aby dočasně a jen s nejnutnějšími věcmi opustili své domovy a uprchli před nebezpečím na jiný, vzdálený svět.

Ukázalo se ale, že Kelénci svou planetu opustit nechtějí. Jen nepatrná část se dala dobrovolně odvézt do bezpečí, většina odmítla opustit domovy. Tito obří netopýři se ke Galaktickému společenství připojili nedávno a snad i proto neměli dostatečnou důvěru ani k Velké radě, ani ke svým vlastním zástupcům, kteří je k evakuaci jménem Velké rady snažně vyzývali.

Pak se stalo to, co si nikdo kromě Strážců nechtěl ani v nejhorším snu připustit.

Loď vetřelců, ukrytá na opačné straně hvězdy, opustila stabilní oběžnou dráhu a opět zamířila k planetě Keléné. Z pěti měsíců, během nichž měla doletět Flotila, se stal rázem jeden, kdy mohla dorazit první loď vetřelců. Ta, která už vraždila.

Na planetě vypukla panika.

Část obyvatel i teď opouštěla své domovy spořádaně, brala si jen ta nejnutnější zavazadla a ukázněně se shromažďovala kolem nadprostorových stanic vjosuzgu, zajišťujících jejich odsun. Kdyby se tak chovali všichni, bylo by snad možné planetu vyklidit bez velkých problémů. Část obyvatel ale prchala ve zmatku a vytvářela tak poblíž stanic nepřehledné tlačenice. Kelénci při útěku málokdy používali letadel, ale létali na vlastních křídlech, Obvykle se uměli ve vzduchu dobře navzájem vyhýbat, ale tentokrát docházelo ke srážkám a zraněním. Davy lidí podléhaly stádní psychóze a bylo těžké je rozumně usměrňovat.

Ačkoliv problémy tohoto druhu byly závažné, byly i mnohem horší.

Velké množství obyvatel Keléné ani v tak kritické situaci neposlechlo příkazu k opuštění planety a nedostavilo se k evakuaci. Marně je objížděli zástupci ze Společenství, Kelénci i dobrovolníci jiných ras.

Zatímco čtyři sta miliónů Kelénců bylo dopraveno do bezpečí během prvního týdne, padesát miliónů jich zbylo na planetě ještě v době, kdy první hvězdolet vetřelců již najížděl na nízkou oběžnou dráhu kolem planety. Varování, prosby i velmi chmurné předpovědi Strážců Kelénci ignorovali, nebo jim nevěřili.

Bohužel došlo na ty nejhorší obavy. Z lodi vetřelců opět vyšlehly záblesky ničivé energie a další města na Keléné se měnila v doutnající spáleniště – i se všemi zbývajícími obyvateli... Bylo jich tam už málo, ale – hynuli všichni...

Strážci byli naprosto bezmocní. Jediné co mohli dělat bylo spočítat trajektorii hvězdoletu vetřelců a podle ní odhadovat, která města se ocitnou jako další v dosahu ničivých záblesků. Podařilo se tak ale zachránit ve většině případů už jen obsluhy stanic vjosuzgu, které těsně předtím, než se hvězdná loď objevila nad obzorem, opouštěly stanice, řízené jenom počítači. Když hvězdolet nad tím místem přeletěl, stanice ani město už pak zpravidla neexistovaly.

K evakuaci nasadilo Společenství i všechny nadprostorové letouny z Aigury. Tyto stroje se mohly držet v bezpečí na opačné straně planety, než byla loď vetřelců, posbírat lidi, žijící mimo města, kteří teprve teď, pod dojmem obrovských sloupů ohně a dýmu ze zničených měst pochopili, že jde o život, ale nevěděli, kam se obrátit. Ale kapacita těch nadprostorových strojů se dala vyjádřit v nejlepším případě ve stovkách míst, mnohde letadla ani nemohla shromážděné lidi pobrat. Musela se po vyložení pasažérů vracet pro zbývající, jenomže let evsejem na nejbližší obydlenou planetu a zpět trval hodinu, takže se často stávalo, že se vracela už jen k doutnajícím a sežehlým plochám – bez lidí.

Ke všemu se dvě tato letadla z planety nevrátila.

Strážci brzy zjistili, že obě aigurské nadprostorové lodi rozstřílely malé stíhačky vetřelců, které se mezitím rozletěly po planetě hubit její obyvatele na vlastní pěst.

Bghlt Hoghim, velitel Strážců, musel nakonec dát s těžkým srdcem podřízeným příkaz opustit Keléné. Hvězdolet vetřelců nalétával nad město, kde byla v prostorách stanice vjosuzgu umístěna poslední základna Strážců. Strážci i obsluha stanice čekali na ojedinělé uprchlíky do konce a opustili svá místa, až když byla loď vetřelců vysoko nad obzorem – a skutečně, další záblesk vzápětí zničil město, stanici, aparaturu Strážců – i poslední stovky Kelénců z okolí, kteří až teď chtěli hledat záchranu v útěku.

Planetu Keléné sledovala jen poslední skupina Strážců s aparaturou zabudovanou v dobře vybavené veliké lodi, schopné nadprostorového letu. Byla to známá legendární průzkumná loď Galaxie, narychlo odvolaná z dalšího letu. Galaxii umístili ve vzdálenosti šesti světelných minut od nešťastné Keléné. Povrch hvězdoletu byl pokryt umělým kamenem, takže posádka mohla doufat, že unikne pozornosti vetřelců, ale Rada Společenství rozhodla nic neriskovat a při prvním nebezpečí opustit hvězdnou soustavu.

Strážci měli na palubě několik desítek časoprojektorů, jimiž mohli sledovat, co se na Keléné děje. Nebyl to ale pohled pro citlivější povahy. Když se vetřelci nesetkali s odporem, zničili všechna města a soustředili se na menší skupinky obyvatel.

Strážci bohužel až teď zjistili poznatky, které asi měly být objeveny dříve. Bohužel se nedalo předpokládat, že kdokoliv z lidí pozná tajemství neznámé civilizace jen podle obrazů časoprojektorů. Spousty přístrojů zůstaly lidem neznámé a teprve když se nedalo ničemu zabránit, ukázal se jejich pravý význam. Například jak snadno vetřelci vyhledávali poslední obyvatele Keléné. Měli na to nesmírně citlivé detektory, schopné zjistit jakoukoliv živou bytost na planetě. Veškeré úkryty od jednoduchých schovávaček až po důmyslné skrýše v hlubokých jeskyních byly teď proti detektorům bezmocné. Stonožkovité bytosti se za svými oběťmi spouštěly do jeskyň a hlubokých dolů, kde je neomylně zasahovaly paprsky ničivé energie. Kelénci, kteří se spoléhali na úkryty, brzy poznali, že je nezachrání ani domácí prostředí. Pro všechny to dnes znamenalo smrt, protože už bylo pozdě na útěk. Strážci mohli jen bezmocně přihlížet.

Hlavní flotila lodí vetřelců byla ještě daleko od Keléné, když hvězdolet, tvořící předvoj, operaci dokončil. Na planetě Keléné v té době nebyla kromě nich jediná živá bytost. Vetřelci vyhubili rozumné obyvatele, zvířata na pevninách i obyvatele mořských hlubin. Zůstaly jen malé živočišné druhy, drobné ryby a hmyz.

Nakonec se tisíce malých stíhaček s vetřelci rozletělo do nejbližšího okolí mrtvé Keléné. Průzkumný hvězdolet Galaxie byl také olíznut paprskem radaru a nastavený automat na nic víc nečekal a konvertoval letoun do nadprostoru. Galaxie tak opustila jako poslední soustavu zničené planety...

*****

Zasedání Velké rady Galaktického společenství myslících bytostí bylo zahájeno zprávou Strážců o osudu planety Keléné a pokračovalo ve velmi chmurném duchu.

»Stalo se, čeho se tisíce let obávaly mnohé generace lidí, zkoumajících vesmír,« ukončil svou dlouhou zprávu Bghlt Hoghim, zástupce Strážců. »V současné době je již dokonale přerušeno spojení s planetou Keléné. Tato planeta je pro nás zřejmě navždy ztracena. Naštěstí byly přitom zničeny všechny stanice vjosuzgu, takže se vetřelci touto cestou na ostatní planety Společenství nedostanou. To neznamená, že je vyhráno. Další obydlená planeta je od Keléné vzdálená, ale kdyby se vetřelci rozhodli pokračovat dál tímto směrem, máme je za pouhých šest let u Fekepaie. Mohli bychom vyklidit i tu – se současnými zkušenostmi by taková akce proběhla s menšími ztrátami. K další naší planetě ale budou mít vetřelci pouhé tři roky cesty a já trvám na tom, že takhle to nejde! Společenství nemůže neustále pasivně ustupovat, za chvíli by nebylo kam!«

»Musíme se proto s vetřelci domluvit!« prohlásil zástupce planety Askaris.

»Jak se chcete s nimi domluvit, když rozstřílejí vše, co se ocitne v dostřelu jejich zbraní?« vybuchl náhle Bghlt. »Vždyť dosud neznáme ani jejich jazyk, nevíme, jak se spolu dorozumívají a víme, že k tomu v kosmu používají rádio. Vždyť jim nemůžeme říkat jinak než Vetřelci, nevíme odkud přiletěli, ani co mají v úmyslu!«

»Kdyby šlo jen o to, jak jim říkat, nebylo by to těžké,« řekl jeden ze zástupců planety Země. »Uvedli se nevybíravou agresí, můžeme jim říkat třeba ***Agríši,*** na tom nezáleží. Horší je, zda jim jde o Keléné, nebo zda potáhnou dál. První případ by jistě znamenal, že bychom měli nebezpečné sousedy na dosah od našich světů, ale přece jen bychom o nich věděli a časem bychom s nimi snad mohli navázat kontakt. Ale jestli tam nezůstanou a vyrazí dál, budeme muset uvažovat, jak je zastavit. Zatím máme kam ustupovat, ale to by se mohlo změnit. Agríši v současné době neznají nadprostory, ale jestli nejsou hloupí, jistě si všimli, co jsme jim zatím předvedli. Někdy stačí vědět, že nějaká možnost existuje, aby obrátila výzkum správným směrem. Nevím, jak bychom evakuovali další planety, kdyby Agríši dovedli létat nadprostorem. Pak bychom na to neměli roky, ale nanejvýš dny – a souhlasím, že bychom brzy neměli kam ustupovat.«

»Co tedy máme dělat?« namítal zástupce Bardžá.

»Budeme se muset Agríšům postavit silou,« řekl nepříliš nahlas zástupce Země.

»Jak tomu máme rozumět – silou?« zeptal se Bardžan.

»Je mi to líto,« řekl zástupce Země, »ale obávám se, že mi Bardžané neporozumí. Když říkám ***postavit se silou***, pak to znamená ***rozstřílet každou hvězdnou loď jejich předvoje*** právě tak nemilosrdně, jako oni rozstříleli planetu Keléné. To je jediné, co je

může zastavit. Pokud to nepomůže, budeme muset ničit jejich lodi tak dlouho, dokud zbývající necouvnou.«

»Snad nemyslíte – úmyslně ničit myslící bytosti?« vytřeštil oči Bardžan a s ním spousta ostatních.

»Pro mnohé z vás je to těžko představitelné,« přidal se Bghlt, zástupce Strážců. »Opravdu si nedovedu představit, že by někdo z Bardžá stiskl spoušť zbraně, zamířené na myslící bytost. Jenže když nevystřelíme my, budou střílet jen oni. Už ukázali, že to dovedou. Budeme ustupovat, ztrácet planetu za planetou a nakonec nás zaženou někam do kouta Galaxie a tam nás vyhubí. Myslím si, že máme opravdu jen jedinou variantu. Nedovolit těm bytostem další expanzi směrem do naší oblasti.«

»To je – nepředstavitelné!« zajíkl se Bardžan.

»Nepředstavitelné – pro Bardžany,« přikývl zástupce Země. »Ale já si myslím, že ve Společenství najdeme bytosti, schopné namířit a vystřelit, když se jedná o bytí či nebytí celého Společenství.«

»Z nás to nikdo nebude,« otřásl se Bardžan.

»My také nemůžeme...« přidal se zástupce Askarisu.

»Myslím si, že v celém Společenství jsou tři – čtyři rasy, jejichž příslušníci jsou schopní zabít jinou myslící bytost – pokud to ještě nezapomněli,« řekl potichu jeden ze zástupců planety Ux. »Ale jako se těch bytostí ostatní lidé i ne-lidé štítili, teď možná budou rádi, že se někdo takový ve Společenství najde.«

»Myslíte si, že jiné řešení není?« zkusil to ještě jeden ze zástupců planety Eio.

»Pokud je, nikdo z nás o něm neví,« řekl Strážce Bghlt. »Je to ale stejné, jako s planetou Keléné. Mohli jsme doufat, že se s Agríši domluvíme po dobrém – ale byla chyba otálet s evakuací. To se stalo osudné pro více než padesát milionů bytostí. I teď můžeme doufat v zázrak, buďto že bychom se přece jen domluvili, nebo že najdeme jiné, méně drastické řešení – ale pro jistotu budeme muset postavit ozbrojenou flotilu mezihvězdných lodí a naučit se střílet, jinak oběti Agríšů nebudeme počítat na milióny, ale na miliardy.«

»A co když tu ozbrojenou flotilu postavíme – a pak se přece jen dohodneme po dobrém?«

»Pak to můžeme udělat tak, jako to udělali celkem nedávno na planetě Aigura. Když u nich definitivně skončilo zabíjení a zbraně nebyly k ničemu, prostě je roztavili. Upřímně bych si přál, abychom to mohli udělat co nejdříve i my. Ale opět opakuji – takové zbraně budeme muset nejprve postavit a zjistit, zda na protivníky stačí.«

Zasedání pokračovalo ještě několik dní. Mírumilovnější z bytostí, především Bardžané, kteří Galaktické společenství na mírových principech založili, ale i ostatní, horečnatě přemýšleli o různých způsobech, kterými by bylo možné obejít děsivé řešení Strážců, ale od všech protinávrhů museli nakonec ustoupit jako od příliš nejistých.

Jakmile shromáždění přijalo jako pravdivé tvrzení, že dál váhat je nebezpečné, museli jeho účastníci svolit, aby byly postaveny i ozbrojené hvězdolety schopné utkat se s Agríši silou proti síle.

»Pro kteréhokoli Bardžana bude účast v tak hrůzném podniku strašně deprimující,« poznamenal jeden ze zástupců planety Hruíané, rovněž osídlené lidmi B-typu.

»Asi by bylo jednodušší, kdyby se akce zúčastnili jen ti členové Společenství, kteří se toho odváží,« navrhl jeden ze zástupců planety Země. »Ostatní nemusí znát podrobnosti, budou seznámeni jen zhruba s celkovou situací.«

Proti tomu se ale postavily chobotnice z Uxu.

Podle nich bude nutné, aby se této akce zúčastnili všichni, byť jen symbolicky, třeba po jednom zástupci z každé rasy. Každý nástroj násilí musí být pod důkladnou kontrolou všech, jinak hrozí nebezpečí jeho zneužití.

A tak nakonec Rada rozhodla.

Na Aiguře vyrobí flotilu hvězdných lodí, schopných letů nadprostorem. Tyto hvězdné lodě vybaví Země nejúčinnějšími zbraněmi, jaké se dají sehnat. Prozatím přicházely v úvahu jen pozemské fotomety, zvětšené na maximum velikosti a výkonu. Aigurské iégy byly posouzeny jako nedostačující proti tak velikým kolosům, jako byly bitevní lodě Agríšů, Uxané svými zbraněmi přispět nemohli, neboť již před dávnými lety pečlivě zničili všechno, co připomínalo války na jejich planetě, takže o zbraních nevěděli téměř nic.

Velením lodí měly být pověřeny bytosti ze všech civilizací, které přicházejí v úvahu. Vzhledem k tomu, že většině obyvatel Společenství bude cizí ublížit jiným inteligentním bytostem, jednalo by se pouze o lidi civilizací Aigura, Eio a Země, možná o ne-lidi civilizací Nonta a Ux. Civilizace Nonta po delší úvaze odmítla účast svých dobrovolníků v posádkách ozbrojených lodí, neboť byla nedávno připojena a hrozilo by nedorozumění mezi jejími obyvateli a ostatními bytostmi, které by mohlo mít v mezních případech při nebezpečné situaci tragické následky. Neodmítla vyslat do Galaktické flotily svoje pozorovatele, tak jako ostatní světy Společenství.

Velká rada dále rozhodla, že všechno bude prozatím drženo v tajnosti, aby se zabránilo panice. Jen obyvatelé ohrožených planet mají právo na plnou informovanost, ale planety daleko od nebezpečné zóny nebudou zneklidňovány.

S tím skončil sněm a vzápětí nato i rok 034, který se tak významně, bohužel v tom nejhorším smyslu, zapsal do dějin Galaktického společenství.

*****

Válka

Rada hned po ukončení sněmu vyslala průzkumnou hvězdnou loď Galaxii na pozorování Agrišů devět světelných hodin směrem do prázdného prostoru, aby Agríše tímto směrem nenapadlo pátrat. Několikahodinové zpoždění nehrálo podstatnou roli, důležitější bylo, že mezitím Galaxii vybavili větším počtem časoprojektorů uxionů, aby mohla účinněji sledovat více míst současně.

Ke Galaxii byl jednou týdně vysílán malý letounek, aby převezl do Společenství zjištěné novinky. Další dva letouny měla Galaxie připravené přímo u sebe. Hvězdná loď nemohla zprávy vysílat rádiem nejen kvůli možnosti prozrazení Agrišům, ale také pro pomalé šíření radiových vln. Důležité zprávy posílala kurýrními letadly, schopnými nadprostorového letu.

Několik měsíců visela Galaxie v prázdném prostoru bez pohnutí a sledovala, co se na zničené Keléné děje.

Když k planetě konečně dorazila velká Flotila, nastal tam čilý ruch. V krátké době Agríši postavili několik tisíc sídel pro své ubytování. Do spálené půdy zasadili milióny dovezených rostlin, z nichž vyrostly pralesy podivných houbovitých květů. Do vzduchu vypustili několik miliard obřích, kovově lesklých much. Ty brzy nakladly vajíčka do květů a zakrátko se to jejich larvami v pralesích jen hemžilo. Agríši mouchy čas od času hromadně omračovali elektrickými výboji – byla to jejich hlavní potrava. Ve vodách pro změnu pěstovali dravé larvy ohromných vážek. Také těmi larvami i dospělými vážkami byli Agríši brzy bohatě zásobeni. Všechno to svědčilo o velmi rychlé a úspěšné kolonizaci – což by snad bylo za jiných okolností obdivuhodné, kdyby planeta nebyla získána za cenu několika desítek miliónů vyvražděných Kelénců.

Ani ostatní živočichové planety Keléné dlouho nepřežili. Velké tvory vyhubili vojáci předvoje, malí neměli žádnou naději proti dovezeným hmyzím dravcům. Během několika měsíců byla planeta změněna k nepoznání a nebylo patrné, že by někdy měla jinou flóru, faunu – i rozumné obyvatele.

Mentalitě Bardžanů by odpovídalo, že by nechali dobytou planetu útočníkům a dál by se marně pokoušeli navazovat s nimi kontakty. Také Uxané by se rádi zdrželi jakýchkoliv akcí. Kelénců pomoci nemohli a podle Uxanů se Agríši zabývali především klidnou kolonizací. Nebyl důvod jim v tom bránit a hlavně – upozorňovat je na existenci dalších světů Společenství.

Jediní Pozemšťané mínili, že není možné protivníkům dopřát klid, i kdyby jejich chování bylo sebevíce mírumilovné. Několik pozemských odborníků vymyslelo plán, jak dát Agrišům najevo, že jsou v této části vesmíru nevítanými hosty, aniž by zatím byl jednotlivcům zkřiven jediný chlup.

Malý pozemský letoun se nakrátko vynořil z nadprostoru v atmosféře Keléné. Zaburácel mohutný výbuch, doprovázený tlakovou vlnou. Vzduch konvertovaný místo lodi do nadprostoru ihned sklouzl zpět, stlačený a rozpálený doběla. V houbovitých lesích rozdrtil statisíce obřích much. Další hejna se slétla hodovat na tělech mrtvých much, ale několik desítek živých bylo krátce poté nasbíráno do letounu a ten pak ihned odstartoval přímo do nadprostoru; opět s velkým výbuchem, tentokrát způsobeným bublinou vakua,

která po něm zůstala. Akce byla pozoruhodná především přesností, s jakou se letounu podařilo přiblížit k planetě tak blízko.

Brzy nad tímto místem zakroužila dvě letadla Agríšů a dva piloti si pozorně prohlíželi podivnou spoušť v pralese houbovitých rostlin. Neobjevili nic, co by tento podivný úkaz vysvětlilo a proto zase odletěli.

Pozemské letadlo se opět vrátilo zhruba po týdnu za velmi podobných okolností. Také teď se objevilo těsně nad povrchem planety, jeho objevení opět vyvolalo explozi a zničení velké plochy pralesa. Z letadla tentokrát naopak vylétlo několik desítek much, načež se letadlo měkce vzneslo a zmizelo ve velké výšce, i když se tím dlouho zdržovalo v nebezpečném prostoru.

Ani teď Agríši nepřišli na nic podezřelého, ačkoliv místo prohlíželo pilotů více a rozhlíželi se pečlivěji než předtím.

Za dvanáct dní nad touto oblastí vztekle kroužily stovky Agríšů. Nechápavě si prohlíželi souvislý koberec mrtvých, hnijících much. Uměle vypěstovaná muší nemoc kosila mouchy po miliardách a velice rychle se šířila. Brzy přeskočila z jedné pevniny na druhou a všude za sebou zanechávala mrtvé mouchy, plesnivějící zárodky a rychle se rozkládající larvy.

Agríši nemoc zastavili na hranicích poslední, dosud nedotčené pevniny. Několika silnými údery ze zbraní jednoho hvězdoletu přerušili úzkou šíji spojující pevniny, kus pevniny potopili do moře a pečlivým hlídkováním se jim podařilo zabránit rozšíření nakažených much přes nově vzniklou mořskou úžinu. Na poslední pevnině se však z nadprostoru vynořilo další letadlo a vyložilo svůj náklad – kontejner obsahující další poselství Agríšům – i několik nakažených mrtvých much. Galaktické společenství se tím přihlásilo k této akci a opět projevilo ochotu jednat. To byl jeden z posledních ústupků, které byli pozemšťané ochotní udělat Bardžanům pro jejich snahy o mírové řešení konfliktu.

Agríši se poselství ani nepokusili rozluštit. Jakmile objevili kontejner, přivolali hvězdolet a kontejner zničili zábleskem energie – i s několika čtverečními kilometry pralesa a se vším, co v daném okruhu bylo; dokonce i s desítkami svých obyvatel, kteří se nestačili vzdálit. Krutost měli zřejmě v krvi – i když samozřejmě krev jakožto hmyz v pravém slova smyslu neměli.

Pokud se pozemšťané domnívali, že tím dají Agríšům ponaučení, přepočítali se. Brzy po tomto incidentu se flotila Agríšů rozdělila. Menší část, čítající pouhou stovku lodí, se rozmístila na více oběžných drahách kolem Keléné. Tyto hvězdolety kontrolovaly prostor poblíž planety i její povrch. Další diverzní akce by pro pozemské lodi nemusely dopadnout tak dobře, jako první.

Větší část Flotily se od planety Keléné odpoutala a zamířila do mezihvězdného prostoru, dál do oblasti patřící Galaktickému společenství, kde kolem nejbližší hvězdy obíhala kvetoucí planeta Fekepaia, obydlená třemi miliardami lidí bardžanského typu.

Snad by ji bylo možné vyklidit...

Hustota osídlení obydlených planet Společenství nebyla nikdy taková, aby se ve stejném prostoru neumístil dvojnásobek i trojnásobek lidí. Nebylo by těžké přesídlit veškeré obyvatele ohrožené planety jinam. Dalo se čekat, že jim všechny planety ochotně

poskytnou veškerou pomoc, budou-li o to požádány. Rada ale na popud pozemšťanů rozhodla, že Společenství nebude ustupovat, ale začne se bránit.

*****

První srážku vyvolala flotila Společenství ještě uvnitř hvězdné soustavy Keléné. V nevelké vzdálenosti před hlavní Flotilou Agrišů letěl osamělý hvězdolet, zřejmě předvoj. Stranou od něho se na malý okamžik vynořil z nadprostoru křižník Galaktické flotily. Krátce se orientoval, ale dříve než mohl být spatřen, vyslal proti Agrišům blesk ze svého obrovského bojového fotometu. Pak opět zmizel v nadprostoru.

Strážci na obrazovkách časoprojektorů zaznamenali první úspěch. Z boku agrišské bitevní lodi vyrazil oslnivý sloup ohně a trosek. Záblesk brzy pohasl a Strážci viděli v lodi veliký otvor, z něhož ještě nějakou dobu prýštil unikající vzduch.

Vzápětí nato vystřelili také Agríši – jejich záblesk byl několikanásobně silnější. Vystřelili směrem, odkud přišel útok – kde v té době křižník Galaktické flotily dávno nebyl. Než světlo jeho záblesku dorazilo k Agrišům, byl zase zpátky v nadprostoru.

Druhý útok následoval s určitým zpožděním, dalo se očekávat, že Agríši budou pozornější. Druhý křižník se vynořil trochu se strany, ale jakmile se objevil, srovnal se směrem k Agrišům, vystřelil a opět zmizel. Agrišská bitevní loď dostala druhý citelný zásah. Druhý úder směřoval do zadní části a zasáhl nejspíš motory, neboť následoval silný výbuch – a veliký kus Agrišské lodi se odtrhl a odletěl do vesmíru.

Strážci u časoprojektorů zpozorovali, že také tentokrát Agríši okamžitě vypálili nesmírně ničivý záblesk energie – a opět do prázdna, neboť v místě, kde se nakrátko objevila Agrišským míričům silueta galaktické lodi, bylo vzápětí kosmické vakuum, kudy strašný úder Agrišů neškodně proletěl do ztracena.

Třetí hvězdolet se nevrátil ihned po výstřelu do bezpečí nadprostoru, kde v té době visely ostatní letouny Galaktické flotily.

S příslušným časovým zpožděním Strážci spatřili, že se tento křižník vynořil Agrišům nejblíž, ale byl otočený na opačnou stranu. Než se srovnal do polohy, aby mohl zamířit a vypálit, světlo od něho zřejmě dorazilo k Agrišům. Tentokrát si ho všimli včas. Křižník dokázal vypálit svou porci energie, ale dřív, než se mohl vrátit do nadprostoru, udeřil do něho proud energie ze zbraní Agrišů.

Agrišská loď tentokrát dostala největší zásah ze všech dosavadních. Velká část jedné její nástavby se utrhla a bezmocně odlétla stranou, v boku se otevřel velký otvor, z něhož dlouho unikal vzduch a vylétávaly trosky vnitřního vybavení – i postavičky Agrišů, jejichž těla ve vakuu vnitřní přetlak rychle trhal na drobné úlomky.

Galaktický křižník se vypařil se vším všudy. Na jeho místě se zvolna rozplýval oslnivě bílý, zářící oblak kovových par, rychle zčervenal, zčernal až úplně zchladnul.

Galaktická flotila, čítající pouhých padesát bojových křižníků, zaznamenala svou první ztrátu, kdežto větší flotila Agrišů, se třemi a půl tisíci kosmických pevností, navíc mnohem větších, dosud o žádný letoun nepřišla. Hned také bylo vidět, že se celá flotila rozvinula do stran a jako obrovský deštník se pokusila obejmout prostor prvního střetnutí. Z rozčílené radiové korespondence jejich lodí bylo zřejmé, že Agríše srážka zaujala. Ale hned bylo jasné, že je ani nezastrašila, ani nezpomalila v postupu.

V tomto prvním boji utrpěly Galaktické lodi neúspěch. Ne co do počtu obětí, na straně Agrišů zahynulo mnohem více jedinců než na straně Společenství. Neúspěch

spočíval v tom, že Agríši pokračovali v letu, aniž by se dali přimět k jednání. Šli za svým cílem jako útočící nosorožec, vlastní ztráty jim byly nejspíš lhostejné. Pak ovšem bylo jisté, že svého cíle dosáhnou. Naštěstí se tato přestřelka odehrála zatím v dostatečné vzdálenosti od obydlených planet, byl čas zamyslet se nad strategií proti Agríšům a včas ji podle potřeby změnit.

Znovu přišla na pořad jednání otázka utajování střetnutí. Rada však své původní rozhodnutí potvrdila. Dosud neohrožené světy Společenství neměly o válce s Agríši vědět, tím spíše, že na planetě Fekepaia, kde byly informace vzhledem k ohrožení uvolněné, vypukla ohromná panika, kterou se jen tak tak podařilo zvládnout a zabránit nedozírným škodám.

Galaktická flotila měla oproti Agríšům dvě nesporné výhody.

První spočívala v poměrně bezpečném úkrytu v nadprostoru, Agríšům naštěstí nedostupném. Pokud se letoun Společenství vynořil dostatečně daleko a zdržoval se v Euklidově prostoru jen tak krátkou dobu, aby světlo od místa jeho vynoření nestihlo doletět k Agríšům, nemohli mu ublížit. Ukázalo se, že ani tato výhoda není bezpečná. Vzdálenosti se v nadprostoru zaměřují špatně, Agríši měli okolí svých lodí neustále dobře prosvětlované radary a zbraně podle všech známek zaměřovaly automaty, neboť jim nikdy netrvalo dlouho od spatření nepřítele k přesnému výstřelu.

Druhá výhoda Galaktického společenství byla v existenci časoprojektorů.

Možnost kdykoliv si detailně prohlédnout, co se odehrálo v minulosti, byla k nezaplacení, ačkoliv ani tady nebylo všechno tak ideální, jak bylo třeba.

Předně – nebylo možné vidět události ihned, ale až se zpožděním a to nejméně tří minut, obvykle ale ještě větším. Časoprojektory nefungují v žádném jiném prostoru než v Euklidu, tam musela být i loď se Strážci. Znamenalo to, že bude vystavena možnému útoku po celou dobu pozorování. Naštěstí mohla být umístěna dostatečně daleko, aby se nedostala do oblasti bitvy, ale vzdálenost sama ji stoprocentně chránit nemohla. Ze zpráv, získaných se zpožděním několika minut, bylo sice možné usuzovat na mnohé, ne však na právě aktuální stav. Odhadovat směr letu všech nepřátelských hvězdoletů bylo ošidné. Když totiž některý z nich směr svého letu náhle změnil, mohl se ocitnout jinde, než jak vyplývalo z předpokladů. Tak se dala ostatně vysvětlit i první ztráta Galaktického společenství.

Agríši měli naproti tomu výhody jiné.

První byla ta, že jejich lodi byly mnohem větší. Gigantické údery koncentrované energie fotonových děl, které by kterýkoliv křižník Společenství zaručeně zničily, bitevní loď Agríšů nepoškodily natolik závažně, aby se stala nebojeschopnou. I po třech úderech byla schopná svými zbraněmi zasahovat drtivé údery do všech stran.

Druhou výhodou Agríšů byla mnohem větší palebná síla jejich lodí proti lodím Společenství. Ty byly vybaveny jediným fotometem, takže se musely do vhodného postavení otáčet s celou lodí. Agríši naproti tomu vždy dokázali vypálit kterýmkoliv směrem takřka bez zpoždění a jejich zbraně emitovaly větší dávky energie.

A kromě toho měli Agríši nespornou výhodu mnohem většího počtu.

Jejich lodi se navzájem chránily křížovou palbou a jakmile se plně rozvinuly, bylo sebevraždou pokoušet se dorazit poškozenou loď, letící pod ochranou ostatních.

Zdálo se, že Galaktická flotila nemá proti přesile vyhlídky. Křižníky Společenství se proto stáhly do nadprostoru, kde jejich posádky mezi sebou dlouho vzrušeně rádiem debatovaly. V nadprostoru Evsej rádio fungovalo, ale ne na dlouhé vzdálenosti – jen na přímou viditelnost. Zelená mlha tlumila radiové vlny podobným způsobem jako světlo a plnila radiopřijímače neustálým šumem. Přesto bylo možné se domlouvat. Galaktické lodě se proto chvíli radily a pak se všechny až na jediný křižník otočily a zamířily k Zemi. Akce byla prohlášena neúspěšnou. Bylo zřejmě nutné zásadně změnit taktiku boje i potřebné technické vybavení.

V nadprostoru v blízkosti flotily Agrišů zůstal jediný křižník Společenství.

Nezůstal tam, aby lodi Agrišů z bezpečí sledoval. Vynořoval se do normálního prostoru v nepravidelných intervalech, aby se protivník nemohl připravit. Tentokrát jeho posádka sledovala své okolí velmi pozorně a jakmile zjistila, že některý z Agrišů je nablízku, ihned se vrátila zpět do nadprostoru. Když ale byli protivníci dostatečně vzdálení a poloha křižníku příznivá pro výstřel, křižník vždy vypálil jednu jedinou ránu a stáhl se dřív, než mohl být zpozorován.

Byla to jedna rána za druhou.

Každá se musela strefit. Fotomety střílely po přímce a zaměřovaly je automaty. Bylo lhostejné, zda je ostřelována stále tatáž loď Agrišů, nebo zda každá rána najde jiný cíl. Šlo o to, dát Agrišům neustálým ostřelováním najevo, že v této oblasti nejsou vítanými hosty a že by udělali nejlépe, kdyby se obrátili na zpáteční cestu. A skutečně – po jednom takovém úderu spatřili Strážci obrovský výbuch. Pravděpodobně to byl výbuch hlavních pohonných strojů, protože zasaženou bitevní loď dokonale rozprášil po kosmickém prostoru.

Na počet zničených lodí to tedy bylo vyrovnáno. Na palubě zničeného křižníku Společenství zahynulo celkem šedesát šest lidí, převážně z planety Země, na zničené lodi Agrišů zahynula posádka několika tisíc vojáků. Zdánlivě příznivý poměr ztrát se samozřejmě otočil, když byli započítáni i mrtví z planety Keléné. Navíc pořád hrozilo, že se k nim přidají i oběti z dalších planet.

Agríši i nadále zvyšovali rychlost svých lodí. Zřejmě se nemínili vzdát svých plánů. Ani oni nebyli bez možností vylepšovat. Jejich taktika spočívala teď v tom, že obsadili prostor kolem každé své Flotily malinkými jednomístnými letadly, ovšem vyzbrojenými tak, že by mohly ničit Galaktické křižníky pouhým jediným výstřelem. Donutili tím osamocený křižník Společenství střílet z větší dálky, odkud jeho zásahy způsobovaly menší škody.

Bylo třeba vymyslet něco jiného, účinnějšího.

*****

Flotila Galaktického společenství dosáhla počtu osmdesáti křižníků a ukázalo se, že víc jich ani nebude možné použít. Další se nevešly do nadprostoru.

V nadprostoru ***evseji*** byly všechny rozměry menší než v ***euklidu***, jak se říkalo normálním prostoru (také tohle slovo bylo prý původem ze Země, ale ujalo se v celém Společenství). Menší rozměry evseje byly při letech mezi hvězdami výhodou, teď se naopak staly omezující podmínkou.

Agríši postupovali dál... Žádné jiné bytosti na jejich místě by asi nepokračovaly v letu do míst, kde čas od času zčistajasna odněkud vyšlehne blesk a další kus nějaké lodi

se změní v oblaka rozžhavených kovových par a v hroudy spečeného kovu. Očekávalo se, že se Agríši unaví a vzdají tak nesmyslný let, ale oni pokračovali v letu, aniž by se vůbec pokusili odpovědět na další nabídky k jednání.

Po třech týdnech se stalo, čeho se skeptici obávali.

Další křižník Galaktického společenství byl zasažen děsivou porcí čisté energie a změnil se v prach a páry. Také Agríši odepsali ze svého seznamu loď, která po přesném zásahu explodovala. Namísto zničeného křižníku nastoupil jiný, ale bylo třeba stále maximální opatrnosti, aby nedocházelo k dalším ztrátám.

V té době požádali Strážci opět o svolání Velké rady.

Tentokrát se nikdo neptal proč, nikdo nepochyboval, zda je to nutné. Po případu Keléné měli Strážci respekt i na planetách, kde sami nikdy nepůsobili.

»Musíme zástupce Rady Společenství upozornit na další nesmírně důležitou skutečnost,« promluvil ke shromážděným současný mluvčí Strážců, pozemšťan Josef Berowitz.

»Od přepadení Keléné jsme zorganizovali další, na žádné planetě nezavedenou službu Strážců,« řekl. »Instalovali jsme naše časoprojektory na okrajových planetách Společenství a vždy několik našich členů neustále prohlíží okolní vesmír, aby se, pokud to půjde, eliminovala možnost dalšího nenadálého přepadení.«

Všichni delegáti pozorně poslouchali.

»Bohužel se ukázalo, že i tato prozíravost byla namístě,« pokračoval Berowitz. »Objevili jsme druhou flotilu Agríšů, směřující do oblasti Společenství. Bohužel, druhá flotila Agríšů je pro Společenství mnohem nebezpečnější než ta, kterou už čtvrt roku marně ostřelujeme.«

»Kde jsou?« vykřikl kdosi ze sálu.

»Při jejich režimu letu dorazí za necelých pět měsíců do planetárního systému Amalírie,« řekl Berowitz. »Podotýkám, že Tagavalon je v tomtéž směru pouze další dva světelné roky dál a Auraeia je jen pět světelných let za ním.«

»Na Amalírii žijí tři miliardy lidí B-typu, Tagavalon – další dvě miliardy, planeta starců Auraeia – miliarda. Šest miliard lidí těžko někam přestěhujeme, ačkoliv jsou to lidé B-typu, kterých je ve Společenství nejvíce a mají tedy k dispozici nejvíc planet,« vypočítával ihned předseda Velké Rady Askarisan Kangr Mialeio.

»A to ještě zdaleka není všechno,« pokračoval zachmuřeně Josef Berowitz. »Ode dneška máme na monitorech i třetí flotilu Agríšů, která míří do oblasti Společenství. Je zatím nejdál, má k cíli více než sedm let cesty, ale až tam dorazí, bude ohrožovat nejvíce planet. Míří přímo do hvězdokupy Eggoi, ve které se nacházejí Xinthú, Rbor, Sišak, Moniír, Solg a Attchie. Abyste to nemuseli počítat, je to čtrnáct miliard bytostí, tentokrát ne jenom typu B, ale i U a I. Ke všemu je tato flotila nejsilnější ze všech, neboť jsme napočítali přes pět tisíc bitevních lodí.«

»To je katastrofa,« prohlásil kdosi odevzdaně. »Konec Galaktického společenství.«

»Musíme objednat další bojové křižníky a postavit se i těmto flotilám!«

»Především budeme muset okamžitě evakuovat Amalírii,« řekl klidným hlasem Kangr Mialeio, předseda Velké Rady.

»Evakuovat – pořád jenom evakuovat! Za chvíli opravdu nebude kam!« ozvalo se nespokojeně ze sálu.

»Nejprve musíme učinit opatření, aby neutrpěli obyvatelé planet, kam Agríši dorazí, když je nezastavíme,« řekl klidně předseda. »Současně bychom se měli starat, jak ty bytosti zastavit. Teď bych se zeptal lidí ze Země. Bude možné postavit účinnější zbraně, než jsou fotomety na našich křižnících?«

»Snad ano – jenže do současných křižníků je neumístíme,« řekl zástupce Země. »Už teď jsou obří fotomety vestavěné napříč lodí tak, že tam pomalu není místo pro nic jiného. Nemůžeme je ovládat jinak než natáčením celé lodi, což je pomalé a velice nevýhodné. Agríši mají zbraně výkonnější a kromě toho je mohou samostatně naklápět do stran – proto jsou tak pohotoví. Nás chrání jen to, že se pokaždé stáhneme do nadprostoru dříve, než si nás mohou všimnout.«

»A co postavit větší křižníky a vybavit je otočnými věžemi?«

»Musíme si uvědomit, že velikost současných křižníků je na hranicích možností nadprostorových konvertorů igidhigů,« prohlásil rozvážně Fo-ru Ligaid z Aigury, jako expert přizvaný na zasedání přímo ze své továrny v Mofidii, kde se křižníky stavěly. »Zvětšíme-li rozměry křižníků, nebudeme mít pro ně dostatečně výkonné energetické zdroje. Upozorňuji vás, že spotřeba energie igidhigu vzrůstá s třetí mocninou rozměru konvertovaného prostoru a už při této velikosti s tím máme problémy. Bez pozemských atomových reaktorů bychom tak velké lodi ani nemohli stavět. Naše letouny nemůžeme vybavit otočnými věžemi ani jinými částmi vystupujícími z kulového obrysu, protože nadprostorové konvertory igidhigy pracují vždycky s prostorem tvaru koule. Letouny musí být proto kulového tvaru, nebo aspoň takového, který se dá snadno koulí opsat. Všechno musí být zapuštěno do obrysu letounu.«

»Ale Agríši přece otočné věže mají!«

»Agríši nelétají nadprostorem,« připomněl Ligaid. »U nich tvar lodí vůbec nerozhoduje.«

»A kromě toho si musíte uvědomit, že další omezení je v rozměrech nadprostoru evseje,« připomněl všem další expert, velitel nedávno založeného Válečného štábu pozemšťan José Mentel. »Musíme dodržovat alespoň minimální odstupy, jinak by se nám mohlo stát, že se nám budou letouny vzájemně poškozovat. Uvědomte si, že všechny flotily Agríšů jsou vlastně namačkány na nevelkém prostoru. Vyjde vám, že zvětšováním rozměrů křižníků bychom mohli dosáhnout přesně opačného výsledku, tedy zmenšení účinné palebné síly.«

»Došel nám dnes mimořádný návrh od jednoho pozemšťana na další postup proti Agríšům,« přihlásil se Kangr Mialeio, předseda Velké rady.

»Ať vystoupí!« ozvalo se netrpělivě.

Ke stolku pro navrhovatele přivedli malého, staršího muže evropského typu.

»Jmenuji se Kurt Nachtigal a poslední dobou se zabývám fotomety Galaktické flotily,« představil se. »Mám přesně opačnou ideu, než je zvětšování výkonu našich zbraní, předpokládá ale zcela jinou strategii boje. Moje idea je prostá. Neposílat proti těm bytostem větší a větší křižníky, ale malá a obratná torpéda, sebevražedné stroje vybavené mohutnými manévrovacími motory, které ztíží zaměřování a tím i možnost sestřelení. Každé torpédo se vrhne proti jednomu letounu Agríšů a pokusí se dostat co nejblíž. Tam exploduje nukleární nálož umístěná uvnitř, tak mohutná, aby její výbuch zničil libovolně velkou bitevní loď.«

»To přece nemůžete myslet vážně!« vykřikl Kangr Mialeio rozčíleně. »Vy byste chladnokrevně – obětoval posádku?«

»Zapomněl jsem dodat, že tyto letouny budou řízeny jen počítači,« dodal rychle Nachtigal. »Posádka by při takovém podniku jen překážela. Letoun bez posádky může být obratnější a hlavně – nemusíme mít ohledy na to, zda je to bezpečné nebo ne.«

»Fuj, to jsem se polekal!« oddechl si Kangr Mialeio jistě za většinu přítomných. »Vždycky jsem si myslel, že pozemské počítače nemohou ublížit myslícím bytostem! Dokonce jsem o nich četl knihu, kde bylo něco takového o zákonech robotů napsáno. Robot nesmí dopustit, aby lidem – nebo jiným myslícím bytostem – vznikla škoda...«

»Ano, takové knihy na Zemi máme,« přikývl Nachtigal. »Bohužel patří do stejné kategorie jako pohádky – o skřítcích, vílách a hodných či zlých čarodějích. Uvědomte si, že naprogramovaný počítač vykoná přesně to, co do něho vložili lidé. Samozřejmě jsou všechny pozemské výrobky pečlivě kontrolované, aby ve svém systému neobsahovaly chyby, takže to opravdu vypadá, jako by naše počítače byly těmi pověstnými zákony vybavené. Na druhé straně není problém vložit jim do programu činnosti, které vedou ke zkáze. Takové stroje budou působit dojmem chladnokrevných vraždících maniaků. Ale i nad těmito stroji musí mít lidé přehled a tím víc je musí mít pod kontrolou.«

»To jsou strašlivá sdělení,« zachmuřil se Kangr Mialeio. »Netušil jsem, že jsme tak závislí na lidech Země! Vždyť jejich roboti řídí dopravu na všech světech!«

»Nezbývá, než lidem Země věřit,« pokýval hlavou pan Nachtigal. »Nemusíte se obávat, naše systémy jsou bezpečné. Země si nemůže dovolit přijít o jejich pověst – to by byla katastrofa pro pozemskou ekonomiku, závislou na dovozu potravin z ostatních světů Společenství.«

»Ale mám ještě otázku. Nevím, co to je nukleární nálož.«

Kangr Mialeio zrozpačitěl. Ani ostatní delegáti zřejmě tento termín nechápali.

»V tom případě budu muset vážené delegáty seznámit s horšími stránkami našich dějin,« zachmuřil se pan Nachtigal. »Připouštím, že je hanebné, že jsme něco takového kdysi vymysleli sami proti sobě. Termonukleární bomby jsou příliš ničivé. Žádná jiná zbraň včetně fotometu nemá ani zlomek jejich účinku. Jejich používání na planetě je riskantní, neboť po nich zůstává velice nebezpečné radioaktivní záření. Má slova jistě potvrdí zástupci planety Poenaid. Je nám přece známo, že v jejich původní vlasti na planetě Rhyinkáa byly právě takové zbraně použity nedávno ve válce. Není rozhodující, z jakých příčin vypukla, ostatně ti, kdo ji vyvolali, do posledního zahynuli. Každý ví, že se nakonec podařilo z planety zachránit jen nepatrný zlomek obyvatel, přitom se planeta stala na dlouhou dobu neobyvatelná. My bychom tyto zbraně použili v kosmickém prostoru daleko od planet, kde nebezpečí zamoření nehrozí a dá se vzhledem k závažnosti akce zcela opomenout.«

»Lidé Země pořád takové zbraně mají?« zeptal se hned kdosi ze sálu. Všichni při této myšlence strnuli.

»Pokud vím ne, všechny jsme zničili,« uvažoval Nachtigal. »Ale dokumentace k nim, jak doufám, zůstala. Někde na Zemi se určitě najde, i když – dá rozum, že nebude v kdejaké veřejné knihovně.«

»Dobrá, obrátíme se na lidi planety Země,« řekl ulehčeně předseda Velké Rady. »Pokud by to Agríše obrátilo na útěk, bude Společenství Zemi zavázané. Ale navzdory

tomuto návrhu budeme muset vyřešit problém evakuace Amalírie. Kdyby se ukázalo, že ani pozemské řešení nebude úspěšné, o Amalírii bychom přišli a nemělo by se nikdy víc opakovat, aby s planetou zahynulo tolik obyvatel jako na Keléné.«

*****

Druhá flotila Agrišů se pomalu ale nezadržitelně blížila k Amalírii, první k Fekepaii. Zatímco vzdálenost k Fekepaii představovala ještě celé roky letu, mohly by být vraždící bytosti u Amalírie dříve než za půl roku. Nezbývalo než vyklidit ji. Umístit tři miliardy lidí na jiné planety ale nebyl jednoduchý oříšek.

Výsledkem posledního letu průzkumného hvězdoletu Galaxie bylo sice nalezení několika planet vhodných ke kolonizaci, ale žádná z nich nebyla připravena kolonisty přijmout. Není přece možné dopravit lidi na pustou planetu a nechat je tam s holýma rukama. Na planetách by muselo být nejprve všechno připraveno, postavena alespoň provizorní obydlí, zřízena pole, skleníky, plantáže, alespoň pár základních továren – až pak bylo možné zahájit velké stěhování. Teprve po ukončení těchto přípravných prací nehrozilo nebezpečí, že při nějaké nehodě ztratí planeta soběstačnost. Trvale dovážet všechny potřeby pro několik miliard bytostí by nebylo únosné.

Přípravné práce byly samozřejmě ihned zahájeny na všech objevených planetách. Měly výhodu, že byly od ostatních planet Společenství oddělené stovkami světelných let prázdného prostoru a mohly by být před Agríši nadlouho v bezpečí.

Na tuto akci bylo ale velmi málo času. Čekat, než bude některá z nových planet připravena, nebylo možné. Proto Rada vyzvala všechny planety osídlené lidmi B-typu, aby podle svých možností připravily útulek pro co největší počet lidí z Amalírie.

Tím konečně padlo informační embargo a o válce s Agríši se dozvěděly všechny světy Společenství. Všude byla výzva oznámena v běžném zpravodajství a byl dáván důraz na to, že ostatním než uvedeným planetám nebezpečí nehrozí.

Naštěstí to proběhlo úspěšně. Na všech planetách lidí, v každém městě, dokonce i v menších osadách se nacházelo tolik volných míst, že by pokryly až dvakrát větší poptávku. Na Fekepaii ***Zvláštní hlášení*** formulovali tak nešťastně, že vznikla fáma o bezprostředním nebezpečí a tím vznikla obávaná, těžko zvládnutelná panika. Na ostatních planetách lidé kupodivu zachovali klid.

Uvolnění informací mělo ale další výhodu, neboť o problému začalo přemýšlet více bytostí než dosud. Nabídky k ubytování uprchlíků začaly houfně přicházet i ze světů, na nichž žili obyvatelé jiných typů než B, ačkoliv bylo jasně oznámeno, že se konflikt týká pouze tohoto typu lidí.

»Umístíme všechny,« oznámil na nejbližším zasedání Rady předseda Kangr Mialeio. »Umístili bychom snad i Tagavalon.«

»Jen aby to nebylo brzy zapotřebí!« odvětil na to suše jeden ze zástupců Země.

V té době se staly dvě další potěšující události.

První byla, že se komusi na Aiguře podařilo ze záznamů rádiového volání mezi hvězdolety rozluštit řeč Agrišů. Ačkoliv se na dešifrování signálů od samého počátku konfliktu podílely desítky expertů Rady kosmonautiky, na Aiguře někdo všechny odborníky předběhl a řeč vetřelců v neuvěřitelně krátké době vyluštil. Rozhodující zde bylo, že Strážci konečně získali první použitelné překladače.

Mělo to dvojí přínos. Jednak bylo velice zajímavé vědět, co si ty bytosti sdělují. Dokonce bylo možné podle jejich radiových signálů včas podnikat různé protiakce.

Druhým přínosem bylo, že bylo konečně možné pokusit se o dorozumění s nimi bez nebezpečí, že sežehnou vyjednavače. Okamžitě byla k tomuto účelu v kosmických loděnicích na Aiguře postavena speciální ***rozhlasová loď,*** která se vynořovala několik světelných minut od Agrišů, vyslala k nim krátkou zprávu a zmizela dřív, než světlo spolu s radiovými vlnami doletělo k cíli.

Všechny tři flotily Agrišů byly vyzvány, aby zastavily let a nepokračovaly v pronikání do Společenství.

Všechny tři flotily toto vysílání zachytily, jak se dalo usuzovat z jejich rádiového dohadování.

Všechny tři flotily ale pokračovaly v letu a výstrahy Válečného štábu Galaktického společenství ignorovaly.

Mezitím byly na Zemi dokončeny první prototypy nových sebevražedných střel. Hlavním konstruktérem byl autor myšlenky, inženýr Kurt Nachtigal. Nazval tento typ jménem Sylva – údajně po své tragicky zemřelé matce. Bylo to příznačné. První atomovou bombu na Zemi svrhlo letadlo, pojmenované po matce představitele toho apokalyptického dramatu. Sylvy neměly nadprostorové konvertory igidhigy, zejména kvůli nebezpečí, že by Agríši mohli v případě selhání i jediného stroje získat z trosek tajemství nadprostorové dopravy, což by katastrofickou situaci zřejmě zpečetilo. Proto na Aiguře postavili dvě *letadlové lodi,* schopné letu nadprostorem, s nákladním prostorem na několik desítek Sylv. Elektromagnetické katapulty torpéda vymrštily do prostoru, aby lodě s posádkou nemusely pobývat v blízkosti Agrišů déle než nezbytně nutnou dobu.

Zkouška proběhla u dosud nenapadené Druhé flotily. Před útokem Strážci vyslali *poslední varování a* protože je Agríši jako všechna jiná ignorovali, vynořila se nedaleko od předvoje letadlová loď a katapultovala první Sylvu. Oslnivý záblesk – a více než kilometr dlouhá bitevní loď se změnila v rychle se rozplývající ohnivý oblak. Válečný štáb mohl být spokojen – konečně byla nalezena odpovídající zbraň proti těm strojům smrti!

Agríši však ani teď nereagovali, ačkoliv byli několikrát rádiem vyzváni změnit směr letu, jinak poletí do zkázy. Galaktická letadlová loď se vynořila před formací agrišských lodí a dříve než světlo od ní doletělo k Agrišům, katapultovala do všech stran devět Sylv a zase se stáhla do bezpečí ***evseje.***

Dvě Sylvy navzdory jejich obratnosti Agríši sestřelili daleko od svých bitevních lodí. Byly to ty, které musely ke svému cíli proletět největší dráhu. Posádky lodí na čele formace byly ve střehu a nedaly se překvapit. Vypálily na ně mnoho desítek výstřelů, většina jich šla mimo, ale dvě porce energie se strefily.

Dvě Sylvy si vybraly stejný cíl a obě explodovaly na téže bitevní lodi – jedna z nich byla tedy ztracena zbytečně.

Všechny ostatní ale zasáhly svůj cíl naplno.

Ze šesti obrovských bitevních lodí Agrišů zůstala po tomto drtivém útoku ohnivá oblaka rozplývajících se, pomalu chladnoucích trosek.

Zbylé bitevní lodi Agrišů vypustily ihned stovky malých stíhaček a pročesávaly okolí flotily. Kromě žalostných trosek svých lodí nenašly pochopitelně nic.

Vzápětí dostali Agríši další varování rádiem.

»Přestaňte zvyšovat rychlost! Dál nesmíte!« varovalo je Společenství.

Agríši před flotilu vyslali malé stíhačky, které snad měly nahradit zničenou loď předvoje. Nezachránily nic. Dvě letadlové lodi se současně vynořily na obou bocích formace Agrišů a obě vypustily každá svou devítku Sylv. Tyto Sylvy již měly své řídící programy pozměněné, takže se ihned po katapultáži za letu mezi sebou domluvily, aby se zbytečně nevrhaly proti stejným cílům. Agríši útok z boku nečekali a všech osmnáct Sylv našlo svůj cíl.

Osmnáct nukleárních výbuchů muselo mít zhoubný vliv na dosud pevné úmysly Agrišů. Následovala dlouhá radiová korespondence mezi loďmi. Strážci její smysl dekódovali a dozvěděli se, že Nejvyšší rada Agrišů nařídila – pokračovat vletu bez ohledu na ztráty.

»Ti červi nám sežehli dvanáct matek, oplatíme jim to ale brzy několikanásobně! Kupředu pro další velké vítězství Říše!« zněl závěr fanatického rozkazu.

Letadlové lodi tedy podnikly další nálety proti flotile Agrišů. Jedna katapultovala sedm Sylv, druhá šest. To bylo všechno; víc střel zatím nestačili na Zemi narychlo vyrobit. Třináct ohnivých oblaků však znamenalo zkázu dalších třinácti bitevních lodí Agrišů – stejných jako byla ta, která vyvraždila přes padesát miliónů obyvatel Keléné.

Rozhlasová loď z bezpečné vzdálenosti vyslala pro Agríše další zprávu a opět jim nabízela jednání. Agríši však na tuto nabídku, jak jinak, nereagovali.

Další Sylvy měly být vyrobeny až po několika týdnech. Jejich výroba byla i pro pozemské továrny náročná. Zejména nebylo lehké opatřit termonukleární nálože. Bylo nutno vyzvat další světy, aby pomohly se získáváním materiálu. Naštěstí se ukázalo, že na polozapomenuté technické planetě Igysuo se nachází dostatek prvků, nutných pro výrobu nukleárních bomb. Planeta Igysuo byla jako nepoužitelná před mnoha staletími opuštěna, stanice vjosuzgu na ní už nefungovala, ale to naštěstí nepředstavovalo žádný problém. Jeden aigurský hvězdolet tam nadprostorem dopravil experty, stanici uvedli do provozu a dopravili tam další odborníky. Na planetě byla rychle postavena továrna na těžbu materiálu a přípravu nukleárních výbušnin. Její stavba sice chvíli trvala, ale zdržení bylo bohatě nahrazeno tím, že na nevyužitelné Igysuo byly vydatné zásoby těchto surovin v poměrně čistém stavu.

Tentokrát bylo postaveno Sylv něco kolem stovky. A kromě toho byly postaveny další čtyři letadlové lodi, kterým starší křižníky s fotonovými zbraněmi vyklidily pole. Každou flotilu Agrišů mohlo najednou napadnout dva krát devět Sylv. Letadlové lodě brzy začaly s decimováním První i Druhé flotily, zatímco u Třetí flotily radiové lodě ještě chvíli, bohužel marně, pokračovaly v pokusech o jednání.

Ani Agríši však nezaháleli.

Ve Druhé flotile přeskupili lodi do formace, která jim umožňovala dokonalejší obranu a dovolovala jim lépe se navzájem krýt střelbou. Tak se stalo, že ze šestatřiceti Sylv jich proniklo k cíli osm a ostatní byly sestřeleny v takové vzdálenosti, že nemohly Agrišské bitevní lodi ohrozit. Pokud se Sylva nedostala do přímého kontaktu či aspoň do nejtěsnější blízkosti nepřátelské lodi, neměl ani atomový výbuch žádoucí účinky. Ve vesmíru není vzduch ani jiné médium, které by přenášelo tlakovou vlnu. Nesmírně silné tepelné i pronikavé gamma záření se pak neškodně vpilo do masivních pancířů bitevních

lodí. Jen při velmi blízké explozi docházelo k roztržení pláště a teprve uvnitř lodí se tlaková vlna mohla šířit, takže dokázala celou loď během okamžiku rozmetat. Zpravidla se přidal výbuch pohonné části a zkázu lodi dovršil. Nicméně ostatních lodí i velice blízkých se výbuch nedotkl a záření, světlo i odlétávající trosky jen sklouzly po mnohametrových pancířích bitevníků. Každé atomové torpédo mohlo zničit jedinou loď – pokud proniklo palbou k cíli.

Soustředěnou palbu pozemšťané brzy eliminovali tím, že začali stranou vypouštět desítky klamných cílů. Zatímco je Agríši horečnatě sestřelovali, jiná pozemská loď Sylvy katapultovala na opačném konci Flotily.

V První flotile se pokusili o jinou taktiku. Do hloubky kolem své formace rozmístili množství stíhaček; aby sestřelily všechno, co objeví byť na krátký okamžik v jejich dostřelu. Strážci pokus o změnu taktiky zjistili a mohli vymyslet protiakci. Ta byla kupodivu velice jednoduchá, i když Bardžané proti ní měli námitky. Připadalo jim příliš kruté nechat Sylvy vybuchnout uprostřed nepancéřovaných stíhaček, kde musel nukleární výbuch i pouhým zářením způsobit strašný masakr.

»Ať tedy s námi vyjednávají!« namítl Kurt Nachtigal z Válečného štábu.

Dvě Sylvy vybuchly a většinu stíhaček smetly. Velká část posádek jiných strojů dostala v kosmickém prostoru, kde není ani stopa po stínící vrstvě ovzduší, více než smrtící dávku záření. Dezorientovaní Agríši navíc začali bezhlavě střílet kolem sebe a další těžké ztráty si způsobili sami. Dříve než se vzpamatovali, vynořily se opět letadlové lodi a osmnáct bitevních lodí se změnilo v oblaka ohnivých par.

Zdálo by se, že tak těžké ztráty podlomí odhodlání Agríšů pokračovat v cestě. Ale počet jejich bitevních lodí byl tak velký, že veškeré dosavadní ztráty nepředstavovaly ani procento všech lodí ve flotile – a Agríši pokračovali v letu, aniž by dali najevo ochotu jednat. Tak tomu bylo i u Druhé flotily, tak tomu bylo i u Třetí, na kterou Galaktické společenství po všemožném varování nakonec zaútočilo také.

Sylvy byly úspěšnější než fotomety, ale ve svém hlavním účelu zklamaly. Nedokázaly Agríše zastavit ani zpomalit. Druhá flotila Agríšů se zatím nezadržitelně přibližovala k planetě Amalírii, z níž Správa Transgalaktu urychleně vystěhovávala její obyvatelstvo. Bylo jasné, že Flotila doletí k planetě v dostatečné síle, aby mohla své kruté poslání – zničit její obyvatele – splnit. U planety budou mít všechny výhody na své straně Agríši. S celou planetou není možné jako s křižníky ustoupit do bezpečí nadprostoru. Jak by dopadla přestřelka mezi planetou a flotilou, bylo jasné. I když Galaktické společenství Amalírii vyklidilo, další planety bez boje vydat nemínilo.

Bylo ale důležitou otázkou, jakou cenu má veškeré snažení, když na druhé straně bylo právě tak zřejmé, že Agríši necouvnou, ani kdyby měly být jejich bitevní lodě zdecimovány anebo úplně zničeny. Možná ani oni neměli na vybranou. Mohli doletět ke svému cíli, objevit planetu a získat ji, nebo zahynout – protože se neměli kam vrátit.

To by v konečném důsledku znamenalo katastrofu.

Dvě naprosto odlišné civilizace se setkaly – a nedokázaly se dohodnout. Pro jednu nebo pro druhou z nich to muselo dopadnout špatně. A dalo se očekávat, že ani vítěz války nebude mít důvod k oslavám.

Možná bude rád, že přežije.

*****

Deus ex machina

Zasedání Velké rady pokračovalo bez přerušení téměř třetí měsíc. Na pořadu byla zpráva Evakuační komise o stavu vyklízení planety Amalírie. Komise s uspokojením konstatovala, že obyvatelstvo planety je již rozptýleno po ostatních planetách Společenství. Na Amalírii zůstaly v pohotovosti pouze obsluhy dvou stanic vjosuzgu kvůli spojení se zbytkem Společenství – a Strážci.

Projednával se návrh Válečného štábu instalovat na opuštěné Amalírii nástrahy. Amalírie neměla pro Agríše představovat vítanou kořist, ale nebezpečí. Přišel návrh od lidí Země použít časované mechanismy, které by po jisté době odpálily veliké atomové nálože, plněné kobaltem. Ten by se při atomovém výbuchu změnil v silně radioaktivní izotop Co-60 a zamořil atmosféru planety na několik století pronikavou radiací. Agríši by planetu získali, jenže neobyvatelnou. Proti tomuto návrhu se jednomyslně postavili všichni zástupci z Bardžá a navíc i mnoho dalších bytostí z jiných planet Společenství. Bylo vidět, že všichni jsou znechuceni neustálým zabíjením, i když šlo o bytí či nebytí Společenství a zprávy z prostoru střetnutí nebyly příznivé. Galaktické flotily ustupovaly, zatímco Agríši se nezadržitelně blížili k cíli. Jakmile se dostanou až k planetě, budou mít všechny výhody oni. Obyvatelé museli své domovy opustit dříve, než se na ně hordy dobyvatelů přivalí.

»Dostal jsem naléhavou depeši,« přihlásil se pojednou úřadující předseda Velké rady, klokanovitý Askarisan Kangr Mialeio. »Velké radě chce něco naprosto nového ve věci války s Agríši sdělit jakýsi Gurroa – a žádá tímto o slyšení.«

»Odkud je?« zeptal se kdosi v sále.

»Nevím, to tu není,« Kangr rozpačitě prohlížel depeši. Na rozdíl od obvyklých telegramů posílaných systémem Transgalakt v ní – chybělo určení odesílací stanice.

»Jak mu máme sdělit, aby vystoupil?« zněl další dotaz.

»Nevím – takže nejspíš přejdeme k dalšímu bodu jednání... Ne! To není možné!«

Úžas Kangra Mialeio byl oprávněný.

U stolku navrhovatelů se fialově zablýsklo, jako kdyby zde některý fotoreportér odpálil blesk. V téže chvíli se za stolkem objevila postavička malého předškolního dítěte. Kameraman pohotově přenesl jeho obličej na všechny obrazovky v sále a shromáždění zástupci ze světů Galaktického společenství jen vydechli překvapením.

Dítě mělo rysy obyvatel Aigury, včetně typického plochého nosu a špičatých uší, jen oči nemělo černé, jako oči Aiguřanů! Mělo oči lidí z Bardžá nebo ze Země! Což ovšem znamenalo, že je to zcela nová vesmírná rasa, odlišná nejen od lidí Aigury, ale i od Bardžá, Země, a všech bytostí z jiných známých světů. Dokonce bylo možné, že dětský vzhled bytosti je pouhý klam. Kdo ví, možná jde o normální vzhled této rasy. Ale – proporce této bytosti tak věrně souhlasily s obrazem dítěte lidských ras, že bylo obtížné nepodlehnout prvnímu dojmu. Lidské bytosti cítily touhu pohladit toho tvora po kudrnaté hlavičce a ne-lidské bytosti, které většinou přišly do styku s mláďaty lidských ras, dávaly souhlasně najevo shovívavý úsměv.

»Přeji vám dobrý den. Jmenuji se Gurroa,« začalo dítě plynně jazykem Bar, řečí Galaktického společenství, jakmile se šum ve velkém sále ztišil.

Jeho hlas byl pisklavější, ale vyslovovalo zřetelně a bezchybně – očividně jazyk Bar dokonale ovládalo.

»Přišel jsem vás požádat, abyste odvolali všechny své válečné lodi z oblasti střetnutí s Agríši. Nejen ty, které hlídkují na místě, ale i co se nacházejí v nadprostoru evseji.«

Samozřejmost, s jakou to dítě požadovalo zastavení obrany, delegáty ohromila. Vždyť se jednalo o samu existenci Galaktického společenství myslících bytostí, o životy miliard bytostí! Tady nebylo místo na žerty!

»Jak ses sem dostal, chlapče?« zamračil se Kangr Mialeio, předseda Rady – jako většina ostatních podlehl dětskému vzhledu neznámého návštěvníka. »Nevíš, že malé děti na toto shromáždění nepatří?«

»Pane předsedo, já to vím,« přerušilo ho dítě. »Vypadám jako malý chlapec a máte pravdu, nejsem dospělý. Nenechte se tím ale zmýlit! Přicházím Galaktickému společenství nabídnout pomoc. Zastavím útok invazní flotily Agríšů. Nepotřebuji nic víc, než aby se v oblasti střetnutí nevyskytovaly žádné válečné lodě Společenství. Vím, že tam tajně hlídkují tři hvězdné lodě Strážců a chystají se tam odletět další. Odvolejte je, prosím. V nadprostoru evseji nebude dost místa ani pro mé křižníky, natož pro ně. Nerad bych některou loď Společenství poškodil, už třeba tím, že by v kritické chvíli nemohla ustoupit z dostřelu Agríšů.«

»Jak chceš zastavit Agríše, když si s nimi nevíme rady my, kdo zastupujeme sto miliard bytostí? Opakuji, nemůžeme strpět nemístné žerty!« mračil se Kangr Mialeio.

»Já to myslím vážně, pane předsedo,« zamračil se chlapec. »Vaše škoda, že mi nevěříte. Před okamžikem jsem k vám přiletěl ze svého světa. Nadprostorem, ale bez letadla, či jiné aparatury, známé na vašich světech. Viděli jste to na vlastní oči – a pořád nepůsobím věrohodně? Prosím vás, uvědomte si konečně, co se tu děje. Ano, vypadám jako obyčejné malé dítě, ale patřím k civilizaci, která má nevídané prostředky! Nezdá se, že byste mohli pomoc odmítnout, zejména když hrozí zničení další vaší planetě.«

»Takže ty představuješ novou civilizaci, která by se chtěla ke Společenství připojit?« zeptal se kdosi v sále.

»To neříkám,« zavrtěl hlavou Gurroa. »Nechci se k žádnému společenství nijak vázat. Znám vás už dlouho a vy jste dosud ani nevěděli, že existuji. Když ale vidím, jak Galaktickému společenství *obrazně řečeno teče do bot,* nezbývá mi než z dosavadního inkognita trochu slevit.«

»Ale jak bys nám mohl pomoci?« zeptal se předseda Rady věcně.

»Vykliďte nadprostor evsej, odvolejte lodi z okolí flotil Agríšů. Přenesu jejich flotily někam, kde nebudou nikoho ohrožovat. Musím se na tu hmyzí civilizaci podívat pořádně, zdá se mi – ne bezdůvodně – že vyvraždila více osídlených světů než Keléné a na další se chystá. Nemíním jí to trpět. Možná byste ji časem zastavili sami, ale bylo by to zdlouhavé a především by to stálo mnoho životů na obou stranách. Znamenalo by to jistou zkázu Amalírie a později dalších planet. Vaše řešení války pomocí atomových bomb je příliš barbarské a nelíbí se mi.«

»Galaktické společenství jsme založili v míru,« prohlásil na to důstojně předseda Rady. »Byli jsme ale napadeni a domníváme se, že máme právo použít ke své obraně všechny možné prostředky.«

»Souhlasím s vámi,« přikývlo dítě. »Každý tvor se brání, je-li napaden. Ale vaše prostředky odpovídají jen úrovni vaší civilizace. Já mám lepší. Zabráním zkáze, jaká by hrozila buď vám nebo Agríšům, aniž bych zabíjel. Nezničím ani jednu jejich válečnou loď – oni je časem rozeberou sami, až poznají, že jsou jim k ničemu.«

»Jak to chcete udělat?« zajímal se Kangr Mialeio.

Všechny bytosti ve velkém sále byly zticha a s napětím poslouchaly – špendlík by bylo slyšet dopadnout.

»Pane předsedo, dokážete tady na tom místě vysvětlit kterémukoli malému děcku principy antigravitačních motorů, rezonančních taviček, prostorových konvertorů nebo počítačů?« zeptalo se dítě pohotově.

»To by asi bylo těžké,« připustil předseda.

»Stejně těžké by bylo vysvětlovat vám principy generátorů ***Géja-pole.*** Nebylo by to snadné ani pro experty. Ostatně, principy generátorů nebudu vysvětlovat ani vašim expertům. Neodvážím se něco tak mocného dát do rukou jiné civilizaci.«

»Proč?«

»Prozradím vám jen, že se jedná o nesmírně silné prostředky. Ani vaši Strážci by nedokázali zabránit zneužití takové síly. Postačí, když vám řeknu, že Géja-pole dokáže slisovat planetu na poloviční velikost? Navíc jako jediné zasahuje do více prostorů současně. Dají se tím stěhovat planety a měnit dráhy hvězd. Bohužel, každé použití Géja-pole je spojeno s menší či větší katastrofou v některém nadprostoru, proto tento prostředek nepoužívám ani já zbytečně. Nechci vám ublížit, ale na nějaké dlouhé plánování není čas a proto chci, aby vaše lodi byly z dosahu. Stačí mi starost, abych nepoškodil lodě Agríšů.«

»Vy znáte více nadprostorů?«

»Ovšem. Vaše civilizace umí používat tři z nich: Evsej pro lety mezi hvězdami, Inith, na němž provozujete stanice vjosuzgu a částečně Ultreg, kterým umíte přeskočit spirály času. Já kromě těch tří znám pět dalších: Izvido, Léth, Mluch, Myab a Orfau. Ale teď budu potřebovat Evsej, proto vás žádám o jeho vyklizení.«

»Vyklidit bychom jej mohli,« řekl předseda. »Z našeho pohledu vidíme jen dvě nesnáze. Odstraníme-li výzvědné lodi Strážců, ztratíme možnost Agríše sledovat. Jde o to, na jak dlouho to bude únosné, čas pracuje pro ně. Pokud vaše civilizace Agríše zastaví, bylo by to v pořádku. Ale co když se ukáže, že vaše možnosti na ně nestačí? Agríši mají přes deset tisíc prvotřídních bitevních lodí, každá má rozměr kolem kilometru!«

»To přece vím. Ani to množství nepředstavuje problém, když umím přemisťovat celé planety,« ujistilo všechny dítě. »Nevěříte mi? Pošlete si průzkumnou loď na technickou planetu ***Unoliá,*** opuštěnou Společenstvím zhruba před dvěma tisíci lety. Nenajdete ji. Potřeboval jsem ji a přemístil jsem si ji jinam. Snad ten přesun nebudete chápat jako krádež, ostatně – neměli jste pro ni využití, považoval jsem ji za volnou. A pokud jde o čas? Mohu vás ujistit, že nebudu evsej potřebovat na dlouho. Bude mi stačit jediný den. Pokud dokážete své lodi stáhnout do půlnoci, skončí válka zítra v šest hodin ráno. Doufám, že válečné hvězdné lodi už nebudete potřebovat, doporučuji vám, abyste je rozebrali, ačkoliv – to už bude vaše věc.«

»Mám ještě jednu otázku, na kterou bychom rádi slyšeli odpověď,« pokračoval rychle Kangr Mialeio. »Jak si představujete další vztah vaší civilizace ke Galaktickému společenství? To je výslovně od začátku založeno na dobrovolném spojení všech světů. Nepřejete-li se připojit, budeme samozřejmě vaše přání respektovat. Ale snad bychom spolu mohli spolupracovat, obchodovat, anebo se vzájemně navštěvovat, či snad ne?«

»Obávám se, že až skončí tato válečná epizoda, bude to znamenat i konec naší spolupráce,« řeklo dítě. »Obchodovat spolu nemůžeme – není s čím. Snad kdyby bylo Společenství zase v úzkých jako dnes, mohli byste se na mě obrátit. Pak se přihlásím sám – a možná dříve, než v tomto případě, kdy jsem se dozvěděl o vašich potížích tak pozdě. To byla ale vaše vina. Nemáte tajit nepříjemné zprávy před vlastními bytostmi. Dodržujte laskavě jejich právo na informace.«

»Kde vás najdeme?« zeptal se předseda přímo a tuto drobnou ťafku ignoroval.

(Právo na informace – základních právo myslících bytostí – Kodex GSMB.)

»Nehledejte mě!« řeklo dítě. »Oficiální kontakty mezi našimi civilizacemi vůbec nemají smysl a prakticky nepřicházejí v úvahu. Když bude třeba, zase se objevím.«

Pak se fialově zablýsklo – a dítě rázem zmizelo.

Velká rada se poté rychle dohodla splnit podmínky nové civilizace. Při použití současných válečných prostředků nemohl jeden den rozhodnout. Všichni delegáti byli zvědaví, jaké prostředky použije tajemná civilizace. Hlasování bylo proto nebývale rychlé a přesvědčivé.

Ukázalo se, že nerozhodl jediný den, ale doba mnohem kratší.

Agríšská válka začala náhle, ale skončila ještě rychleji. Do půlnoci opustily prostor střetnutí i nadprostor evsej všechny lodě Společenství, což byl organizační úspěch Válečného štábu. Zejména bylo obtížné uvědomit výzvědné lodi v Euklidově prostoru, aby nebyly prozrazeny Agrišům a vystaveny nebezpečí. Těsně před půlnocí oznámil Válečný štáb delegátům Rady stažení lodí, ale z civilizace Gurroa tu nebyl nikdo, komu by bylo možné splnění podmínek dohody ohlásit. V pět hodin ráno jednotného času GSMB se ale ve velkém sále Rady stejně záhadným způsobem objevilo dítě Gurroa. Poděkovalo všem za spolupráci, ujistilo je, že válka skončila – a pak stejně náhle zmizelo v nafialovělém záblesku světla.

Průzkumná loď Galaxie okamžitě vyletěla do prostoru první flotily Agrišů. Na místě však – neobjevila nic.

Strážci dychtivě zapnuli časoprojektory, aby na nich našli Agríše, či aspoň jejich obraz ze včerejšího dne. Obrazovky však zůstaly tmavé.

Odborníci se dlouho dohadovali, znovu a znovu testovali aparaturu, ale nakonec museli konstatovat, že obrazy uxionů jsou podivným způsobem – utržené. V oblasti se muselo dít něco příšerného, když se zpřetrhala vlákna spirál času a nedala se zobrazit!

Jen z veliké dálky bylo klasickými dalekohledy vidět, jak na místě, kde se prve nacházela flotila bitevních lodí, na krátký okamžik zazářila obrovská jiskřící koule.

Co to bylo za objekt?

Pokud to byla hvězdná loď, byly její rozměry přímo obludné. Nedalo se tady hovořit o kilometrech, ba ani o tisíci kilometrech, ale rovnou – o světelných minutách. Na záznamech bylo vidět, že se objekt objevil náhle, snad v jediné sekundě, ale jeho obraz se zjevoval postupně, neboť světlo z bližší části dorazilo k dalekohledům dříve než světlo od

okrajů. Zdánlivě to vypadalo, jakoby se koule prudce zvětšovala, ale jakmile se zvětšila na plnou velikost, začala opět mizet. Střední část koule zčernala, čerň se rozšířila k okrajům a teprve pak se začaly od okrajů ke středu objevovat hvězdy. To právě svědčilo o kulovitém tvaru toho objektu, jak to vysvětlovali experti, jakmile si prohlédli všechny záznamy.

Objevení objektu, velikostí odpovídajícího celé hvězdné soustavě i s planetami, byl ohromující zážitek, ale jeho zmizení ještě větší. Spolu s ním naráz zmizelo tři a půl tisíce kilometrových kolosů, jaké do této války nikdo z Galaktického společenství nespatřil. Tisíce bitevních křižníků, z nichž každý byl schopný vyhladit planetu, byly naráz pryč! Nebylo divu, že při té podívané všem přihlížejícím běhal mráz po zádech.

Galaxie se potom rychle přemístila do blízkosti další flotily Agríšů, ale všude byly spirály času stejně roztrhané. Co se tam stalo, bylo vidět jen v obvyklém prostoru a v obvyklém světle. Všechny flotily Agríšů se změnily v nic.

Podle tvrzení dítěte civilizace Gurroa lodě Agríšů neničila, jen přesunula nadprostorem evsej, ale vzhledem k nepochopitelnému selhání časoprojektorů nebylo možné přesvědčit se, je-li tomu tak. Strážci prozkoumali oblast Společenství co nejpodrobněji, ale nikde po flotilách Agríšů neobjevili ani stopu.

A co víc, někoho napadlo, že poslední, co do počtu lodí nejmenší flotila Agríšů, obíhá kolem Keléné! Galaxie se tam opatrně přesunula, Agríše však ani tam nespatřila. Ke zděšení odborníků tam nenašla – ani planetu Keléné.

Časoprojektory selhaly úplně a dalekohledy též, ale na místě Keléné byla jiná, neznámá planeta, s vlastním, neagresivním životem – přímo ideální ke kolonizaci.

To dítě tedy nepřehánělo, když tvrdilo, že civilizace Gurroa dokáže stěhovat planety. Jak Gurroa oznámil, v oblasti Společenství vskutku chyběla stará technická planeta Unoliá, ale ta to být nemohla. Podle zápisů byla Unoliá mrtvá ledová planeta bez nejmenších stop života, zaznamenaná průměrná teplota jejího povrchu byla minus sto stupňů. Byla nebezpečná i lidem ve skafandrech a Bardžané ji proto už dávno opustili.

Galaxie se nakonec vrátila na planetu Aiguru k prohlídce. Byly tu shromážděny všechny lodě Galaktické válečné flotily.

»Co uděláme s křižníky?« zeptal se Malinio Giranei z Bardžá. »Rozebereme je?«

»Udržovat je v pohotovosti zřejmě nemá cenu,« souhlasil zástupce planety Země, Nkwame Burua ze střední Afriky. »Snad by bylo možné přestavět je na průzkumné lodě. Ale nevím, co uděláme se Sylvami – jejich nukleární nálože jsou nebezpečné.«

»Rozebereme je,« prohlásil Kurt Nachtigal. Jakožto jejich konstruktér o nich věděl nejvíc a bylo vidět, že má předem dobře promyšleno co a jak.

»Byla by přece věčná škoda nevyužít takového množství prvotřídního atomového paliva. Mě bolelo, když jsem viděl, jak se tolik energie bez užitku mění v nic, ale chápal jsem, je to ***nutné zlo.*** Věděl bych dokonce, co by se s ním dalo dělat. Na některé planetě – snad by se k tomu účelu hodil Mars – postavíme atomové elektrárny a budeme v nich vyrábět B-palivo. Víte přece, že se to dá dělat čistě biologicky, nebo bioelektricky. Druhý způsob je rychlejší; ale potřebuje více energie. Na Marsu máme dnes jen doly na některé vzácné minerály a B-palivo tam dovážíme. Když to půjde tak jak si myslím, stane se Mars na dlouhou dobu naopak producentem B-energie nejen pro Zemi, ale i pro další světy Společenství. Každé malé dítě ví, že energie není nikdy dost!«

»Pak by asi bylo lépe, kdybyste ty elektrárny postavili na planetě Igysuo, kde jsou největší zásoby atomového paliva,« navrhl zástupce Aioolu, planety, která původně Igysuo spravovala. »Naši lidé by v takových továrnách nepracovali, atomová technika je výhradní záležitostí pozemšťanů, ale my v tom případě radši planetu Igysuo velice levně Zemi prodáme. Nebude nás to stát nic, vždyť jsme ji i tak neuměli využít.«

Nikdo nenamítal a smlouvu obratem uzavřeli. Země za novou technickou planetu zaplatila pěti miliardami digitálních nahrávek hudby, převážně s Mozartem, což byla čistě symbolická cena za planetu s nejbohatšími zásobami atomového paliva v celém známém vesmíru – ovšem pod podmínkou, že se do jiných světů nedostane ani stopa radioaktivity. Té se většina obyvatel Společenství bála natolik, že s atomovou energií nechtěla mít nic společného.

Pozemšťané tuto energii zkrotit dokázali a přeměňovali ji na neškodné a obecně hojně používané B-palivo. s tím pak mohli výhodně obchodovat – což jim obyvatelé ostatních světů ze srdce přáli, ačkoliv by s nimi asi nikdo neměnil.

Nikoho tenkrát nenapadlo, že kdosi prosadí, aby jedna ze stovek atomových Sylv byla v neporušeném stavu zachována v muzeu na planetě Igysuo – a že ta poslední zapomenutá Sylva bude znamenat záchranu nejen pro Galaktické společenství – ale i pro záhadnou civilizaci Gurroa...

*****

Válka s Agríši skončila – a nastaly opět všední starosti.

Bylo třeba projednat návrat lidí zpět na Amalírii. Nebyla už ohrožena a byla tedy připravena přijmout své děti nazpět. Evakuací samozřejmě vznikly obrovské škody. Opuštěné domy chátraly, nikdo nehasil náhodné požáry, část úrody zřejmě podlehla zkáze. Evakuace nutná byla, vždyť nikdo nevěděl jak hladce válka skončí. Všechno by bylo možné snadno napravit – o tom se též pilně jednalo.

Dále bylo třeba rozhodnout, co s Kelénci.

Jejich původní planeta zmizela kdesi ve vesmíru, osídlena Agríši, místo ní však měli Kelénci k dispozici dvě nové. Společenství se ale muselo postarat, aby se daly obývat – to znamenalo vytvořit na nich podmínky pro fungování jakékoliv normální civilizace. Nakonec Velký sněm GSMB rozhodl zvýšit finanční příspěvky od pokročilejších civilizací pro krytí podobných naléhavých případů.

Dvě otázky zůstaly i dál nevyřešeny a změnily se v záhadu, která mnoha lidem nedala klidně spát.

První se týkala Agríšů. Co je s nimi v současné době? Kam zmizeli? Co je to vlastně za tajemnou, vraždící civilizaci? Odkud přiletěly její lodi? Nemůže se jejich nájezd brzy opakovat?

Bylo nepříjemné zůstávat v nejistotě, i kdyby se pro příště dalo počítat s tím, že civilizace Gurroa opět Galaktickému společenství pomůže.

Druhá otázka byla mnohem závažnější – a nepříjemnější.

Co je zač, ta tajemná civilizace Gurroa? Na poslední chvíli sice Společenství pomohla, ale nikdo nevěděl jak. Dokázala přitom přemístit dvě planety a zpřetrhat spirálové struktury času; její lodě, na okamžik spatřené, měly rozměry srovnatelné s hvězdnými soustavami – takové kolosy by přece nebylo možné nikde ve známých prostorách vesmíru ukrýt! Civilizace Gurroa musela sídlit mimo – ale Společenství znala,

měla podle vlastního přiznání či náznaků své vyslance rozmístěné přinejmenším na některé z okrajových planet.

Vyslance?

Nebo spíš – vyzvědače?

Nikdo o ní nic bližšího nevěděl. Rozhodně se nejednalo o vzájemně vyvážený stav, nutný k rovnoprávnému partnerství.

Na jednotlivé členy Velké rady působila civilizace Gurroa rozdílným dojmem.

Někteří byli nadšeni, že má Společenství tak mocného spojence; jiní byli naopak zděšeni představou, jak strašlivý by to byl – nepřítel. Její chování bylo přinejmenším vjednom momentě podezřelé skoro každému, dokonce i jejím obdivovatelům.

Proč tato civilizace tajila svou existenci?

Proč vůbec odmítla navázat bližší kontakty? Nejsou za tím – nějaké zlé úmysly?

Což je normální, aby nikdo z jejích představitelů nechápal výhody vzájemných obchodů, které odjakživa rozšiřovaly pokrok, překonávaly místní problémy a zlepšovaly vztahy nejen mezi lidmi, ale i mezi odlišnými rasami planet Galaktického společenství?

Zejména jeden moment během jejího jednání chápala většina delegátů civilizací Bardžanů i Země velmi nepříznivě už od samého začátku.

Co mělo znamenat, že na zasedání Rady Galaktického společenství myslících bytostí, mezi výkvět představitelů ze všech světů, vyslala jediné osmileté – dítě?

Nemohla Galaktickému společenství lépe naznačit – jak málo si ho váží?

*****

Ligaidovy děti

Harryho Rosse přivedl do zdejšího Zapadákova jedině čich novináře-reportéra – a jeho profesionální zkušenost.

Planeta sama byla nezajímavá až k uzoufání. Jedna jediná stanice vjosuzgu – to už hovořilo samo za sebe. Záložní svět – nic víc.

Donedávna platilo pravidlo: instalovat na každé planetě včetně nezajímavých technických nejméně dvě stanice vjosuzgu, pokud možno každou na jiném kontinentu, aby nemohly být při nějaké přírodní katastrofě zničeny současně. Spojení s takovou planetou by totiž bylo definitivně ztraceno. Na obydlených a významných technických planetách byly většinou brzy postaveny desítky a často stovky stanic, ale nevýznamné pouštní, ledové a jedovaté planety byly v takovém případě ponechány svému osudu.

K obnově spojení by musela být vyslána expedice, což v dobách Třetí galaktické éry znamenalo velmi zdlouhavý, nákladný a nebezpečný mezihvězdný let.

Jeden takový případ se skutečně stal, dokonce nepříliš dávno, ale byl snad jediný za celou dobu trvání Galaktického společenství. Nikoho by ani nenapadlo podnikat něco takového kvůli neužitečné technické planetě a teprve záchrana obyvatel planety Rhyinkáa byla dostatečným důvodem k vyslání hvězdoletu. Bližší podrobnosti o celé expedici Rhyinkáa se mohl každý dovědět v otřesné knize reportáží Gavro Huiéese ***Konec civilizace***, sepsané během evakuace zničené planety. První vydání ze známého nakladatelství Aixil v Cokrezu na planetě Bardžá bylo ihned rozebráno, stejně jako dalších šestnáct, vydaných zčásti i na dalších planetách.

Potom se ale na Askarisu, jedné obydlené planetě Galaktického společenství, nečekaně objevil nadprostorový letoun Aigurské civilizace a obávané mezihvězdné cesty ztratily hodně ze své hrozivé krásy. I když průzkum neznámých oblastí bývá nebezpečná záležitost vždycky, samotný přelet prázdným mezihvězdným prostorem se už dnes nepočítá na roky, ale na hodiny. Není divu, že se od přistání Aiguřanů na Askarisu začala počítat Čtvrtá galaktická éra.

Cesta nadprostorem na známou planetu není v dnešní době složitější, než kdysi přelet oceánu. Na Yllině byla proto postavena jen jediná stanice, ačkoliv podmínky na této planetě byly pro život lidí velice příznivé a počítalo se s její brzkou kolonizací.

Desetičlennou obsluhu stanice tvořila jako všude v podobných případech směsice bytostí ze všech koutů Společenství. Všichni byli hned ochotní bavit se s návštěvníky o čemkoliv, dohromady mohli celé hodiny vyprávět o různých zajímavých věcech, ale jako na vztek nikdo nic nevěděl právě o této záložní planetě a jejích obyvatelích.

Harry se dověděl jenom to, co už věděl z Aigury. Že se tu někde nachází tlupa jakýchsi fanatických archeologů, kteří nemají nic lepšího na práci, než se vrtat do dávno minulých věcí (čím starší, tím lepší). Ani předmět jejich vědeckého zájmu nepředstavoval zvlášť zajímavé téma – starých protiatomových bunkrů je jen na Zemi rozseto po různých pevninách jako máku. Také pyramidy se ve známé oblasti vesmíru nacházejí na více planetách a co víc, na mnoha světech jsou o tisíce let starší, než na Zemi. Zajímavé by bylo snad jen to, že tato stará stavba byla údajně zvláště dobře zachovalá. Ale všechno dohromady by rozhodně nepřitahovalo zájem dvanácti miliard bytostí převážně lidí B-

typu, čtenářů časopisu ***Galaxie a my.*** To pro ně Harry Ross a jiní sháněli po všech čertech jakékoliv informace. Pardon – ne jakékoliv, ale takové, které upoutají a pomohou udržet nebo ještě lépe zvýšit zájem čtenářů a tím i náklad.

Harrymu štěstí přálo – ale je třeba uznat, že štěstí hodně napomáhal. Novinář jeho kalibru obvykle nebývá redakcí považován za poskoka (skoč na tamtu výstavu, cestou bys mohl...), ale je od něho očekáváno, že tak jako vlk samotář občas přinese kořist, která vydá za měsíční snažení jiných. Takový pak nebývá pověřován úkoly, ale čeká se, že sám půjde tam, kde se něco děje.

Harrymu se často dařilo ***být při tom,*** když se dělo něco zajímavého. A nemusel to být předem očekávaný výbuch sopky, jako na planetě Sinthareii, ke kterému se sjela celá výprava reportérů. Po pravdě řečeno, dva ***nejzuřivější*** pronikli tak blízko k sopce, že pak nedokázali splnit druhé základní pravidlo dobrého reportéra, která jsou:

1) zjistit, kde se má dít něco zajímavého a dostat se do centra dění – být při tom.

2) také se odtud – pokud možno se zdravou kůží a se všemi zuby – vrátit.

Harry byl ale jedním z přítomných novinářů na zasedání Velké rady Společenství, když začala invaze Agrišů.

To už byla vysloveně otázka jeho čichu. Zasedání Velké rady bývala obvykle doménou reportérů nižší kvality (»ten řekl to a ten zas tohle«). Harry byl v sále, když tam Strážci poprvé promítali, jak loď předvoje Agrišů zničila první tři města na Keléné. Samozřejmě získal nejlepší záběry ze všech reportérů – mít nejdokonalejší aparaturu byla věc jeho profesionální cti. Vzápětí se ho jako každého novináře pořádně dotklo, když Rada prohlásila jednání za neveřejné a přítomné novináře požádala, aby neopouštěli město a nesnažili se odcestovat ani pokoušet se spojit se svými redakcemi.

Na rozdíl od svých kolegů proti tomu zbytečně neprotestoval, ani neztrácel vzácný čas planými diskusemi, zda má Velká rada skutečně právo omezovat osobní svobodu novinářů (věděl, že má), anebo jakým způsobem obejít zákaz. Věděl, že to bude nemožné a kromě toho neměl chuť přijít o jiskřící novinářskou legitimaci, která ho opravňovala ke vstupu prakticky kamkoliv. Namísto toho obešel Strážce, kteří mu velmi ochotně ukázali cokoliv oč je požádal – jen s upozorněním, že to smí použít až po uvolnění informačního embarga. Pilně se účastnil všech zasedání a podařilo se mu získat rozhovor s hlavními protagonisty včetně Kurta Nachtigala, kterého pak nějaký ***začátečník*** vyslýchal tak nešikovně, že Kurt od této chvíle novináře beze slova vyhazoval.

Harryho reportáž byla po ukončení informačního embarga ze všech nejúplnější, což opět zajistilo jeho časopisu obrovský úspěch.

Nezískat rozhovor s hlavním účastníkem agrišské války považoval Harry za svou osobní porážku. Nic na tom nezměnilo, že nebyl sám. Žádný novinář v celém známém vesmíru se nemohl pochlubit trofejí – rozhovorem s představitelem civilizace Gurroa. Dítě té civilizace se objevilo jen dvakrát a pokaždé tak krátce, že se o nějakém delším rozhovoru nedalo mluvit.

Pokusil se zainteresovat do těchto záhad Strážce, ale tentokrát u nich neuspěl. Oficiálně odmítli sledovat někoho nevinného. Jeden z nich soukromě Harrymu prozradil, že z technických důvodů ani nemohou zobrazit události, které se odehrály v jiném prostoru než v Euklidu – právě v tomto případě se zřejmě jednalo o další dosud neznámé

nadprostory. To vše sdělil Harrymu výslovně soukromě a vzápětí ho důrazně požádal, aby před jeho očima záznam rozhovoru smazal.

Harry mu se skřípěním zubů vyhověl, ale uznal, že by se informace o slabinách Strážců a zejména, jak se jim dá uniknout, zveřejňovat neměly.

Zkusil to proto jinak.

S pečlivě retušovanou fotografií navštívil starého známého, lékaře Imre Györnaye a pokusil se z něho vytáhnout, co ví o všech rasách humanoidních bytostí, nacházejících se ve známé části vesmíru. Imre teprve nedávno úspěšně ukončil studia na biologické univerzitě v Cokrezu na Bardžá, kde měl na dosah ruky veškeré novinky biologické vědy.

»Tohle je vskutku zajímavé,« řekl mu Imre, když si pečlivě prohlédl obrázek. »Vypadá to na typické aigurské dítě – až na ty oči. Už jsem něco takového viděl, počkáš si chvíli?«

Počkat si na něco zajímavého nebylo Harrymu nikdy proti mysli.

Imre zapnul počítač a spustil na něm program. Netrvalo dlouho a měl výsledek.

»Podívej se – to je ono,« ukazoval Harrymu na obrazovku. Bylo to malé dítě, novorozeně, ale Harry přímo nadskočil. Aigurské novorozeně – s pozemskýma očima! Právě taková kombinace, jako na Harryho fotografii!

»Co je to zač?« otázal se Imreho nedočkavě. »Přiznám se, o takové rase jsem ještě nikdy neslyšel! Kde vlastně žijí?«

»Myslel jsem, že to znáš,« podíval se na něho Imre udiveně. »To je přece už pěkných pár let známá ***novinka!*** Není to žádná nová rasa, ale míšenec. Otec pochází ze Země, matka je z Aigury. Pravda, je trochu neobvyklý, ale konečně, proč ne? Zajímavé to je spíš z lékařského hlediska, normálně mají lidé Aigury proti Bardžanům – nebo lidem Země, což je skoro totéž – nějaké ty nesnášenlivé geny. Ale tady se je podařilo překonat, nebo jak to bylo... Je to trochu unikát, od té doby zřejmě nikoho nenapadlo takový pokus opakovat. Mezi námi, lidé z Aigury vypadají trochu směšně. Nejvíc pro pozemšťany, protože ***Suidae,*** čili prasátka, se nikde na jiných planetách nevyskytují... Ani si nechci představit, jak by se Aiguřané tvářili na vepřové maso – muselo by jim to připadat jako kanibalismus. Dokonce jsem slyšel, že někteří omdleli, když spatřili vepřové hlavy v řeznických obchodech. Jak jsi vůbec přišel k té fotce? Vsadil bych se, že to je právě to mimino, co mám v archivu – dnes bude pochopitelně o trochu starší. Věnoval bys mi tu fotku? Rád bych si ji přidal do sbírky. Schraňuji si takové kuriozity z Lékařských zpráv, vydávaných na Bardžá. Tam jsou největší vesmírné kapacity na biologii, známe to jistě oba, co bychom si povídali.«

»Beze všeho,« přikývl Harry. »Ale ukážeš mi všechno, co o tom dítěti máš, ano? Musíš toho mít přece víc, neříkej, že máš jen ten jeden obrázek!«

»Je toho celý článek,« souhlasil Imre, zatímco si z Harryho elektronického alba přehrával fotografii do svého počítače. »Jen si nejsem jistý, zda tě to bude zajímat. Ten článek nebyl určen pro laickou veřejnost, dokonce ani ne pro většinu lékařů. Byl to specifický článek pro velice pokročilé genetiky. Tomu ty nemůžeš rozumět.«

»Něco tam bude, ne?« nadhodil Harry. »Třeba jméno dítěte, jeho rodičů a tak...«

»To je na dvou řádcích v závěru, ale nevidím důvod, proč bys měl číst tu omáčku vpředu. Předem tě varuji, bude pro tebe dokonale nestravitelná.«

»Jen mi to ukaž, uvidíme,« třásl se Harry netrpělivostí.

»Jak chceš – já jsem tě varoval!«

Ukázalo se, že Imre měl pravdu. Jediné, čemu Harry trochu rozuměl, bylo pár faktografických údajů na konci článku.

»Člověče – to je ale zajímavé!« řekl Harry po chvilce.

»Nehoupej mě,« odfrkl si Imre. »Neříkej, že chápeš o co šlo!«

»Poslyš, Imre, pro mě jsou opravdu nejdůležitější ty dvě poslední řádky,« přiznal Harry. »Ale i to je úžasné, dobře mě poslouchej. Je tu napsáno, že se dítě jmenuje Gurroa Ligaid; otcem je Pavel Ligaid ze Země, matkou Yl-la Ligaidová z Aigury.«

»To už jsem přece říkal. Jen mi netvrď, že tě to zajímá z biologického hlediska,« řekl Imre. »Za tím musí být něco jiného. Řekneš mi aspoň, oč jde? Nebo si na to budu muset zase kdovíjak dlouho počkat, jak je u tebe nechvalným zvykem? Jsme snad ještě kamarádi, nebo ne?«

»No dobrá, tobě to řeknu,« rozmýšlel se Harry. »Snad nic nerozneseš a třeba bys mi mohl ještě poradit. Budeš mlčet jako hrob, dokud to nevyjde?«

Imre to slíbil.

»Dejme tomu, že mám ještě jeden, mnohem zajímavější obrázek toho dítěte,« řekl Harry příteli. »***Gurroa Ligaid...*** Člověče, mně už z toho jména trnou zuby! Tobě to nic neříká? No dobře, opravdu nemůžeš znát všechno, ono se to ve zpravodajství jen mihlo... Tak se podívej na tuhle fotku, to je originál bez retuše! Teď už bys mohl uhádnout, kde jsem k němu přišel.«

Imre si fotografii pozorně prohlédl a bezděky si přitom hvízdl. Obrázek dítěte byl zcela stejný jako prve – jenže tentokrát na něm nebylo vymazáno pozadí.

Dítě v jednací síni Velké rady Galaktického společenství myslících bytostí!

»Gurroa – no ano, člověče, to souhlasí!« vydechl udiveně. »Aby to byla stopa...«

»...k civilizaci, která letos zachránila Galaktické společenství před Agríši!« shrnul Harry. »To si piš, že to bude ono! Nikdo neví, odkud se vzala, kde se nachází – a přitom její hlavní představitelé klidně žijí přímo mezi námi, někde na Aiguře! Člověče, tohle bude trhák! Ale pamatuj, slíbil jsi mi mlčení!«

»Já mlčet budu – stejně bych to neuměl tak dobře prodat, jako ty,« přikývl Imre. »Ale něco za něco! Podívej se, to dítě je zajímavé tak jako tak, pro nás lékaře – a jak vidím, také pro tebe. Jestli se nepletu, půjdeš po tom dál, viď?«

»Samozřejmě!« opáčil Harry. »Cítím v tom senzaci prvního řádu – a nepřenechám ji už nikomu! Teď jde jen o to, aby někdo jiný neměl podobný nápad.«

»No – tak by s tím přišel dřív,« pokrčil rameny Imre.

»To mi neříkej ani v legraci!« naznačil Harry oběma rukama škrcení. »Já jsem ze staré školy!«

»V tom případě by sis měl pospíšit,« popíchl ho Imre. »Já bych měl na tebe jednu prosbu, prosbičku.«

»Bude-li to v mých silách – pro tebe vždycky!«

»Zajímá mě, zda nemá sourozence,« řekl Imre. »A pokud má, jak vypadá.«

»Což nebude zajímat jenom tebe,« přikývl Harry. »Máš mé slovo, že se to dozvíš – kdyby nic jiného, pak přinejmenším mnohem dřív než ostatní.«

V následující hodině si sbalil věci a nejbližším spojením odcestoval na Aiguru.

Ukázalo se, že mezi Zemí a Aigurou je docela čilý provoz, takže nebylo nutné kvůli tomu objednávat speciál. Také jméno Ligaid na Aiguře hodně znamenalo, ačkoliv zpočátku Harrymu nabízeli úplně jinou osobu. Teprve tady si uvědomil, co vlastně dávno věděl. Fo-ru Ligaid – to je přece továrna, vyrábějící pro Galaktické společenství ozbrojené křižníky, použité ve válce proti Agríšům! Tak nebo tak se tady neustále setkával s dalšími a dalšími indiciemi – a všechny se nějak dotýkaly Agríšů.

V současné době se v Mofidijské továrně na Aiguře nestavěly žádné kosmické obludy, vyzbrojené strašlivými fotomety, ani nadprostorové letadlové lodi, nosiče atomových torpéd typu Sylva, ale docela obyčejné gryuly, jaké se vyrábějí na všech planetách. Dokonce se tu, jak jinak, setkal s pozemskými nápisy – především JAPAN na krabicích s navigačními přístroji. Neustále přetrvával pošetilý pozemský zvyk označovat vlastní produkty v několika abecedách ***»Made in Japan, Gea«,*** ačkoliv pozemské písmo, ať už *euroamerolatinka* nebo japonská *katakana,* bytostem mimo Zemi nic neříkalo.

Harryho jiskřící novinářská legitimace opravňovala požádat o vstup a od vedení továrny dostal i doprovod. Nad běžnými letadly ohrnul nos, ale to neměl dělat. Po továrně ho ochotně doprovázel Miltia Supung, velice výřečný Aiguřan. Harryho hned ze začátku zpražil ujištěním, že se na Aiguře vůbec nevyrábějí letadla převzatá od ostatních světů Společenství, naopak – na všech planetách Společenství dnes montují do letadel motory odsud, z Aigury. Elektronické navigační systémy JAPAN pocházejí ze Země, ale to je dnes běžné po celém Společenství.

»Člověče – ty nevíš, že ***Ligaid –*** to jsou antigravitační motory ***girrig***? Nedávno dokonale vytlačily z letecké techniky baporgy z Bardžá! Neříká ti nic ani jméno ***Sygyt, kosmické létací nárameníky?*** Ostatně – jsme jediná továrna ve Společenství, kde se nedávno vyráběly ozbrojené kosmické bitevní křižníky pro válku s Agríši!«

Harry musel přiznat, že to všechno zná, ale jaksi si včas neuvědomil, odkud tyto samozřejmosti pocházejí. Továrna obchodovala s celým vesmírem, s Japonskem měla čilé spojení. Nikdo se tu nad Harryho pozemským zjevem nepozastavil. Zdejší lidé byli proti němu drobounké postavy, měli všichni stejné kudrnaté mechovité vlasy, bronzově žlutou pleť, špičaté uši a oči černé, bez bělma (to bylo Harrymu nepříjemné). Navíc ten jejich nos! Vypadali opravdu jako prasátka! Harry měl bledou evropskou pleť, nos tak ***akorát,*** pozemské oči hnědé barvy, světlé, krátce přistřižené vlasy a poněkud hranatý obličej. Byl proti všem místním lidem příliš rozložitý, ačkoliv si zakládal na sportovní postavě. Rád o sobě říkal, že je pravý Američan, což ovšem znamenalo, že měl sklony ostatní lidi podceňovat.

»Nepřiletěl jsem na Aiguru za tvůrcem kosmických křižníků Fo-ru Ligaidem,« vysvětloval trpělivě Miltiovi. »Zajímá mě úplně jiný Ligaid, nějaký Pavel – a měl by to být pozemšťan!«

Konečně se Miltiův obličej rozzářil.

»Ach tak, ***Pavel Ligaid***!« pochopil. »To byl přece první pozemšťan na Aiguře! Ten tady udělal mnoho dobrého! Chtěli jsme ho zvolit prvním prezidentem, jenže odmítl. Ale jsi nablízku, Pavel si vzal za ženu jedinou dceru Fo-ru Ligaida Yl-lu, takže jsou příbuzní. Dokonce převzal i její jméno! U vás na Zemi je to prý možné – ostatně, tu novinku už tady uplatnilo hodně mladých lidí a nikomu to nevadí. Yl-la je ovšem velice krásná žena a nedivím se, že se mu zalíbila. Pavla Ligaida mají všichni naši lidé rádi. On je na Yl-lu

opravdu nesmírně hodný a kromě toho jí kdysi zachránil život, proto k němu tak přilnula, až si ho přes jeho směšný vzhled vzala za muže.«

»On vypadá směšně?« zaškaredil se Harry, ale u svého průvodce tím vzbuzoval jen větší a větší veselí.

»Jako ***všichni lidé ze Země***!« vyprskl Miltia smíchem. »Všichni máte směšné nosy jako zobák, někteří jako orli, jiní jako kachny... Pavel má stejný zobák jako vy.«

»Mohl bych je vidět?« ovládl se rychle Harry. Reportér se musí umět ovládnout za všech okolností a Harry patřil k reportérské elitě! Přešel bez komentáře zmínku o svém údajně směšném vzhledu, jen aby se něco dozvěděl.

»Možná ano, ale ne na tomto světě,« zvážněl Miltia.

»Kde tedy jsou?« zarazil se trochu Harry.

»Žijí na Yllině. Tu planetu pro nás Pavel objevil v dobách, kdy jsme ani nevěděli, že existuje nějaké Společenství.«

»Jemu se u vás nelíbilo?«

»Tak to určitě nemůžeš brát, mezi námi mu jistě bylo dobře,« řekl Miltia. »My ho máme opravdu rádi – nejenom proto, že si vzal děvče od nás. Povídám, byli bychom z něho udělali celoplanetárního prezidenta, kdyby nebyl proti. Jenže Ligaidovi nejspíš nechtěli, abychom jim rozmazlovali děti, proto se přestěhovali na Yllinu. No, možná měli pravdu, nevím. Je to ale skoro stejné, jako kdyby zůstali s námi, vždyť na Yllinu se brzy bude stěhovat spousta lidí. Oni ji zkoumají, než se začne s kolonizací. Jen tak mimochodem, už jsi někdy potkal ženu, podle které se jmenuje celá planeta? Co já vím, taková je ve vesmíru jen jediná – Yllina podle Yl-ly Ligaidové.«

To byla vlastně docela zajímavá informace. Možná by to samo stačilo na článek, ale Harry šel po něčem zvláštnějším. Děti té Yl-ly byly zajímavější než matka.

»Ligaidovi mají dětí víc?« zeptal se jen jako mimochodem.

»Dokonce čtyři,« řekl Miltia. »Nedívej se tak udiveně, my sice uznáváme zásady ***regulované společnosti,*** ale jak víš, každý svět může některým svým členům povolit výjimku nad obvyklou dvojici dětí. Ligaidovi by ji dostali, i kdyby měla být jediná za sto let! Navíc se odstěhovali na Yllinu, tedy jsou to kolonisté a ti mají automaticky nárok na víc dětí než je obvykle. Mají jednoho chlapce a po něm tři děvčátka.«

»Tohle je jedno z nich, že?« vytáhl Harry fotografii.

»Ukaž... ale tohle není žádné děvče, tohle je přece kluk Gurroa, děvčátka jsou mladší. Tři jejich děti mají starodávná aigurská jména. Gurroa znamená v původním aigurském jazyce Moudrý, Gají je Krásná a Gompa Spravedlivá.«

»A to poslední dítě?«

»To má jméno pozemské,« řekl Miltia. »Jmenuje se Pavlína, prý po tátovi, co to znamená, nevím. Všechny děti vypadají aigursky, až na ty oči... Ale to už není takový rozdíl, jsou jinak docela hezké. Kde jsi přišel k té fotografii?«

»Nám novinářům se občas dostanou do rukou různé věci,« pokoušel se to rychle zamluvit Harry.

»Možná je lepší, že jsou na Yllině, ty děti jsou prý moc zvláštní,« trochu ztišil hlas Miltia. »Mám tam příbuzného archeologa, jmenuje se Kalimai Supung; byl tu asi před měsícem na návštěvě, co ten o nich napovídal, ani se to nikomu věřit nechtělo!«

»Mě takové povídačky zajímají, řekni mi něco!« vybídl ho hned Harry.

»Na Yllině je jedna hrozně záhadná stavba,« začal Miltia tajemně. »Prý patřila nějakým lidem, kteří na tom světě žili před dávnými staletími a všichni pak záhadně zemřeli. Právě tu stavbu zkoumají archeologové, k nimž Kalimai patří. Původně jsme její stáří odhadovali na stovky let, pozemšťané to později zpřesnili na pět tisíc, měli na to nějaké podivné radioaktivní metody.«

»Slyšel jsem už o ní,« řekl Harry. »Ale mně nejvíce zajímají Ligaidovi.«

»Právě tam Ligaidovi bydlí, jako ostatní,« pokračoval tiše Miltia. »Ta stavba je strašně záhadná. Kdyby tam nebyly orientační směrovky, mohl by v ní člověk snadno zabloudit, že by nikdy nenašel cestu ven.«

»To není nic záhadného,« pokrčil rameny Harry. »Znám více staveb, ve kterých se dá zabloudit. U nás na Zemi i na Uxu...«

»Jen si nemysli!« trochu zdvihl prst Miltia. »Naši lidé tam zásadně chodí jen ve dvojicích. Kdyby se někomu z nich něco stalo, aby měl kdo dojít pro pomoc.«

»Na Yllině nejsou Strážci?« podivil se Harry.

»Nejsou, vždyť tam zatím lidé nežijí, až na těch pár archeologů – a na Ligaidovy.«

»No dobrá, ale na tom pořád není nic záhadného,« zkusil namítnout Harry.

»Když Starou pevnost Yllinců Pavel Ligaid spolu s naší výpravou objevil, byl prý kolem ní desetikilometrový čarodějný kruh! Takovou kruhovou poušť neměli a dodnes nemají nikde v celém známém vesmíru!« řekl Miltia. »Dnes tam rostou rostliny všude, ale fotografie toho divu máme v muzeu a pořád vyvolávají různé dohady! Záhadné není jen to, ale všechno, co je tak či onak spojeno s rodinou Ligaidů. Jejich děti tam prý volně chodí jak se jim zachce – a dokonce bez nejmenšího dohledu svých rodičů. Nejen to, chodí i ven z pevnosti, třeba do lesa na ovoce.«

»To bych považoval za úplně normální!« řekl Harry.

»Na Zemi, na Bardžá i na Aiguře – jistě. Slyšel jsi ale někdy něco o Yllině a jejich obřích pavoucích?« podíval se Miltia na Harryho podezřívavě.

»Yllina... to jméno jsem ovšem slyšel, ale nevím o žádných pavoucích,« sondoval Harry opatrně terén a trochu zbystřil pozornost.

»To je totiž důvod, proč se na Yllinu zatím nikomu moc nechce,« vysvětloval mu ochotně Miltia. »Zatím je, naštěstí, dost místa i na naší staré, dobré Aiguře. Ti pavouci jsou totiž vysocí půl sáhu a koho chytí do sítě, sám se z ní nedostane, to je vyzkoušené. Ty sítě nejsou jen tak obyčejné, jsou to pasti, které padají na oběť shora a strašně prý lepí. Proto se do tamních lesů nikdo neodváží samotný, všichni tam chodí ve dvojicích a ozbrojeni. Pavouci na volně se pohybujícího člověka nezaútočí, ale kdo se chytí do jejich sítě... No a představ si, ty děti tam chodí samy, bez rodičů – a beze zbraní! Je tohle normální? Nedivím se dětem, nemají z toho rozum, ale není divné, že je rodiče klidně nechávají samotné v nebezpečí neznámé planety?«

»To opravdu divné je,« připustil Harry a zvážněl.

»Můj příbuzný Kalimai nám říkal, že párkrát v opuštěné části pevnosti ty děti potkal,« pokračoval Miltia. »Když to bylo poprvé, měl prý z toho málem šok. Šli jako vždycky dva. Najednou potkali jedno z těch děvčat, prý nejmladší Gompu. Bylo jí asi půl aigurského roku, to děti sotva začínají chodit, počůrávají se a pokud vůbec něco žvatlají, pak nanejvýš ***máma a táta.*** Ve Staré pevnosti všude svítí lampy, takže je tam světlo jako ve dne, ale potkat v takové pustině půlroční dítě může být šok. Gompa prý necapkala, ale

běžela jako běžec sprintér a když ty dva potkala, zašvitořila na ně jen něco jako »Ahoj kluci, jak se máte, promiňte mi, já moc spěchám« – a pak jim zmizela v boční chodbě, dříve než se vzpamatovali. Není to záhadné?«

»To je opravdu zajímavé,« zahučel Harry. »Ona se tam sama nebála?«

»Jak to tak vypadá, asi ne, zato Kalimai se z toho dlouho nemohl vzpamatovat,« přikývl Miltia. »Prý se sebrali a šli navštívit Ligaidovy, aby je upozornili, že jejich děti běhají po pevnosti bez dozoru a že by se jim taky mohlo něco stát. Yl-la je oba klidně vyslechla, pohostila je ovocnými koláči, ale řekla jim, že o její děti nemusí mít starost. Ty se prý ve Staré pevnosti Chír Ekš vyznají lépe než kdo jiný.«

»Velmi podivná reakce – na matku,« přikývl Harry.

»Taky si myslím, ale Kalimai zažil i horší věci!«

»Povídej!« zajímal se Harry.

»Jednou tam Kalimai zabloudil i se svým kolegou,« líčil Miltia. »Prý se o něco pohádali a najednou zjistili, že kolem nich nejsou žádné směrovky. Dostali se totiž do neprozkoumané části Staré pevnosti. Co bylo horší, ani jeden, ani druhý nevěděli, jak nazpět. Bylo to pro oba nepříjemné, protože tam jsou chodby jedna jako druhá, všude světlo, ale nikde ani človíčka. Také se tam dá bloudit kolem dokola – a oni neměli žádné jídlo, takže by tam dlouho nevydrželi.«

»Asi by mi dřív chyběla voda,« řekl Harry. »Ale když tam svítilo světlo, snad už tam musel být někdo před nimi, ne?«

»Ve Staré pevnosti svítí světlo všude, i tam kde dosud nikdo z nás nebyl,« mávl rukou Miltia, »Dodneška tam svítí původní lampy starých obyvatel, celých pět tisíc let. Také vody je tam dost, čistá voda tam teče z kdejakého vodovodního kohoutku a ty prý není těžké najít. Ale jídlo tam není, to ne. Najít tamní jídelnu sice také není problém, ale potraviny se za tisíce let dávno zkazily. Navíc se všude ve Staré pevnosti nacházejí mumifikované mrtvoly původních obyvatel. V částech aspoň trochu prozkoumaných jsou prý trochu uklizené, ale jinde... Musí to působit hrozně, když začnete chodit mezi mrtvolami!«

»Tak moment!« ztuhl Harry. »Snad mi nechceš tvrdit, že tam svítí světlo a teče voda z vodovodu v místech, která byla celých pět tisíc let opuštěna?«

»Pět tisíc – ale ***aigurských*** let!« upřesnil ihned Miltia. »Ve vašem pozemském počítání to znamená dvakrát tolik. Ano, teče tam voda, svítí elektrické světlo, dveře se otevírají samy od sebe; také tam jezdí většina výtahů... Elektromotory prý jsou často zatuhlé, takže tam snadno poznáš dveře, které před tebou ještě nikdo neotevřel, ale když se rozpohybují, jdou většinou jako hodinky. Původní bytosti na Yllině měly úžasné mazací prostředky, naše oleje a vazelíny by za takovou dobu zaručeně ztvrdly na kámen a nikdo by s nimi nehnul ani heverem.«

Harryho polilo horko. Ta pevnost by podle toho musela být – asi dvakrát starší než nejstarší egyptské pyramidy! Uvnitř pyramid ale rozhodně není vodovod, o osvětlení nemluvě – a navíc, aby bylo všechno i po deseti tisíciletích funkční? Včetně výtahů, které u nás na Zemi přestávají bez pravidelné údržby tak brzy fungovat?!?

»Já to už zkrátím,« řekl Miltia. »Bloudili tam asi den. To už se po nich sháněli ostatní z jejich archeologické bandy, prý byli i u Ligaidů, jestli nejsou tam. Ono se snad stalo i párkrát předtím, že někdo takhle zabloudil. Kalimai se svým kamarádem už byli

hrozně utahaní a řekli si, že si odpočinou. Posadili se do takových křesílek, je jich tam na chodbách dost. Ale najednou – to prý bylo tak hrůzyplné, že když nám to Kalimai tady na Aiguře vyprávěl, běhal nám mráz po zádech – najednou v tom naprostém tichu kolem uslyšeli dupání malých nožiček – a stála před nimi Pavlína, nejstarší Ligaidovo děvče. Byly jí tenkrát pouhé dva aigurské roky – ale našla je. Podívala se na ně, usmála se a jen řekla, aby šli za ní. Zavedla je do odlehlé chodby, vtáhla je do výtahu a vyjela s nimi o dvacet pater výš – Kalimai to zkoušel počítat, ale nebyl si jistý, zda se o jedno nebo o dvě patra nespletl. Pak výtah zastavil a když vystoupili, byli v odlehlé chodbě, ale nejbližší křižovatka už měla na stěně namalované směrovky. Všechny modré vedou k Ligaidům, červené k ubytovně archeologů a zelené ven z pevnosti, to kdybyste se tam někdy dostal... Kalimai i jeho kamarád ale najednou uslyšeli zvuk odjíždějícího výtahu – a Pavlína byla ta tam. To víš, jak asi zbledli! Co řeknou rodičům, a tak podobně! Zůstat tam ale nemohli, vzali to tedy poklusem podle šipek a zakrátko byli u Ligaidů. Tam už to znali, nebyli tam poprvé. Zaklepali a vešli, aby Ligaidům sdělili, kde je jejich Pavlína. Paní Yl-la je pozvala dál, hned jim nabízela i večeři – a malá Pavlína seděla s ostatními dětmi u stolu jakoby nic, jen jim trochu šibalsky nosem naznačila, aby mlčeli.«

Nad tím se Harry nepodivil. Věděl už o tom, že lidé z Aigury dovedou svým podivným nosem vyjadřovat mnohem více, než lidé Země veškerou mimikou obličeje.

»Dodnes jim nikdo nedokázal vysvětlit,« pokračoval Miltia, »jak je ta mrňavá žába dokázala předběhnout, když se oni, dospělí chlapi, hnali jako o závod nejkratší možnou cestou! A od té doby oba pevně věří, že Ligaidovy děti mají nějaké zvláštní smysly, jaké obyčejní lidé nemají. Jak by je ta žába mohla objevit? To snad je opravdu jedině možné vysvětlení a já bych mu věřil. Mně připadá, jako by ty děti byly z jiného světa, což je ostatně pravda, otce mají ze Země. I když na druhé straně lidi ze Země už trochu znám. Vaši krajané tu často pobývají obchodně. Vypadáte jako my, ale kdoví, co máte proti nám, lidem z Aigury, navíc?«

Ty děti opravdu patří do jiného světa, pomyslel si Harry.

Ale nejen kvůli pozemskému otci.

»Nemáme žádné zvláštní smysly,« odvětil pomalu. »Už jsem se na to přeptal biologů. Naše pozemské děti nejsou rychlejší ve vývinu než aigurské. Když je našemu dítěti pozemský rok, také sotva chodí, čůrá do plínek a pokud žvatlá, pak je to nejvýš pár slabik...«

»Kalimai prý na vlastní oči viděl venku malou Gompu řídit letadlo,« řekl Miltia pomalu. »Odlétala sama rovnou do vnitrozemí, ale to už jsem mu neuvěřil. Na Yllině nejsou navigační družice a řídit gryul bez japonské navigace? Říká se, že to prý jde, ostatně po rodném městě ani já navigaci nepotřebuji, u nás není tak velký provoz – ale rozhodně bych to nerad zkoušel na neznámé planetě, kde navíc větší část roku panuje mlha. Tam přece musí zabloudit každý! Ale i kdyby to šlo, nedokážu si to srovnat s představou dvouletého mrněte! Kalimai se nám ale dušoval, že to viděl na vlastní oči.«

»Tohle bych musel vidět!« nadechl se Harry. »Náhodou vím, že létat s letadlem jde i bez ***japanu***. U nás na Zemi se dokonce pořádají orientační závody. Závodníkům japany zapečetí, ale každý si je v nouzi může zapnout. Cestují přes pouště na Sahaře nebo v Austrálii; ovšem – na pusté planetě bych si to rozhodně nedovolil – a malé dítě?«

V té chvíli si ale vzpomněl, že přece sám na vlastní oči viděl, jak se jedno z těch dětí bez dopravního prostředku objevilo uprostřed sálu Velké rady Společenství. Jak požádalo devět tisíc členů Rady, aby mu vyklidili evsej, který bude potřebovat pro ***své*** hvězdné lodi! Ono to dítě opravdu mohlo řídit...

A nejen malý gryul! Mohlo právě tak dobře řídit – nadprostorový letoun!

Nebo – Harry se až zachvěl – nebo třeba bitevní křižník! Ne-li něco ještě většího...

Buď jak buď, patřilo k civilizaci, která dokázala během pěti hodin přemístit deset tisíc kilometrových bitevních křižníků invazních flotil Agrišů – a navíc i dvě obrovské planety... co je proti tomu nějaký bitevní křižník!

Harry měl u sebe v batohu nejdokonalejší fotografie, jaké se daly pořídit – právě těch obrovských objektů. Hvězdolety s rozměry planetární soustavy? Jisté snad bylo, že létaly nadprostorem – ale uznávaný odborník Fo-ru Ligaid nedávno řekl, že velikost galaktických křižníků je až na hranici možností nadprostorových konvertorů. Civilizaci Gurroa rozměry zřejmě nečinily problém. Pokud měla takové lodě, musela ovládat nějaké dosud neznámé síly – pak by ale měla neskutečnou moc! To nemohly ovládat děti – maličké gryuly snad ano...

»Já tam musím letět!« rozhodl se Harry. »Odkud létají na Yllinu spoje?«

»Na Yllinu?« podíval se Miltia pobaveně. »Tam přece nic pravidelného nelétá! Objednej si speciál tady v Mofidii, od nás se na Yllinu občas někdo vypraví, nebudou se aspoň divit, co tam chceš...«

Harry pro jistotu natočil i reportáž z mofidijské letecké továrny, kde v zadní hale čekaly na rozebrání dvě desítky nových a přitom už vysloužilých kosmických křižníků, dosud pokrytých rýhovaným protiradarovým povlakem z černé gumy. Zblízka si také zaznamenal obrázky temných ústí bojových fotometů i otevřené jícny magnetických katapultů letadlových lodí, už bez oněch zlověstných černých disků termonukleárních torpéd – Sylv. Ty se měly rozebírat jinde. Tahle reportáž by sama osobě stála za cestu na Aiguru, Harry však očekával něco většího. Použil proto opět jiskřící legitimace která mu fungovala jako novinářský průkaz i kreditní karta, objednal si speciál a nechal se odeslat přímo na planetu Yllinu. Ani ho to nepřišlo draho, ačkoli odlétal samojediný. Speciály na rozvojové planety byly doprovázeny značnou slevou.

*****

Na Yllině nejprve vyzpovídal obsluhu stanice, ale nic nového se nedozvěděl. Naneštěstí směna, se kterou tu hovořil, nevěděla o rodině Ligaidů téměř nic – což bylo pochopitelné, kdo zná jménem všechny lidi na planetě? O skupině archeologů věděli všichni, vždyť šlo o jediné trvalé zákazníky Transgalaktu! Ochotně Harrymu nabídli, že ho dovezou gryulem ke vchodu do Staré pevnosti a jeden z nich, původem pozemšťan, ho tam hned zavezl.

»Co tady děláš, krajane?« divil se Harry, když spolu sami letěli nad pralesem.

»Ále – dal jsem se zlákat k dálkové dopravě,« mávl rukou Kazimír Miroszewicz, rozložitý chlap, rodák odněkud od Krakova. »Tady je služba jako jinde, ale přitom si tu připadám jako na opuštěném ostrově. Když nemám právě směnu, rád se toulám po lese. Jsem povaha romantická – a to víš, na Zemi tak krásně opuštěná místa nenajdeš, kdyby ses ulítal...«

»Obřích pavouků se nebojíš?«

»Proč? Když máš s sebou pistoli a nůž, nejsou nebezpeční. Jsou moc pomalí, víš? Lidi slabší tělesné konstrukce by mohli mít problémy, ale já, s mou medvědí náturou? Už jsem se z těch lepivých sítí dostával mockrát. Párkrát si to spletl i pavouk a chtěl by mě ochutnat, ale když poznal, že jeho síť trhám na kusy, raději utekl! Jsou chytřejší, než by se dalo od hmyzu čekat. Oni většinou dobře vytuší, že kdyby neutekli, měli by smůlu. Je jich tam dost a žádný zákon je nechrání.«

»Myslíš si, že se v tomhle lese může procházet i dítě?« sondoval opatrně Harry.

Kazimír se na něho útrpně podíval.

»Vlastně – proč ne?« ušklíbl se. »Jen musí mít jako já aspoň devadesát kilo živé váhy. Poslyš, ne abys napsal, že planeta Yllina je svět stvořený k vycházkám, to bych taky mohl mít pár lidí na svědomí! Vycházky jsou tu přímo ideální, ale jen pro nás, pravověrné ***trampy tvrdšího zrna,*** víme? Abys mi rozuměl, z těch sítí se slabší člověk opravdu dostat nemusí. Ostatně, ani já se neprocházím bez dvou koltů a musím přiznat, už jsem tady vystřílel pěkných pár kilo munice! Tady se dává povolení k nošení zbraně bez mrknutí oka, to není jako v civilizovaném světě. No, přiznám se, občas si tu zalovím. Nevím proč, asi je v tom nějaký atavismus, ale rád střílím – samozřejmě ne na lidi, to bych nedokázal. Zdejší ještěrky chutnají mnohem líp než králík, to víš, občas na stanici pořádáme hody. Jó, na Zemi se tak krásné časy už nikdy nevrátí...«

Přistáli na mýtině v pralese poblíž nevysoké hory. Harrymu připomínala tvarem pradávné vojenské přilby – v Čechách nikdy nebyl a horu Říp neviděl. Stály tu v řadě tři gryuly archeologů, pokryté vrstvou špíny. Stranou se temněla nevlídná obdélníková díra do skály, jejíž vchod střežila masivní pancéřová vrata. Tohle tedy byla ta pověstná Stará pevnost Chír Ekš, kde měli žít všichni obyvatelé tohoto světa!

Harry se zachvěl tajemnou bázní, když si uvědomil, že i nejstarší z pozemských pyramid se stavěly v době, kdy tato pevnost byla pět tisíc let mrtvá – a přitom pořád fungující!

»Tak hodně štěstí, krajane!« popřál Harrymu Miroszewicz. »Všechny dveře se otevírají stejně jako hlavní vchod, páčkou po straně. Vidíš ji ve výklenku vpravo, druhá taková páčka je zevnitř. Zavírat není čím, samy se po chvilce zavřou, což je dobře, aspoň se tam nenastěhují pavouci. Ale to ti povídám, ne abys sešel s červených šipek – nebo tě pak budou kdovíjak dlouho hledat!«

*****

Uvnitř Staré pevnosti Chír Ekš bylo ticho – jako v hrobce.

Dvacet metrů od vchodu, brzy za prvním zákrutem chodby, svítila svou podivnou nazelenalou září první světla. Harry je chvíli prohlížel, ale nebylo na nich nic k vidění. Velké čtverce na stropě svítily klidnou září, nedalo by se z nich poznat nic. Bioluminiscenční lampy svítí také tak – ale tato světla zářila tímhle klidným, nevýrazným světlem bez přerušení už deset tisíc let! Harry si byl náhle jistý, že tolik nevydrží žádná lampa, vyrobená kdekoliv ve Společenství. Občas se tady tu a tam vyskytoval tmavý čtverec, ale to by se dalo pochopit spíš než to, že zbývající ještě svítí.

Barevných šipek si musel všimnout každý, kdo nebyl slepý. Harry se nedal po červených, ale po modrých. Rozhodl se, že nepůjde nejprve k archeologům, jak to také zvažoval, ale rovnou se podívá, kde tu bydlí Ligaidovi.

Sešel po mnoha schodištích, prošel několik set metrů chodeb, otevřel nespočet dveří. Všechny se otevíraly stejnou páčkou, umístěnou vpravo nebo vlevo – všechny se za ním po chvilce zavřely. Pohybovaly se hladce a bezhlučně. Harry zkusil odbočit do jedné z bočních chodeb, vyzkoušet některé dveře mimo prozkoumanou trasu. Odvážil se stranou sotva dvacet metrů, ale ukázalo se, že i to mu postačí. Stiskl namátkou páčku jedněch bočních dveří a ozvalo se krátké kňourání skrytého elektromotoru. Pak sebou dveře trhly a rozjely na stranu, už klidně a hladce, jako všechny dosavadní.

Harryho až zamrazilo, když si to uvědomil.

Ty dveře před ním nikdo neotevřel – celých deset tisíc let!

Nahlédl do místnosti. Bylo tu světlo jako všude. Nevelká místnost byla skoro prázdná. Několik skříní, stolek a židle, nic neobvyklého. Zdejší nábytek by mohl klidně pocházet i ze Země. Napravo stálo nízké lůžko a na něm ležela veliká postava, částečně přikrytá světlou žlutou látkou, obrácená zády ke dveřím – byl to určitě jeden z původních obyvatel tohoto světa! Harry spatřil jen vyschlou kostru potaženou hnědou kůží, zarazil se a neodvážil se vstoupit. Připadal by si jako vykrádač hrobek dávných faraónů. Po chvilce se dveře hladce uzavřely – a hrobka se uzavřela.

Raději se vrátil na chodbu, viditelně označenou barevnými šipkami a obrátil se k bytu rodiny Ligaidů. Tísnivý dojem zmumifikované mrtvoly původního obyvatele ho už nepustil a poháněl ho dál, takže mimoděk ještě zrychlil, pak se rozběhl – až málem vrazil do drobné usměvavé ženy aigurského typu, vycházející z jedné boční chodby.

Zastavil se a oddechl si.

Byla drobnější postavy, jako všechny Aiguřanky. Oblečená byla do jednoduché okrově žluté kombinézy s velkými kapsami, světlehnědým páskem a malými hnědými botkami. Měla černé kudrnaté vlasy, bronzovou pleť, krásné, velké, úplně černé oči, ovšemže bez bělma – a jako všichni Aiguřané i trochu směšný, plochý nos s dírkami dopředu a špičaté uši.

»Ty jsi tu zabloudil, viď?« uvítala ho. Měla vysoký hlas příjemného zabarvení.

»Naopak, řekl bych, že jsem došel přesně tam, kam jsem potřeboval,« vrátila se mu hned dobrá nálada. »Hledám totiž Ligaidovy.«

»To jsi tu skutečně správně,« prohlížela si ho pozorněji. »Ale Pavel není doma a nikoho ze Země nečekáme. Nu což, pojď dál! Máš štěstí. Mívám obvykle dost práce, ale dnes jsem skončila o trochu dřív, jinak bys mě našel vedle počítače a neměla bych pro tebe tolik času.«

Zavedla ho do příjemně zařízeného pokoje a usadila ho k nízkému stolečku do pohodlného křesla.

»Jak vidím, jsi krajan Pavla, viď?« zeptala se ho. »Nabídla bych ti tedy něco, co má rád i on, chceš?«

»Nepřiletěl jsem kvůli večeři,« zavrtěl hlavou Harry.

»Nejsi první pozemšťan, který přišel za Pavlem,« usmívala se. »Zatím mé koláče nikdo neodmítl. A neboj se, mám jich napečeno dost, moje cháska by se po nich mohla utlouci. Občas nějaké věnujeme archeologům a ti už nedopustí, aby se nějaká dobrota zkazila.«

»Já tu ale nejsem jen za Pavlem,« řekl Harry.

»Nechceš mi přece tvrdit, že jdeš za mnou!« usmála se.

»Pokud jsi Yl-la Ligaidová, jdu sem také za tebou,« kývl vážně Harry.

»Ano, jsem Yl-la Ligaidová. V tom případě odmítnout pozvání na koláče prostě nemůžeš. Kdo vůbec jsi?« zeptala se, ale nečekala na odpověď a odběhla vedle do další místnosti. Vrátila se obratem a položila před hosta talíř ovocných koláčů podivné vůně.

Představil se také, ale povoláním se zatím nepochlubil. Yl-la přinesla ještě dva poháry podobně vonící šťávy a pak se posadila naproti němu.

Chvíli ji zvědavě okukoval a přitom přemýšlel.

Musí mít nějaké zvláštní přednosti, uvažoval, kvůli kráse by si ji přece žádný pozemšťan za ženu nevzal. Aiguřan o ní bájil hotové pohádky, jak je to úžasná kráska – ovšem ten její prasečí obličej... Ačkoliv – kdoví, jaká měřítka krásy platí na Aiguře? Mezi svými by mohla být docela hezká, má jemné rysy v obličeji, hezké vlasy a veliké oči s tajemným výrazem – to musí přiznat i zatvrzelý pozemšťan a ctitel krásných žen. Špičatá ouška může přijmout, jsou malá, dalo by se říci ***decentní.*** Obličej nemá tlustý, ne, je docela štíhlý. Jen kdyby tam nepřekážel ten nešťastný nos, veliká růžová placka s nosními dírkami, podobná obrovskému knoflíku!

Ale vždyť ten Pavel je pozemšťan, uvědomil si Harry, jak si vůbec dokázal vzít za ženu něco takového? Jak ji asi líbá? Vždyť ona má i ústa jako prasečí rypáček! Za tím musí něco být, přece si někdo nevezme ženskou, aby s ní měl malé – vepříky...

Yl-la mlčela. Harry si náhle uvědomil, že se opravdu ve svém životě ještě nikdy nesetkal se ženou, podle které by byla pojmenována celá planeta.

Yllina, podivný tajemný svět. Tohle jméno dal planetě právě Pavel Ligaid. Není v tom také něco nanejvýš pozoruhodného?

»Jen si ber, nestyď se,« pobízela ho s úsměvem a trochu k němu přistrčila mísu. »Zdám se ti směšná, viď? My se zdáme každému pozemšťanu směšní, dokud si na nás nezvyknou. Také by sis časem zvykl. Ostatně, je tomu i naopak! Vy se zdáte naopak směšní nám.«

»Máš moc krásné oči,« řekl Harry, aby zakryl rozpaky. Pak si vzal kousek koláče, nejprve k němu jen zvědavě přičichl, opatrně ukousl – a pak se do koláče pustil.

Pravda, hlad měl, ale koláče byly vynikající a pověst o nich rozhodně nelhala.

»Ani oči lidí Země nejsou ošklivé,« zavrtěla hlavou. »To bych se nesměla dívat na Pavla, ani na své vlastní děti.«

»Ty mě zajímají nejvíc,« řekl Harry plnou pusou. »Kde je vlastně máš?«

»Ty jsi biolog?« podívala se na něho tázavě.

»Ne, já biologii vůbec nerozumím,« přiznal Harry.

»Tak odkud se můžeš zajímat o naše děti?« chtěla vědět.

Harry vytáhl fotografii. »To je přece jedno z nich, ne?«

»Ano, to je Gurroa, náš nejstarší,« roztála. »Odkud máš ten obrázek?«

Podal jí tedy beze slova druhý, neretušovaný.

»Tohle neznám!« vrátila mu fotografii po chvilce. »Co je to za sál? To přece není tady! A těch lidí – a jak se tak koukám, jsou tam i docela jiné potvůrky! Odkud to máš?«

»To je na Bardžá, na centrální planetě našeho Galaktického společenství,« řekl Harry. »Je to ze zasedání Velké rady.«

»Dobře, ale co tam dělá náš Gurroa?« podivila se.

»Na to bych se ho právě chtěl zeptat,« řekl Harry.

»Já jsem na Bardžá kdysi byla,« řekla Yl-la, »ale Gurroa ne – pokud nepočítám, že jsem ho tehdy nosila v bříšku...«

»Ale tady – vidíš sama!«

»To bude určitě fotomontáž!« usmívala se klidně. »Moc dobře vím, jaká kouzla se dají dělat s fotografiemi! A ten druhý obrázek to přece dokazuje.«

»To není fotomontáž,« ohradil se Harry. »Naopak, originál je tenhle.«

»Jak to můžeš tvrdit?« snažila se ho zviklat. »Ani nevíš, kdo s tím co prováděl!«

»Já to náhodou vím! Ten snímek jsem fotil sám.«

»No dobrá, hádat se o to snad nebudeme,« pokrčila rameny. »Když o to tak moc stojíš, zeptáme se ho, chceš?«

Harry přikývl. »A kde je vlastně teď?« zajímal se.

»Nevím,« odpověděla. »Ale k večeři přijdou všichni, pokud se tu chceš zdržet...«

»Jak je možné, že nevíš, kde máš děti?« zaútočil na ni.

»Nevím – tak nevím!« pokrčila lehkomyslně rameny. »Ráno si vyletěly do lesa, přinesly dva košíky ovoce – však ty koláče jsou právě s tím – a pak šly do spodních pater Staré pevnosti. Tvrdily že přijdou k večeři, dala jsem jim nějaké jídlo na cestu – a víc o nich nevím.«

»To je podivné, nemyslíš?« prohlásil. »Matka, která své děti pustí do takového bludiště samotné a nestará se o ně, to věru není obvyklý jev!«

»No, částečně máš pravdu,« připustila. »Ale jsi už aspoň tisící, kdo se nad tím pozastavuje. A já musím už po tisící vysvětlovat, že moje děti znají Starou pevnost jako nikdo jiný, zabloudit nemohou a nemůže se jim nic stát. Nemám důvod k obavám.«

»Na tvém místě bych si tak jistý nebyl,« řekl.

»Na mém místě by sis byl také tak jistý a ničemu by ses nedivil,« opáčila pevně. »Kdybys je znal aspoň z poloviček jako já...«

»Viděl jsem snad milióny matek na mnoha planetách,« řekl Harry. »Ale žádná – opakuji, žádná by nebyla tak přesvědčená o tom, že se zrovna jejímu dítěti nemůže nic stát. Každá máma si své děti hlídá. Žádná z nich by své děti nepustila samotné do tak nebezpečných míst, jako je Stará pevnost Chír Ekš, kde dospělí chodí jen ve dvojicích. Anebo do lesa, kde pobíhají obří pavouci. Tím spíš na neznámé planetě!«

»Také jsem viděla tisíce matek,« řekla Yl-la trochu dotčeně. »Viděla jsem i tisíce malých dětí. Máš pravdu, žádné bych do Staré pevnosti samotné nepustila. Ale naše děti jsou úplně jiné než ostatní, ty mohu pustit kamkoliv.«

»To je nerozum,« namítl.

»To není nerozum,« řekla jistě. »Naše děti vždycky vědí, kde jsou a kudy mají jít domů. Venku v lese nechodí mezi pavouky jen tak, skoro vždycky létají s nárameníky. Umí to od malinka, létaly už týden po narození. A kdyby si s něčím přece nevěděly rady, zavolají si na pomoc Pavla, mého muže. Ten je ze všeho dostane.«

»Pokud se ho dovolají!«

»Dovolají se ho, neměj starost,« usmála se. »Jak ti říkám po několikáté, naše děti jsou jiné než ostatní. Byly jiné už od narození.«

»V čem jsou tak jiné?« ptal se.

»Když ti to povím, stejně mi to nebudeš věřit,« pokrčila drobnými rameny. »Teď se pro změnu zeptám já tebe. Věříš na telepatii?«

»Myslíš – přenos myšlenek?« zamyslel se. »Cosi jsem o tom četl, ale všechno to byly podle mého mínění báje.«

»Moje děti jsou telepati,« prohlásila Yl-la s určitostí.

Na Harryho to učinilo podobný dojem, jako na psychiatra skálopevné tvrzení pacienta: »Já jsem Napoleon.«

»Podle čeho si to myslíš?« zeptal se jí věcně.

»Tak například – každé z nich vždycky perfektně ví, kde se nacházejí ostatní – i kde je Pavel. Ten je totiž také telepat a komunikuje s nimi. Mohou se tak domlouvat na libovolnou vzdálenost. Proto nemám strach, že by se jim něco stalo ve Staré pevnosti. I kdyby jim hrozilo nějaké nebezpečí, Pavel by o tom věděl dřív než já a určitě by měl dost času je zachránit.«

»A ty? Ty se s nimi nedomlouváš?«

»Já bohužel telepat nejsem,« povzdychla si. »Škoda – bylo by to moc zajímavé.«

»Ale co když bude tvůj muž daleko? Slyšel jsem, že často pobývá na Zemi!«

»Dokážeš si představit dva tisíce světelných let? Pro tebe to znamená nasednout do ***uiku***, mžik – a je to,« řekla potichu. »My jsme to kdysi letěli evsejem. Rok v zelené mlze... dva tisíce světelných let je strašná dálka. Ale pro telepatii to není vůbec nic!«

»Ty tomu věříš? Kdysi jsem četl vysvětlení, mohlo by tu jít o elektromagnetický přenos mozkových vln. Ty opravdu existují a dají se změřit. Šíří se ale rychlostí světla a slábnou se čtvercem vzdáleností. Do sta metrů by se tomu dalo věřit; jsem ochoten připustit, že to může fungovat i přes celou planetu. Podobně u nás kdysi překvapily techniky i vědce rádiové vlny. Ale neříkej mi, že to účinkuje přes celé Společenství!«

»Podívej se, přesvědčila jsem se o tom tolikrát, že mě ani nenapadne pochybovat. Ale dovedu si představit tebe, když jsi nic takového nezažil. Já dnes děti požádám, aby ti něco předvedly. Určitě mě neodmítnou. Takhle ti mohu povídat co chci, stejně mě budeš považovat za blázna. Mám například dobré vysvětlení, proč to funguje i na takovou vzdálenost. Je to tím, že se telepatie šíří nadprostorem. To mi aspoň tvrdí můj muž – a Pavel o nadprostorech něco ví!«

»Uvěřím ti cokoliv mi řekneš, bude-li to aspoň trochu reálné,« řekl náhle Harry pomaleji. »Ten mimoprostor by byl lákavé vysvětlení, pravdaže. Budiž, přijmu je, třeba zatím jako hypotézu. Jsem ale zvědavý, uvěříš-li ty mně. Vsaďme se, že mám o tvých dětech zajímavější, podivnější a neuvěřitelnější zprávy, než ty sama.«

Podívala se na něho udiveně, ale neřekla nic. Harry postřehl podivné nakrčení jejího nosu, ale protože se v mimice Aiguřanů nevyznal, nic mu to neřeklo.

»No dobrá,« vzdychla si Yl-la. »Kromě mě, Pavla a našich dětí jsou jen tři lidé ve vesmíru, kteří nepochybují. Jeden je můj táta – a pak dvě lékařky, které mi pomáhaly přivádět děti na svět. Jinak mi nikdo nevěří.«

»No – tátové svým dcerám obvykle věří všechno, toho bych vynechal,« uvažoval Harry nahlas. »Ale zajímalo by mě, čím jsi mohla přesvědčit lékařky. Pokud to nejsou tvoje vlastní sestry.«

»Nemám sourozence,« řekla Yl-la. »Kromě toho, ty doktorky pochází z Bardžá, takže o příbuzenství nemůže být ani řeč. Zažily se mnou ale tolik, že jim prostě nezbylo než uvěřit všemu.«

»Co například?« nadhodil Harry.

»Třeba, když Gurroa poprvé promluvil,« řekla Yl-la tiše. »Myslela jsem, že obě padnou do mdlob. No, já jsem k tomu v té chvíli také neměla daleko.«

»Co bylo divného, že dítě začalo mluvit? Většina dětí se to naučí,« usmál se Harry.

»Jen to, že to bylo asi minutu poté, co se narodil!« dodala Yl-la. »Obyčejné děti po narození křičí a pláčou, ale on nám začal sám od sebe vyprávět, jaké měl pocity, když přicházel na svět. Hovořil řečí Bar, zřejmě proto, abychom mu rozuměli všichni. Pak se začal bavit se mnou aigursky. Pro nás to byl šok a kdo to nezažil, nevěří nám ani slovo. Dlouho mi trvalo, než jsem si zvykla kojit dítě, které mluví a vnímá takovým způsobem, zná mě i ***zevnitř*** a podrobně si pamatuje, jak se rodilo. Ale při dalších dětech mi to už nepřišlo. Možná jsem jediná Aiguřanka, která se před svými dětmi nestydí. Doktorky mi tvrdily, že kojení je pro děti nejlepší, proto jsem je kojila co nejdéle – i tak mě vnímaly od svého narození tak přirozeně, že mezi námi na nějaký stud prostě nebylo místo.«

»To je opravdu neuvěřitelné!« zahučel Harry. »Mluvící novorozeně je opravdu podivné! Řeč přece není vrozená, té se musí každý nejprve naučit!«

»Neuvěřitelné to je stejně jako všechno ostatní,« pokrčila rameny. »Náš Gurroa ovládal hned po narození tolik řečí, kolik jich neumím dodnes. Aigurštinu, univerzální řeč Společenství Bar a několik pozemských jazyků.«

»Pravda. Už jsem také něco zažil a jsem ochoten věřit ti, ačkoliv to nechápu.«

Yl-la se na pozemšťana podívala s údivem, ale po chvilce se trochu usmála.

»Pochopíš to snadno, když připustíš tu telepatii. Můj Pavel je přece také telepat. Domlouval se s našimi dětmi dříve než se narodily a přitom je naučil mluvit. Všechny naše děti mluvily hned po narození. A také se všemu rychle učily! Žádnému z nich není ani pět aigurských let, do školy nechodily, ale kdybys věděl, co všechno znají! Až to někdy působí strašidelně. Někteří lidé se s našimi dětmi setkali a když to zjistili, začali se jim vyhýbat. Málokterý vědec unese, aby ho na poli jeho vlastní vědy porazilo nedávno narozené dítě – a to už se stalo víckrát. První ***obětí*** byla kurátorka ze sociální péče. Přišla nás důrazně upozornit, že neposílat děti do škol je zločin. Gurroa s ní tedy zavedl řeč na téma filosofie. Ukázalo se, že má větší znalosti v jejím vlastním oboru než ona. Ovládal nejen všechno z Aigurské vědy, znal i filosofie planet Země, Bardžá a Ux. Potom po něm na zkoušku chtěla, aby vypočítal matematický příklad odpovídající učivu pro jeho věk. Dokázal to, samozřejmě; jenže na oplátku jí dal spočítat ***parciální integrál,*** na který koukala jako na něco neznámého, pak si zapsala Gurroovo zadání i řešení s tím, že se musí poradit s učiteli matematiky. Od té doby se nám vyhýbala a jsem si jistá, že to měl Gurroa správně.«

»A proto raději bydlíte tady, na pusté planetě,« dovtípil se Harry. »Tady je málo lidí, kteří by viděli, jak jsou vaše děti odlišné. Nemýlím se?«

»Částečně máš pravdu,« přikývla. »Nepůsobilo na ostatní matky dobře, když své děti vozily v kočárcích, podávaly jim dudlíky a vyměňovaly pokakané plínky, zatímco naše děti v témže věku pilotovaly vlastní letadla.«

»Vlastní letadla?«

Harry dělal, jako by to slyšel poprvé.

»To nebyl takový problém,« usmála se Yl-la. »Můj táta má v Mofidii továrnu na gryuly. Musel je pro ně upravit, aby nemusely za řízením stát a měly lepší rozhled. Nepotřeboval je učit řídit – Gompa pilotovala gryul, když jí byl týden.«

»Ale nelétají často, že?« nadhodil Harry.

»To kvůli archeologům,« přikývla Yl-la se shovívavým úsměvem. »Měli z toho vždycky oči navrch hlavy. Děti raději létání samy omezily, ale určitě je to mrzelo.«

»A jak si hrají?« zeptal se Harry.

Yl-la sebou trochu trhla a rázem zvážněla.

»Naše děti si – nehrají,« řekla zklamaně a tiše.

»To je možná nejpodivnější,« řekl Harry také tak vážně.

»Ani jako batolata si nikdy nehrály,« ujistila ho trochu posmutněle. »Odmalička se chovají dospěle. Jedině to jsem asi jiným mámám záviděla – že si mohou občas se svými dětmi pohrát. Jednou jsem naší Pavlíně přivezla chodící a mluvící panenku, dovezenou až ze Země, hotový zázrak! Ale Pavlína ji odnesla do Pavlových dílen, odkud mi ji přinesla šíleně ***vylepšenou***. Točila se mi z toho hlava, nelžu ani slovo. Panenka pak nejen chodila a mluvila jako předtím, ale kromě toho dokázala uplést svetr, uvařit večeři a dokonce za mě upekla koláč. Ale ani to není všechno, ta hračka se se mnou dala do řeči a nelžu, připadala jsem si vedle ní jako ubohý primitiv. Nemysli si, prosím, že mě vyvedl z míry nějaký chytře napsaný program. Já počítačům rozumím a vím co se dá od nich čekat a co ne. Ta hračka měla větší inteligenci než já! Když jsem si ji koupila na Zemi, chovala se vysloveně jako robot, ten skok byl na mě vážně příliš velký šok. Tenkrát jsem se rozbrečela, děti mě hned utěšovaly, Pavlína panenku někam uklidila, takže jsem tu hračku víc ani okem neviděla.«

»A nemohlo to být třeba tak, že byla ovládaná rádiem? Pak by za ni mohl někdo mluvit a dělat si z tebe legraci.«

»To je možné,« přikývla. »Jenže tys neviděl, jak se ta loutka přirozeně pohybovala, mluvila, prostě, jakoby v ní vězela opravdová živá bytost!«

Ještě teď se přitom otřásla, jakoby na ni sáhla smrt.

»Co tu na Yllině vlastně děláš?« pokusil se Harry raději změnit téma hovoru. »Děti máš, ani nevíš kde, není ti tu samotné smutno?«

»Peču jim koláče,« usmála se. »Ale vážně. Pavel mi odtud zařídil přímé spojení s tátou v Mofidii. Mám své počítače a dál dělám pro tátu konstruktéra. Je tu klid, o jakém by se mi jinde ani nezdálo. Navíc se mohu kdykoliv sebrat a během pár minut jsem doma v Mofidii. Nic mi tu neschází – snad jen když je Pavel déle pryč, ale to nebývá často. Pak mi ho děti nahrazují.«

»On se s tebou telepaticky nedomlouvá?« nadhodil.

»To nejde,« usmála se. »Já pro to nemám vůbec žádné předpoklady.«

»Ani se svými dětmi se nedomluvíš?«

»Ani s nimi,« povzdychla si. »I na ně musím mluvit stejně jako na ostatní lidi – a naopak.«

»To jsi v celé rodině tak trochu mimo, ne?«

»Ale to snad ani ne,« usmála se. »Pro Pavla jsem pořád ta jediná ve vesmíru a děti mě jistě mají rády, i když si se mnou nikdy nehrály. Pavlína, nejstarší z děvčat, si se mnou občas povídá. Pravda, na tak malou dívenku má neuvěřitelně dospělé názory, ale to je věc zvyku. Gompa, naše nejmladší, se zase ráda mazlí, to je takové krásné, hravé kotě... Někdy mi její telepatie vadí, ale jindy jako by ani neexistovala. To je pak takové krásné, jak jinak bych to mohla říct? A že se chovají dospěle? To má také své výhody.

Ony totiž ani nezlobí, jako většina dětí. Nemusím se o ně starat a také se o ně nestarám – a přitom mám jistotu, že nic nerozbijí, nic zlého neprovedou, nic se jim nestane, zkrátka je s nimi v tomhle směru naprostá pohoda. V životě jsem je také nemusela trestat – nebyl k tomu sebemenší důvod.«

»Jste opravdu podivuhodná rodina,« řekl Harry tiše. »To i kdybych nevěděl, co o vás vím!«

»Co o nás můžeš vědět?« podívala se na něho se shovívavým úsměvem. »Vždyť nás neznáš! Mohla bych ti vyprávět ještě spoustu takových maličkostí.«

»Mě z tvých dětí opravdu běhá mráz po zádech,« přiznal se Harry. »Už jsem něco zažil, to mi můžeš věřit. Když jsem nedávno na vlastní oči viděl, jak tvé děti ***během deseti minut vyčistily vesmír u planety Keléné od deseti tisíc bitevních lodí Agríšských invazních flotil,*** se kterými si už několik měsíců celé Galaktické společenství nevědělo rady, nebylo mi volně u žaludku, to mi věř!«

Několik okamžiků bylo ticho. Yl-la na svého hosta poprvé udiveně vytřeštila velké úplně černé oči.

»Co... co to povídáš?« vykoktala po chvíli. »Co že moje děti provedly?«

»Nejprve Gurroa,« vrátil Harry Yl-le obrázek. »Tady ten tvůj roztomilý chlapeček jako nic požádal Velkou radu Galaktického společenství, aby jeho křižníkům na celý den vyklidila nadprostor evsej, aby mohl zlikvidovat Agríše... Tady požaduje, aby Galaktické společenství okamžitě a bezpodmínečně zastavilo válku.«

»A co na to Velká rada?« nechtěla uvěřit Yl-la.

»Vzhledem k tomu, že už byli všichni víceméně v koncích, Rada tvého kluka poslechla a dobře udělala! Dala příkaz k odletu křižníkům i letadlovým lodím, odvolala i výzvědné lodi Strážců. Byly utajeny, jak to jen šlo, jsou to nepříliš veliké kusy černé hmoty, nevšimneš si jich, ani když jsi pár metrů od nich – a v kosmu tím méně – ale tvůj chlapec o nich věděl!«

»To není možné! A co bylo potom?« vydechla Yl-la.

»Pak jsem dodatečně viděl u Strážců tohle,« vytáhl zas jinou fotografii.

»Objevila se tam obrovská hvězdná loď, koule větší než hvězdný veleobr – a zmizela. Jenže spolu s ní zmizelo i několik tisíc agríšských bitevních lodí, každá měla přes kilometr. Z těch kolosů nezůstal ani prášek. Dělo se tam něco neobvyklého, něco příšerného. Přestaly tam fungovat i časoprojektory Strážců! Ti jsou z toho paf dodnes!«

»To je strašné,« otřásla se. »Já jsem od archeologů něco o válce s Agríši slyšela, ale byla příliš daleko odtud, ani jsem ji moc nesledovala...«

To byla pravda. Na Aiguře se o celé válce s Agríši nevědělo. Aigura byla beztak svými obyvateli přelidněná, Rada ji ani nežádala o poskytnutí místa pro utečence. Navíc se jednalo o planetu nejvzdálenější od místa střetnutí. Rada se nijak nesnažila podrobně informovat bytosti, kterých se válka zatím bezprostředně nedotýkala.

»A pak se podívej na tohle,« ukázal jí třetí fotografii. »Na první pohled obyčejná planeta, takových je ve vesmíru spousta, že? Jenomže na tom místě byla původně jiná planeta, Keléné, kterou Agríši vyvraždili a osídlili. Zmizela i s nimi – nikdo neví kam – a místo ní se objevila tahle. Obě planety prý přenesl tvůj Gurroa. Nedovedu si představit, jak je to možné, ale on sám tvrdil že to dovede a planety se přemístily, to je nepopiratelný fakt. Rozumíš mi? Dovedeš si představit, že tvůj chlapeček pilotuje hvězdolet větší než

celá rozsáhlá hvězdná soustava? Že si pohazuje s planetami jako s míčky? Kdo z nás má o něm neuvěřitelnější zvěsti? Co znamená sebedokonalejší telepatie proti silám, které mohou libovolně trhat časoprostor, aby v něm mohly přemisťovat planety?«

»Vyhrál jsi,« sklopila hlavu Yl-la. »Já to slyším poprvé, můžeš mi věřit. Zeptám se svých dětí, až dosud mi nikdy nelhaly. Opravdu nevím, že by měly tak obrovské hvězdné lodě. A pochybuji o tom. Můj muž, co vím, si kdysi dával u mého táty udělat nějaké větší hvězdné lodě, ale vím dobře, že nebyly nic neobyčejného – ostatně je asi někde výhodně prodal, nikdy jsem je pak neviděla. Jestli mi ale něco takového přiznají...«

»A co když to nepřiznají?«

»Kdyby to byla pravda,« zamyslela se, »pak mi to řeknou. Nebudu mít důvod nevěřit jim. Opravdu nevím, co moje děti dělají. Ale jedno vím určitě. Nikdy by neudělaly něco, abych se pak za ně musela stydět.«

»Neříkám, že by ses za ně měla stydět,« řekl Harry. »Jen mě z nich trochu mrazí v zádech. Ať mi nikdo nenamlouvá, že záhadnou civilizaci, která během půldne dokonale zamete s nejbrutálnější a nejnebezpečnější hrozbou vesmíru, s jakou jsme se doposud setkali, tvoří jediný dospělý člověk a čtyři malé, usmrkané děti... Rozumíš? Všemu ostatnímu bych uvěřil, ale tomu ne! Ta civilizace vládne úděsným silám. Tvůj Gurroa se zmínil, že dokáže slisovat planetu na polovinu. Nedovedu si to představit, ale věřím mu to. Mám dojem, že tvé děti jsou pouhým prostředníkem, že skutečná civilizace je někde jinde. Snad to s námi myslí dobře, ale proč se skrývá? To je na ní podezřelé. Nemyslím si to sám, ale i polovina členů Velké rady Galaktického společenství.«

»Ano, rozumím ti,« přikývla. Všiml si, že při tom zbledla, ale jinak se držela. »Nezlob se na mě, ale pokud chceš mít jistotu, počkej tady do večeře, sama se jich na to zeptám. A neboj se, nebudeš čekat dlouho. Mám dojem, že už je slyším na chodbě...«

*****

Civilizace Gurroa

Vtrhli do místnosti jako velká voda, ale hned na prahu se zarazili. Harry Ross si je všechny pečlivě prohlížel.

Pavel Ligaid, pozemšťan.

Krátce střižené blond vlasy, modré oči, bledá pleť ***neopáleného*** Evropana. Kulatá bezvousá tvář s trochu odstávajícíma pozemskýma ušima. Trochu zavalitější postavy, ovšem na pozemské poměry normální velikosti, oblečený v šedé, umaštěné kombinéze. Na první pohled tuctový zjev, ale jen na první pohled. Harry už o tomhle dobráckém hromotlukovi věděl dost na to, aby ho při jeho spatření zamrazilo. Ten člověk má přímé spojení s tajemnou civilizací Gurroa – pokud do ní sám nepatří! Co je to za podivný svět? Jeho obyvatelé ovládají příšerné síly, přitom se nechtějí připojit ke Společenství. Proč?

Osmiletý Gurroa Ligaid, Aiguřan.

Bystrý chlapec s modrýma očima po tátovi, jinak celý po mámě. Černé, kudrnaté vlasy, jaké mají všichni lidé Aigury – nejspíš je zdědily všechny děti Ligaidů. Všechny mají po mámě i jemnou, žlutě bronzovou pleť, špičatá ouška, ale především typický veliký aigurský plochý nos s nosními dírkami obrácenými přímo dopředu, takže se podobají více chodícím vepříkům než lidem. Obličej tohoto chlapce znalo z nedávných událostí několik stovek miliard lidí – jak jen mohl ujít pozornosti zdejších? Jeho štíhlá, drobná postava byla oblečená do zelenavé kombinézy, na nohou měl sportovní hnědé botky. Což právě tohle byl chlapec, kterého na slovo poslechla Velká rada Společenství? Gurroa znamená v aigurštině ***Moudrý.*** Nezvolila si takové jméno ona tajemná civilizace jen jako pseudonym, když jednala s Radou? Jak se potom jmenovala doopravdy? Ale – proč by za sebe nechala jednat právě tohle dítě?

A pak tu stály v řadě tři dívenky, seřazené pěkně podle velikosti.

Nejstarší asi sedmiletá Pavlína Ligaidová.

Bezesporu podobná svému staršímu bratříčkovi Gurroovi, jen jemnějších tvarů obličeje. Až na tátovy oči budoucí aigurská kráska, to mohl Harry odhadnout už teď. Blankytně modrá sukně, bílá halenka, hnědé dívčí střevíčky, bílé podkolenky, všechno čisťoučké, jako ze škatulky – jediná z těch pěti. Ale pozor, už ten první dojem lže jako když tiskne! Ta drobná dívenka už jako batole předběhla ve sprintu na krátké trati dva dospělé muže – za tím může být rovněž leccos zajímavého!

Prostřední šibalská Gají.

Kulatý obličej s roztomilými dolíčky ve tvářích, neustále se usmívající. Smějící se vepřík, až se Harry musel chtě nechtě také usmát. Na sobě měla modrou kombinézu s bílým páskem a bílými sportovními botkami, vše řádně umazané od nějakého černého oleje. Šest pozemských let, odhadoval Harry, ani víc, ani méně. Od čeho se umazala? Být kluk, mohla tátovi pomáhat s opravou nějakého stroje, ale tenhle andílek s tváří prasátka? Harry si to nedokázal představit.

Nejmenší, snad teprve čtyřletá Gompa.

Okrově žlutá, také trochu olejem umazaná kombinéza, světle hnědé sešlapané botky. Podivný, smutný výraz v protáhlém obličeji. Ze všech dětí nejméně nápadná. To mrně ale dokázalo na neznámé planetě bez podpory navigačních přístrojů pilotovat

letadlo, byť to byl pouhý malý gryul! Pilotovala už týden po narození? Harry by to nikomu jinému neuvěřil – jen Yl-le věřil všechno, do posledního slova.

»Dobrý den!« pozdravily všechny děti unisono jako školáčci.

»Dobrý den,« odpověděl Harry.

»Vítám tě, Rossi,« pozdravil hosta Pavel.

»Ty mě znáš?« podivil se Harry.

»Znám spoustu lidí,« přikývl Pavel. »Už jsem tě tu čekal. Tedy – buď tebe, nebo někoho jiného. Gratuluji, jsi tady první a dřív, než jsem si myslel.«

»To tvůj syn je tak známý,« řekl Harry.

»Vím,« usmál se Pavel. »Lékařské zprávy. A možná i nedávná drobná epizoda ze Společenství.«

»Ano, přesně tak,« souhlasil Harry.

»Tak a mám toho dost!« zvedla ruku Yl-la a symbolicky udeřila pěstí do stolku. »Mohli byste mi laskavě lidsky sdělit, o čem je řeč?«

»Skládal jsem jenom tady panu Rossovi poklonu,« pokýval hlavou Pavel.

»Ale teď chci vědět úplnou pravdu!« prohlásila Yl-la sveřepě. »Co jste měli vy všichni společného s Agríši?«

»Už ti o nich něco tady pan Harry pověděl?« vyptával se opatrně Pavel.

»Moc ne,« řekla Yl-la. »Zatím jsem pochopila, že to je nějaká velice nebezpečná civilizace, nevím ani, co je to zač, ani co jste s ní provedli. Ani jsem víc slyšet nechtěla, chci to slyšet rovnou od vás. Koukejte hned všechno vysypat, než se rozzlobím!«

»Dobrá, tak tedy všechno, co o nich víme,« přikývl Pavel.

Pokynul rukou – a na stěně se objevil obrázek, který obletěl celý známý vesmír. Byla na něm jedna z těch bytostí, jakýsi neznámý pilot civilizace Agríšů za řízením své stíhačky. Ten obrázek Harry znal – ale trochu se zachvěl nad způsobem, jak se tu objevil na stěně místnosti. Nikde tu nebyla vidět ani obrazovka, ani promítací přístroj. Pavel jen pokynul rukou. Působilo to trochu mysticky.

»Agríši – oni se sami nazývají Glugruzi, pokud se jejich elektrická řeč dá vůbec nějak převést na zvuky – se objevili s celou flotilou nejprve u planety Keléné. Hned jejich první čin dával vytušit, co jsou zač. Loď jejich předvoje spálila bez varování tři kelénská města i s dvěma sty tisíci obyvatel.«

»Proč?« vyhrkla Yl-la.

»Jen tak – chtěli si vyzkoušet, jestli proti jejich zbraním nemají na Keléné nějakou obranu,« řekl Pavel klidně. »Měli od samého začátku v úmyslu vyvraždit planetu, ale nebyli si jisti. Proto udeřili – a stáhli se do bezpečí.«

»Nedalo se tomu zabránit?« zeptala se Yl-la. »To přece muselo být hrozné!«

»Byla to rána z čistého nebe,« zavrtěl hlavou Pavel. »Nikdo to nemohl očekávat.«

»Dejme tomu,« uklidnila se zase Yl-la. »A co bylo dál?«

»Dál už to bylo horší,« povzdychl si Pavel. »Tomu dalšímu se snad zabránit dalo. Rada Společenství ale udělala dvě neodpustitelné chyby, které se jí brzy krutě vymstily. Nejprve strašně podcenila nebezpečí. Galaktické společenství založili lidé z Bardžá, od přírody velmi mírumilovní, kteří si něco takového nedovedli představit. Na situaci, kdy Společenství začala ohrožovat nebezpečná vyvinutá civilizace, připraveni nebyli. Jejich kosmonauté průzkumníci sice dbali na to, aby neumožnili přístup na obydlené světy

různým nebezpečným tvorům, které kde ve vesmíru objeví, ale to by mělo úspěch jen v případě nebezpečných, ale nemyslících bytostí. Bardžané očekávali nějakou barbarskou civilizaci, proti které by stačila pasivní obrana, zrušit vjosuzgu a stáhnout se. Proti Agríšům, vybavených vlastními loděmi, taktika ***ustoupit a spálit mosty*** prostě nestačila. Oni se mohli po vesmíru roztahovat vlastními prostředky. Obrana proti nim musela být aktivní a na to nebylo Společenství připravené.«

Všichni ho, jak se zdálo, poslouchali stejně napjatě.

»Druhou, podle mě mnohem větší chybou bylo to, že se Rada rozhodla nebezpečí zatajit před obyvateli Společenství.«

»To jsem hned ale marně kritizoval,« řekl Harry. »Rada se bála paniky ve světech.«

»Kdyby to nezatajili, zapojili by se do toho problému další lidé i ne-lidé a víc hlav víc ví. Nikdo nemůže předvídat, kdo ve vesmíru dostane spásný nápad,« řekl Pavel. »Tak jsem o Agríších nevěděl ani já. Ostatně, i já jsem potřeboval pár týdnů, abych si všechno proti nim připravil.«

»A co sis, prosím tě, připravoval?« vyhrkla Yl-la.

»Objednal jsem si u táty v Mofidii tři nové hvězdolety,« řekl Pavel. »Jenže jeho továrna v té době vyráběla bitevní lodi pro Společenství, takže to nešlo hned. Musel jsem tvého tátu přemluvit – pravda, vyšel mi vstříc, jak to šlo. Ty tři lodě mi udělali, jakmile vyřídili stavbu přednostních křižníků. Trochu jsme si je upravili a pak už to šlo hladce.«

»Snad nechceš tvrdit, že všechny flotily Agríšů porazily jen tři obyčejné lodě?« vyhrkl Harry. »Byly tam vidět veliké jiskřivé koule, velké jako hvězdná soustava!«

»Neříkám tři lodě, ale osm,« řekl Pavel. »Ostatní jsem měl už dřív. Pět lodí unese v pohodě planetu, vyzkoušel jsem to už dávno, ale tady jsme museli uzavřít do objetí Géja-pole mnohem větší oblast, proto jsme jich museli mít osm. A pokud jste tam spatřili nějaké velké koule, byly to jen obrovské bubliny silového pole Géja, promítané mezi prostory. Mají velkou mechanickou pevnost a nepropustí ani jakékoliv známé záření. Povrch bubliny vydrží bez problémů i explozi pozemských atomových torpéd Sylva. Věřil bych i tomu, že naše křižníky udrží na uzdě i vybuchující hvězdu.«

(Nemohl tušit, že to budou muset jednoho dne jeho křižníky prokázat naostro a že jich při tom osm shoří...)

»Kde máš jaké lodě?« vyhrkla Yl-la zaraženě.

»Na planetě Gurr,« řekl Pavel tišším hlasem.

»Na jaké planetě?« změnil se její hlas do inkvizičního tónu.

»Máme zkrátka novou planetu,« řekl Pavel tiše. »Zatím ji připravujeme, musíme na ní hodně změnit, než bude podle našich představ, ale mohli bychom se tam přestěhovat už dnes, dá se tam žít i bez skafandrů.«

»Tobě Yllina nestačí? Mně se tu líbí, já jinam nepůjdu!« prohlásila Yl-la rezolutně.

»Tady zůstat nemůžeme,« řekl Pavel. »Yllina patří lidem z Aigury. Musíme mít vlastní svět, nebudeme se věčně ukrývat jako dosud. Nakonec všechno vyjde najevo a my bychom nemohli ani pracovat. Proto si pro sebe upravujeme jednu mrtvou planetu.«

»Na tohle ti naše děti nedám, rozumíš?« postavila se Yl-la nečekaně svému muži na odpor. »Snad bys s nimi nepřistával na nějakém neznámém a kdovíjak jedovatém světě? Co kdyby se jim něco stalo? Co vlastně chceš s tou planetou dělat?«

»Vždyť už ji máme skoro hotovou,« řekl Pavel. »Byla to původně ledová, zmrzlá a pustá planeta. Nikdy neměla vlastní život, byla nebezpečná mrazem. Nejprve jsme ji přesunuli blíž ke hvězdě, aby se ohřála. Také jsme ji roztočili, sama se skoro neotáčela. Jakmile rozmrzla, přestala být nebezpečná. Upravili jsme si na ní vodu, atmosféru a půdu, dovezli rostliny. Teď tam máme domy, dílny a plantáže, něco dovezené ze Země, něco z Bardžá nebo z Ylliny.«

»Probůh! Tohle všechno – vás pět?« zalapala Yl-la po dechu.

Harry ovšem vypadal stejně vyděšeně, jako ona.

»Přemisťovat planetu můžeme s pěti křižníky, každý jsme řídili jeden,« souhlasil Pavel. »Pravda, na úpravu celé planety pět lidí nestačí. Ale – nás je už šestaosmdesát.«

»Proč jsi mi nic neřekl, když jsi to prozradil tolika cizím lidem?« začala Yl-la zase trochu vyčítavě.

»To nejsou cizí lidé,« řekl Pavel. »Nikomu z cizích jsem to neřekl, tady pan Harry Ross je první a i to jen proto, že po mně žádáš přímé vysvětlení teď a hned. On je ovšem novinář, znám ho dlouho, takže naše tajemství přestane být tajemstvím, víš?«

»Dobře, ale co je zač těch osmdesát?« řekla Yl-la uraženě. »Když to nejsou cizí lidé, pak to musí být tvoji příbuzní ze Země, viď? A ty – snad se za mě nestydíš?« napadlo ji náhlé podezření.

»Ne, tak tomu není. Všechno to jsou děti,« prozradil jí Pavel. »Na planetě Gurr žije jen osmdesát malých telepatických dětí.«

»Ty máš osmdesát jiných dětí? To bych do tebe nikdy neřekla!« zbledla Yl-la.

»Neboj se, nejsou moje,« sklonil se k ní rychle. »Já mám jen čtyři a všechny jak se sluší a patří s tebou.«

»Tak jak to, že jsou telepatické?« řekla nešťastně.

»Za to může doktor Briryan!« připomněl jí Pavel. »Zřejmě to zkoušel i na jiných lidech, takže ve vesmíru je dnes více telepatů než já a naše děti.«

»A ty se domlouváš s takovými, jako jsi sám?« vyhrkla nešťastně. »Ale proč jsi mi nic neřekl?«

»Jaképak domlouvání s dětmi, které nic nevědí? Vždyť některé se ještě ani nenarodily!« zavrtěl hlavou.

»Cože?« popadl se Harry za hlavu. »Teď tomu pro změnu nerozumím já!«

»Teď jsem opravdu zvědavá, jak z toho vykličkuješ,« obrátila se Yl-la na Pavla vyčítavě. »Chtěl jsi to tajit přede mnou a teď to prozradíš novináři, takže to bude znát kdekdo, že?«

»Jeden seriózní novinář je mi milejší než sto bulvárních,« řekl Pavel odevzdaně. »Harry Ross naštěstí patří k těm prvním. Ostatně si myslím, že existenci civilizace Gurroa stejně neutajíme. Nepřijít na to Harry, přišli by na to jiní. Sama jsi přece na jeho reportážích obdivovala, jak dokáže podat i extrémní případy, aniž by se nešetrně dotkl postižených. Věřím, že si z toho vybere jen to, co nám neuškodí.«

»Dobře,« uklidnila se Yl-la. »Já mu řeknu co vím a ty k tomu dodáš, co nevím.«

Pavel přikývnutím souhlasil.

»Všechno má na svědomí jakýsi záhadný doktor Briryan,« začala Yl-la už zase klidným hlasem povídat historii svých a Pavlových problémů s dědičností.

»Byl to jistě génius, protože výsledek vidíš sám – máme čtyři děti, jedno hezčí než druhé,« skončila pyšně.

Harry se podíval na ty čtyři obličejíčky dětí – prasátek, ale nedal najevo, že by mu byly směšné. Ty děti mu rozhodně směšné nebyly. Spíš před nimi cítil hrůzu z neznáma, které se před ním náhle otevřelo.

Proboha, tahle mrňata opravdu pilotovala nadprostorové křižníky, které zametly s Agríši! Tyhle čtyři děti, Pavel a tři další. Pouhých sedm dětí a jeden dospělý smetlo během deseti minut deset tisíc bitevních lodí Agríšů u Amalírie! Směšné? Směšné byly předcházející snahy Galaktického společenství v lesku a slávě obřích laserových kanónů a příšerných termonukleárních torpéd Sylva.

Ano, galaktické křižníky zasazovaly Agríšům gigantické údery koncentrované ničivé energie, výsledkem byly tisíce mrtvých, ale Agríši letěli dál. A pak nastal klíčový okamžik, kdy osm malých dětí na palubě osmi vesmírných lodí cosi udělalo – a byl konec agríšské války. Bubliny velikosti hvězdné soustavy, promítané mezi dvěma odlišnými prostory, přemístění planety Keléné a nové, dosud neznámé... a Pavel tady jen jako mimochodem přiznal, že má s osmdesáti dětmi skoro hotovou úpravu planety, což Bardžanům trvalo napoprvé více než pět set let a i dnes nejméně století, ovšem ne u příliš zmrzlých planet... A tihle špunti dokázali ohřát i zmrzlou planetu!

»Jenže ten doktor udělal přitom ještě něco,« zachmuřila se Yl-la. »Geneticky přidal Pavlovi a tím pádem i našim dětem do mozku jakýsi nový orgán. Jeho prostřednictvím se teď Pavel domlouvá bez omezení se všemi našimi dětmi a jak jsem se právě dověděla, nejen s nimi. Jejich telepatie je tak dokonalá, až z ní může být člověku úzko!«

»Vám se nelíbí?« zeptal se Harry.

»Na tom nesejde, zda se nám to líbí či ne,« řekl na to Pavel. »Nedá se s tím nic dělat. Ten orgán nemůžete zničit ani odpojit, mám dojem, že by přitom současně došlo k rozpadu funkce mozku. Já už jsem si na to zvykl a naše děti nic jiného ani neznají. Dá se s tím žít. Možná lépe než bez telepatie, ale o tom by ti mohla povídat spíš Yl-la, ta to vidí zvenku.«

»Já jsem si na to zvykla také,« usmála se.

»Všechno by bylo krásné, kdyby...« chopil se slova Pavel. »Všechno se od začátku týkalo jen mě, Yl-ly a našich dětí. Bylo by tomu tak i nadále, jenže jsem najednou pocítil spojení s dalšími nenarozenými dětmi. Většina jich vznikala na Zemi, pak se objevily i na dalších planetách, zprvu na Fosonbi, Rikiri, Sišaku, Moniíru a dokonce i na Bardžá.«

»To znamená, že doktor Briryan upravil více lidí, nejen Pavla,« doplnila Yl-la, jako kdyby si to sama až teď ujasňovala – a Harry věděl, že je tomu tak. Yl-la byla mimořádně inteligentní a tenhle propletenec záhad chápala přinejmenším stejně rychle jako on sám.

»Nikdy jsem nezískal telepatické spojení s žádným dospělým,« řekl Pavel. »Je to divné, nezdá se mi, že by bylo možné upravit dědičnost dětí, ale ne aspoň jednoho rodiče. Dotazoval jsem se jich, ale nikdo z nich není telepatem jako já.«

»A ty sis všechny ty děti odvezl na novou planetu?« řekla Yl-la potichu. »Sebral jsi je jejich mámám? Nezlob se, ale to je kruté!«

»Žádné dítě jsem nebral, pokud o ně mámy stály,« ohradil se Pavel. »Musím ti ale říci, že si doktor Briryan pro pokusy vybíral hrozné lidi! Tuláky, prostitutky, asociály, kde se co našlo nejhoršího. Pro většinu z nich byly děti jen nežádoucí přítěží. Větší část

otců jsem ani neidentifikoval, zmizeli dávno před narozením svých dětí – a matky? Na Zemi se nenarozené děti dodnes vraždí. Někde tajně, ale v některých státech to dovolují i zákony. Vraždami se zabývají Strážci jen tehdy, když se najde mrtvola, nebo když někde chybí člověk. Mrtvé dítě při potratu zmizí a jeho zmizení nikdo nehlásí. Dvacet osm dětí už mi zahynulo, ani se nestačily narodit!«

»To není možné!« zbledla Yl-la. »To nedokáže udělat žádný lékař s agisarem!«

»Nejsou všichni lékaři vychováni na Bardžá,« vrtěl hlavou Pavel. »Máš pravdu, žádného lékaře z Bardžá by takový zločin nikdy ani nenapadl, ale na Zemi pořád pracuje spousta lékařů ***ze staré školy,*** kteří se nerozpakují nenarozené děti zabíjet. Já bych těm vrahům neříkal lékaři, i když mají vzdělání z pozemských univerzit, ale ve většině států světa to dosud platí. Nikdo jim diplom nesebere ani když je při tom přistihnou. Nejhorší je, že ve chvíli, kdy poznám, že mám být zavražděn, už nemám nejmenší šanci tomu zabránit. Nenarozené dítě se nemůže kovovým nástrojům bránit. Od doby, kdy jsme se naučili pohybovat nadprostorem bez letadel, jsem několikrát zkusil té popravě zabránit, vtrhl jsem do místnosti, ale vždycky už bylo pozdě. I když jsem takového lékaře od jeho oběti odtrhl, dítě bylo v té chvíli obvykle nenapravitelně poškozené a brzy nato umřelo.«

»Ve většině států jsou potraty stíhány,« řekl temně Harry.

»Ale jsou i takové, kde se neodvažují vzít ženám ***právo na potrat*** a říkají tomu stále ***jedno z lidských práv!*** Tvrdí, že malé dítě ještě není člověk. Já ale dobře vím, že i takové mrně vnímá a cítí hroznou bolest, když je lékař trhá na kusy, ono má dokonce už předem strach ze smrti. Nejhorší je, že lidé, co děti zabíjejí, tohle vědí už celá staletí – a přesto je dál vraždí – je to tím strašnější! Žena, která svoje dítě nechce, může nakrátko odcestovat do státu, kde jsou zákony benevolentní. Lidská práva! Má kdejaká bestie právo na vraždu? Podle mě ne. Ale zatím tomu tak je, a to především na Zemi.«

»Pavle!« vzlykla Yl-la.

»Ale to nemusí být všechno! Víš, že jsem jedno uškrcené novorozeně zachraňoval dokonce až z popelnice? Některé matky si zkrátka dítě ani nezaslouží.«

»O takovém případu nevím!« zděsil se Harry. »Vždyť by se o tom určitě psalo po celém Galaktickém společenství! Vraždu toho dítěte jsi měl oznámit Strážcům!«

»Nebylo proč,« pokrčil rameny Pavel. »Vyřídil jsem to jinak, aby spravedlnost nepřišla zkrátka. Ostatně – to dítě žije!«

»To je jedno!« nesouhlasila Yl-la. »Žádná matka, která se pokusí zabít své dítě, by neměla ujít trestu!«

»Já jsem tu vražednici potrestal hned na místě, pamatovat si to bude až do smrti, na to dám krk,« zamračil se trochu. »Měla jsi ji slyšet, jak vřeštěla!«

»Ty jsi ji – zabil?« vydechl Harry hrůzou.

»To ne, ale určitě jí to stačilo. Toho večera, kdy se jí dítě narodilo a hned se ho takovým způsobem zbavila, jí něco lehce zaťukalo na dveře. Byla sama v domě, proto se zvedla a šla otevřít. Za dveřmi stálo její uškrcené dítě, promodralé a nahé, krček celý odřený, zamračilo se na ni a zřetelně prohlásilo:

»Jsi krkavčí matka a ode dneška tě budu chodit strašit!«

Přibouchla dveře až málem vypadly z veřejí, chvíli ječela hrůzou, ale potom si dodala odvahy, popadla veliký kuchyňský nůž a dveře zase otevřela. Dítě tam nebylo. Jen na zemi byly znát krvavé stopy dětských nožiček... Od popelnice ke dveřím, pak podél

zdi na chodníku, pořád míň a míň zřetelné, až se ztratily úplně. Prohrabala popelnici – dítě tam nebylo. Nicméně jí brzy otrnulo, po měsíci si našla dalšího muže, ale sotva se s ním ocitla o samotě, objevilo se náhle v místnosti přísně se tvářící uškrcené mimino a přímo před ním ji obvinilo z vraždy. Bylo to stokrát děsivější než poprvé. Chlap v hrůze utekl, ona se psychicky zhroutila a od té doby pravidelně přidělává práci psychiatrům, ale já ji nelituji.«

»To opravdu muselo být hrozné!« otřásla se Yl-la. »Ale co ty ostatní matky?«

»Naštěstí nejsou všechny takové, aby své děti zabily a pohodily,« oddechl si Pavel. »Ale některé mateřskou laskavostí neoplývají. Bitím nechtěných miminek to začíná a čím jsou děti větší, tím hůř. Já přece sdílím pocity všech dětí a vždycky poznám, když o ně vlastní matky nestojí. Věř mi, rozumím tomu ze všech nejlépe! Nikdo na celém světě se nevyzná v telepatických dětech tak, jako já.«

»Co jsi dělal, když jsi to poznal?« zeptal se Harry.

»Napadlo mě úspěšné řešení. Přišel jsem za takovou matkou a navrhl jí, že její dítě adoptuji. Případně jsem jí nabídl peníze, když se mi zdálo, že to pomůže. Bohužel, těm potvorám obvykle o nic jiného ani nešlo.«

»A to ti opravdu prodaly – vlastní dítě?« vyjekla zděšeně Yl-la. »Je něco takového v dnešní době možné?«

»Osmdesát jich prodalo,« přikývl Pavel. »Některé levně – asi byly rády, že se nechtěných dětí zbavily. Od doby, co Bardžané běžně léčí neplodnost, není o adopce dětí zájem. Jiné dokonce chtěly na svém dítěti dobře vydělat. Nesmlouval jsem s žádnou a zaplatil jsem co chtěly. Jen ta vražednice nedostala nic.«

»Chudáci děti!« politovala je Yl-la. »Ty jsi je kupoval jako nějaké zboží? To bych do tebe neřekla! Nebylo ti trochu – hanba?«

»Chudáci děti? To by byly, kdybych je nechal jejich krkavčím matkám! Víš, jak je dítěti, kterému vlastní máma stále dává najevo, že jí je na obtíž?« vybuchl Pavel. »Já jsem měl pokaždé pocit, že je vykupuji z otroctví! A nemysli si, že toho ty potvory kdy litovaly. Byl jsem neustále připraven jim jejich dítě vrátit – kdyby projevily nepatrný zájem. Ale osmdesát žen se s vlastním dítětem rozloučilo a ani po nich nevzdechlo. Snad jen některé, když rozházely peníze, zalitovaly, že si neřekly o víc.«

»Já bych tě pochopil,« řekl Harry. »Na Zemi se tyhle věci stávají, už ne tak často, jako dřív, ale přece. Ale co ty ostatní? Co jsi udělal s dětmi, které jejich vlastní rodné matky nezavrhly?«

»Ty ostatní žijí v pohodě se svými rodiči,« řekl Pavel. »Proč bych měl brát děti matkám, které je mají rády? Vždycky jsem zkusil jejich rodiče telepaticky kontaktovat, ale nikdy jsem neměl úspěch. Odrostlejší telepatické děti se ovšem projevují jako naše – proti jiným dětem jsou vyspělejší, ale nedávají to nikomu, ani svým rodičům najevo. Možná se k nám přidají až vyrostou a budou samostatné. Spořádané rodiny netrhám, to je mé pravidlo.«

»No aspoň to,« oddychla si Yl-la. »A ukážeš mi někdy těch tvých osmdesát?«

»Třeba hned, jestli chceš!« řekl Pavel.

»Mohl bych je vidět také?« staral se Harry.

»Když ses dověděl tohle, můžeš už vidět všechno a na místě,« pokrčil rameny Pavel. »Máš štěstí. Poletíme všichni na planetu Gurr – už nám tam chystají přijetí.«

»Jak se na tu planetu dostaneme?« chtěla vědět Yl-la.

»Ve spodních patrech Staré pevnosti je jedna stanice pro dálkovou dopravu,« řekl Pavel. »Už ji sice tak často nepoužíváme, ale dnes se nám bude hodit.«

»Kde se tam vzala?« zeptala se Yl-la přísně.

»Kdysi jsem ji tam postavil,« řekl Pavel. »Umíme už létat i bez ní, ale občas tudy dopravujeme materiál. Dnes ji výjimečně použijeme, lidé bez telepatie nemohou létat jen tak, bez pořádného zaměření.«

»Dobře, poletíme ihned,« rozhodla Yl-la. »K večeři měly být koláče. Mám jich jako obvykle hodně, ale nevím – pro osmdesát osob jich asi bude málo.«

»Tři čtvrtiny z těch osmdesáti pijí jedině mlíčko,« usmál se Pavel. »Máme tam více než padesát malých miminek. Pro ostatní to stačit bude.«

»Jak pro ně vlastně sháníš – mateřské mléko?« podívala se na něho Yl-la opět pohledem vyšetřovatele.

»Stačí jim náhražkové,« vzdychl si Pavel. »Mateřské by nedostávaly tak jako tak. Ostatně – kolik dětí vyrostlo čistě na náhražkách? Ty sama jsi důkazem, že to jde.«

Yl-la se po něm podívala zle, ale pochopila, že to nemyslí ve zlém a rychle roztála.

»Dobře, půjdeme všichni,« svolila. »Gurroa a Pavlína skočí pro tašku a naskládají do ní koláče!«

»Hurá!« vykřikl malý Gurroa.

»Překvapení nám nevyšlo,« řekl Pavel a usmíval se. »Co se dá dělat!«

»Tobě to pořád ještě neprošlo!« zahrozila mu Yl-la. »Pozvu si Zirranei z Bardžá a ta mi bude muset u všech těch dětí zjistit, jestli některé z nich není přece jen tvoje!«

»Zirranei věřit budeš?« usmíval se Pavel.

»Kdyby mě měla i ona zklamat, komu bych mohla věřit? Když i můj táta pro tebe postavil válečné lodě a nic mi neřekl?«

»Nevěděl, že tyhle křižníky rozhodnou válku,« zastal se ho Pavel. »Naše zbraně, generátory Géja-pole, jsme na ně namontovali až na Gurru.«

»Kdo?« zeptala se Yl-la.

»No přece my, civilizace Gurroa,« řekl Pavel klidně. »Je nás zatím málo, ale máme vlastní planetu a dostatečně vysokou technickou úroveň, odlišnou od světů Galaktického společenství. Myslím si, že už máme nárok na statut samostatné civilizace, či ne?«

»Takže je to pravda,« zabručel si Harry spíš jen tak pro sebe. »Řekl jsem to jako žert – ale sám tomu pořád nemohu uvěřit!«

»Čemu?« zachytil jeho slova Pavel.

»Tady tvé ženě jsem tvrdil, že nevěřím, že by civilizaci Gurroa tvořil jediný chlap – a pár usmrkaných dětí! Myslel jsem, že tvůj syn i ty jste jen prostředníky ke skutečné neznámé mocnosti, která se o nás zajímá jen okrajově, protože jsme proti ní zaostalí. Nakonec to bude opravdu tak, že tu záhadnou a mocnou civilizaci tvoří škvrňata! Člověče, to je ale hrůza! Předškoláci zachraňují Galaktické společenství! Ještě že aspoň ten počet není tak nepatrný, jak jsem se obával!«

Pavel se na něho chvíli pozorně díval.

»Pak se možná budeš ještě divit!« prorokoval tiše. »Naše děti, jak je tu vidíš, jsou ze všech nejstarší. Většina dětí civilizace Gurroa jsou teprve mimina, největší nápor nováčků byl před půl rokem. To znamená, že se o mimina starají jen trochu odrostlejší

batolata. Posílám je i na výzkumné lety do kosmu. Fyzická práce – tu dělám jen se svými nejstaršími. Není nás na to pořád ani deset. Dnes jsme přestavěli další křižník, namontovali v něm kabely a potrubí k isúnům, ani jsme se ještě nestačili umýt.«

»I tahle malá?« ukázal Harry udiveně na čtyřletou Gompu.

»Ano, i ta,« řekl vážně Pavel. »Právě proto, že je zatím tak malá, může snadno prolézat průlezy, kde bych sám beznadějně uvízl. Gompa je prvotřídní montér. Menší mimina a batolata se sice protlačí i menšími otvory, ale nemají sílu k utahování matek na hrdlech potrubí. Gompa už elektrickou utahovačku skvěle udrží.«

»Ty využíváš i dětské práce?« zděsil se Harry. »Nebojíš se, co ti na to řeknou dohlížitelé z Galaktického společenství? Nevíš, že dětská práce...«

»Vím to,« přikývl Pavel. »Ale je vidět, že nic nechápeš. Jako jediný dospělý na Gurru nestihnu všechno sám. Bez dětí bych neměl nic, Galaktické společenství by přišlo o Amalírii a možná i o další světy. Právě proto jsme se sem museli odstěhovat, aby nám žádní dohlížitelé nepředepisovali co smíme a co ne.«

*****

O necelých dvacet minut později se všech sedm pohodlně usadilo v malé služební kabině nákladního uiku.

Páchlo to tu zatuchlinou, ale když se s nimi charakteristickým způsobem zhoupla podlaha, bylo jisté, že přeletěli a jsou na jiné planetě.

Ještě než vystoupili ze stanice, ucítili ve vzduchu podivný nakyslý zápach, ke kterému se venku přidalo dost neobvyklé modravé, jako měsíční světlo. Všude kolem rostla vysoká namodralá tráva, dospělým sahala až do pasu a menší děti se v ní úplně ztrácely. Nic než tráva tu nerostlo, ačkoliv tu navzdory bledému světlu nebyla zima. Zdejší slunce pálilo jako o závod, ale jeho paprsky stěží prorážely modravou mlhou, podobnou cigaretovému kouři – ovšem s podivnou nakyslou vůní.

Harry se tázavě podíval na Pavla, potom také na Yl-lu, ale ti dva se nad tímto jevem nijak nepozastavili. Pavel tu byl doma, ale ani Yl-la nebyla poprvé v životě na neznámé planetě, jak si teď Harry vzpomněl. Viděla jich už dost na to, aby se kdejaké odlišnosti nedivila.

»Kde jsi sebral stanici vjosuzgu?« zeptal se Harry.

Tři omšelé pancéřové kupole jako by ani nepatřily na tuto příjemnou planetu. Takové budovy se kdysi stavěly na obzvláště nebezpečných světech, jedovatých nebo vystavených extrémním teplotám. Hlavní pancéřová vrata byla dokořán otevřená, ale jejich tloušťka vzbuzovala respekt. Zesílená tepelná izolace, pochopil správně Harry.

»Byly tu dávno,« ujistil ho Pavel. »Jsou jediné, které neobhospodařuje Galaktické společenství. Planeta Gurr dříve nosila jméno ***technická planeta Unoliá,*** teď patří nám, civilizaci Gurroa. Stanice vjosuzgu tu byly dvě, musel jsem si je uvést do chodu, ale to nebylo tak těžké. Jednu jsem si rozebral a přestěhoval na Yllinu.«

»Ty rozumíš stanicím vjosuzgu, že si je troufáš rozebrat a zase složit?«

»Nejen jim,« přikývl Pavel. »Řekl bych, že mimoprostorům rozumím nejlépe ze všech obyvatel Společenství. Nejen těm známým, ale i dalším.«

Od kohokoli jiného by to vypadalo jako plané vychloubání. Harry však okamžitě pochopil, že Pavel Ligaid nemluví do větru. Civilizace Gurroa znala nadprostorů více než Galaktické společenství. A jak se zdálo, tyto znalosti tady mělo každé malé dítě.

»Správě mimoprostorové dopravy ty dvě stanice nechybí?«

»Správa obě odepsala před pěti sty lety,« usmál se Pavel. »Nechala je zpustnout, bez obsluhy obě přestaly fungovat. Bylo to tak jednodušší, než je za velikého nebezpečí odvážet, ostatně by je tenkrát nemohli odvézt, přece by kvůli dvěma stanicím neposílali podsvětelný hvězdolet! Možná by dokázali odvézt aspoň jednu z nich, ale Bardžané vždycky uvažovali tak, že ani nejdražší materiál nestojí za jedinou lidskou oběť. Na téhle planetě došlo k několika zmrznutím člověka, což byl její konec. I dnes by byla naprosto bez perspektivy, proto jsem si ji vzal – a jak vidíte, už to tu vypadá docela k světu! Budeme muset ještě něco udělat se složením atmosféry, pořád tu není dobrý vzduch k dýchání. Neutralizovat čpavkovou atmosféru na planetě není tak jednoduché, jak se to řekne. Pořád se další a další uvolňuje z půdy a pořád jej musíme eliminovat, máme na to dvě neutralizační stanice a zaměstnává nám to osm batolat.«

»A na takové planetě jsi riskoval život, dokonce i životy našich dětí?« podívala se na Pavla Yl-la vyčítavě. »Přistávání na zmrzlých čpavkových planetách je přece od nepaměti hrozně nebezpečné!«

»My jsme postupovali opačně,« uklidňoval ji rychle. »My jsme planetu nejprve přesunuli ke hvězdě. Až když rozmrzla, přistáli jsme na ní, ale to už vůbec nebylo tak nebezpečné, jako když tu Bardžané stavěli tyhle pancéřové kupole. Čpavek už snadno zachytíš skafandrem. Pamatuješ se ještě na planetu, kde jsme přistávali s prostřílenou lodí, když Feíon přišel o obličej? Ta byla stokrát horší. Tam není čpavek, ale fluór, místo vody je kyselina fluorovodíková – měli jsme tenkrát zpekla štěstí, že na nás nezapršelo, to bychom okamžitě přišli o všechny kamery...«

Obešli stanici a spatřili ***sídliště.*** Vlastně si takové označení nezasloužilo, stála tu jen jediná nevelká montovaná přízemní budova. Vzadu za ní bylo vyrovnáno množství malých černých kosmických letadélek, jakoby z oka vypadly hlídkovým lodím Strážců. Podle některých známek, které Harry nepřehlédl, se zřejmě vyráběly v téže továrně na Aiguře – pochopitelně, kde jinde měl Pavel tak dobré kontakty! Za nimi se majestátně tyčilo dvanáct obrovských stříbřitých koulí. Byly větší než známé průzkumné lodi typu Galaxie. Měly průměr třiceti metrů, velikostí odpovídaly nejspíš bitevním křižníkům Galaktického společenství, ale nebyly ozbrojeny kanóny, fotomety ani katapulty. Jen naspodu měly věnec něčeho, co zdálky trochu připomínalo raketové motory. Nebyly zřetelně vidět, detaily se skoro úplně ztrácely v modravé mlze.

»Tam vzadu, to jsou lodě, které porazily Agríše?« vyhrkl Harry a namířil na ně kameru, aby si je zaznamenal.

»Ano, to jsou naše křižníky,« přikývl Pavel hrdě. »Zvenčí na nich není vidět nic mimořádného, podobají se všem obyčejným lodím, až na emitory Géja-pole. Uvnitř je to zajímavější, ale zase jen pro odborníky. Laikům to nic neřekne.«

»Proč jich muselo být právě osm?« zeptal se Harry.

»Tak jsem to spočítal,« pokrčil rameny Pavel. »Čtyři unesou planetku velikosti Merkuru nebo Měsíce, na planetu jako je Země jich postačí pět, na Agríše jsme jich potřebovali osm. Máme jich zatím dvanáct. I tak dokáží strašlivé věci.«

»A k čemu jsou potom ty další?«

»Montujeme je spíš abychom měli nějakou rezervu.«

V té chvíli ještě netušil, že ani dvanáct křižníků mu vblízké budoucnosti nebude stačit. Nikdy v životě by ho nenapadlo, že těmito křehkými stroji, byť vyzbrojenými neskutečně mohutnými generátory nepozemských sil, stiskne explodující supernovu a bude ji déle než rok zadržovat v rozpínavosti, aby zachránil Galaktické společenství i sebe před zkázou mnohem strašnější, než jakou představuje ohnivá smršť vzniklá při výbuchu sebevětší obří hvězdy...

»Kdo je řídil?« zajímalo Yl-lu.

»Pilotů máme dost,« usmál se Pavel. »Každé dítě může řídit kterékoliv letadlo.«

»I náš Gurroa?« vyjekla Yl-la.

»Ten je přece nejstarší ze všech,« ujistil ji Pavel. »Když to chceš vědět, Pavlína řídila další a Gají též. Jen Gompa v těch velikých lodích nebyla, máme tu přece jen pár starších dětí... Já jsem samozřejmě pilotoval také.«

Z budovy vyběhlo sedmileté děvčátko a Harry na ně ihned zamířil svou kameru.

Yl-la vzdychla překvapením. Tohle děvče bylo čistě pozemského, evropského typu. Mělo dlouhé světle hnědé rozcuchané vlasy, kulatý pihovatý obličej, pozemský nosík a tmavé, ale pozemské oči. Oblečené bylo do červených kytičkovaných šatiček s bílou halenkou, bílými punčoškami a červenými botkami.

»Tady máme Gerdu!« usmíval se Pavel. »Gerda je náš pilot číslo tři, starší než ona jsou jenom Gurroa a Pavlína.«

»Dobrý den, vítám vás na planetě Gurr,« řekla Gerda s aigurským přízvukem, ale řečí Bar. Pak Harrymu i Yl-le způsobně podala ruku.

»Máš se tu dobře?« zeptal se jí ihned Harry.

»Jako všichni,« usmála se dívenka záhadným úsměvem Mony Lisy.

»Po mámě se ti nestýská?« chtěla vědět Yl-la.

»Nemám mámu!« zamračila se rázem Gerda. »O tu, co mě porodila, nestojím.«

»Tohle bys neměla říkat,« opravovala ji Yl-la. »Vždyť ti přece musela dát život! Už to je přece důvod k vděčnosti, nemyslíš?«

Děvčátko na to neodpovědělo. Vzdorovitě a zamračeně mlčelo.

»Gerda to říkat může!« vmísila se do řeči náhle Pavlína, která dosud mlčela jako ostatní Ligaidovy děti. V jejím hlase byla najednou strašlivě nedětská tvrdost, až se po ní Yl-la káravě podívala. Ale Pavlína se ani matčiným pohledem nedala vyvést z míry a klidně větu dokončila:

»Gerda je totiž to uškrcené mimino z popelnice. Její původní máma jí život dala a hned zase vzala – za to jí má být vděčná? Gerda ji teď při každém výročí létá na Zem strašit, jak jí kdysi slíbila. Sliby se přece mají plnit, ne? Vždycky Gerdě pomalujeme obličej, aby vypadala strašidelněji – obvykle do modrozelena. Překazili jsme její bývalé mámě už čtyři známosti! To se přece nedělá, škrtit miminka!«

»Proboha!« vytřeštila oči Yl-la, ale i ostřílený reportér Harry vypadal na několik okamžiků jako sežehlý mrazem.

»Mohla bych říkat mámo tobě?« zeptala se Gerda tiše. A podívala se na Yl-lu vyčkávavě – a s nadějí...

»Můžeš, holčičko moje nešťastná,« rozbrečela se Yl-la a vzala dítě do náruče. »To víš, že můžeš...«

»To bys měla za chvilku dětí!« řekl Pavel. »Už teď jich je kolem osmdesáti, ale pořád přibývají další!«

»Tak jich budu mít třeba sto!« řekla Yl-la. »A co ty? Ty jim přece děláš tátu už dávno, je to tak?«

»Jak se to vezme,« zabručel Pavel. »Já musím, nemám jinou možnost. U tebe je to přece jen jiné.«

»Pamatuješ si ještě, jak jsme si slibovali, že budeme všechno snášet spolu, dobré i zlé?« řekla vyčítavě.

»Pamatuji,« přikývl vážně.

»Měl jsi mi říci o těch dětech dřív,« řekla Yl-la. »Když jsi ty jejich táta, jsem já jejich máma. Neodporuj, veškerá diskuse se zamítá!«

»V tom případě by bylo lepší, kdyby ses přestěhovala sem k nám,« řekl Pavel. »Mohu ti odsud zařídit spojení na Aiguru stejně jako z Ylliny.«

»Beru tě za slovo!« řekla Yl-la rychle.

»My už to tu pro tebe máme dávno zařízené, mami,« výskl Gurroa. »Pojď se podívat, kde budeš bydlet!«

»My už jsme tě sem opravdu chtěli vzít,« lísala se k mámě malá Gompa.

»Máš tu i úplně stejné počítače jako doma ve Staré pevnosti,« přidala se Gají se svým roztomilým úsměvem. »Dokonce jsme ti sem potají natahali všechny výkresy, ani nepoznáš, že to nejsou ty původní.«

»A na Yllinu ti pro ovoce vždycky rádi skočíme,« slibovala Pavlína. »Stromy jsou zatím jediné, co nám pořád chybí. Nestačily vyrůst – natož aby dávaly ovoce...«

*****

GURR – planeta dětí

V hlavní budově sídliště se rychle sešlo veškeré obyvatelstvo planety Gurr kromě těch, kdo nemohli opustit své ***služební povinnosti***, jak to nazval Pavel.

Největší místností byla jídelna. Shromáždilo se tu osmdesát pět dětí, Pavel, Yl-la i Harry Ross, který ovšem *musel být při tom.*

Podávala se večeře. Část obyvatelstva dostala obvyklý příděl mléka, odrostlejší batolata kaši. Pro starší (a pro dospělé) ***kuchyňská služba*** navařila guláš s chlebem.

Yl-la guláš ohodnotila, že chutná přesně stejně, jako kdyby to osobně vařil Pavel, čili – hrůza. Harry si přejížděl rukou přes čelo, když viděl, jak bezzubá miminka sedí sama způsobně u stolů a pijí z hrnečků, jak si batolata, která by se měla začínat stavět na vlastní nožičky, nosí talíře a jedí spolu s těmi většími. Ani nejmenší mimina neměla plenky – zřejmě je nepotřebovaly.

Ruch u velikých kotlů s gulášem a kaší byl také nezvyklý. Tři starší děti nabíraly porce do talířů, misek a hrníčků, několik ostatních dětí je roznášelo. Tak sehranou partu číšníků Harry neviděl ani v noblesním hotelu na rozmařilé Zemi. Občas některé z dětí roznášení přerušilo, posadilo se a pustilo se do své porce, jiné se současně zdvihlo a přidalo se k číšníkům. Děti se určitě musely domlouvat – neotevřely však přitom ústa. Občas to působilo strašidelně i na toho, kdo věděl, že za to může telepatie.

Naštěstí se na závěr jen zaprášilo po výborných koláčích s yllinským ovocem.

»Tak mládeži,« začala Yl-la, když děti dojedly (všechny ve stejný okamžik). »Jestli mám s vámi na téhle kyselé planetě vydržet, budeme si muset něco dojednat. Jak vidím, sami byste strašně zpustli, ačkoli uznávám, že se snažíte. Ode dneška se ujímám kuchyně, než vás naučím správně vařit. Ale jestli mě opravdu chcete, budete mi tu všichni bez rozdílu říkat maminko, platí?«

Následoval hromadný souhlas.

»Teď bude potřeba, abych si sem přestěhovala, co mám na Yllině,« řekla Yl-la.

V jídelně se několikrát ostře zablýsklo. Deset – možná patnáct míst u stolů bylo náhle prázdných. Harry si rázem vzpomněl, jak se přesně takovým způsobem objevil a zmizel Gurroa v Radě Společenství. Podíval se – a ovšem, i jeho židle byla prázdná.

»Co to bylo?« vyhrkla Yl-la, kterou to vyvedlo zmíry.

»Pár dobrovolníků ti odletělo pro věci,« usmál se Pavel. »Nech je být, na to jsme se tady všichni už dlouho těšili!«

»Tohle bylo to vaše ***létání bez vjosuzgu***?« zeptal se Harry. »Na jakou vzdálenost to funguje?«

»Dosud to nehrálo roli,« řekl Pavel. »Například – odtud na Yllinu je mnohem dál než pět tisíc světelných let, ale jak říkám, není to rozhodující. Na rozdíl od vjosuzgu to není omezené na planety – můžeme se takhle přenášet přímo do lodí letících vesmírem, což potřebujeme ke střídání posádek – přece jen není zdravé ponechávat děti ve vývinu příliš dlouho v beztížném stavu. Zatím jsem se tak díval do tří dalších galaxií a nejdále jsem byl čtyřicet milionů světelných let. Tam teprve začaly problémy, ale nebyl čas se tomu věnovat. V naší Galaxii je pořád co dělat, proč bych se měl toulat dál?«

»Jestli jsem dobře pochopil, Gurr je daleko od Společenství?« zeptal se Harry.

»Ano – ale její polohu se nedozvíš,« řekl Pavel. »Opravdu nechci, aby nám sem začaly létat výpravy turistů.«

»Něco jsem se dozvěděl,« usmál se Harry. »Třeba těch ***pět tisíc světelných let***.«

»Neřekl jsem přesně pět tisíc, ale ***více než*** pět tisíc,« usmál se Pavel. »To může znamenat i větší část Galaxie – a to je pořádně velký prostor! Hvězdy tu vidět nejsou, ofotit oblohu si nemůžeš, na to je tu pořád dost mraků. A kromě toho, její současná poloha asi není trvalá. Zdejší hvězda se mi nějak nelíbí, občas se otřásá, vystřelují z ní veliké protuberance, nevypadá to zdravě. Možná tu planetu ještě přestěhujeme jinam. Kdyby přenášení planet nebylo tak náročné na energii, už bychom to udělali, ale Agríši nás stáli příliš mnoho energie, jsme teď na minimálních rezervách.«

(Mnohem později vydala civilizace Gurroa pro Galaktické společenství vědeckou práci, kde podrobně popisovala vlastnosti hvězd a podmínky, za jakých nestabilní hvězdy vybuchují a mění se v supernovy. Nejdůležitějšími příznaky, signalizujícími nebezpečí, byly oscilace povrchových vrstev. Bohužel – mladá civilizace Gurroa neměla v počátcích dost zkušenosti a svou planetu nevědomky umístila poblíž nebezpečné hvězdy, netušíc, co to pro ni bude jednou znamenat.)

*****

Dveřmi najednou vběhla skupinka dětí.

»Všechno máš tady, maminko,« řekly sborově.

»Děkuji,« kývla hlavou vážně.

»Pojď si to hned prohlédnout, mami,« prosila ji Gerda.

»Půjdou tam jen tři,« rozhodl Pavel. »Gurroa, Gerda a Pavlína. To bude stačit.«

»A co ty?« podívala se tázavě Yl-la.

»Nenecháme přece hosta sedět jen s batolaty,« řekl Pavel.

»Dobře – ale nikam mi neutečte!« pohrozila Yl-la. Pak se dala odvést vybranou trojicí. I ostatní děti se po jejím odchodu rozprchly jako když střelí do vrabců. Zůstala jen šestice, která se odhodlaně pustila do veliké hory nádobí.

»Kam všichni zmizeli?« zeptal se Harry.

»Každý má svou práci,« odpověděl Pavel.

»A co ta mimina? Ta snad nepracují!«

»I mimina mohou pracovat,« řekl Pavel. »Teď už všechna sedí u svých počítačů.«

»Probůh!« zavrtěl hlavou Harry.

»Každý dělá, na co stačí,« řekl Pavel.

»Mimina že stačí na počítače?!?« skoro vykřikl Harry.

»Když i šestileté děti řídí kosmické křižníky?« nedal se Pavel. »Já vím, děti by neměly pracovat – a už vůbec ne tak usilovně jako tyto. Ale věř mi – ono je to baví!«

»A kdy spí – třeba ta mimina?«

»Malé děti musí pochopitelně spát déle než ostatní, ale to se dá snadno zařídit,« usmál se Pavel. »Mimina si schrupnou, kdykoliv se jim zachce. Každé má postýlku hned vedle počítače a ten na ně počká, je trpělivější než my lidé.«

»Zajímalo by mě ještě, co jsi vlastně udělal s Agríši?« zeptal se Harry. »Nějak jsme to moc brzy zamluvili...«

»Cožpak jsem to neřekl na Velké radě?« podivil se Pavel.

»Tam jsi snad nebyl ty, ale tvůj kluk, Gurroa,« připomněl mu Harry.

»To je totéž,« řekl Pavel. »Víš, může ti být úplně jedno, s kým z naší civilizace jednáš. Poradím ti. Mysli si, že se já sám vždycky přestěhuji právě do toho dítěte, které před tebou stojí. Každé s tebou bude hovořit naprosto stejně jako já a co řekneš jemu, jako bys řekl mně osobně. Snad s jednou odlišností: když budeš mluvit s dívkou, která patří do mé civilizace, budu s tebou hovořit jako dívka. Vypozoroval jsem, že většině lidí vadí, když na ně děvče mluví v mužském rodě. Občas musím jednat tak, jak by na mém místě jednal obyčejný člověk – jinak to vypadá nepřirozeně a lidé ke mně cítí odpor. Jen proto občas na své děti i promluvím – vlastně je to nesmysl, vždyť mluvím sám k sobě.«

»Ale k těm Agríšům,« připomínal mu Harry.

»Jejich lodi jsou teď v houfu a radí se. Musím počkat, až jak se dohodnou.«

»Doufám, že je to dost daleko od planet Společenství!« řekl Harry obezřetně.

»Nestrachuj se!« mávl rukou Pavel. »Je to daleko nejen od Společenství, ale od všech hvězd, úplně mimo Galaxii. Oni teď kolem sebe nevidí žádné jednotlivé hvězdy. Vidí jen blízké nebo vzdálenější galaxie. Nejbližší, naše, jim září asi tak jako nám na Zemi měsíční úplněk.«

»Co tam budou dělat?« podivil se Harry.

»Budou se dlouho radit a nakonec se vzdají,« pokrčil rameny Pavel. »Nemají šanci na cokoliv jiného. Od nejbližší hvězdy je dělí více než pětatřicet tisíc světelných let, to se bez nadprostoru nedá přeletět. Dal jsem jim ultimátum, ale neurčil jsem jim, do kdy se mají vzdát. To je teď jejich věc. Vysvětlil jsem jim jejich situaci, nejsou tak primitivní, aby ji nepochopili. Je jim jasné, že si s nimi mohu hrát jako kočka s myší, až na to, že myš má větší naději, že kočce uteče.«

»Sleduješ je?« zeptal se Harry.

»Moje loď je od nich asi deset světelných minut,« přikývl Pavel. »Je to dál než je Země od Slunce, ale s dalekohledy je to ještě rozumná vzdálenost, zvlášť když kolem nich není žádný objekt vyzařující rušivé světlo. Mám tam jen čtyři půlroční mimina ve dvou letadlech. Úplně stačí, když jedno hlídá, ostatní mohou spát nebo jíst. Čtyřleté děti by možná stačily dvě, pozorování Agríšů není složitá práce, ale mimin mám více a na tohle se hodí nejlépe. Střídám je po týdnu, jen aby se jim neodvápnily kosti.«

»Deset tisíc bitevních lodí Agríšů necháš hlídat čtyřmi bezmocnými miminky?« chytil se dnes už po pokolikáté Harry za hlavu.

»Osmdesát tisíc bitevních lodí – přidal jsem k nim zatím šest dalších flotil, tak jak jsem je objevil,« řekl Pavel. »Nemířily do oblasti Galaktického společenství, ale i jinde v Galaxii by mohly natropit pořádnou paseku. A o moje mimina se neboj, vždyť ti říkám, že na to stačí. Velká flotila je pomocí dalekohledů krásně vidět, na tom nemají co zkazit, je to jediný objekt široko daleko. Starší děcka mohu využít lépe.«

»Říkej si co chceš, je to pořádně nezvyklé,« zabručel Harry. »Takhle zneužívat malá, bezmocná miminka! Posílat je proti vražedným bitevním lodím...«

»To je mám nechat ležet v kočárku, aby sledovala krajky na okraji boudičky?«

»Bylo by to rozhodně přirozenější!« opáčil Harry.

»Přirozenější?« usmál se Pavel. »Pro obyčejné děti – možná. Telepatické děti mají už jako mimina větší ambice. Mám přece spojení i s takovými dětmi, které jejich mámy vozí v kočárcích a dělají na ně jenom ***ťu ťu ťu, ňu ňu ňu.*** Neřekl bys, jaká je to pro ty děti otrava! Kdyby měly na dosah obrazovku a klávesnici počítače! Stejný problém mají

i děti, které se ještě nenarodily. Mohou něco řešit zpaměti a pomáhat analyzovat jiným. Naštěstí mají telepatické vidění, takže to není takový problém. Právě teď dvě z nich sledují Agríše – očima Burky, který se dívá přímo na obrazovky. Je to výhodné. Dokud jsem byl obyčejný člověk, dovedl jsem pořádně sledovat svýma očima vždycky jen jednu věc na kterou jsem se zaměřil. Lidské vidění sleduje i okrajové děje, ale když se jedněma očima dívá víc mozků, sledují současně podrobněji více dějů – i když okrajové vidění už bývá méně ostré.«

»Neuvěřitelné!« vydechl Harry. »Tobě pomáhají děti, které se ještě nenarodily?! Neuškodí jim to nějak?«

»Naopak, tím se jim nádherně vyvine mozek! Takové dítě se může hned po svém narození pustit do odborného sporu s profesorem vysoké školy. Kdo myslíš, že vyluštil řeč Agrišů? Mimina, příteli, nenarozená mimina! Já sám jsem se hned od začátku musel zabývat montáží křižníků, to bylo důležitější než složitá řeč Agrišů. Na její rozluštění jsem nasadil osmadvacet mimin – deset z nich bylo přitom bez počítačů, šlo o děti, které žijí u svých vlastních matek, případně se ještě nenarodily.«

»Tvoje žena mi už říkala, že vaše děti mluvily hned poté, co přišly na svět,« přikývl Harry.

»Vidíš – a to dávno předem věděla, že naše děti asi nebudou obyčejné,« řekl Pavel s úsměvem. »Představ si, jak by reagovaly ostatní matky, kdyby jejich sotva narozené děti hned začaly mluvit! Mohl bych, kromě řeči Bar umím zatím čtyřicet jazyků ze všech různých planet. Přitom musím nějak zaměstnat i děti ponechané matkám, nebo obecně vlastním rodičům. Právě ty děti jsou na tom hůř než ***vykoupené.*** Miminko přece na mámu nemůže promluvit a žádat ji, aby mu půjčila počítač. Ta by z toho mohla spíš omdlít, než aby pochopila, k čemu to její mimino může potřebovat.«

»A co vlastně mimina na počítačích dělají? Vyluštila jazyk Agrišů, jímá mě hrůza, že mimina předběhla celé týmy vědců, ale čím se zabývají teď?«

»To bych ti asi těžko vysvětloval,« pokrčil rameny Pavel. »Tvoje znalosti vyšší matematiky si dovedu představit, je mi tedy jasné, že bys to nepochopil.«

»Chceš mi tvrdit, že i malá mimina ovládají vyšší matematiku?« zhrozil se Harry.

»Bez toho se nedá pochopit ani teorie mimoprostoru, ani teorie géja-polí,« usmál se Pavel. »Ale nejde jen o vyšší matematiku, ale i o fyziku, chemii, astronomii – jak myslíš, že bych mohl přemísťovat a upravovat planety? Kdybys viděl, jak vypadala tahle Gurr, než jsme ji vzali do parády! Zmrzlá byla jako kus ledu, průměrná teplota minus sto stupňů, místy tu byla i jezera tekutého vzduchu. Bardžané ji kdysi dávno objevili, ale postavili tu stanici vjosuzgu, vystřídali posádku průzkumného hvězdoletu a odletěli dál do vesmíru. Pak tady podle svého zvyku uvedli do chodu druhou stanici, aby ji neztratili jako opěrný bod, kdyby potkalo neštěstí jejich hvězdolet letící dál ke hvězdám. Nějakou dobu tu žily jen osádky těchto dvou stanic. Hvězdolet ovšem doletěl k cíli, objevil tam mnohem lepší planetu – byla to Zumga, dnes osídlená lidmi Bardžá – a na tuhle ztracenou vartu se začalo zapomínat. Jako opěrný bod ztratila význam, jako technická planeta byla příliš studená a nepoužitelná. Pak tu došlo k několika nehodám – snad tu dokonce zmrzlo pár lidí. Bardžané je sice oživili, ale nikoho by nebavilo dělat to příliš často. Správa mimoprostorové dopravy nakonec posádky stanic stáhla úplně a planetu opustila. My jsme si ji přesunuli k této hvězdě, což samo o sobě znamenalo přesun

mimoprostorem přes pár tisíc světelných let a nechtěj vědět, co nás to stálo energie v podobě B-paliva. Jenže jsme si ji hned lépe umístili. Každá hvězda má kolem sebe tři pásma. Nejblíž je pásmo horké, kde jsou planety vyprahlé a rozpálené, jako třeba ve Sluneční soustavě Merkur a Venuše. Daleko od hvězdy je pásmo studené, kde je všechno zmrzlé – u Slunce je to už Mars a čím dál, tím hůř, Pluto je už jen kus ledu. Mezi těmito dvěma extrémy je úzké pásmo života. Jenom v něm může na planetách vzniknout život nebo se tam udržet. Ta tři pásma jsou u různých hvězd různě rozsáhlá. Závisí to na jejich svítivosti, struktury spektra a tak podobně, to snad víš. Podle toho potom trvá rok na planetě kratší nebo naopak delší dobu, což přináší problémy, když musíme synchronizovat planety s různým letopočtem. Když jsme tedy přemístili tuto planetu k jiné hvězdě, dali jsme si ji navíc do pásma života.«

»A byl na téhle planetě život aspoň někdy předtím, ještě než zmrzla?« zeptal se zvědavě Harry.

»Nikdy,« řekl Pavel. »Planetu jsme přemisťovali dvakrát. Nejprve k této hvězdě, ale do horkého pásma. Když roztála jezera kapalné atmosféry a ledy, trochu jsme si ji poodtáhli dál. Pak jsme upravili dýchatelný vzduch. Na Zemi a ostatních obyvatelných planetách se o to starají rostliny. Tady by jim to trvalo tisíce let, my jsme ten proces poněkud zkrátili. Museli jsme sehnat půdu – přiznávám, že jsme si ji vzali na jiných planetách, ale ne s povrchu, kde by planetám vznikla škoda, jen z hlubinných mořských usazenin, kde bahno začíná kamenět. Dovezli jsme rostliny a když se nám planeta konečně zazelenala, vysadili jsme tu i živočichy.«

»Jak jste si vybírali, které druhy dovezete?« zajímal se Harry. »Předpokládám, že to bylo jednodušší, když jste nemuseli brát ohledy na původní formy života, ne?«

»Bylo, to nepopírám,« přiznal Pavel. »Ale dovézt jsme sem museli více než osm tisíc druhů, než se vytvořila aspoň nějaká biologická rovnováha. Od bakterií po krávy. Ale není to jednoduché. Ani teď není ta rovnováha dokonalá, pořád tu musíme něco regulovat. Občas se nám něco přemnoží – nedávno to byli králíci, sežrali veškerou trávu – vyhynuli potom hlady a trávu jsme museli vysadit znovu. Půda byla aspoň pořádně pohnojená, ale nakonec jsme byli rádi, že to tu vypadalo jako na Fosonbi těsně před kolonizací. Příroda všechno řeší jinak než bychom chtěli. Většinou katastroficky.«

»Vidíš to nějak černě,« řekl Harry.

»Na všech planetách zatím vedli tyto kolonizace biologové z Bardžá,« ztišil hlas Pavel. »Pomáhali ostatním, vždyť mají s kolonizováním jiných planet zkušenosti celých desítek tisíc let. Samozřejmě i oni dělali chyby, ale dovedli se z nich poučit už před kdovíkolika tisíci léty. Já začínám úplně od začátků a není, kdo by mi poradil.«

»Bardžané by ti přece pomohli – a rádi!« řekl Harry.

»Tím si nejsem jistý. Myslíš, že by někdo dobrovolně odešel na planetu, o které ani neví, kde se nachází?«

»Proč tedy její polohu nezveřejníš?« naléhal Harry.

»Protože civilizaci Gurroa v současné době tvoří jen něco přes osmdesát dětí. Tak malé společenství je velice snadno zranitelné.«

»Blázníš? Zlikvidovali jste Agríše během jediného dne a měli byste se bát?«

»Představ si jedno atomové torpédo Sylva, odeslané do naší stanice a nastavené, aby vybuchlo. Udělalo by tečku za civilizací Gurroa,« řekl Pavel tiše. »Přinejmenším za její většinovou částí. Musel bych pak začínat znovu.«

»To ovšem předpokládáš několik krajně nepravděpodobných věcí,« řekl Harry.

»Schválně – přijdeš aspoň na polovinu z nich?« nadhodil Pavel. »Ale začínáme už – zatím teoreticky – hovořit o věcech, které bych si opravdu nerad přečetl v časopise s nákladem více než dvanácti miliard výtisků!«

»Považuješ mě za dostatečně inteligentního, abych věděl co uveřejnit a co ne? Jestli ano, můžeme snad pokračovat,« ohradil se Harry.

»No – dejme tomu, že jsi to ty...«

»Tak předně – předpokládáš, že někdo má možnost zneužít atomové Sylvy. To je očividný nesmysl.«

»Sylvy jsem uvedl jako příklad,« řekl Pavel klidně. »Jsou i vražednější zbraně, méně nápadné a přitom dostupnější. Lidé jsou vynalézaví, vysoká inteligence nezaručuje potřebnou úroveň morálky. Agríši také nejsou primitivové, přesto dokázali vyvraždit přes padesát milionů Kelénců a vyvraždili by jich mnohem více, kdyby Společenství na poslední chvíli nezajistilo jejich evakuaci.«

»Dobře,« přikývl Harry. »Dám si pozor, abych něco nepředloženého neuveřejnil. Není-li to otázka inteligence, mohu ti dát jedině čestné slovo a bude na tobě, budeš-li mi věřit, nebo ne.«

»O tobě vím, že jsi dostal od Strážců informace podobného druhu, ale že jsi je vzápětí vymazal,« řekl Pavel. »Tím jsi mě přesvědčil víc než čestným slovem.«

»Děkuji za důvěru. Ale co by mohlo být účinnější než tak ničivé zbraně, jako jsou Sylvy? Vždyť představují vrchol válečné techniky Země! Vím – máš ještě horší zbraně, ale my je přece neznáme.«

»Pamatuješ se snad na poslední Svatou válku na Zemi?«

»Vždyť to nebylo tak dávno! Aha – ty myslíš, když dva lidé s agisary zlikvidovali celou armádu ozbrojenou fotomety, že by něco podobného mohlo zničit tvoji osadu?«

»Tady by úplně stačil agisar jediný,« přikývl Pavel.

»To předpokládáš existenci člověka s agisarem, který by vraždil děti!«

»Ano, jeden by stačil,« souhlasil Pavel.

»Promiň mi, ale já to považuji za nesmysl,« vrtěl hlavou Harry. »Kdo by dnes zabíjel děti? Navíc člověk s agisarem! Ti jsou přece na Bardžá pečlivě vybíraní, tam se takový bezcitný vrah prostě nedostane! A i kdyby, od čeho máme Strážce?«

»Gerdu její vlastní matka uškrtila a vhodila do popelnice – a je tomu pouhých sedm let! Takoví lidé jsou na Zemi i dnes, nemysli si. Strážci se o tom nedozvěděli a vyvázla by bez trestu – nemít smůlu, že právě její dítě bylo telepat, takže jsem věděl, co se s ním děje – a kdyby mi pak ostatní děti telepaticky nepomohly to ubohé mimino oživit.«

»To musela být psychopatka, či co! Lidí s agisarem se to netýká. Bardžané přece říkají: kdo umí zacházet s agisarem, nemůže být špatný!«

»Tohle přísloví platí na planetě Bardžá, kde jsou dobří všichni. Nemusí ale platit na Zemi! Bardžané už se svými představami narazili vícekrát – naposledy u Agrišů. Na Zemi je dost lidí s agisary, může jej vlastnit i potenciální vrah. Pravda, Bardžané by toho nebyli schopní, ale lidé ze Země? Za ty nemůžeš dát ruku do ohně.«

»Dobře – dejme tomu, že jsou na Zemi dosud lidé, schopní vraždit malé děti. Ale musí mít snad nějaký motiv! I krkavčí matka Gerdy musela mít nějaký důvod, proč dítě nechtěla!«

»Což o to, motiv měla,« povzdychl si Pavel. »Podle mě nic neospravedlní vraždu dítěte, ale někteří lidé takhle neuvažují. Bohužel jsou na světě pořád i takoví.«

»Ty víš o někom, kdo by chtěl tvou civilizaci dětí zničit a měl k tomu důvod? I kdyby byl jakýkoliv?« podíval se Harry tázavě.

»Nevím nic konkrétního. Vím jen, že někde ve Společenství existuje někdo, kdo splňuje většinu tvých nepravděpodobných podmínek,« řekl tiše Pavel. »Někdo, kdo má agisar, umí s ním zacházet, ale komu svědomí nepřekáží ubližovat malým, dokonce i nenarozeným dětem. Nevím sice, jaký může mít motiv, celá má telepatická síť k němu cítí takový neuvědomělý odpor, snad předtuchu, snad něco logicky zdůvodnitelného, co ale dosud nemám ani pojmenované. Já prostě vím, že nám odněkud hrozí nebezpečí mnohem horší, než všechny flotily Agrišů.«

»Je to někdo ze Země?« zeptal se Harry přímo.

»Myslím si to, ale jestli je ze Země, to opravdu nevím.«

»Jak tedy můžeš vědět, jestli existuje nebo ne?«

»Já to přece najisto nevím,« řekl Pavel klidně. »Já mám jen takové tušení. Tušení mě kdysi vedlo k objevu vedlejších efektů géja-pole, což znamenalo zajímavé možnosti – přemisťování planet a třeba i rychlý konec války s Agríši. Tušení je vůbec zajímavý jev. Probíhá úplně mimo vědomí – a přitom bývá podivuhodně přesné. Vím o několika případech, kdy je měli jiní. Když jsem býval obyčejný člověk, nikdy jsem tak ostré tušení neměl, ale není to jev vyvolaný telepatií – snad je koncentrováním vůle trochu lépe zaostřené. Když už to ale funguje, nemohu si dovolit něco takového přehlížet. Jde přece o životy – a nejen o ty moje!«

»Tušení... v tom ti asi neporadím,« zamyslel se Harry.

»Asi to ještě necháme uzrát,« obrátil Pavel. »Je to zatím neurčitá záležitost.«

»Možná,« řekl Harry a zamyslel se.

Pavel ho pozoroval, ale ani mrknutím oka ho nerušil.

»Jestli to dobře chápu, k tobě se kromě tvých vlastních připojují i cizí děti,« řekl Harry po chvilce. »Je tu podmínka, že musí být nějakým způsobem mutované. Pokud se jedná o výsledky pokusů nějakého šíleného doktora, budiž, věrohodné by to bylo. Víš aspoň, jak to bude s dětmi těch dětí?«

»Vím jen to, že telepatický orgán je dědičný. Děti mých dětí, až to bude možné, se ke mně připojí, nejspíš také ještě před narozením. Tak by to mohlo pokračovat dál.«

»Pak by se tvoje civilizace rozrůstala úplně neomezeně – na úkor nás, obyčejných lidí!« zachvěl se Harry.

»Toho se nemusíš obávat,« usmál se Pavel. »Uvědom si, že všechny ty mutace jsou dílem jediného člověka. Jeden člověk může zmutovat nanejvýš několik tisíc lidí, což nebude hrát roli ani v planetárním měřítku.«

»Ale co potom? Děti tvých dětí budou přece rovněž takové. A budou tu odchylku šířit geometrickou řadou, až nezůstane jediný člověk, který by nebyl tvojí součástí.«

»Nech to na mně,« usmál se Pavel. »Taková odchylka by se opravdu šířila jako nákaza – kdyby se šířila ***nahodile.*** Jenže já něco takového nedopustím. Já přece přesně

vím, které děti jsou moji mutanti. A postarám se, abych to udržel v rozumných mezích. Až se mi přestanou rodit děti mutovaných rodičů, budu si další pořizovat jen mezi členy své civilizace. Nevidím v tom problém, většina mých dětí není spolu pokrevně příbuzná a do mutace je rovněž zahrnuta genetická snášenlivost všech lidských typů – bardžanského, pozemského i aigurského. Dostal jsem sice do vínku příšerný genetický základ – dobrá polovina mých dětí jsou děti různých pasáků a prostitutek – ale dám si pozor, abych příliš nezdegeneroval. Snad si pořídím ještě jednu záložní planetu – a tím nejspíš skončím. Nebudu lidem v Galaxii zabírat mnoho místa.«

»Ale – kdybys chtěl, pak bys přece mohl...«

»Teoreticky mohl,« přikývl Pavel. »***Kdybych se zbláznil,*** mohl bych se rozmnožit tak, že bych během několika generací byl na všech humanoidních planetách v drtivé převaze. Pak by každé další dítě bylo moje a ***individuální člověk*** by vymizel z celého vesmíru. Jenomže – pak bych v celém tomhle vesmíru zůstal sám! Dovedeš si to vůbec představit?«

»Jaký je tvůj vztah ke Společenství?« zeptal se Harry zdánlivě bez souvislosti.

»Já se k němu přece pořád počítám,« řekl Pavel. »Cítím se jeho součástí, tak jako všichni lidé.«

»Ale připojit ses nechtěl!«

»Ano, nechtěl jsem formálně připojit planetu Gurr,« řekl Pavel. »Ale už jsem ti řekl, nic dobrého by to nepřineslo. S čím bych mohl obchodovat? Vidíš sám, co tu je. Především nemám žádné přebytky. Pěstuji vlastní krávy, abych měl mléko pro děti, tím jsem skončil se zemědělstvím. Ano, beru si ze Společenství co potřebuji, ale poctivě za všechno platím. Kulturní styky? Nemám čas na kulturu, ostatně, mohu sám sebe kulturně uspokojovat? Že bych sám sebe bavil? Nesmysl A co bych asi dělal ve Velké radě? Vždyť nemám ani požadovaných sto zástupců!«

»Tobě by jistě Rada udělila výjimku,« řekl Harry. »Vždyť by nemělo smysl, abys posílal do Rady sto dětí, když opravdu stačí jedno!«

»A ty myslíš, že já tu výjimku nedostanu, když se některé moje dítě, třeba malý Gurroa, objeví znenadání v Radě?«

»Máš asi pravdu, toho už každý respektuje,« připustil Harry.

»Já jsem takovou situaci zažil,« řekl Pavel. »Na Aiguře, krátce po svržení císaře Šimara, tamějšího dlouholetého diktátora a samovládce. Tam také kdejakou mou radu prohlásili zákonem, aniž by oni vůbec přemýšleli! Já jsem jim pak nemohl radit jinak, než že jsem se vždycky dohodl s některým poslancem, aby přednesl můj návrh za mne. Jen pak oněm přemýšleli, třeba se o něj i pohádali, ale přijali jen to, co se jim zdálo dobré. Uvaž, tenkrát jsem byl jenom obyčejný pozemský kluk, neměl jsem ani žádné velké vzdělání. Proti lidem Aigury jsem měl jedinou výhodu, že jsem se narodil v lepší společnosti, než jaká byla v té době u nich.«

»A teď nejsi obyčejný člověk?« vyjel si na něho naježeně Harry.

Jakkoliv byl Američanem a sám někdy ostatní bytosti trochu přezíral, dělení lidí na ***nadlidi a méněcenné*** vyvolávalo u většiny pozemšťanů hluboký odpor.

Jenže teď se Harry zarazil. Uvědomil si, že před ním tentokrát opravdu nestojí obyčejný člověk, ale součást něčeho většího. Vypadá sice obyčejně, ale přitom – ne, tohle už není člověk v tom smyslu, jak jej známe, bušilo mu v hlavě jako kladivem. Tohle je

strašlivá bytost! Má s námi lidmi společný původ, podobu a některé citové vazby, ale uvnitř se skrývá – co vlastně? Je to skutečně nová civilizace. Zatím je slabá, tvoří ji mimina. Je to vlastně teprve dítě, ovšem – dítě, které si podle libosti pohazuje s planetami! Může být ještě něco mocnějšího?

A hlavně – můžeme jí věřit? Můžeme doufat, že její původně lidský základ zaručí, aby se k ostatním lidem chovala přátelsky? Skutečně se bude držet stranou, jak říká? Ale i kdyby tomu bylo tak, budou mít lidé brzy vedle sebe bytost nesmírné síly.

A bylo by strašné, ***kdyby taková síla nebyla dobrá!***

Naštěstí se zdá, že právě tenhle člověk je dobrák a s ním jeho podivná civilizace.

»Promiň,« pokračoval omluvným tónem. »Došlo mi, že obyčejný člověk nejsi. Jsi aspoň pořád ještě – člověk?«

Řekl to samozřejmě v očekávání, že se Pavel ke svému člověčenství přihlásí.

»Trochu jsem, trochu ne,« řekl ale pomalu Pavel. »Jsem teď zvláštní bytost. Pořád se cítím jako ten původní Pavel Ligaid, který stojí před tebou, ale už vím, že normální člověk nejsem. Podívejme se na to střízlivě: Mám spoustu možností, které jsem dříve neměl. Například – už několik let nespím. Totiž, jednotlivé moje části pořád spánek potřebují, mimina dokonce prospí více času než kolik mohou být vzhůru, ale jako celek neustále bdím. Mám dnes velice ostrou paměť, pamatuji si neobyčejně jasně a přesně všechno, co se kdy v mém životě stalo. Nejen to, co jsem prožil jako složitá bytost! Zpočátku jsem si toho ani nepovšiml, ale pak jsem si jednoho dne trochu zavzpomínal a přitom jsem udiveně zjistil, že mám v hlavě všechno od doby, kdy jsem byl malým kojencem. Nepamatuji si snad jen na okamžik svého narození. Teď si navíc k tomu pamatuji vše, co se kdy stalo kterémukoliv mému dítěti. U těch si pamatuji i co se s nimi dělo dlouho předtím, než se narodily! Přitom nemám všechno promícháno dohromady, dobře rozlišuji, kterému mému dítěti se co stalo! Pamatuji si přesně vše, co do okamžiku své smrti prožily děti, dnes už mrtvé. Snadno se učím a nic z nových vědomostí se mi neztrácí. Kdybys věděl, kolik čísel si třeba pamatuji! Předtím jsem občas zapomínal obličeje. Dnes rozeznám každou tvář, kterou jsem kdy v životě viděl!

A pak je tu možnost současného konání. Teď se například bavím tady s tebou, současně provádím po našem novém bytě Yl-lu, mnoho mých dětí sleduje v kosmu Agríše, právě zkouším vyjednávat s jedním jejich hlídkovým letounem; mám děti skoro všude, nejen na Gurru, ale i na Zemi, na Bardžá, Aiguře, v kosmu... Telepatie je úžasná, nic takového jsem si nedokázal ani představit, dokud jsem se nestal telepatem. Ale tím jsem se nestal ze své vůle. Jsem výtvorem pozemského génia, který telepatický orgán vymyslel a který mi ho v hlavě udělal. Pikantní na tom je, že ani se svými současnými možnostmi nevím, kde ten génius žije a co právě dělá. O jeho činnosti se dovídám s takovým zpožděním, že nemá smysl použít ani uxiony.«

»No – nevím,« řekl Harry nerozhodně. »Mám už teď v hlavě takový zmatek, že vážně nevím, co o tom napíšu a co si nechám na později, abych něco nepokazil.«

»Nechám to na tvé inteligenci – a morálce,« řekl Pavel trochu unaveně.

»Vynasnažím se nezklamat tě,« řekl stísněně Harry.

Chvíli oba mlčeli.

»Myslím, že bych ti dnes mohl poskytnout velice zajímavý materiál pro tvůj časopis,« změnil Pavel Ligaid téma hovoru. »Určitě by tě zajímalo, co vím o civilizaci Agrišů, ne?«

»To se rozumí,« ožil Harry. »Zajímalo by mě – kde je právě teď původní planeta Keléné, kolonizovaná těmi bestiemi.«

»Přemístil jsem ji i s nimi,« ujistil ho Pavel. »Sice ne tak daleko jako flotily, ale také na pusté místo. Nejsou všechny hvězdy namačkané jedna na druhé jako v Galaxii, kde žijeme my. Ve vesmíru jsou i osamělé hvězdy, mají kolem sebe i více než sto tisíc světelných let pustého prostoru. Jednu takovou jsem pro ně našel. Měla jedinou malou planetku umístěnou v horkém pásmu. Přidal jsem tam Keléné s Agríši. Nehledejte ji, je příliš daleko. Nadprostorové lodě klasického typu, jaké má například Galaktický průzkum, mám sice také; ale kromě toho používám i nadprostor Orfau, který vědci Galaktického společenství neznají. Říkám mu Duha – skutečně je mnohem krásnější než ten mlhavě zelený evsej. Podmínky pro dálkovou dopravu jsou v něm výhodnější, především je tam možnost rychlejšího pohybu. Mohl jsem se tedy odvážit mnohem dál než kdysi evsejem. Jak říkám, byl jsem více než čtyřicet miliónů světelných let daleko. Myslím, že by to šlo i dál, ale musel bych si cestou postavit v prostoru synchronizační stanice s posádkou. Zdá se mi, že tady narážím na limity – asi je to rychlost světla, kterou se šíří telepatie v nadprostoru. Teď jsem výzkumy přerušil a věnuji se Agrišům. Ti jsou důležitější než putování mimo Galaxii. Bývalá Keléné je v pásmu života u osamělé hvězdy, takže se na ní dá žít, ale s lety do vesmíru mají Agríši konec. Kolem nich je obrovská propast, podsvětelné lodě ji nepřekonají. Ani nadprostorové lodě by to neměly jednoduché. Je to mimo dolet klasických evsejových hvězdoletů.«

»Ty jim Keléné necháš?« podivil se Harry.

»A co s nimi mám dělat?« pokrčil rameny Pavel. »Já vím, získali ji strašlivým způsobem, ale už jsou tam zabydlení. Mám je snad vyvraždit? To přece ne – ale když si ji osídlili, ať ji mají! Vlastně se pro ně z té planety stalo dokonalé vězení! Nemají nejmenší šanci na útěk, takže si myslím, že i když je teď nechám na pokoji, bude to pro ně dostatečný trest.«

»A co ty další flotily? Ty také necháš tam co jsou?«

»To je jiná záležitost,« zamračil se Pavel. »Posádky těch lodí nemají planetu, kde by mohly žít. Jejich lodi mají obrovskou zásobu energie, ale ne bezednou. Vím, že jim ubývají zásoby potravin, vzduchu a vody. V místě kde jsou teď by Agríši mohli vydržet pár staletí, ale rozhodně ne déle. Budou se muset vzdát, jinou možnost nemají.«

»Proč tak složitě? Proč potřebuješ, aby se vzdali?«

»Protože musí uznat, že nejsou v právu.«

»Je to tak důležité?«

»Je. Na Keléné zůstali ***civilisté.*** Přesun k izolované hvězdě přijali jako trest za vyvraždění Keléné. To víš, moc se jim vinu uznat nechtělo, ale řekl jsem jim to jasně. Kdyby osídlovali pusté planety, nikdo by jim nic nevyčítal. Vyvražďování jiných je ale zločin a ten musí být nějak potrestán. Pro Agríše na Keléné bude trestem, že nebudou pokračovat v expanzi. Až jich bude tolik, kolik planeta uživí, budou si muset říci stop a přestat zvyšovat počet obyvatel. Lodě jsou jim k ničemu, nemají kam letět.«

»A flotily?« opakoval Harry neodbytně.

»To je horší oříšek. Tam jsou především ***vojáci.*** Ti žádnou vinu uznat nechtějí. Musím počkat, až jim dojde, že jinou možnost než kapitulaci nemají. Pak je asi přesunu k podobným izolovaným planetám, jako je teď Keléné. Ať si je osídlí, ale ať na nich zůstanou natrvalo.«

»To víš o tolika izolovaných hvězdách s planetami?«

»Izolovaných hvězd jsou miliony. A pokud nemají planety? Pro mě není problém k nim nějakou přemístit. Planet vhodné velikosti, ale ledových, je ve vesmíru dost. Už jsem jich dal několik rozehřívat, dokonce jsem kvůli tomu odložil dlouho plánované přemístění vlastní planety, Gurru. Má to zatím jednu nevýhodu. Oni musí uznat svou vinu. Domnívám se, že to je naprosto nutné. Pak budou moci žít a radovat se z toho, že jim byla dána aspoň taková možnost. Kdybych je přesunul k planetě bez toho poznání, pořád by se navzájem utvrzovali v domněnce, že se jim stala křivda. Nevím kam by civilizace jejich typu za čas dospěla, ale nebylo by to dobré.«

»Dejme tomu, že to bude spravedlivé,« přikývl Harry. »Proč o nich chceš rozhodnout sám? Proč takové důležité rozhodnutí nesvěříš třeba Společenství? Víc hlav víc ví!«

Opět se trochu zachvěl, když si uvědomil, že Pavel Ligaid má těch hlav zatím jen šestaosmdesát, ale dokonale telepaticky spojených, takže nemá důvod obracet se na Galaktické společenství, jehož zástupci se skoro neustále se o něčem dohadují.

»Dobrá,« pokrčil rameny Pavel. »Můžeš klidně uveřejnit, co už jsem s Agríši udělal. Ať o nich Společenství přemýšlí, ať třeba rozhodne jinak. Bude-li to rozumné, rád se tomu podrobím. Ale pak bych tě prosil, abys další část informací o Agríších uveřejnil až po takovém hlasování, aby rozhodnutí neovlivnily.«

»Jaké další informace?« zavětřil Harry.

»Nespokojil jsem se s tím, že jsem porazil tři flotily a přemístil Keléné,« usmál se smutně Pavel. »Vypátral jsem, odkud ta agresivní civilizace pochází. Dozvěděl jsem se něco, co bude jistě zajímat i tebe a čtenáře tvého časopisu – a nejen je.«

»Našel jsi jejich mateřskou planetu?«

»To zatím nevím,« řekl Pavel. »Už jsem toho zjistil dost, ale která z dvou tisíc jejich planet byla první, to nevím. Oni to nejspíš nevědí ani sami.«

»Oni mají dva tisíce planet?« vytřeštil oči Harry.

»Ještě o něco víc,« řekl Pavel. »Jejich oblast je více než pětinásobně větší než oblast Galaktického společenství. Kromě toho už vím, že některé jejich světy jsou také propojeny nadprostorem.«

»Mají vjosuzgu – nebo dokonce igidhig?« zatrnulo Harrymu.

»Něco podobného vjosuzgu, až na to, že nevyužívají ***inith*** jako vjosuzgu, ale ***léth,*** kde jsou přenosy pomalejší a nebezpečnější. Občas se jim přenos nějakou poruchou přeruší, do cílové stanice dorazí jen část zásilky, kus stanice přitom obvykle roztrhá výbuch. V takovém případě smetou zbytky cestujících na hromádku, opraví stanici a pokračují dál, jako by se nic nestalo.«

»To je odporné!« otřásl se Harry.

»Proč? Donedávna bývaly na Zemi námořní, letecké, železniční a automobilové nehody docela všedním zjevem, byly přitom mnohem častější a navíc tragičtější, protože

tu kromě mrtvých zůstávali i zmrzačení, kteří pak měli zkažený zbytek života – a přece lidé dál tyto nebezpečné dopravní prostředky používali!«

»To byly barbarské doby!« mávl rukou Harry.

»Moji rodiče takhle zahynuli – a oba najednou! Já ty doby pamatuji, ty ne?«

»Ovšem, ale tehdy nebyla jiná možnost! Jakmile se začaly místo železnic, aut, letadel a lodí prosazovat bezpečnější a šikovnější gryuly s dokonalými navigačními přístroji, byl konec s katastrofami. A dálkové stanice vjosuzgu vůbec neznají pojem nehoda, jsou už z principu absolutně bezpečné.«

»Glugruzi mají něco jiného. Využívají co mají, proto si ani neuvědomují, že může existovat něco jiného!«

»V tom případě bychom jim možná měli pomoci!« navrhl Harry.

»Měli,« souhlasil Pavel. »Jen kdyby šlo o bytosti, jako jsou obyvatelé Společenství. Jenomže Glugruzi jsou pro nás pořád Agríši. Odhaduji, že z těch dvou tisíc planet jich původně čtvrtina byla obydlena vlastními bytostmi. Agríši už nejméně pět set civilizací vyvraždili, uvědom si to. Jejich oblast je padesátkrát větší než oblast Společenství. A co je horšího, stačil jsem si zatím prohlédnout zhruba třetinu prostoru, který s jejich oblastí souvisí. Takže teď vím o dalších dvou stovkách takových flotil, směřujících do všech stran od centra. Šest jsem jich musel přemístit, jinak by Glugruzi bestiálně vyvraždili další tři planety s rozumnými bytostmi. Nejpozději příští měsíc budu muset zlikvidovat další z nich. Mimochodem, do oblasti Společenství neměly úmysl vletět jen ty tři flotily, které jsem už odstranil. Vím o dalších pěti. Zatím mají k hranicím Společenství dál než je dosah časoprojektorů, od čtyřiceti do sto patnácti let cesty, možná o něco víc, protože mají ve své trase pár neobydlených planet, vhodných ke kolonizaci. Počítám s tím, že se na nich zdrží, rozhodnutí o nich mohu odložit o pár desítek let. Do té doby snad budu vědět lépe, jak na ně.«

»Jak tohle všechno můžeš vědět?« zesinal Harry.

»Osmnáct dětí civilizace Gurroa právě v této chvíli létá v devíti miniaturních letadlech na výzvědech po Galaxii. Poslal bych jich víc, ale není to prozatím možné, nemám ani dost volných dětí, ani vhodných letadel. Průzkumné lodi, které jsi viděl venku, jsou teprve čerstvě nakoupené a nejsou zatím upravené, aby mi vyhovovaly. Flotily Agríšů samozřejmě sledovat mohou, tam jsou v poměrném bezpečí, ale na průzkum vesmíru bych si s nimi netroufl.«

»Ty jsi poslal na takové výzvědy děti?«

»A koho? Nemám jiné možnosti!« pokrčil rameny. »Letadla přece mohou řídit batolata stejně dobře jako já sám, zatímco já musím být tady, už proto, že mám jenom jedno dospělé tělo. To je pro mě nenahraditelné, rozumíš? Občas přece musím použít i fyzickou sílu a na to malé děti nestačí.«

»To jsi tak jistý, že se dětem ve vesmíru nic nestane?«

»Naopak! Vím, že je to nebezpečné. Mám už dokonce ztráty, bolestnější tím víc, že nás je pořád málo.«

»Chudáci děti! Co se s nimi stalo?«

»Trochu víc se přiblížily k jedné flotile a Agríši jejich letoun rozstříleli.«

»Jak to víš?«

»Nezapomínej, vnímám pocity všech svých dětí. Smrt těch dvou jsem cítil jako pořádný úder do telepatické sítě, všichni jsme se v té chvíli otřásli. Několikrát jsem už poznal vlastní smrt. První umírání jsem prožil při uškrcení Gerdy, tu jsme ale oživili. Smrt dětí rozstřílených Agríši byla mnohem kratší, zato mi uhořely dvě naráz. Tady ani nebyla šance někoho křísit, z letadla i z dětí zůstal oblak rozplývajících se kovových par. Dovedeš si představit, jak silné zbraně Agríši používají?«

»Jak jsi na to reagoval?«

»Trochu emotivně,« přiznal Pavel. »Měl jsem v té chvíli takovou zlost, že bych snad celou flotilu spálil na prach. Ale dokázal jsem se zkrotit a jen jsem ji přenesl. Taky mimo Galaxii, jako první tři, jenže na jiné místo.«

»A co budeš dělat dál?«

»Dokončím mapování jimi ovládané oblasti a postarám se, aby ji nemohly rozšiřovat na úkor svých sousedů. Řeknu jim zkrátka, že nemají právo rozmnožovat se, pokud nechtějí respektovat ostatní rozumné bytosti. Ale také ti povím, že to nebude jednoduché. Glugruzi jsou strašně mocná civilizace. Kdyby měli k dispozici evsej nebo jiný nadprostor a kdybych se proti nim nepostavil s Géja-polem, znamenali by asi pro Galaktické společenství brzkou zkázu. Naštěstí teprve nedávno objevili svůj první nadprostor, ***léth.*** Jen malá oblast jejich světů je propojená tím způsobem a ne flotilami. Jejich hvězdné lodě teď létají od jedné planety k druhé, rozvážejí stanice pro dálkovou dopravu, ale postupují podsvětelnou rychlostí. Trvalo by jim další tisíce let, než by propojili všechny své planety. Do té doby je většina jejich světů izolovaných.«

»To znamená, že by bylo možné jejich planety jednu po druhé zničit a ostatní by se o tom ani nedozvěděly?«

»Možná, ale to by museli Agríši narazit na stejně krutou civilizaci jako jsou sami, jenže mocnější.«

»A co jsi ty?«

»Já nejsem ani jedno, ani druhé,« usmál se Pavel smutně. »Mocnější nejsem, vždyť mám teprve něco přes osmdesát lidí, většinou mimin. A kdybych byl stejně krutý, člověče, dovedl by sis to vůbec představit?«

Podíval se přímo na novináře.

Harrymu zatrnulo. Civilizace, která by tak jako Agríši neváhala vraždit, ale která by mohla přemísťovat celé planety, měla by k dispozici několik nadprostorů – to by asi nebyl rovnocenný protivník pro Společenství, které nedovedlo zastavit ani podsvětelné bitevní lodi Agríšů!

Pavel Ligaid se najednou zamyslel.

»Tak – a mám další flotilu Agríšů. Míří ke Společenství, tentokrát k Aiguře. Jak je vidět, jejich říše začíná někde tam, kde se tahle dvě ramena Galaxie setkávají. Těm by ale cesta trvala sto dvacet let, cestou se jistě zastaví u tří neobydlených planet, mám na ně dost času...«

»Jak je to daleko od Země?«

»O Zem se bát nemusíš,« usmál se Pavel. »Celá říše Glug se nachází trochu ze strany, na jejich podsvětelných mašinách by jim to trvalo určitě nejméně tisíc let!«

»Ale podle toho co říkáš by se jednou dostali i tam, že?«

»Já je zastavím,« odtušil Pavel tiše. »Nu což, Yl-la už končí, za chvíli tu bude.«

»Mám ještě jednu osobní otázku,« řekl Harry tiše a kvapně.

»Ptej se tedy, dokud jsme sami,« vybídl ho.

»Jaký je tvůj vztah ke tvé ženě? Nevadí ti, že se tak ptám, viď?«

»Yl-lu mám nejraději ze všech bytostí ve vesmíru,« řekl Pavel měkce. »Mám ji tak rád, že jsem se kvůli ní dal geneticky předělat – a mám ji rád stejně jako tenkrát.«

»Tobě nevadí, že je mimozemšťanka a že vypadá tak... jak vypadá?«

»Vůbec ne,« zavrtěl hlavou. »Dávno jsem pochopil, že je krásnější milovat duši, než tělo. Víš, my dva jsme spolu prožili tolik, že se nesmíš divit. Ostatně – i já teď mám v těle našich dětí stejný obličej. Má to i některé výhody. Lidé Aigury mají například proti lidem Země ostřejší čich, také vidí lépe ve tmě, bohužel vnímají úplně jinak barvy, ale na to už jsem si také zvykl.«

»Ale tvoje děti mají oči po tobě?«

»Nemám jenom je,« připomněl Pavel. »Mám několik dětí od každé civilizace, co jich ve Společenství je. Víš, kolik mám teď rodičů? Přes padesát matek a asi dvacet otců. A nejsou všichni takoví, jako byla matka Gerdy. S mnoha vycházím v dobrém, ani jim nedávám najevo, že jejich dítě je něčím zvláštní.

V jednom ale ani moje Yl-la netuší ***úplnou pravdu.***

Žádné z našich dětí nežije svůj vlastní život. Jak se ke mně některé dítě připojí – což bývá dlouho předtím, než se narodí – stane se mou součástí. Já to pak prožívám všechno najednou. Strašnou nudu, když jsem bezmocně stočený uvnitř své matky, radost narození – to je ti krásný pocit, když se člověk poprvé nadechne... Ale jen čtyři děti jsou moje vlastní krev a proto mám Yl-lu nejraději ze všech svých matek. Yl-la je mi vším, co miluji. Když vidím nějakou sebevědomou pozemskou sex-bombu, mám pro ni jen útrpný úsměv. Ne že bych k nim necítil vůbec nic, ale když žena má jen sebekrásnější tělo a ani kousek duše... brrr..«

»Jak můžeš milovat její duši?« řekl Harry tiše. »Vždyť ona ti už ani nemůže rozumět! Myslíš, že kdokoliv ve vesmíru může pochopit celou tvou osobnost? Mně se z tebe nepřestává točit hlava!«

»No a co? Ona mi možná úplně nerozumí, ale určitě mě má ráda. Poslyš, příteli, v tomhle případě není snad důležité, co která bytost chápe, ale co cítí. A já třeba úplně nechápu ji, ale mám ji rád. Ani telepatie mě v tom nezměnila.«

To je dobře, pomyslel si Harry. Pokud ti zůstaly lidské city, máme naději i my.

Nahlas však neřekl nic.

*****

Harry Ross nevěřil svým očím, když otevřel obálku dopisu a přečetl si jej.

Od jeho návštěvy planety Gurr uplynuly dva roky Galaktického letopočtu, civilizace Gurroa se naprosto ničím neprojevovala.

Harryho reportáž z planety Gurr obletěla celé Galaktické společenství, zajistila mu na jedné straně velikou popularitu a pro časopis ***Galaxie a my*** dlouhotrvající příliv čtenářů, na druhé straně ostrý konflikt se šéfredaktorem a zejména s vydavateli. Pravda, anketa **Co má civilizace Gurroa udělat s flotilami Agrišů?** byla mimořádně úspěšná, dokonce málem položila naznak Intergalaktickou poštu, jenže šéfredaktor, mezi svými kolegy přezdívaný ***Šejtan***, spokojen nebyl.

»S těmi Agríši to byl hit století,« řekl Harrymu přímo do očí, »ale aby se Harry Ross dostal na planetu tajemné civilizace Gurroa a vrátil se s letmým popisem jediného klučiny, jehož fotografii ostatně už dávno máme, to je trochu málo, nemyslíš? Cos tam u všech šejtanů dělal?«

Harry zatvrzele mlčel. Nezřetelné, mlhavé fotografie Gurroových křižníků byly sice rovněž otištěny, ale očividně jen proto, že nikdo neměl nic lepšího.

»Byl jsem tam pár hodin,« hájil se Harry. »Fotky nemohou být ostré, když celou planetu Gurr pokrývá mlha! Tam opravdu žádnou krajinu neuvidíš!«

»Rozumím – kdybys aspoň přinesl obrázky ze života lidí té fantastické civilizace, něco z jejich továren, měst, z venkova, z jejich domácností, škol, obchodů – no neříkej, že jsi tam navštívil jeden šedivý barák, za jaký by se styděla i rozvojová planeta?« vrtěl hlavou Šejtan.

»Na planetě Gurr jsem byl v jednom jediném šedém baráku, ať mi to uvěříš, nebo ne. Uveřejnili jsme přece všechno, co jsem přivezl o Agríších. A na ně jsem se zaměřil. Byl jsem v jedné domácnosti Gurr, jenže to se uveřejnit nedá. Snad někdy příště!«

»Aspoň pár obrázků z jejich života! Jaké mají zájmy, sporty, kulturu, co se u nich dá sehnat v obchodech, co dávají divadlech a tak!«

»Když napíšu pravdu, nikdo mi neuvěří,« povzdychl si Harry. »Na planetě Gurr se žádné sporty neprovozují, divadla nemají, z hudby jen pár přehrávačů s nahrávkami ze Země a z Aigury, jinak nic. Nemají film, televizi, knihy. Povídám, až na hudbu nemají žádnou kulturu a i tu hudbu mají ze Země. Vlastní neprovozují, nikdy ji neprovozovali a nejspíš ani provozovat nebudou.«

»No vidíš! Toho bychom mohli využít,« pozvedl obočí Šejtan. »Co kdybychom jim tam zařídili pár televizních studií a dodali jim televizory?«

»Co by s nimi dělali? Kdyby chtěli, mají je dávno. Na televizi se nebudou dívat!«

»To mi ani neříkej! Na všech planetách...«

»Planeta Gurr bude možná jedinou výjimkou v celém známém vesmíru, ale nikdo tam neprodá ani jediný televizor,« přerušil ho rozhodně Harry.

»To bych se na to podíval!« vybuchl Šejtan. »Nemohl by ses tam vypravit jako obchodník a zkusil jim televizory prodat? A taky nějaká videa, když nemají vysílače!«

»To po mně nechtěj,« zavrtěl hlavou Harry. »Tam se žádný obchodník neuživí. Nemají tam obchody!«

»To přece není možné! Nakonec mi budeš tvrdit, že ti lidé neznají ani peníze!«

»A proč myslíš, že s nimi nemůžeme obchodovat?« opáčil na to Harry. »Ne že by neznali naše ***pugya,*** ale používají je jen když potřebují něco od nás. Takové obchody ale nestojí za řeč. Těch pár hudebních přehrávačů si koupili během návštěvy Země – další jim neprodáš. Mezi sebou nepoužívají peníze vůbec! Jak jsem pochopil, jsou pro ně zbytečné. Každý tam dostane co potřebuje, neznají daně, nepotřebují obchody ani banky, nevedou ani jednoduché účty.«

»To by byla ***jediná komunistická planeta ve vesmíru***!« řekl Šejtan uraženě. »Netvrď mi, že je něco takového možné! Vždyť bez peněz se nedá podnikat!«

»Na planetě Gurr je tomu tak od samého začátku,« souhlasil k jeho zděšení Harry. »Planeta Gurr je nejspíš jediný svět ve vesmíru, kde to fungovat může. Jen nevím, jak to napsat, aby mi to někdo uvěřil. Civilizace Gurroa se úplně vymyká všemu co známe.

Dnes o ní vím neuvěřitelné věci, až mi jde hlava kolem. Děti mluví minutu po narození, šestinedělňátka pilotují nadsvětelné kosmické mašiny a létají si milióny světelných let daleko. Flotily Agríšů přemístilo osm dětí a hlídají je čtyři půlroční miminka! Kdybych tam sám na vlastní oči neviděl...«

»Hele, tohle už je na mě moc!« rozčertil se Šejtan. »Mám sto chutí přeřadit tě do rubriky *Pro nejmenší!* Pro ty jsou takovéhle pohádky tak akorát!«

Harry se na to záhadně usmál, ale víc neřekl. Krátce nato se ale vzepřel pokusu Šejtana, který ho chtěl poslat na nějakou nudnou výstavu. Prohlásil, že ho buďto nechá dělat co on sám uzná za vhodné, nebo půjde jinam.

Šejtan se rozzuřil, ale už za půl hodiny přišel s tím, že svůj příkaz ruší a dává mu ze staré známosti volnou ruku. Pochopitelně, rychle si rozmyslel přepustit ho konkurenci.

Harryho si pro jeho ***selhání*** na planetě Gurr dobírali i jeho kolegové a kolegyně, ale s těmi už neměl žádné problémy. Sice někteří tvrdili, že si celou návštěvu na Gurru vymyslel, ale kdo ho znali, raději ani moc nevyzvídali.

Harry si nikdy nevymýšlel! A jestliže tvrdil, že to je k neuvěření, pak tomu tak bylo a nemělo smysl o tom pochybovat. Ostatně – vyvrátit to nikdo nemohl.

Když do redakce došel dopis, určený speciálně pro Harryho, kde byla zpáteční adresa jen: ***Pavel Ligaid, planeta Aigura***, předali mu kolegové obálku s poznámkou, že jednodušší zpáteční adresu si těžko představí.

»Náhodou dovedu! Právě ten, kdo mi tu píše, používá občas ještě stručnější,« řekl Harry. »***Gurroa, planeta Gurr***.«

Kdyby přitom trochu nezbledl, považovali by to za dobrý vtip.

Jenže ten dopis měl k legraci daleko. Papír, na kterém byl vytištěn, vypadal docela obyčejně. Dopis byl zřejmě natištěný počítačem, což by též nebylo neobvyklé. Ovšem dovětek a podpis na konci dopisu byly psány rukou a ti, kdo Harrymu nahlíželi přes rameno, zbledli také.

»Milý příteli,« znělo oslovení.

»Považuji za svou povinnost pozvat tebe a další zástupce ze světů Galaktického společenství myslících bytostí, po jednom za každou planetu, na mimořádnou misi mimo hranice Galaktického společenství. Velká rada s cestou souhlasí, i s omezením po jedné bytosti za každý obydlený svět, neboť počet míst není z technických příčin možné zvětšovat. Na pořadu jednání je jediný, ale nesmírně důležitý bod, který může značně změnit život na všech světech Společenství a všech jeho bytostí. Předpokládám, že dohodneme mír mezi Společenstvím na jedné straně – a říší Glug na straně druhé. Ano, jedná se o civilizace bytostí, ve Společenství donedávna nazývaných Agríši.

Setkání účastníků se bude konat osmého dne druhého měsíce roku 36 Čtvrté galaktické éry na planetě Bardžá. Bude tam připraven hvězdolet schopný letu do oblasti Galaxie říše Glug. Všichni jsou zdvořile žádáni, aby tento termín dodrželi. Vzhledem k omezeným prostorám ve hvězdoletu není možné, aby účastníci měli příliš objemná zavazadla. Každý bude mít skříňku na své potřeby, některá zařízení hvězdoletu jako počítače, kamery a záznamníky budou účastníkům podle možností k dispozici.

Pokud se kdokoliv z pozvaných cesty zúčastnit nemůže, má právo za sebe vyslat náhradníka, který převezme jeho místo při dodržení podmínek, popsaných výše.

Tuto misi pořádá civilizace Gurroa, která se bude snažit všem účastníkům splnit jakákoliv rozumná přání. Vzhledem k tomu, že se bude jednat o velice závažnou věc, neočekáváme jiný než odpovědný přístup k této akci.

Na shledání se těší – civilizace Gurroa.«

Na konci dopisu byl rukou připsán dovětek.

P.S.: Harry, budeš mi obzvlášť vítán. Nezapomeň si vzít reportérské nádobí, bude to neopakovatelné. Snad tě to odškodní za zklamání z planety Gurr.

Pavel Ligaid – Gurroa

*****

GLUG – v říši Agríšů

»Vítej, Harry,« ozvalo se, jakmile Harry Ross na pozvání kapitána vstoupil do řídící kabiny hvězdné lodi.

»Malý Gurroa!« rozzářil se reportér. »Kde máš tátu?«

»Nemusí snad být u všeho,« řekl s úsměvem chlapec.

Bylo mu teď deset let, ale naprosto suverénně se chystal pilotovat nadprostorový letoun se stovkou významných osob Velké rady Galaktického společenství na palubě.

»A co Agríši? Už přiznali vinu?«

»Ti z flotil ještě ne – visí v úplné beznaději, ale ne a ne uznat, že nejsou v právu!« pozemsky se zamračil chlapec a k tomu aigursky nakrčil svůj veliký plochý nos.

»A kam vlastně poletíme, když oni trvají na svém?«

»Přímo doprostřed samého centra jejich oblasti,« trochu se rozjasnil Gurroa.

»Počkej – jaký to má smysl?«

»Obrovský!«

Harry se na něho díval chvíli dost nechápavě.

»Vidím, že tě to nesmírně zajímá,« řekl Gurroa. »Bude to jistě zajímat všechny, tím jsem si jist. Udělám proto hned zkraje pro všechny účastníky mise přednášku o říši Glug. Jak sis jistě povšiml, v každé kabině lodi je nevelká obrazovka, nahrazující okno. Mohu na ni promítnout cokoli, třeba vnitřek řídící kabiny. Uděláme to tak: budeš mi klást otázky, budu na ně odpovídat a všichni ostatní budou poslouchat. Na závěr dáme možnost položit otázky i ostatním, pokud si někdo bude myslet, že mu k úplnosti ještě něco chybí. Souhlasíš?«

Harry přikývl. Gurroa pokynul rukou a ve velitelské kabině se naplno rozsvítila světla. Pak se obrátil několika slovy k posluchačům, aby je seznámil s tímto úmyslem.

»Oblast Galaxie, kterou zabírá říše Glug, je větší než Galaktické společenství,« pokračoval po krátkém úvodu. »Podíváte-li se na Galaxii, uvidíte zeleně vybarvenou oblast Společenství a žlutou říši Glug.«

Zelená skvrna zaujímala jen malou plochu jedné spirály, tvořící okrajovou oblast Galaxie. Několik zelených bodů bylo v sousedním rameni, ale skoro nebyly znát. To byla Aigura a světy objevené nedávno. Žlutá naproti tomu zaujímala větší oblast. Na jedné straně se dotýkala hranic Společenství, na druhé straně sahala až k jádru Galaxie. Neomezovala se na jediné rameno, ale byla rozprostřená přes tři sousední spirály.

»Jak sami vidíte, území říše Glug je větší než území Společenství. Dnes, když došlo k prvním kontaktům mezi námi, zaujímají tolik světů, že naše oblast se s jejich nemůže poměřovat. Plochý obraz navíc ani nemůže postihnout hloubku jejich oblasti.

Podívejme se na ně podrobněji. Jejich území je pětkrát větší ve všech rozměrech, což znamená více než sto pětadvacetkrát co do objemu, ale je řídčeji osídleno. Zhruba dva tisíce jejich světů je jen padesátinásobek našich. Kromě toho nemají všechny světy propojeny pomocí mimoprostorových stanic, podobných vjosuzgu. Objevili už něco podobného, ale dosud to nezavedli na všech planetách. O tom jste si mohli přečíst už před dvěma lety v časopise ***Galaxie a my*** i v dalších, které reportáž o nich převzaly.

Oblast jejich světů si proto můžeme pro odlišení rozdělit zhruba na tři zóny.

První se nachází uprostřed.

Světy této zóny jsou spojeny stanicemi, které se tak trochu podobají našim stanicím vjosuzgu. Znamená to, že tu existuje volný pohyb obyvatel, informací i zboží, asi jako v našem Společenství. Díky tomu jsou i tyto světy na značné technické úrovni. Glugruzi zde již dávno žijí v relativním přepychu, ale všechny planety mají již osídlené a další pro ně nejsou k dispozici. Už se naučili udržovat stav populace na přijatelné stabilní úrovni, neznají války ani válečné stroje a řekl bych, že se s nimi můžeme nejlépe domluvit.

Centrální zóna se pomalu rozrůstá do všech stran, jak malé hvězdolety rozvážejí další stanice toho typu na okolní planety, až dosud spojené jen rádiem. Tento proces je příliš pomalý, neboť je uskutečňován podsvětelnými letadly – právě tak, jako tomu bylo v nedávných dobách, kdy jedinými letadly Průzkumu byly rovněž podsvětelné stroje z planety Bardžá.

Druhá zóna je rozprostřena kolem první.

Tady jsou světy spojeny pouze rádiem a jen občas si vyměňují návštěvy, opět na podsvětelných letadlech. To je ovšem pro nějaké obchodování naprosto bezvýznamné, jen informace, rady a zkušenosti si mohou předávat. I tato zóna je již nasycena obyvateli, takže se tu Glugruzi museli naučit kontrolovat přírůstky obyvatelstva. Už nemají potřebu osídlovat další a další světy. I s těmito bychom se nejspíš dohodli, ale zdá se, že bude třeba větší opatrnosti, neboť se zde pořád pěstují ***hrdinské tradice a*** vzpomínky na doby, kdy Glugruzi tuto oblast vesmíru kolonizovali – právě tak krutě a nemilosrdně, jako jsme poznali i my.

Třetí zóna jsou okraje.

Ty obývají nemilosrdní dobyvatelé. Flotily jejich lodí roznášejí do okolních světů přebytky obyvatelstva – a nesou zkázu okolním bytostem. Potřebují neustále další a další světy. Zvykli si obsazovat i osídlené planety a původní obyvatele na nich bez slitování vyvražďovat. Považují to za zcela samozřejmou věc a zásadně nevyjednávají s bytostmi, na které narazí. Tady to bude zaručeně nejtěžší. Domnívám se ale, že při jednání s těmito barbary nám pomohou civilizovanější a proto přístupnější Glugruzi z centrálních oblastí. Oni mezi sebou zásadně neválčí, vždycky se dohodnou v míru, bez krveprolití, i když vlastně pravou krev nemají.

Ať se s barbary dohodneme nebo ne, budeme muset jejich postup zastavit, neboť jejich flotily ohrožují civilizace, které leží v cestě jejich postupu. Není ale třeba, abyste se jich obávali – mám možnosti, jak je zneškodnit, aniž bych je musel zabíjet.

Teď ještě, jak se budeme s těmi bytostmi domlouvat. Přímo to rozhodně nepůjde. Glugruzi vůbec nevydávají zvuky. Nejsou hluší, ale zvuky jim slouží jen k orientaci ve vnějším prostředí. Podle šumu vědí o vodě, rozeznají hluk padajících kamenů, ale sami k dorozumění zvuk nepotřebují.

K objasnění toho je nutné znát aspoň něco málo údajů z jejich anatomie. Glugruzi vypadají jako hmyz, ale nejsou příbuzní s hmyzem, známým z našich světů. Nemají orgány, kterými by vydávali zvuky. Místo toho se dorozumívají prostřednictvím svých tykadel. Ta obsahují elektromagnetický orgán, který produkuje a přijímá radiové vlny. Můžeme je zachytit například obyčejným radiopřijímačem. Vysílání není silné, přesto prochází různými materiály lépe než zvuk. Glugruzi během vývoje své civilizace přišli na to, jak radiové signály zesílit, převést do jiných vlnových délek a domlouvat se na dálku.

Na rozdíl od pozemského hmyzu i ostatních živočichů jim byla od samého počátku dána tato vynikající metoda dorozumění.

Každého z nás k jednání vybavím kapesním překládacím počítačem. Radiové vlny a zvuk si navzájem nepřekážejí, do přístroje proto můžete mluvit bez obav, zda stihne překládat. Jen prosím aspoň pro začátek všechny členy naší delegace, zachovejte od těchto hmyzích bytostí odstup. Mají ve srovnání s námi větší fyzickou sílu, kterou si možná ani samy neuvědomují.

Pokud nebudete nic namítat, povedu jednání zpočátku já, Gurroa. Uvědomte si, Glugruzi z centrální oblasti jsou civilizovaní a sami s barbary z okrajů možná nebudou souhlasit, pokud se týká vraždění jiných myslících bytostí. Naším úkolem je především sjednat mír. Domnívám se, že nám sami Glugruzi z centra pomohou přesvědčit barbary, abychom nakonec mohli sjednat mír se všemi.

Tolik na úvod. Má-li někdo nějaký dotaz, ať stiskne tlačítko pod obrazovkou. Až na něho přijde řada, to znamená až jeho obrazovka zčervená, může mluvit. Pořadí určí automat, kdo se přihlásí dřív, toho dotaz bude dřív na pořadí. Nejprve se ale zeptám našeho známého reportéra Harryho Rosse, který je právě v řídící kabině. Kterou otázku bys položil jako první ty?«

»Mám jich víc a rád bych je slyšel popořadě,« řekl Harry. »První moje otázka zní: Kam teď doopravdy letíme? Odpověď, že někam do neznámé oblasti v centru Galaxie je – nezlob se – příliš nepřesná.«

»Letíme na jednu z centrálních planet,« odpověděl Gurroa. Na obrazovky promítl opět obraz Galaxie, žlutě zde byla vybarvena oblast Agríšů a uprostřed červeně blikal bod, označující polohu planety.

»Vzhledem k tomu, že řeč Glugruzi nemá zvuky, nemůžeme některá jména ani vyslovit. Já si je převádím jako několik našich slov. Pak se planeta, na kterou letíme, nazývá Dlouhá-modrá-tráva.«

»Jak si představuješ zahájení rozhovorů? Neobáváš se, že se nás pokusí zabít?«

»Na této planetě náš hvězdolet očekávají. Mohu vás ujistit, není důvod k obavám. Předběžná jednání už začala a první podmínkou byla nedotknutelnost vyjednávačů.«

»Jaké jsou vlastně výsledky předběžných jednání?«

»Glugruzi z centrálních planet již uznali, že vyvražďování civilizací je barbarský zločin a upřímně litovali toho, že je sami před mnoha tisíciletími páchali. Mají před námi pocit viny za své předky, ale tvrdí, že jde o dávnou věc, o níž nemá cenu jednat.

Já jsem se je snažil přesvědčit, že skutečnou lítost mohou projevit tím, že nám pomohou ***pacifikovat*** své barbarské krajany z okrajových oblastí. Oni s tím předběžně souhlasili, ale argumentovali, že s okrajovými oblastmi nemají žádné spojení kromě radiového, což by trvalo více než tisíc let. Nabízel jsem jim dopravní lodě, aby se tam mohli dopravit v rozumně krátké době. Chci jim nabídnout mimoprostorové stanice podobné našim vjosuzgu, hen trochu odlišného typu, které nemohou komunikovat se stanicemi Galaktického společenství, aby se vyloučila možnost jejich invaze na naše světy. Stoprocentně jim zase nevěřím.

Jim se zdá ta nabídka velice lákavá. Umožní jim v krátké době spojit všechny jejich planety. Oni už vědí, jaké výhody má možnost spojení všech planet do jediné říše a má

nabídka jim připadá tak korektní, že zatím souhlasili s mým požadavkem zastavit expanzi mimo hranice současné oblasti jejich rozšíření.«

»Moje zatím poslední otázka: můžeme jim důvěřovat?«

»Absolutní důvěřivost by byla totéž jako absolutní hloupost,« usmál se Gurroa. »Snad bychom mohli uvěřit těm centrálním, rozhodně nesmíme věřit barbarským. Ti první v nás snad vidí rozumné bytosti, z nichž by případně mohli mít užitek, kdežto ti druzí v nás budou vidět jenom překážku v jejich expanzi do vesmíru. Doufám, že první se s druhými dohodnou, otázka je, kdo koho přesvědčí.«

Chvíli bylo ticho, všichni uvažovali.

»Má za těchto okolností cenu snažit se o mír?« zeptal se po chvíli Robert Rendall, zástupce Země. »Mír s bytostmi, kterým nemohu důvěřovat, nemá valné ceny.«

»Podle mě to cenu má,« řekl Gurroa. »Já je teď umím zastavit, mohl bych kolem nich vytvořit neprostupnou hranici a zabránil bych jim v expanzi násilím, ale oni by se neustále snažili tuto hranici překročit. Pokud se s nimi domluvíme po dobrém a podaří se nám je přesvědčit, aby se na této hranici zastavili sami, bude to mnohem jednodušší. Mohli by dohodu porušit. Pak je zastavíme silou, ale tu možnost naštěstí máme pořád a můžeme jim to dát najevo. Myslím si však, že i oni budou raději, když s nimi budeme vycházet v míru.«

»V čem si můžeme být navzájem užiteční?« zeptal se Lurx z planety Esteo.

»Pomůžeme jim spojit všechny světy stanicemi vjosuzgu, což oni pochopitelně uvítají. Kromě toho – umím z některých neobyvatelných planet udělat obyvatelné a to by byl pro ně vyložený dar, zejména v centrální zóně, kde jsou příjemné planety plně obsazené, ale kde je množství takových, které by bylo možné na obyvatelné upravit. Čím by oni mohli pomoci nám, to sice zatím nevím, ale nemyslím, že by starodávné civilizace, starší než Bardžá, neměly nic, co by nemohly nabídnout. Ale nám by mohlo stačit, když místo sveřepých nepřátel získáme dobré sousedy.«

»Co bude s jejich flotilami, odmítnou-li mír a rozhodnou se pokračovat v cestě?«

»Podle nejnovější dohody je přenesu do centrální zóny. Jim pak nezbude než uchýlit se na nejbližší planetu. A tam je už jistě přesvědčí, že další let prostě nepřichází v úvahu. Mohli by jim pomoci nejspíš tím, že jim dovolí usadit se kdekoliv na území Říše. Od dob, co znají dálkovou dopravu, se všichni, jak se jim zachce, pohybují po celé propojené oblasti naprosto volně.«

»Mají proti nám zřejmě výhodu, že jsou všichni stejného druhu, stejné rasy,« povzdychl si kdosi. »Těm se to potom cestuje, když jsou všichni stejní!«

»To přece není pravda,« zarazil se malý Gurroa. »Ale jak si uvědomuji, ještě jsem nikomu nevysvětloval, jak vlastně se Glugruzi rozmnožují. Ví to někdo?«

Nikdo se nepřihlásil.

»To je ovšem moje chyba,« řekl Gurroa. »Já to vím od začátku, ale vás jsem asi zapomněl informovat. Nu což, napravím to: Když jsem tvrdil, že Glugruzi jsou hmyz, asi jste si představovali něco podobného stonožkám nebo broukům. To znamená, očekávali jste existenci dvou víceméně podobných pohlaví, jako je tomu u většiny živočichů. Oni to mají složitější. Teď budou asi ve výhodě pozemšťané, protože právě na Zemi se nacházejí mnohé druhy hmyzu jejichž rozmnožování se tomuto podobá.

Glugruzi se dělí na tři naprosto odlišná pohlaví.

Samečci mají nepatrné rozměry, podobají se červům velkým jako prst a žijí celý poměrně krátký život tří pozemských let, uvnitř těla samiček. Nemají inteligenci a jen vegetují. Obvykle jich uvnitř samičky žije několik, ty si je pěstují a navzájem posílají.

Samičky jsou obrovská stvoření, velikostí srovnatelná s pozemskými velrybami. Také ony žijí ve vodě, která nadnáší jejich těla. Kromě snášení vajíček se musí starat o bezvadný chod celého společenství. Rozhodují o tom, co se bude dělat, kdo to bude dělat a všichni jsou jí podřízeni, je to matriarchát jako podle učebnic. Samičky mají velkou inteligenční kapacitu; obrovský mozek, složený z několika menších. Kromě toho jsem pochopil, že žijí nejdelší život, přes dva tisíce let.

A pak jsou tu bezpohlavní Glugruzi, což odpovídá dělnicím pozemských včel. Ti žijí asi sto let, přesně to nevím. Dozvěděl jsem se, že poté co se vylámou z kukly, musí každý několik let sloužit: starat se o samičku, její larvy a kukly, u barbarů se pak stává každý vojákem, ale po této službě, kterou musí projít všichni, jsou propuštěni a pak už si žije každý na vlastní pěst, podle své vůle.

Všichni se líhnou z vajíček a procházejí stadiem larev. Kromě samečků, kteří tak zůstanou, se ostatní zakuklují a vylámou se už jako dospělí jedinci.

V jejich bitevních lodích jsou také samičky, obklopené několika tisíci služebníků. Jak jsem už řekl, samička žije ve vodě, a to i na lodi, kde má veliký bazén. Proto jsme je během války přehlédli – považovali jsme jejich vodní obydlí za pouhé nádrže na vodu. Její služebníci se mohou pohybovat i ve vodě, ale obvykle žijí na suchu. Každé jejich bitevní lodi patřilo kolem dvou set jednomístných letadélek. Později každá loď přistane na dobyté planetě a stává se z ní provizorní palác pro samičku. Služebníci a propuštěnci si staví vlastní úkryty před nepohodou. Zpočátku mívají plno práce, při kolonizování planety se vždy líhne velké množství larev.

Na centrálních planetách má každá samička už jenom kolem stovky sloužících a díky automatům je i taková služba velice snadná. Ostatní pak žijí samostatně.

Na jedné planetě bývá až tři sta samiček. Každá má určité nevelké území, zbytek je všem stejně k dispozici. Obvykle na jedné planetě žije kolem miliardy Glugruzi.

Jednat budeme vždycky prostřednictvím sluhů, protože se k žádné samičce nesmí nikdo cizí přiblížit. Na druhé straně ale budeme jednat právě se samičkami, protože nikdo ze sluhů ani z propuštěných nemůže jednat za nikoho jiného, než za sebe. Pokud budeme jednat se sluhy, budou zastupovat Radu samiček, která vládne planetě a které se nikdo neodváží odporovat.«

»A jak cestují mezi světy – ty samičky?«

»Dokud jsou mladé, mohou cestovat,« vysvětloval Gurroa. »Tady vidím další odlišnost proti obyčejnému hmyzu. Sluhové mají vnější kostru jako náš hmyz a proto nerostou. Samičky se z kukel vylamují zhruba ve stejné velikosti, ale postupně se zvětšují. Dvěstěleté jsou v plné velikosti – a to už mohou těžko cestovat, ještě tak v těch velkých hvězdoletech. Nabídl jsem jim, že postavím stanice vjosuzgu, aby jimi mohly cestovat i ony. Mám dojem, že jim to připadlo jako velmi lákavé.«

»Dobrá – ale co budeme moci na jednáních ovlivnit? Zdá se mi, že tam letíme na zajímavý výlet, kde budeme mít jen roli diváků,« zabručel Gašpluin Špln z planety Ux. »Nebo se mýlím?«

»Mýlíte,« usmál se Gurroa. »Budete moci zasahovat do našich jednání – ovšem jen když přijdete s něčím závažným. Dosud jsem s nimi jednal já sám, ale pokud se má jednání týkat zájmů Společenství, je třeba, abyste u toho byli aspoň v této skupině.«

»Ještě by mě zajímalo – jak se s nimi jedná? Jsou přístupní jednání, nebo si pořád zachovávají odstup?«

»Začátek byl opravdu těžký,« řekl Gurroa. »Dost dlouho jim trvalo, než mě vůbec začali brát vážně. Zlom nastal, když konečně uznali, že i někdo jiný než oni může mít rozum – pak to najednou šlo. Ale předtím dlouho nemohli pochopit, že by snad měli vyjednávat s někým bez tykadel, kdo nemůže mluvit radiovými vlnami bez přístrojů.«

»A teď?«

»Když konečně pochopili, že ve vesmíru mohou být bytosti jiné než oni, ale také inteligentní, byl to pro ně šok. Ale teď už přijali myšlenku, že inteligentních bytostí je ve vesmíru více druhů. Myslím si, že nás už vážně berou. V tom jsem je nenechal na pochybách.«

»Mám ještě jednu otázku,« přihlásil se opět Harry. »Jak dlouho nám potrvá let?«

»Velice důležitá otázka,« pousmál se Gurroa. »Jak jste si asi nevšimli, v letadle je umělá gravitace. Pokud si myslíte, že pořád stojíme na planetě, máte pravdu jen částečně. Náš letoun opravdu stojí na pevné zemi, jenomže ne na planetě Bardžá, ale na Dlouhé-modré-trávě.«

Pohybem ruky přepnul malý Gurroa obrazovky v kabinách a všichni užasli. Kolem letounu se tyčily obrovské pyramidy. Na prostranství mezi nimi se pohybovaly tisícihlavé skupiny stonožkovitých Glugruzi, zřejmě očekávajících své návštěvníky. Středem rozsáhlé pláně vydlážděné velkými kamennými deskami zvolna k hvězdnému letounu přicházelo čtyřleté dítě v doprovodu osmi stonožek. Každá byla mnohem větší než dítě, ale přesto si od něho všechny zachovávaly odstup.

»Kdo je to?« otázal se Harry Ross.

»Tohle je Marcel, také člen naší civilizace,« vysvětloval Gurroa. »Víte přece, že s těmi bytostmi vedu jednání už delší dobu.«

»Ale přece jenom – poslat malé dítě vyjednávat s Agríši?«

»Vždyť je to jedno, Agríši mají strašnou fyzickou sílu i ve srovnání s dospělými lidmi. Musím je naučit jednat i s nejslabšími tvory, jako se to kdysi dávno museli naučit obyvatelé Uxu, když se setkali s lidmi z Bardžá.«

Gurroa na dálku otevřel východ z letadla. Marcel vstoupil dovnitř jako první, stonožkovité bytosti v zástupu za ním.

»V letadle je jedna větší místnost, kam je teď zavedu,« řekl Gurroa. »Všichni se budete moci vystřídat, kdo budete chtít poznat naše dosavadní nepřátele zblízka. Jen vás prosím, nepodávejte jim ruce ani chapadla. Jejich klepeta jsou strašně silná, mohli byste přijít o prsty. Než jsem se s nimi dohovořil, přišel jsem o čtyři děti, stálo mě to víc, než si myslíte. Dnes už mohu pozvat k jednání bytosti Společenství, aniž bych se musel strachovat o jejich životy, ale zpočátku tomu tak nebylo.«

»Takže jsme se dostali skoro až k hotovému,« konstatoval Harry.

»Dá se to tak říci, ale můžete jednání ještě podstatně ovlivnit. Pojď se mnou,« vybídl ho Gurroa. »Bát se nemusíš, oni vědí co by se stalo, kdyby nedodrželi dohody.«

»A co by se jim stalo?«

»Ujistil jsem je, že kdyby kohokoliv z této naší delegace napadli, popadnu jejich planetu a hodím ji přímo do hvězdy. Nevěřili mi, ale něco jsem jim předvedl a od té doby mají ke mně respekt.«

»Tys jim nějakou planetu hodil do hvězdy?«

»Proboha, to ne! Jen jsem jim poskytl malou ukázku, ačkoliv to nedělám rád. Měli tady planetu, podobnou Jupiteru v soustavě Slunce. Byla asi stejně velká a její atmosféru tvořil čpavek a metan, tedy naprosto neužitečná. Sevřel jsem ji před jejich dalekohledy do Géja-pole, trochu stiskl a zmenšil asi tak na velikost Země. Bylo to míněno jen jako ukázka, co všechno generátory Géja-pole dovedou.«

»Takže jsi jim vlastně vyrobil použitelnou planetu?«

»Bohužel ne,« zavrtěl hlavou Gurroa. »Když takhle stiskneš velkou planetu s čpavko-metanovou atmosférou, většina atmosféry ti zreaguje, zpolymeruje a povrch planety pokryje desetikilometrovou vrstvou podobnou bakelitu. Pak se s ní nedá nic dělat, je úplně zničená. Jenže planety typu Jupitera jsou pro naše civilizace tak jako tak nepoužitelné, proto jsem ji slisoval pro výstrahu. Viděli to, od té doby mi věří.«

»To bylo trochu jako vydírání...«

»Bylo. Ale nutné. Do té chvíle se mnou nejednali a až pak pochopili, že nejsou jediní inteligentní tvorové ve vesmíru. Jakmile projevili ochotu k jednání, hned jsem je ujistil, že jim podobné nebezpečí nehrozí a dokázal jim, že s nimi chci jednat v dobrém. Měli tady ledovou planetu, také nepoužitelnou. Přemístil jsem ji ke hvězdě a daroval jejich civilizaci k osídlení, jen co na ní roztají ledy. To bylo pro změnu velice přátelské gesto, nebo jsi jiného názoru? Myslím, že oni sami to tak ocenili.«

Sestoupili spojovací šachtou do dolní části letounu. Malý Gurroa šel vpředu; jako první otevřel dveře a vstoupil do přechodové komory. Harry tam vkročil hned za ním.

A tak proti sobě stáli a dívali se jedni na druhé. Harry tentokrát snímal kamerou jen jako mimochodem, nemohl odtrhnout oči od bývalých nepřátel – i když ti, které si teď prohlížel, nikdy s lidmi v nepřátelství nebyli. A uvědomoval si, že jednání s těmi bytostmi bylo a bude velice obtížné.

»Vítám vás na palubě našeho letadla,« řekl malý Gurroa do překladače.

»Buďte vítáni v našem světě,« ozval se z překládacího strojku strojový hlas.

»Přáli jste si vidět jiné bytosti,« řekl malý Gurroa. »Mám tedy čest seznámit vás s lidmi Země.«

»Tvrdili jste, že jsou mezi vámi i odrůdy značně odlišné, ale tady vidíme jediný rozdíl ve velikosti.«

»Na všechny se dostane,« pokrčil rameny Gurroa.

Do místnosti postupně přicházeli další. Jako první přišli Uxané. Chobotnicovitým vzhledem přesvědčili Agríše, že Gurroa nemluvil naplano. Další bytosti jen dotvrdily, že v Galaktickém společenství jsou vskutku odlišní obyvatelé. Byli tu klokanovití Askarisané s červenou kůží, malí černí kočkovití Nontové, vysocí, snědí Bardžané, dokonce i dva Kelénci s netopýřími křídly. Ti si prohlíželi protivníky, kteří na Keléné zahubili přes padesát milionů jejich krajanů, s netajenou nedůvěrou. Zdálo se, že se Agríši setkali s tolika různými bytostmi, jako nikdy doposud.

Harry stál celou dobu v koutku a přičinlivě filmoval.

Konečně skončilo představování a bylo možné zahájit jednání. To už byli opět všichni ve svých kabinách, hovory vedli prostřednictvím televizních obrazovek a mikrofonů hvězdoletu. Větší část rozhovorů vedl Gurroa s Marcelem, děti civilizace, která Agríše porazila.

Nejprve byla uzavřena nejdůležitější dohoda. Podle ní měli Glugruzi z Centrální zóny za úkol přesvědčit všechny ostatní, především barbary z okrajových částí Říše, aby okamžitě zastavili lety za hranice říše Glug. Tyto hranice byly dohodou stanoveny jako obálka okrajových planet, osídlených Agríši. Za ně už neměla odletět žádná loď.

Výměnou za toto omezení jim civilizace Gurroa slíbila, že v Centrální zóně i v ostatních pásmech říše Glug postupně přemístí několik desítek neobývatelných ledových planet do ***pásma života*** jejich hvězd a umožní získat planety matkám z lodí, které nemají domov. Tímto způsobem umožní rozšiřování rodu Glug, ovšem jen uvnitř dohodnutých hranic.

Vzhledem k tomu, že v současné době nemají Glugruzi žádné spojení z Centrální oblasti do Okrajů, je třeba je urychleně vytvořit. Civilizace Gurroa poskytne říši Glug veškeré potřebné podklady pro stavbu vlastních stanic typu vjosuzgu. Gurroa musel na tomto místě opakovaně ujistit přítomné zástupce Společenství, že tyto stanice nebudou slučitelné se stanicemi vjosuzgu, používanými ve Společenství, aby je nebylo možné zneužít k případné invazi.

Na každou planetu říše Glug bude nutné dopravit a nainstalovat nejméně jednu stanici – ostatní si pak budou Glugruzi montovat podle potřeby. Dopravu ***prvotních stanic*** zajistí svými mimoprostorovými letadly civilizace Gurroa, případně Galaktické společenství. Říše Glug taková letadla vlastnit nebude a zastaví i mezihvězdné lety na podsvětelných strojích. Tím zajistí, že nebude ohrožovat nikoho ve svém sousedství. Společenství i civilizace Gurroa naproti tomu slíbí nezasahovat na území Říše, pokud nepůjde o oběma stranami předem dohodnuté akce, jako například právě teď sjednaná pomoc při rozmísťování stanic.

Pro informační spojení Galaktického společenství s Říší Glug bude na některé planetě ve Společenství postavena jediná stanice typu, shodného s Říší Glug. Civilizace Gurroa slíbila upravit pro toto použití vhodnou planetu.

Říše Glug prozkoumá nabídku světů Galaktického společenství ke vzájemnému obchodu a výměně zboží a naopak sestaví nabídku svoji.

Galaktické společenství a Říše si vymění vyslance pro další spolupráci. Vyslanci Říše budou sídlit na planetě Bardžá v centru Galaktického společenství a budou se účastnit jako pozorovatelé zasedání Velké rady bez hlasovacích práv. Vyslanci Galaktického společenství budou sídlit na planetě, která bude k tomu právě určena, neboť planety Říše Glug se při řízení střídají.

Pak se projednávaly některé podrobnosti. Dalších jednání se účastnily děti Gurroa jako nezúčastnění pozorovatelé. Slovo dostali i zástupci Galaktického společenství.

Jednání trvala dvacet pět dní. Občas byla přerušována, neboť zástupci Říše Glug se často radili mimo stěny hvězdoletu, které nepropouštěly jejich radiové vlny, bytosti zastupující Společenství zase potřebovaly vzájemnou koordinaci a spánek.

Nakonec byly všechny dohody uzavřeny a hvězdolet se začal chystat na zpáteční cestu. Před odletem si malý Gurroa ještě jednou zavolal Harryho Rosse.

»Mám pro tebe coby reportéra velice zajímavý návrh,« řekl mu hned ve dveřích. »Máš s sebou nějakou malou, opravdu přenosnou kameru?«

»Snad bys mě tak krutě nepodcenil?« usmíval se Harry.

»Dobrá, vezmi si ji a půjdeme,« zvedl se Gurroa.

»Kam?« zajímal se Harry.

»Dostal jsem pozvání k návštěvě, jaké jsem nečekal,« řekl Gurroa. »Původně bylo jen pro mě, ale podařilo se mi získat je i pro tebe. Je to něco nečekaného. Půjdeme navštívit samu matku. K té nesmí nikdo cizí než její vlastní garda, což je jen malá část jejích sluhů. Jedna ze zdejších matek je na cizí inteligentní bytosti tak zvědavá, že se rozhodla porušit tisícileté zákony.«

»Matky snad mohou všechno, ne?«

»Všechno ne,« zavrtěl hlavou Gurroa. »Ale tahle věří, že to těm ostatním nějak přijatelně vysvětlí.«

Vyšli z hvězdoletu. Stráž se jich ihned ujala a vedla je stranou, mezi pyramidovité stavby. Kráčeli nejprve po pláni z kamenných desek, pak vstoupili do široké chodby, příkře se svažující dolů, pod úroveň terénu.

»Tady opatrně,« upozorňoval Harryho Gurroa. »Glugruzi nemají schody, jenom takové rampy. Povrch je drsný, takže nesklouzneme, ale kdyby ses tady začal kutálet, zastavíš se až dole o stěnu.«

»Ty už jsi tu byl?«

»Jednak tu byl Marcel,« odtušil Gurroa, »za druhé mám nedaleko odtud na pustém měsíci svou základnu s uxiony. O těch nikdo neví, zato já mohu zkoumat, cokoli se mi zlíbí. Uxiony dovolí sledovat prakticky všechno i v nejtajnějších místech.«

»Takže víš, kam jdeme?«

»Zatím jdeme směrem do velké haly kde jsem už jednal,« přikývl Gurroa. »Ale pak půjdeme tam, kam se dosud nedostal nikdo kromě Gardy. Vím přes uxiony, jak to tam vypadá, ale dosud jsem respektoval jejich zákony, takže jsem tam osobně nebyl.«

Prošli rampou dlouhou několik set metrů a klesli hluboko pod povrch planety. Na konci odbočovaly z chodby stranou další široké chodby. Denní světlo sem neproniklo, ale ze stěn vyzařovalo jiné, podivně žluté.

»Obyčejné sodíkové lampy,« usmál se Gurroa, když Harry starostlivě testoval, co se mu v tomhle světle podaří natočit. »Neboj se, v místnostech mají osvětlení lepší.«

Zabočili napravo. Asi po dvaceti metrech odbočovala další rampa dolů. Stráže se tu zastavily. Zdola vypochodoval jiný oddíl a převzal návštěvníky pod svoji ochranu. Předání se uskutečnilo s obřadem, podobným vojenským rituálům armád Země.

»Tady už jsem prve nebyl,« podotkl Gurroa.

Tato rampa byla kratší, ale po ní následoval hotový labyrint chodeb a krátkých ramp, které stoupaly i klesaly. Harry se brzy přiznal, že by odtud sám nikdy nevyšel.

»Nic se neboj, vím, kde jsme,« řekl Gurroa klidně a kráčel dál. »Moje batolata nás sledují přes uxiony a kdyby bylo nejhůř, což neočekávám, zmizíme nadprostorem.«

Sešli hluboko dolů další dlouhou rampou. Čekal je čerstvý oddíl stráží a opět tak obřadně vystřídal dosavadní.

»Tohle už je Garda,« řekl Gurroa. »Matka není daleko.«

Tentokrát sešli dolů jen asi padesát metrů. Museli chvíli čekat, než se před nimi otevřely nezvykle masivní dveře. Celá část zdi odjela stranou, než mohli vstoupit.

Chodba za dveřmi byla krátká, ale dveře se za nimi zavřely s hlučným nárazem.

»A jsme v pasti,« prohlásil Harry. Poněkud ho zamrazilo, jakmile si uvědomil, že to vůbec nemusí být žert, ale nepříjemně nebezpečná pravda. Spolehl se ale plně na Gurroův klid. Gurroa ani neodpověděl, jen se usmíval.

Další dveře se otevřely stejným způsobem. A také se za nimi zavřely s velkým rachotem. Než však k tomu došlo, ještě jednou se vystřídaly stráže. Na ceremonie si tu potrpěli – podobné rituály prý i na Zemi kdysi pomáhaly zajistit vážnost vládců.

Za třetími dveřmi byla veliká, jasně osvětlená hala. Ale nebyla to hala, byl to obrovský kruhový bazén, aspoň půl kilometru v průměru. Kolem dokola byl nepříliš široký ochoz, na němž na několika místech stáli sluhové. Gurroa i Harry se postavili na ochoz a dívali se dolů. Bazén byl prázdný, voda v něm byla čistá, bylo vidět až na dno.

Najednou zpozorovali, jak se naproti pod vodou odsunul kus stěny stranou – a pak dovnitř vplouvalo cosi obrovského. Vířící voda znemožňovala vidět detaily, nejasně tam byl vidět jakýsi černožlutě pruhovaný kolos o rozměrech středně velké nákladní lodi. Plul přímo k oběma návštěvníkům a těsně před nimi se zvedl vzhůru...

Z vody se náhle vynořilo cosi obrovského. Harry pochopil, že Gurroovo srovnání s velrybami značně pokulhává za skutečností. Přímo proti sobě spatřil metrové složené hmyzí oči a šestimetrové končetiny, které oba objaly – ale přitom se jich ani nedotkly.

»Vítám vás,« ozval se najednou hlásek, který by mohl patřit malému dítěti.

Harrymu, který se ocitl na dosah obrovských, skoro metrových kusadel, se zježily vlasy. To přece promluvila hmyzí nestvůra – jazykem Bar, kterým se mluví na planetách Galaktického společenství!

»Nedalo mi to, v těchto místech ještě nikdy nebyl nikdo cizí, ale poslouchat popis a vidět obrázky je něco jiného než vidět takové zvláštní bytosti na vlastní oči... Tak mi tu buďte vítáni!«

»Vy nám rozumíte?« podivil se Harry.

»Jen já,« odpověděla matka. »Nikdo jiný nemá schopnost rozumět vaší řeči. Já mám přece jen větší možnosti, než moje děti.«

»Máme i překládací strojky,« nadhodil Gurroa.

»Ovšem, vím,« řekla matka. »Pro dorozumění s mými dětmi je potřebujete. Ale já vám rozumím i tak.«

»Jak jste se mohli naučit naši řeč?« zeptal se Harry.

»Věnoval jsem jim překladač,« vysvětloval mu Gurroa. »Když mluvili jejich jazykem, překládal to do jazyku Bar. Jde jen o to se za tak krátkou dobu Bar naučit.«

»To nebylo těžké,« řekla matka. »Vaše řeč je jednoduchá. Nepochopím, jak je možné, že bytosti s tak prostinkou řečí porazily voje našich barbarů.«

»Asi máme jiné přednosti,« řekl Gurroa.

»Nejspíš,« souhlasila obluda. »Viděli jsme – panujete nad mohutnými silami, když umíte pohazovat s planetami a mačkat je. Přitom jste tak malí, tak slaboučcí! Kdybyste se v přírodě potkali beze zbraní s našimi sotva vylíhnutými larvami, řekla bych, že byste jim podlehli. Zvlášť tady ten maličký!«

»To je možné,« přikývl Gurroa. »Ale my jsme přežili proti mnohem silnějším zvířatům našeho světa ne proto, že bychom byli silnější fyzicky.«

»To chápu,« souhlasila. »Museli jste soupeře porazit inteligencí, ne těma svýma měkoučkýma končetinama! Jinak byste byli bezmocnější než naše larvy!«

»A zatím – právě ten slaboučký tvor je z civilizace, která odstranila od našich hranic vaše flotily,« řekl Harry.

»Aspoň vím, komu máme být vděční,« řekla nestvůra uznale.

»Vděční?« nechápal Harry.

»Já to nemyslím ironicky,« řekla klidně obluda. »My jsme se vskutku obávali, co s námi bude, až jednou narazíme na silnějšího protivníka. Představovali jsme si, že nás jednou začnou jiné bytosti buď pojídat, nebo aspoň vybíjet. Že narazíme na někoho, kdo nám místo zkázy nabídne mír, k tomu několik světů darem, to by nás nenapadlo. A navíc – že se tak stane poté, co naše voje spálí obyvatele jedné jeho planety...«

»My jsme předtím žili v míru,« řekl Gurroa. »Proto nám dlouho trvalo, než jsme pochopili, že tady už nemůžeme uspět s vyjednáváním a že se budeme muset bránit.«

»Řeknu to krátce: měli jsme štěstí,« trvala obluda na svém. »Můžeme být vděční osudu za takového protivníka.«

»Nemusíme být protivníky,« řekl na to Gurroa. »Domluvili jsme se s mnoha různými tvory. Kdo přijme zásady, kterými se řídíme, může s námi žít v míru.«

»...dokud nenarazíte na někoho, kdo vás chce sníst, že?«

»...nebo spálit na prach, aby se zmocnil našeho domova,« přikývl Gurroa. »To ale považujeme za zbytečné. Kdo přijde v dobrém, může takový svět získat i bez zkázy a bezhlavého ničení. Víte, že dokážeme upravit nepoužitelnou planetu do podoby, aby byla příznivá pro osídlení. Jistě také víte, že ledových planet je ve vesmíru mnohem více než těch příhodných. Místa je tedy dost.«

»Jste opravdu zvláštní tvorové,« řekla nestvůra. »Ale přiznám se, líbíte se mi. Nemyslím tím váš vzhled, asi bych se štítila kousnout do něčeho tak odporného, ale zdá se mi, že vaše inteligence je větší než inteligence průměrných Glugruzi. My matky jsme v našem světě nesmírně osamělé. Nemůže nás být na planetě příliš mnoho – to by ani nešlo – a s obyčejnými Glugruzi je málo zábavy. My matky se spolu můžeme bavit na dálku, ale to je zdlouhavé. Naši poddaní jsou na tom mnohem lépe. Jejich zábavy jsou prostší, jim to ale stačí. A pokud si chce někdo z nich poklábosit s jiným, má ho nedaleko. My ne. Není jednoduché být bytostí s inteligencí o třídu vyšší než ti kolem.«

»My vám přece rozumíme,« uvažoval Harry.

»Jen proto, že se vám snažím přizpůsobit,« odtušila. »Ve vícerozměrné komunikaci se s vámi bavit nemohu, nepochopíte ji. Pokud se s vámi bavit chci, musím sestoupit na vaši úroveň. Může se dokonce stát, že to přeženu a budu vám připadat hloupá. I pro mě je těžké přizpůsobit se vám. Vystihnout vaši skutečnou inteligenční úroveň z těch několika myšlenek, které jsme si zatím vyměnili, je nemožné. Kdybych s vámi komunikovala déle, jistě bych vás vystihla lépe.«

»Já vás chápu,« řekl Gurroa tišším hlasem. »Ale proč v kosmických letadlech, rozsévajících smrt miliardám rozumných bytostí, byly též matky? Já své prostředky používám jen v dobrém a je to pro mě naprosto přirozené. Proč ne pro vás?«

»Protože v takových lodích jsou vždycky ty mladé,« řekla. »Kromě toho jsou na okraji naší civilizace, kde je boj o život mnohem drsnější. Bývaly dokonce doby, kdy jsme stáli před stejně silným protivníkem, který nás chtěl zničit. Válka nás pozvedla do tvrdosti a když jsme zvítězili, nedarovali jsme nikomu život. Ve středu naší oblasti už je tomu jinak. Až budeš žít pět tisíc let jako já, nakonec přijdeš na to, že ničení není to nejlepší, jak se ve vesmíru uplatnit.«

»Já to vím už teď,« přikývl Gurroa.

»Dokud lidé žili méně než sto let, byly i u nás války běžné,« přikývl Harry. »Teď, kdy lidé žijí desetkrát déle, války zmizely, i když náš počet s prodlouženým věkem stoupl a museli jsme hledat a osídlit další světy.«

»Vy jste nikdy žádný cizí svět nevyvraždili?« zeptala se vyčkávavě.

»Dokud jsme toho byli schopní, nedostali jsme se naštěstí do vesmíru,« usmál se Harry. »Teď tam můžeme, ale mezitím jsme se naučili vážit si života v něm.«

»My se to také naučíme, věřte mi,« řekla matka. »Teď jen abychom měli tu novou dálkovou dopravu od vás – přiznám se, že se těším na chvíli, kdy se budeme moci mezi světy domluvit osobně, nejen prostřednictvím sluhů.«

»Doprava bude,« slíbil Gurroa. »A kromě toho naše stanice umožňují i dálkový přenos informací. Vaše rádio bude lépe fungovat nejen po planetách, jako dosud, ale i mezi světy. Máte sice pro přenos mezi matkami mnohem větší kmitočtový rozsah, ale ani to pro nás nebude znamenat problém.«

»Máme vskutku štěstí,« opakovala obluda. »Nu což, ať se i vám daří ve všem!«

Sklouzla pozadu do vody, rychle se prohnula a odplula. Stráže je pak obklopily a vyvedly ven, ale teprve na denním světle si Harry naplno oddechl.

»Mám vám vyřídit vřelé pozdravení od matky,« řekl jim pomocí překládacího strojku na rozloučenou velitel stráží. »Nevěřil jsem, že se od ní vrátíte živí, ale když tak sama rozhodla, její vůle je nad zákon!«

Vstoupili do letadla. Harry se ihned staral, jak dopadl obrazový záznam. Potěšil se, když zjistil, že všechno dopadlo výborně a obraz je ostrý a správně barevný.

»Obával jsem se abych nezkazil příležitost, jaká se třeba nemusí opakovat,« řekl Harry. »Jestli uvažuji správně, takové snímky se v dohledné době nepodaří získat nikomu dalšímu.«

»Jako reportér jsi využil svou životní šanci,« souhlasil Gurroa potichu. »Nejen těmi snímky, i když souhlasím, že se taková příležitost nebude jen tak opakovat. Stal ses svědkem událostí, jaké se nestávají často. Naše vyjednávání v tomto světe skončilo. V jednom musím s tou matkou Agrišů souhlasit. Díky za protivníky, kteří přijmou mír tak ochotně!«

»Vždyť k tomu byli donuceni!« namítl Harry. »Navíc tím mírem vlastně získali! A kromě toho mohou všechna jednání a úmluvy porušit, kdykoliv se jim zachce!«

»Myslíš?« usmál se Gurroa. »Já cítím, že svá slova mysleli vážně! Můžeme věřit, že se teď všechny matky dohodnou uzavřený mír dodržet natrvalo. Mám prostě takové tušení, ale moje tušení bývají obvykle pravdivá. Já jsem o tomhle pořádně přemýšlel – a to u mě něco znamená, věř mi.«

»Nemám důvod ti nevěřit,« řekl Harry potichu. »Také jsem měl takové tušení, když jsem poslouchal tu matku Agrišů. Ona má několik mozků, její inteligence je určitě

obrovská, ale se svými vlastními dětmi si nemůže popovídat, protože řadoví Glugruzi jejímu intelektu nestačí. Jen dvě takové bytosti mohou spolu komunikovat na úrovni. A těch je velice málo, snad sto na jednu planetu...«

»Ona přece svým dětem rozumí,« řekl Gurroa zamyšleně.

»Já vím, je pro ně nad zákon, všichni ji uctívají, ale ponechává jim svobodnou vůli, jenže k tomu, aby si popovídala, potřebuje někoho na své vlastní úrovni.«

»Je jich sto na planetě,« řekl Gurroa.

»To nemusí stačit. Je to jako kdyby byli všichni lidé slepí a hluší, kromě pár tvých přátel, se kterými bys mohl mluvit jen po telefonu.«

»Zavedením dopravy vjosuzgu a přenosu rádia se dokonale spojí dva tisíce jejich světů. Mám pocit, že právě tuhle možnost vítají víc než získání nových.«

»To je možné, v tom s tebou souhlasím, jenže mě napadlo ještě něco,« zamyslel se Harry. »Jak tak o tom přemýšlím, pořád víc a víc se mi zdá, že se svou telepatickou rodinou jsi stejnou bytostí, jako matky Agrišů. Ty by ses s ní mohl bavit na úrovni, možná i v té její vícerozměrné komunikaci, škoda, že to nepochopila. Ale s námi, obyčejnými lidmi, se můžeš bavit jen jako ona se svými dětmi. Možná nás máš rád, jako mají ony rády je. Ale nemůžeš si s námi povídat na úrovni. Dobře vím, že jsi nad námi s intelektem spojené telepatické sítě také aspoň o třídu výš.«

Gurroa neodpověděl.

»Ale ty to máš horší než Agrišské matky,« pokračoval Harry. »Nemáš v celém známém vesmíru nikoho, kdo by byl na tvé úrovni...«

*****

Doktor BRIRYAN

Do místnosti vstoupil muž, oblečený ve střízlivém šedivém obleku, s béžovým pláštěm přes ruku a šedivým kloboukem v ruce. Jeho snědý obličej zdobený krátkým knírkem vzbuzoval svými hladce oholenými tvářemi a pečlivě učesanými černými vlasy docela příjemný dojem. Jen do očí nebylo neznámému vidět, protože navzdory umělému osvětlení ani na okamžik neodložil své tmavé brýle.

»Dobrý den – jsem opravdu rád, že je někdo doma!« zahlaholil ode dveří na malé dítě v místnosti.

Místnost byla téměř prázdná. Na bílých stěnách nevisely žádné obrazy a malé dětské lůžko s rozestlanou peřinkou, nízký stůl a dětská otáčecí židle ji nestačila zaplnit ani zčásti. Na stole stál počítač a u něho sedělo asi tříleté dítě pozemského vzhledu, oblečené do zelené kombinézy bez ozdob, s hnědými botičkami.

Na dítěti nebylo na první pohled nic nápadného. Bledá pleť ***Evropana,*** krátké světlé vlásky, modré oči. Trochu nápadnější byl obsah obrazovky počítače – tak složité vzorce se jen málo hodily k děcku teprve tříletému.

»Dobrý den,« pozdravilo způsobně dítě.

»Kdo jsi ty?« zeptal se ho příchozí.

»Já jsem Robert, pane doktore,« odpovědělo vážně dítě.

»Ty mě znáš? Vlastně – proč se ptám, když přece vím, že jsi Ligaid, viď? Máš tu někde tátu?« otázal se muž.

»Přijde hned,« řeklo dítě. »Chceš kávu, čaj nebo raději pemogu?«

»Nedám si nic, ale hlavně ať je tu táta co nejdřív,« řekl muž netrpělivě. »Myslím Pavla Ligaida osobně, aby nedošlo k nějakému omylu. Však ty mi rozumíš!«

»Já vím,« řeklo dítě. »Musíš ale chvilku počkat.«

»Poslyš, na mě neušiješ žádnou habaďúru,« řekl muž. »Moc dobře vím, že se s ním právě teď domlouváš.«

»Abys to zrovna ty nevěděl!« podotklo dítě. »Ale táta byl opravdu daleko, jenže už sem spěchá, moment!«

V té chvíli se za dítětem otevřely dveře a vstoupil Pavel Ligaid. Byl oblečený do ušpiněné šedé kombinézy, ještě si utíral do kapesníku ruce, umaštěné od jakéhosi oleje.

»Tak tě tu konečně vítám – doktore Briryane!« usmál se na návštěvu. »Pojď dál, tady není ani pořádná židle!«

Doktor Briryan odhodil svůj šedý plášť na postýlku a následoval Pavla Ligaida do sousední místnosti. Byla to kuchyně, podle kuchyňské linky a spousty špinavého nádobí. Kromě toho tu stál stůl a šest pořádných židlí.

»Posaď se u nás!« vybídl Pavel hosta.

»Jako bys tu čekal právě na mě,« usmál se příchozí a posadil se na krajní židli.

»Taky že čekám – už kolik let!«

»Docela slušně ses tu zařídil,« začal muž. »Ale kdo tě má hledat po kdejakých planetách? Zvlášť Yllina je pustá a stará pevnost, to je hotové bludiště! Žiješ si tu jako medvěd ve svém brlohu! A to tu máš všechny ty děti?«

»Tady? Tady už jsem skončil,« pokrčil rameny Pavel a také se posadil. »Tady mám jen zapomenutou vartu, kde očekávám ty, kdo mě chtějí navštívit a neznají na mě přímou linku.«

»Kde vlastně jsi, když ne tady?« zeptal se muž. »Máš prý nějakou planetu, ale nikdo neví kde!«

»Ano, je daleko odtud,« řekl Pavel vyhýbavě. »Ale to snad není důležité. Zato s tebou bych si už dlouho chtěl pořádně popovídat.«

»Já s tebou také,« odpálil Briryan.

»Tím lépe. Normálně nechávám jako první mluvit hosty, ale ty jsi jiný případ. Tebe bych se chtěl na něco zeptat. Moc bych se potřeboval něco dozvědět.«

»Chceš se ptát na ***fern,*** viď? Tedy – tak tomu říkám já, ty to asi budeš nazývat telepatie nebo dálkový přenos nebo tak nějak, nemýlím se?«

»Nemýlíš,« přikývl Pavel. »Protože jestli se mohu vůbec někoho zeptat, jsi to ty.«

»A já se mohu, bohužel, zeptat také jenom tebe,« řekl muž trochu kysele.

»Ty jsi ten tvůj ***fern*** naplánoval úmyslně, viď? Proč jsi nám o tom nic neřekl? A proč ses aspoň nepřihlásil dřív?«

»Protože jsem si myslel, že jsem zase někde udělal chybu!« vybuchl příchozí. »Z Lékařských zpráv jsem věděl, že ty stou holkou z Aigury máte děcka, ale o fernu, který mě jako jediný zajímal, ani zmínka! Kdybys, ty blázne, věděl, co jsem pak musel udělat pokusů – a všechny byly neúspěšné! Proč jsi mi zatajil, že právě ve tvém případu jsem úspěch měl?«

»Domluvili jsme se přece, že se přihlásíš,« namítl Pavel. »Nevzpomínáš si? Chtěl jsi náš případ publikovat, měl jsi dokonce předem naše svolení.«

»Čerta mi záleželo na tom, jestli vy dva můžete mít nějaké fakany, nebo ne,« odsekl muž. »Nešlo mi o nic jiného než o fern! Nikdy už jsem nesehnal ochotnější materiál než vás dva! Copak jsem mohl vědět, že právě vy dva mě tak vypečete?«

»Ty jsi ovšem věděl, co se s námi stane, viď?« nechal to Pavel bez povšimnutí.

»Bodejť, však mi to dalo nějakou práci! A zvláště pak, než jsem přišel na to, co jsem zvrzal,« mávl rukou. »Ale kdybych věděl, že právě u tebe to funguje...«

»Já přece vím, že jsi to zkoušel dál,« povzdychl si Pavel smutně. »Já a Yl-la jsme si pořídili čtyři děti a na tom bychom skončili, i tak jsme měli výjimku...«

»A já, starý mezek, jsem ti zatím dodával další a další ***mozky! A*** jak dlouho mi trvalo, než mi to vůbec došlo!«

»Co ti to vlastně nevyšlo?« zajímal se Pavel.

»Fern jsem měl naplánovaný dobře,« řekl doktor Briryan. »Ale vždycky se mi pokazil. U všech objektů stejně. Vytvořil se pod hypofýzou, napojil se na správná místa mozku – a bác, začal odumírat. Já to měl pojištěné, fern se znovu a znovu pokoušel regenerovat, ale vždycky se zase zarazil. Pak teprve jsem se dozvěděl, že děti mých objektů jsou nějaké divné, některé z nich dokonce zmizely. To už jsem něco začal tušit a držel se od nich stranou. Jedno z těch dětí se mi pak díky jednomu nastrčenému doktorovi povedlo vyšetřit. Zjistil jsem, že fern je u něj už delší dobu aktivní. A teprve tehdy mi to došlo.«

»Co vlastně byla příčina toho odumírání?«

»Tebe nenapadlo, že je trochu divné, když se ti připojují další a další děti – a nikdy žádný dospělý?«

»To mi divné bylo,« přisvědčil Pavel. »Všechny rodiče dětí jsem kontaktoval, ale bezvýsledně. Nikdo nic nevěděl a dokonce se mi zdálo, že ani nechtějí vědět.«

»Tak já ti to tedy povím, ty chudinko,« ušklíbl se doktor Briryan. »K tobě se připojovaly jenom děti, viď? A to dlouho předtím, než se narodily. Takové děti ještě nemají svou vlastní vůli, vlastní ***EGO,*** rozumíš? Vždycky se připojily k tobě, ale tím provždy ztratily možnost získat své vlastní ***JÁ.*** Všechny jsou teď tvou částí a zvětšují tvou původní osobnost, rozumíš? Bez tebe by nebyly ničím, protože vlastní osobnost nemají a nemohou ji ani získat. Jsou ti podřízeny navždycky. Všimni si, že se pořád cítíš jako jediná původní osobnost? Žádný z podřízených objektů se ti nevzepře, ať jim dáš jakýkoliv příkaz – a to právě proto, že nemají vlastní osobnost, vlastní ***JÁ***!«

»No, máš možná částečně pravdu,« zahučel Pavel.

»Ale to víš, že mám pravdu!« vybuchl doktor. »Povím ti ještě něco! Když se k tobě pokusil připojit někdo dospělý, kdo v té chvíli měl své vlastní ***EGO,*** nastal mezi ním a tebou ihned ***konflikt vůlí,*** který žádný osamělý fern nevydržel. Jeho neurony to přetížilo a skoro okamžitě odumíraly. Jsi technik, přiblížím ti to jako technikovi. Když je třeba v elektrárně připojit k běžící elektrické síti turbogenerátor, nesmíš jen zapnout kontakty. Mohlo by se ti stát, že generátor připojíš právě v protifázi. Pracoval by proti všem ostatním, což se projeví obrovským zkratovým proudem a něco přitom nutně shoří, v nejlepším případě pojistky, v horším třeba i ten generátor. V elektrárnách to vědí a proto připojují generátor jen tehdy, když se otáčí shodně s ostatními. Říká se tomu sfázování a ty to jistě znáš. Jenže generátor to má jednoduché. Musí mít stejnou frekvenci i fázi a k tomu stačí dosáhnout stejných otáček a v závěru to trochu pohlídat. Lidské mozky se k žádné síti tak jednoduše připojit nedají. To by připojovaný mozek musel myslet naprosto stejně jako celá síť a jak jistě uznáš, to je spolehlivě vyloučeno. Pokaždé nastane konflikt vůlí a chová se samozřejmě jako parádní elektrický zkrat, kde má chudák fern roli pojistek. Na tom přirovnání je i něco reálného, neboť kvůli telepatii fern produkuje vlastní elektřinu, asi jako elektrické ryby. Konflikt vůlí někdy vypadá nevinně, dotyčného prostě náhle rozbolí hlava, jiní omdlévají bolestí, i když takový záchvat trvá krátce. Několika objektům jsem musel fern v hlavě zlikvidovat nebo aspoň odstínit, jinak by mě ti pitomečci asi ukamenovali, ale jejich děti se k tobě připojily bez problémů. Tak jsem vlastně na to přišel: Žádný člověk s vlastní vůlí se nemůže připojit k fungující telepatické síti. Nikdo z lidí nedokáže ani na okamžik své ***EGO*** potlačit. Z původního projektu dokonalého mimosmyslového spojení jsi zůstal ty. Jedna jediná telepatická superbytost. Není to málo, ale původně jsem chtěl víc.«

»Já jsem nikdy žádný konflikt nepozoroval,« namítl Pavel. »Ne že by mě občas nebolela hlava, ale nikdy ne tak, jak říkáš.«

»Protože ty jsi představoval už celou síť, i v tom prvním konfliktu jsi měl, pokud vím, tři prvky – sebe a své dvě starší děti. Na vás se to rozložilo tak rovnoměrně, že sis toho ani nevšiml. Čím jsi rozsáhlejší, tím je to pro tebe slabší.«

»To je zajímavé,« nadhodil Pavel. »Ale co teď s tím? Původně to tedy měl být prostředek ke spojení více lidí? Na způsob rádia?«

»Tak nějak – bylo by krásné, kdyby se všichni lidé mohli domlouvat, ne? Bohužel jsem na tom něco zvrzal, spojení bylo příliš silné a především, selhala možnost podle své vůle se odpojit. Komu v hlavě fern začne fungovat, nemá možnost takové spojení zrušit. Zkoušel jsi to vůbec někdy?«

»Po pravdě řečeno, nevím jak,« přiznal Pavel.

»Mělo to být jednoduché, ale nějak mi to nevyšlo,« řekl kysele doktor. »Problém je navíc v tom, že tvoje děti teď vůbec nemají vlastní osobnost. I kdyby ses od nich odpojil, asi by zůstaly stát – bezradné jako idioti.«

»To se mi nezdá,« odvětil Pavel. »Jak jistě víš, každý člověk musí spát. Necítím se nijak podřadněji, když některé mé tělo, zvláště to původní, spí. Zdá se mi, že jsem po celé své síti rozprostřený rovnoměrně.«

»Takže funguje i můj druhý předpoklad!« vykřikl Briryan nadšeně. »Osobnost se může podle potřeby ***přelévat.*** Vždycky než usneš, přelije se celé tvé ***EGO*** do jiného mozku. Ano, tak to mělo fungovat podle mého pozdějšího projektu.«

»Obávám se, že to není přesně tak,« oponoval Pavel.

»Ale je, nezapírej! Musí to tak být! A kdyby se stalo, že by tvoje původní tělo ve spánku zemřelo, nemohl by ses už do něj vrátit, ale zůstal bys v tom druhém. Postačí, aby si každý telepat rezervoval vhodné tělo bez vlastního EGO, které bezpodmínečně a úplně ovládne – a může žít věčně. Stačí, aby ve vhodnou chvíli, když je přestěhovaný, své původní tělo zabil. To měla být ta nejdůležitější funkce fernu! Plně kontrolovaná reinkarnace bez ztráty vědomí, ono bájné stěhování duší, o jakém marně snily tisíce generací přede mnou! Ty o té možnosti určitě víš, neříkej, že ne! Posílal jsi přece své děti do války proti Agrišům a dobře víš, jak chutná jejich smrt! Hloupé je, že jsi mi tím obsadil celý telepatický nadprostor!«

»Telepaticky využitelných nadprostorů je přece víc!«

»Neznám jiné nadprostory, vhodné pro fern,« řekl doktor Briryan. »Ty nějaké znáš, vím, přehrával jsem si všechny záznamy z Rady, když jsi vyjednával o vyklizení nadprostoru Evsej. Předpokládám, že aspoň víš, který z těch nadprostorů ti slouží k telepatii.«

»Samozřejmě,« přikývl Pavel.

»A snad také víš, jaké má vlastnosti!« vyhrkl Briryan.

Pavel na okamžik zaváhal.

»Ty je neznáš?« podivil se Briryan.

»Ale ovšemže znám,« přikývl Pavel. »Ale nevím, k čemu by byly dobré tobě.«

»Mně? Já jsem je znal dřív než jsem se zapsal na lékařskou univerzitu v Cokrezu!« vykřikl Briryan uraženě. »Já jsem původně fyzik, chtěl jsem fern vytvořit na bázi mikročipu, naprojektoval jsem jej, aby byl právě v tomto nadprostoru schopen komunikace! Jenomže mi několik objektů zemřelo, nesnesli se s implantátem. Abych se mohl dát cestou biočipů, musel jsem vystudovat na Bardžá. Strávil jsem sice celých deset let v Cokrezu, ale stálo to za to! Biolog může s dědičností pracovat tak přesně, jako fyzik na plátku křemíku, až na to, že nemá žádné problémy s imunitou a navíc má možnost zařídit samočinnou regeneraci i v případě poškození tkání. Jen mi nedošlo, že telespojení bude tak důkladné. Původně mělo být plně kontrolované vůlí. Každý se měl podle libosti připojit i odpojit, ale nakonec – je výhodnější připojit všechny ferny trvale, aby nikdo

nemohl přeslechnout výzvu. Původně měla být na křemíkový mikročip připojena centra sluchu a řeči a spojení mělo být přesně stejné, jako řečí. Tenkrát mě ovládala idea dorozumívacího prostředku, ale když jsem se na univerzitě o mozku dozvěděl více, napadlo mě tyto možnosti rozšířit. Nakonec jsem propojil všechno co propojit šlo a dokonalost mé snahy snad můžeš posoudit. Jenomže jsem včas neodhadl nebezpečí konfliktu vůlí. Co se dá dělat, nikdo nemůže být dokonalý. První aktivní fern celý nadprostor dokonale zablokoval pro všechny ostatní vysílačky. Když jsem si to za dlouhých bezesných nocí rozebíral, došlo mi, že jsem vlastně vynalezl něco lepšího, než pouhý telepatický prostředek dorozumívání mezi lidmi. Až tehdy jsem si uvědomil, co to doopravdy znamená. ***Při propojení se místo pouhých informací přesunuje celá vůle.*** Pak už byl jen krůček k myšlence stěhování duší. Že je to krásné, být telepatem? Jako kdybys byl na padesáti místech najednou! Můžeš současně jednat svíce lidmi, pokud jedno tělo spí, můžeš být vzhůru v jiném, přitom se neustále cítíš odpočatý. Když potřebuješ na něčem soustředěně přemýšlet, máš najednou k dispozici nesmírnou mozkovou kapacitu své telepatické sítě – to se ti to pak vynalézá! Dnes máš desítky, možná stovky ideálních sluhů; ideálních, protože ti dávají svá těla i svůj rozum. Nikdy se nevzbouří, nikdy nereptají – ani tehdy, kdybys je hnal do jisté záhuby! Přitom tvoje ***JÁ*** i v tomto krajním případě zůstane nedotčeno a v naprostém bezpečí! Tak vznikla ta slavná civilizace Gurroa, která se mohla směle postavit Agrišským flotilám! Ale nikdo neví, že jsem tě stvořil já, doktor Briryan – i když ani tohle jméno není pravé, jak sis jistě domyslel. Dnes bych chtěl mít svou vlastní telepatickou síť, jenže už to nejde.«

»Dobrá, máš v mnohém pravdu,« připustil Pavel. »Není to přesně tak, jak si představuješ, ale jádro pudla jsi téměř vystihl. Měl bych ti být vděčný a jsem, nač to zapírat. Ale vždyť jsi mohl začít u sebe! Proč jsi se sám nezměnil v prvního telepata? Všechno by teď bylo tvoje! Hrome – já bych pak ani nevěděl, že naše děti...«

»No, přiznám se, nebyl jsem si tak stoprocentně jistý, zda to nedopadne špatně,« ušklíbl se doktor. »Když jsem pracoval na křemíku, pár objektů mi zemřelo. Měl jsem potom velké starosti, jak se z toho dostat. Proto jsem své biočipy potřeboval vyzkoušet na někom, kdo se mi úplně a bez otázek svěří. To jsi byl ty a tvoje Aiguřanka. Nezlob se, byli jste zakoukaní jeden do druhého jako dvě ovce! A oba byste jeden pro druhého udělali cokoliv, že?«

»Udělali,« přikývl Pavel. »Ani se mi nezdá, že bychom se za to měli stydět. Ale od tebe to bylo tak trochu ***zbabělé,*** nemyslíš? No, co se dá dělat, už se stalo! Ale nemysli si, není tak jednoduché být složitou bytostí. Já teď cítím velkou zodpovědnost, nejen za všechny děti, ale i za ostatní lidi, za celé Galaktické společenství.«

»Kdyby ses na tu zodpovědnost vykašlal,« odplivl si Briryan. »Pověz mi, co je ti do lidí? Kdybys nechtěl, s nikým by ses nemusel dohadovat, stejně ti lidé nesahají ani po kotníky! Vím jen jedno, že ses nepokusil proniknout do biologie, aspoň v tomhle oboru mám ještě nad tebou vrch. Ale ve fyzice? Objevil jsem nadprostor vhodný pro přenos a ten jsem ti neuváženě předal. Vymyslel jsem ***fern***, největší zázrak biologie, a nejenže jsem ti ho dal za směšnou cenu, ještě jsem ti přihrál více než stovku dalších mozků! Ty by sis je sám neudělal dříve než za sto let, protože bys postupoval přísně podle zákonů pitomého Společenství, které beztak bez milosti převálcuje první schopnější a dravější civilizace! Bez mé pomoci bys měl jen sebe a čtyři mrňata! S tím bys toho moc neudělal

a Galaktické společenství by bylo zničené agresivním hmyzem! Vždyť jsi vlastně dokázal, že tomu, kdo se příliš ohlíží na druhé, není taková vymoženost k ničemu! Já bych takového daru jinak využil! Do pěti let by mi velectěné Společenství čistilo boty a na nic víc by se už nezmohlo!«

»Máš trochu divné názory!« řekl Pavel smutně.

»Nemůžeš aspoň tvrdit, že nemám vlastní. Jen v jednom případě jsi mě potěšil,« ušklíbl se Briryan. »S tou děvkou Gertrudou, co se opovážila ***moje*** dítě zabít a vhodit do popelnice, jsi zatočil parádně! Ani já bych ji tak nezlikvidoval! Strašit do konce života! To tě napadlo skvěle! Já bych ji jen uškrtil, aby sama věděla, jak to chutná!«

»Přiznám se, pořádně mě nadzvedla,« řekl Pavel. »Víš, já jsem to cítil naplno, jako kdyby škrtila mě samotného.«

»Však já jí ještě s Gerdou ukážu, zač je toho loket!«

»Obávám se, že to nepůjde,« řekl Pavel. »Gerdu jsem před smrtí zachránil, ale připojila se ke mně, tobě nikdy patřit nebude.«

»Podívej se, co bychom si povídali,« řekl doktor Briryan dobrácky. »Když jsme si krásně vyjasnili, že nadprostor může ovládat jen jedna bytost, je nám jasné, že si o něj nemůžeme hodit partičku. Já mám v hlavě fern také, momentálně odstíněný, aby se mi nespálil, což by se stalo, kdybych se k tobě naráz připojil. Zrušit odstínění ale není těžké. Na to stačí okamžik – a agisar.«

Doktor Briryan sáhl do kapsy a vytáhl agisar. Přiložil si jeho chapadlo ke krční tepně a chvilku je tam jemně přidržel.

»Vidíš? Během dvaceti sekund budu mít aktivovaný svůj fern, jenže výkonnější, než máš ty,« ušklíbl se.

»Prosím tě, k čemu ti bude?« vyskočil Pavel. »Vždyť jsi sám říkal, že se ke mně nemůžeš připojit, že by ti mohl shořet! Nebo si myslíš, že tvůj silnější fern mých sto dvacet slabších přehlasuje?«

»Já neříkám, že se budu připojovat k tobě,« řekl doktor Briryan klidně. »Vůbec nemíním překřikovat tvůj fern, já si jen klidně a v pohodě převezmu tvou telepatickou síť, beztak jsem ji dlouho za tebe vytvářel. Nevzepře se mi, není zvyklá odporovat a ty – ty mi v tom překážet nebudeš!«

S těmi slovy vytáhl z kapsy černý předmět – a Pavel měl na krátký okamžik pocit, že se dívá do zmenšeného emitoru pozemského bojového fotometu... Až teď pochopil, nač doktor Briryan potřebuje tmavé brýle.

Bylo však už pozdě. Vyletěl blesk – a hlava Pavla Ligaida se změnila v krvavou, spálenou skvrnu na zdi, zatímco bezhlavé tělo se zhroutilo k zemi. Krev vystříkla až na doktora Briryana, ačkoliv ten ihned po výstřelu uskočil dozadu.

Z vedlejší místnosti se ozval zdušený dětský výkřik, plný bolesti. Vzápětí odtud vrávoravě přiběhlo dítě, co tam předtím sedělo u počítače.

»Doktore – co jsi to provedl?« vykřiklo.

»Ty teď budeš poslouchat mě, prcku, rozumíš?« vykřikl vítězně Briryan. »Tvůj pán se nestihl nikam přelít, takže je definitivně mrtvý! A já teď budu na jeho místě!«

Kupodivu si ani neuvědomil, že dítě nezůstalo bezradně stát jako idiot...

Vzápětí si obě ruce prudce přitiskl k hlavě, vykřikl bolestí a zapotácel se. Jeho telepatický orgán fern se na krátký okamžik připojil k síti, do této chvíle patřící Pavlu

Ligaidovi, jehož bezhlavé tělo tu leželo na podlaze ve velké kaluži krve. Telepatická síť Gurroa, ačkoliv otřesená tou smrtí, se však Briryanově vůli nepodřídila, jak on najisto očekával. Místo toho mimoděk vyslala do jeho mozku – svou vůli.

Představovalo to strašlivý úder. Pod jeho náporem okamžitě odumřely přetížené neurony jeho fernu, ačkoli byly silnější než neurony kteréhokoliv osamoceného fernu Pavlovy sítě. Naopak to bylo v této chvíli nevýhodné, neboť v elektrické křeči strhly s sebou do zkázy i tisíce mozkových buněk okolo. Rána palicí do hlavy by byla možná mírnější. Doktor Briryan ztratil vědomí a pomalu se sesouval k zemi.

Vzpamatoval se poměrně brzy, jen nedokázal potlačit skučení, které mu při tom bezděčně vylétlo z úst.

»To bylo zbytečné, doktore,« řeklo dítě. »Moje síť nezávisí na jediném těle. Měl jsem ti snad hned říci, že tvé představy o telepatii jsou v jednom bodě naprosto mylné. Představuješ si mě jako otrokáře se stovkou otroků bez vlastní vůle. Tak tomu ale není. Nevydávám žádné příkazy podřízeným sluhům, protože jsem jedna bytost, jen poněkud složitější než ostatní lidé. Každá má součást je rovnocenná s ostatními. Nepřelévám své **JÁ**, jsem v celé síti rovnoměrně rozptýlený! Mou síť si nemůžeš vzít, neboť tento celek svou vlastní vůli má. Ale jsem rád, že nadprostor ***Mluch*** svou existencí blokuji proti lumpům jako jsi ty. My dva se nedohodneme. Nepočítej ani s tím, že bych ti něco řekl o dalších nadprostorech. Když si představím, že ty, se svými názory hyeny, bys měl možnosti jako mám já, je mi z tebe nanic!«

»Já se také brzy stanu tím, čím jsi ty!« zaječel Briryan a pokusil se vstát. »Budu mocnější než ty! Jsi stejná ovce jako Bardžané! Každý z nich raději umře, než aby ublížil někomu jinému! Budeš mi stát v cestě? Zničím tě!«

Konečně se mu podařilo postavit se na nohy. Pozvedl fotomet a stiskl spoušť. Zasažené dítě vytřeštilo oči, ale vykřiknout už nemohlo. Krvavý otvor v jeho hrudi byl velký jako jeho hlava, krev vystříkla na doktora od pasu až dolů. Malé dětské tělíčko se vzápětí bezvládně sesulo k zemi.

»Však já si ten druhý nadprostor najdu sám,« zasípěl doktor. »Neprozradíš mi ho, nevadí! Aspoň vím, že existuje. Já také umím zacházet s mimoprostory! Jednou budu silnější než ty. A pak si dám práci, abych všechny tvé buňky pěkně jednu po druhé zničil! Ve vesmíru může být jen jeden z nás! A ty to nebudeš!«

Dítě v té chvíli pootevřelo oči a podívalo se na doktora takovým pohledem, až se zachvěl, namířil fotomet a vystřelil potřetí. Hlavička dítěte se proměnila v krvavou skvrnu na podlaze, rozervané a spálené ostrým zářením.

»Takhle vás zničím všechny!« zasyčel.

Pak jako štvanec vyběhl z místnosti, popadl plášť a zamířil nejkratší cestou po zelených šipkách k východu.

*****

Večeře se povedla, ačkoli ji tentokrát pod kritickým dohledem Yl-ly připravovaly Pavlína, Gerda, Hanele a Jane, nejstarší děvčata na planetě Gurr.

»Je to zajímavé,« prohlásila Yl-la. »Pozemšťanky – a mají stejné chutě jako Pavlína i jako já sama! Vysvětlete mi děvčata, jak jste mohla jíst ta hrozná jídla, co jste klohnila beze mě? Já vím, učil vás vařit Pavel, ale to je chlap, ten k vaření nemá žádný vztah!«

»Jíst se to dalo vždycky,« utěšovala maminku Gerda.

»Jako bych slyšela jeho,« durdila se Yl-la. »Ne abyste mu to řekly, nechte si to pro sebe, ale on je ***strašné čuně.*** Ten by snědl cokoliv, co je jen trochu poživatelné. Ještě že má mě, jinak by za chvilku pojídal i slupky z ***pangojů***.«

»To není pravda,« odporovala Pavlína. »Náhodou tátovi tvá jídla chutnají – a nám taky! Jen jsme na to neznali ty správné finty.«

»Dobře, dobře, časem si spolu probereme všechno potřebné, souhlasíte?« řekla Yl-la. »Teď ochutnáme mlíčko pro mrňata a můžeme svolávat ke stolu. To nechám na vás – ať je to vaše ***bezdrátové spojení*** nějak využité!«

Jako první přiběhly starší děti, hned za nimi mimina. Těm nejmenším starší děti pomohly, aby se co nejrychleji usadily – a nastalo roznášení. Nejprve mléko, pak kaše a až nakonec slané ***gibočo,*** uvařené pro ty nejstarší.

»Jsme všichni?« zeptala se Yl-la. »Kde je Pavel?«

»Táta je na Yllině, ve Staré pevnosti,« řekla nejblíže stojící, Pavlína.

»A kdy přijde?«

»Říká, že na něho nemáme čekat, ale máme mu nechat něco k jídlu. Má prý důležité jednání, přijde později,« vysvětlovala Pavlína.

»Dobrá, ale vyřiď mu, ať si pospíší,« řekla Yl-la. »No a ostatní – dobrou chuť!«

»Dobrou chuť, mami,« odpověděly všechny děti sborem.

»Tak co, jaké je to dneska?« optala se po chvíli Yl-la, protože v jídelně bylo ticho, jako by tu ani nebyly děti.

»My už jsme to ochutnali,« uculovala se čtyřletá Lugiar, děvčátko z Aigury, s černýma očima. »Už před půlhodinou!«

»Jak to?« podívala se na ni Yl-la přísně.

»Víš, mami, pro nás není dost dobře možné tajit pocity před ostatními,« obrátila se na ni Pavlína. »Takže když něco ochutnávám já, ochutnávají to vlastně všichni.«

»I mimina?« podivila se Yl-la.

»Samozřejmě, i mimina,« přikývla Pavlína. »Ta přece pijí mlíčko, že je pro ně nejlepší, ale my jim k tomu dáváme vychutnat i koláče, víš? Pak je spokojenost na všech stranách.«

»Dáváte jim je vychutnat?« usmála se Yl-la. »Nu což, na tom opravdu nevidím nic špatného.«

Talíře se rychle prázdnily, právě tak hrníčky s mlékem a misky s kaší.

»Kdo uklízí?« zeptala se pro pořádek Yl-la.

»Já!« přihlásili se Pierre a Michal.

»A pořádně utřete stoly, jasné?« řekla Yl-la. »Ať nejsou pobryndané!«

»Ale maminko, my přece vůbec nebryndáme,« řekla shovívavě Gerda.

Najednou se ale chytla za hrdlo, několik vteřin třeštila oči a nemohla popadnout dech. Yl-la se k ní zděšeně otočila, ale pak se rozhlédla a uviděla, jak všechny ostatní děti ztuhly a chytaly se za krk. Několik mimin se dokonce bolestí zkroutilo a upadlo na zem. Pak, sotva se trochu stačily vzpamatovat, všechny děti od velkých až po nejmenší opět zalapaly po dechu. Podruhé už to nebylo tak intenzívní, ale i tak to zapůsobilo na Yl-lu strašidelně.

»Co je s vámi?« vykřikla znepokojeně.

Na místě Pavlíny se zablýsklo a dívenka zmizela. Současně se zablýsklo i na jiných místech jídelny. Všechny starší děti rázem zmizely.

»Co se děje?« vykřikla Yl-la. »Můžete mi to vysvětlit?«

»Mami, nesmíš se vyděsit,« obrátila se k ní čtyřletá Aiguřanka Lugiar, bledá jako křída. »Někdo nám právě – zabil tátu.«

»Cože?« vytřeštila oči Yl-la – a svět se s ní zatočil jak na kolotoči. »Co se stalo, proboha? Kdo by mohl...«

»My ti to hned vysvětlíme, mami, ale nech nás trochu vzpamatovat se, prosím tě,« prosila ji Lugiar.

Venku se ozvalo pět nervy drásajících zavytí, každé zakončené hromovou ranou, která všemi otřásla. Okna zadrnčela a několik skel se vysypalo.

»Co bylo tohle?« vyjekla Yl-la a vyskočila.

»Vakuová imploze od našich křižníků – odletěly zablokovat Yllinu, aby vrah táty nemohl utéci,« řekla Lugiar potichu a vzala Yl-lu jemně za ruku. »Mami, pojď si lehnout, jsi celá bílá...«

Jídelna byla najednou prázdná, nádobí zůstalo neuklizeno.

»Kde jsou všichni?« zeptala se Yl-la holčičky Lugiar, která u ní jediná zůstala.

»Gurroa, Pavlína, Gerda, Gají a Pierre právě obklíčili Yllinu našimi křižníky. Kdyby tam nebyli archeologové, celou planetu bychom asi stiskli bublinou géja-pole, slisovali ji a vhodili do plamenů hvězdy, ale to nejde, ublížili bychom nevinným. Kamil s osmnácti miminy si zatím zapnuli časoprojektory a dívají se, kam zmizel.«

»Kdo zmizel?« vykřikla Yl-la zdrceně.

»Vrah táty, doktor Briryan,« řekla Lugiar smutně. »Kromě táty zastřelil i Roberta, víš? Toho jsi měla asi taky ráda, říkala jsi mu profesor.«

»Doktor Briryan? Já tam musím jít!« vykřikla Yl-la.

»Ty nám nepomůžeš, mami,« řekla Lugiar a jakoby se teď zaposlouchala sama do sebe. »Ostatně – už víme, že tam není. Utekl nám – odletěl na Zem.«

Venku se ozvalo další skučení a čtyři hromové rány, jak startovaly další křižníky.

»Jak to víš?« zhroutila se Yl-la zpátky na židli.

»Dostal se ke stanici vjosuzgu – tam si ještě pamatovali, kam jeho speciál odesílali,« vysvětlovala rychle Lugiar.

»Co budeme dělat?« podívala se na ni bezradně Yl-la.

»Naše křižníky už odletěly za ním. V téhle chvíli úplně zablokovaly Zemi – odtud nám neuteče!« řekla Lugiar. »Tam to bude horší, bude poprask! Naše křižníky blokují veškeré meziplanetární spojení, Gají to bude muset vysvětlit Velké radě Společenství – ona vypadá nejvíc jako Gurroa. Ten tam nemůže, řídí jeden křižník.«

»Můžeš mě doprovodit na Yllinu?« řekla Yl-la tiše; hrdlo měla přitom sevřené podivnou křečí. Vstala, ale pomalu, ztěžka. Nebylo divu.

»Mami, nechtěj tam jít!« prosila ji Lugiar. »Já jsem tátu viděla, víš, očima Kamila – je to strašný pohled!«

»Já tam musím jít, holčičko moje,« řekla Yl-la. »Táta byl přece můj muž, my dva patříme k sobě!«

»Teď už budeš mít jenom nás,« pohladila jí Lugiar ruku.

»Já vím, vy jste mi tady zůstaly, děti moje,« rozplakala se Yl-la. »Neboj se, já vás nikdy neopustím...«

*****

O svolání Velké rady Galaktického společenství myslících bytostí pořádali čtyři nervózní zástupci planety Bardžá. V místnosti Rady kosmonautiky se potkali s delegací Aiguřanů, která rovněž přišla s požadavkem na svolání Rady. Vzápětí nato sem dorazili s tímtéž návrhem z Auraeie.

Příčina byla stejně znepokojující, jako závažná.

Správa mimoprostorové dopravy Transgalakt ztratila veškeré spojení se Zemí. Nebylo možné odesílat ani přijímat uiky, ba co hůř, nefungovalo ani spojení pro přenos zpráv. Skoro to vypadalo, jako kdyby se planeta Země znenadání vypařila.

Na všech planetách byl vyhlášen poplach a členové Velké rady se dopravovali do Centra. Jak se dalo čekat, delegáti ze Země zřejmě naléhavou výzvu neobdrželi, nikdo se proto nemohl dostavit. Planeta Země jako kdyby neexistovala.

Zasedání bylo tedy zahájeno bez nich – a v té chvíli došlo k další události, která by sama o sobě vyvolala dostatečnou pozornost. Uprostřed sálu u stolku pro navrhovatele se najednou ostře fialově zablýsklo – a za stolkem stálo malé děvčátko.

Kamera ihned zvětšila jeho tvář na všechny obrazovky v sále – a většina bytostí pocítila zachvění. Aigurské dítě s bardžanskýma očima – dítě civilizace Gurroa. Vzhled teprve čtyřletého dítěte tentokrát nikoho nepřekvapil. Sálem se ozval povzdech úžasu. Všichni věděli, za jakých podmínek se Gurroa objevil prvně – a slíbil objevovat se, když se bude dít něco vážného. Mohlo snad být něco závažnějšího, než zmizení Země?

»Dobrý den vám všem přeji,« pozdravilo dítě bytosti ve ztichlém sále. »Patřím do civilizace Gurroa. Jak vidím, svolali jste mimořádné shromáždění. Vím proč a přišla jsem vám vysvětlit, co se děje.«

»Podle našich informací se něco stalo se Zemí,« odpověděl dítěti – a vlastně všem přítomným – úřadující předseda Velké rady, obyvatel planety Ux, chobotnici podobný Malšpln Guguirr.

»Země je v pořádku – zatím,« prohlásilo děvčátko. »Jenom jsem musela vyřadit její stanice vjosuzgu, takže není možný přenos ani hmotných předmětů, ani zpráv. Země je neprodyšně izolována i v nadprostoru evsej, takže ani náhradní spojení není možné.«

»Jaký je důvod takového opatření?« požádal děvčátko předseda Guguirr.

»Musím za každou cenu zabránit, aby Zemi opustil jeden zločinec,« řeklo tvrdým tónem, tak nepřiměřeným jeho dětskému věku i vzhledu.

»Je tak drastické opatření nutné kvůli jedinému zločinci?« podivil se předseda Guguirr. »Není to přehnané?«

»Je to horší, než si asi myslíte,« přikývlo děvčátko. »Když jsem zablokovala Zemi, přestala působit svým gravitačním polem na okolí. Sluneční soustava je rozhoupaná, i Slunce poskočilo o několik metrů, ale co je horšího, Měsíc by odletěl po tečně ze své dráhy. Čtyři další křižníky tedy drží na svém místě Měsíc – ještě že je menší a čtyři na něj stačí. V současné době Země přišla o veškeré stacionární satelity – nemám už čím je chytat a budu ráda, když uvedu do původního stavu aspoň velká tělesa.«

»Tím spíš nás zajímá, proč to všechno kvůli jednomu člověku?«

»Pane předsedo – i vy ostatní!« děvčátko ztišilo hlas a sklonilo černou kudrnatou hlavičku. »V Agríšské válce měla i civilizace Gurroa oběti na životech, ale nebylo to tak zlé jako na planetě Keléné nebo při zkáze některého z vašich křižníků. Těžko si dokážete představit, že by mohl být jediný člověk nebezpečnější než flotily Agríšů, ale v tomto případě tomu tak je! Způsobil nám závažné ztráty, těžší než byly ztráty od Agríšů.«

»Znamená to snad, že on sám napadl civilizaci, která tak lehce přemohla Agríše?« divil se s narůstající hrůzou předseda Guguirr.

»Ano – a úspěšně,« řeklo vážně děvčátko. »Pokusili se ho zastavit i Strážci Země. V této chvíli už jich padlo čtrnáct. Všechny postřílel!«

»Jak je to možné?«

»Pane předsedo – i ostatní! Setkali jsme se s něčím, co by mohlo znamenat zkázu Galaktického společenství. Opravdu se nejedná o obyčejného zločince,« řeklo děvčátko tiše, ale zřetelně. »Naším protivníkem je mutant, který se sám upravil tak, aby ovládl Společenství. Nejprve zkusil zničit civilizaci Gurroa. V případě úspěchu by měl všechny naše technické prostředky včetně těch, které jsme použili proti Agríšům. A on by je nejspíš použil – proti Společenství. Stal by se v krátké době jeho pánem. Naštěstí se mu to nepodařilo.«

»To je opravdu závažná zpráva,« řekl Guguirr. »Mohli bychom vám proti tomu nebezpečí nějak pomoci?«

»Nebudu vaši pomoc potřebovat,« ujistilo je děvčátko. »Přesněji řečeno, pomoci mi v této chvíli ani nemůžete. Jen vás chci ujistit, že zatím není důvod ke znepokojení, i když planeta Země neodpovídá. Není to katastrofa – dosud ne! Jen musím zabránit, aby ten mutant nemohl uprchnout na některou jinou planetu. Nesmím mu dovolit, aby se někde schoval a plně vyvinul! Opakuji – ten člověk je hromadný vrah, ale to není nic proti tomu, čím by teprve mohl být! Mohl by se stát zkázou celého Společenství.«

»Ale co bude se Zemí?« zeptal se předseda Guguirr.

Děvčátko mu neodpovědělo. Křečovitě se zachytilo stolečku a celé se schoulilo. Trvalo to krátce, ale povšimli si toho všichni.

»Pane předsedo, děláme co můžeme,« řeklo po chvilce zadýchaně. »On ale právě zastřelil další dítě naší civilizace – a s ním dva Strážce, policisty ze Země. On už zabil tolik nevinných lidí! A nebude možné vrátit je k životu, on zabíjí příliš důkladně!«

»Snad proti hromadnému vrahu neposíláte – malé děti?« zděsil se Guguirr a s ním většina přítomných.

»Nechtěla jsem vás znepokojovat, ale nebudu vám tajit ani špatné zprávy,« řeklo pomalu děvčátko – pořád sotva popadalo dech. »Civilizace Gurroa už nemá žádného dospělého. Její osud, ale s ním i osud celého Galaktického společenství, mají teď ve svých rukou děti. Proti hromadnému vrahu stála i policie, Strážci Země. V této chvíli jsou naprosto bezmocní. Zbývají děti naší civilizace. Nejstaršímu z nás je osm let, ale kdyby to bylo nutné, vypravíme do této akce batolata a po nich i mimina! Snad k tomu nedojde. Aspoň doufám...«

*****

Bublina

Doktor Briryan se hladce dostal do Londýna, ale tam už mu štěstí nepřálo.

U meziplanetárního terminálu nastal po neobvykle dlouhém čekání nějaký divný zmatek. Jakýsi pozemšťan tělnaté postavy, už celý rudý v obličeji, se tam dohadoval s úředníkem, až to bylo slyšet široko daleko.

»Co to má znamenat, ***odložení letů na neurčito?*** Půjdu si stěžovat, tohle hlavní správě Transgalaktu neprojde! To je přece skandál, co se tady děje!«

Úředník se mu marně snažil cosi vysvětlit.

»To mě nezajímá, pane! Mám být za dvě hodiny na obchodním jednání v Auraeii! Budu se s vámi soudit, jestli mi vznikne nějaká škoda! A ta mi určitě vznikne!«

Také stevardka, uvádějící obvykle cestující na jejich místa do osobních uiků, se pokoušela rozezlenému cestujícímu cosi vysvětlit, ale ten byl zřejmě v ráži a utišit se od ní nenechal.

»No slyšíte to?« obrátil se řečnicky ke všem okolo. »To je mi pořádek! Japonci si cestovat mohou, pro ně nadprostorová doprava funguje, ale když já chci do Auraeie, nejde to! Já přitom potřebuji odletět ihned! Chtěl jsem si zaplatit speciál, ale spokojil bych se s obyčejnou letenkou na Bardžá a další bych si koupil až tam – ale oni mi tu chtějí tvrdit, že to nepůjde ani na Bardžá! Odkdy se nedá létat na Bardžá, do centra Společenství? To je přece skandál!«

»Podívejte se, pane,« ztratil nakonec trpělivost úředník, »nám také vzniká škoda, ale když vám říkám, že to nejde, tak to asi nejde! Jděte se podívat ven na oblohu! Celá stratosféra jiskří jako od vánočních prskavek! Ten neznámý přírodní úkaz bohužel úplně zablokoval nadprostor. Pozemské spoje fungují, mimozemské ne! Japonci létat mohou, protože Japonsko je na Zemi. Kdybyste chtěl teď hned třebas do Austrálie, milerád vám vyhovím!«

»Co bych dělal v Austrálii? Já chci do Auraeie! Budu si na vás stěžovat, nejsem tady proto, aby si ze mě někdo dělal legraci!«

»Víte co? Jděte si stěžovat do hvězdárny! Tam možná budou vědět víc než my!«

Doktor Briryan potichu zaklel a připojil se k davu, který se vyhrnul před budovu.

Obloha skutečně jiskřila. Ne sice jako vánoční prskavky, ale ve vlahém letním vzduchu se na ní tetelily miliony jiskřiček. Večer se tím neočekávaně prodloužil – od zářící oblohy bylo světla tolik, že by se dalo číst, i kdyby nebyly ulice jasně osvětlené. Nad městem pomalu a tiše přeletělo letadlo, pomalované barvami Strážců.

Kdosi pustil rádio a nastavil hlasitost tak silnou, že bylo rozumět každému slovu.

»...obyvatelstvo se vyzývá, aby zachovalo klid a zbytečně se neznepokojovalo. Těm, kdo dnes měli odletět mimo Zemi, zůstávají letenky v platnosti. Koho výpadek mezihvězdné dopravy poškodí, dostane odškodné. Správa mimoprostorové dopravy Transgalakt se rovněž zavazuje zajistit a uhradit neplánovaný pobyt v hotelích všem, kdo měli dnes odcestovat mimo planetu Zemi. Dokladem pro ubytování i pro uplatnění náhrady škod bude letenka s dnešním datem. Současně Správa oznamuje, že prodej dalších letenek byl do odvolání zastaven, než se záhadný jev vysvětlí...«

»Bestie!« zaklel nenávistně doktor Briryan.

Uvědomil si, že záhadný jev nastal právě s takovým časovým zpožděním, aby se dal vysvětlit jinak než jako přírodní úkaz. Doktor sice také nevěděl oč jde, ale správné vysvětlení měl po ruce. Něco takového přece mohly způsobit jedině osiřelé Ligaidovy děti – Gurroa! Nebylo dobré je podceňovat, když dokáží stěhovat celé planety! Zablokovaly mimoprostor, znamená to, že si nepřejí, aby Briryan, opustil Zemi. Je to od nich pochopitelné. Na Zemi se nikam neschová, za chvilku bude mít na krku celou smečku Strážců a ti ho jako každého vraha hladce vyřídí.

Pokud se ovšem dá chytit...

V davu lidí mu bylo těsno, ale aspoň se nemusel bát okamžitého prozrazení. Odjel raději prastarou podzemní dráhou do centra Londýna. Na ulicích se navzdory tradiční anglické rezervovanosti tvořily bouřlivě diskutující hloučky, jako kdyby byl Londýn jediným velkým Hyde Parkem. Ve výkladech mnoha obchodů byly zapnuté televizory a množství lidí dychtivě sledovalo televizní zpravodajství přímo tady, na ulici. Záhadný přírodní jev se mezitím rozšířil po celém světě, ale na jiných místech naháněl mnohem větší děs. Z Ameriky byla ohlášena panika, neboť tam uprostřed parného dne dočista zhaslo slunce a nastala temná noc, takže si lidé museli svítit. Přestaly fungovat satelity, fungovaly prý jen družice obíhající na nízkých oběžných dráhách. Rozšířily se dokonce hlasy, že nastal tisíce let očekávaný konec světa. Brzy se po všech nárožích vyrojily desítky a stovky ochotných kazatelů a lidé se začali shromažďovat kolem nich, aby byli v posledních chvílích svého života se svými blízkými co nejvíc pohromadě.

Pořádková služba se pokusila vyslat malou automatickou sondu nad atmosféru Země, aby zjistila příčinu tohoto podivného úkazu.

Sonda se hladce dostala nad vrchní vrstvy atmosféry, ale při pokusu vzdálit se dál od Země se náhle odmlčela. Hvězdáři na tom místě spatřili jen záblesk. Co ale sondu zničilo, netušili. Lidé však na tuto zprávu začali šílet strachem. Nesetkalo se Galaktické společenství s další agresivní civilizací, neměla být tentokrát obětí Země?

Doktor Briryan pozoroval okolní lidi bez zájmu. Jestli ten jev vyvolaly Ligaidovy děti, nebude nebezpečný, ušklíbl se. Lidem Země nebezpečí nehrozí. Kromě něho!

Najednou sebou trhl. Pomalu kráčel po Oxford street, když spatřil na jedné obrazovce svou vlastní tvář! Ano, byl to on sám, široce rozkročený nad bezhlavou mrtvolou Pavla Ligaida ve Staré pevnosti na Yllině. Ruce si tiskl k hlavě, v pravačce fotomet z doby Svaté války. Holografie z časoprojektoru! To sebou ale hodili!

»...jak vidíte, pachatel je ozbrojen a nebude ochoten vzdát se dobrovolně...«

»Syčáci!« zavrčel doktor. »Tušil jsem, že na mě poštvete Strážce! Ale nebude vám to nic platné, mě nepřevezete!«

Došel nepříliš rychlým krokem k Marble Arch a zabočil k Hyde parku. Přistoupil k přivolávači taxíků a vyťukal na klávesnici svůj požadavek. Za několik minut již nastupoval do volného aerotaxi a gryul se s ním vznesl do výšky.

»Tam už jsem nebyl, ani nepamatuji!« začal taxíkář asi po deseti minutách letu. Podle vzhledu i přízvuku to byl původem Ital, pravý Angličan by celou cestu mlčel.

»Dnes je krásná noc,« pokračoval taxíkář po chvilce ticha, když se nedočkal na svůj první pokus odpovědi. »V rádiu říkali, že to světlo nahoře není zdraví škodlivé. Jen jestli se tomu dá věřit, ostatně – nechcete si pustit rádio?«

»Raději ne, bolí mě hlava,« odmítl nabručeně doktor.

»To je možné,« souhlasil taxíkář. »Chápu, že se radši trmácíte vzduchem. Také se mi někdy v uiku dělá špatně. A tohle je vlastně kousek.«

Gryul tiše svištěl nočním nebem nad kanálem La Manche. Jiskření vysoko ve stratosféře zalévalo moře strašidelným fialovým světlem. Dole pod nimi majestátně plula slavnostně osvětlená výletní loď. Dnes už jenom romantika udržovala při životě poslední zbytky lodí toho druhu. Jejich nákladní družky byly dávno roztaveny a jako železný šrot spotřebovány.

Nad pevninou požádal doktor taxíkáře, aby sletěl níž. Chvíli se tak-tak míhali nad terénem, letoun se sám vyhýbal překážkám, ale na panelu autopilota neustále blikalo upozornění, že výška letu neodpovídá a je nutné přejít na letovou hladinu o tisíc metrů vyšší. Další červený nápis varoval pilota, že nefunguje družicová navigace. Zřejmě ale byla v pamětech navigačního japanu dostatečná oblast, takže mapa i za těch podmínek ukazovala přesnou polohu letounu.

»Prosím, přistaňte tam u toho stavení,« ukázal najednou doktor taxíkáři dolů na tmavou budovu na okraji lesa.

Gryul měkce dosedl.

»Pomůžete mi něco naložit?« zeptal se doktor.

»Prosím, beze všeho,« přikývl taxíkář a vystoupil. Zavřel dvířka a následoval doktora až do přítmí u stěny stodoly.

Tam se náhle chytil za srdce a obě jeho ruce sevřely – nůž, který mu trčel z hrudi...

»Co to...« vykřikl přidušeně. Vytrhl si nůž zrány, ale ihned vystříkla proudem krev a taxíkář bezvládně padl k zemi.

»Berane!« zavrčel doktor. »Kdybys mlčel, byl bys naživu! Já potřebuji ticho jako v hrobě – kam brzy půjdeš.«

Za několik okamžiků se opět ozvalo slabé svištění gryulu. Taxík rychle stoupal do výše, už jen s jedinou postavou uvnitř.

Deset minut poté doktor poznal, že taxíkáře zabíjel naprosto zbytečně. Znenadání na něho nalétla ze tří stran tři letadla Strážců a čtvrté se ho pokusilo nadletět. Sevřely jeho letoun jako do kleští a signalizovaly mu, aby okamžitě přistál.

Doktor si beze spěchu nasadil tmavé brýle, vytáhl fotomet a zamířil na horní gryul, který byl ve výšce proti světélkující obloze vidět nejlépe. Ostrý záblesk – vzápětí letadlo padalo ve sprše žhavých jisker jako kámen k zemi.

Záření fotometu sklem proletělo, ale sklo nebylo dostatečně čiré, aby propustilo veškerou energii beze zbytku. Teď v něm byla díra jako pěst, zbytek plochy se rázem pokryl hustou sítí prasklinek, aby se sesypal na doktora jako déšť skleněných střípků. Doktor zaklel. Kabinou zavířila vichřice – gryul letěl rychlostí dobrých tří set kilometrů v hodině. Briryan musel prudce zpomalit, ale nezastavilo ho to. Další blesk zatancoval na gryulu vpředu a ten vzplanul a začal padat k zemi. Zbylé dva gryuly Strážců se pokusily o ústup, ale doktor jim nedal nejmenší šanci. Další dva záblesky znamenaly pád i těchto strojů.

»Však ona vás ta legrace přejde!« ušklíbl se doktor. Prudce změnil směr letu a zamířil na jih, do horského pásma Alp. Uvědomoval si, že ho jistě sledují počítače a ty ho z dohledu nepustí. Proti nim měl ale jedinou velice důležitou výhodu. Tři minuty,

o které byl před časoprojektory napřed. Briryan to věděl. Mezi horami bude mít ještě všechny výhody na své straně, pokud se nezastaví.

Horským pásmem prokličkoval beze škod a opět zamířil do nížiny. Sklouzl podél úbočí a přistál mezi nevysoké domy na předměstí. Zaklel, když nad sebou spatřil gryul Strážců, ale nevyvedlo ho to zmíry. Namířil na ně fotomet a opět stiskl spoušť. Letoun na okamžik zazářil jako maják a vzápětí začal padat. Dvě postavičky vypadly ze změti ohnivých jisker a doktor s potěšením sledoval jejich pád. Tak si všiml, že obě těsně nad zemí zabrzdily a snesly se mezi domky pozvolným klesáním. Strážci zřejmě na sobě měli vznášecí sygyty; počítali tedy s možností, že je někdo sestřelí. Poučili se rychle!

»To vám bude málo platné,« ušklíbl se Briryan. »Mně nebezpeční nebudete!«

Vyskočil z poškozeného taxíku a doběhl ke dveřím domu. Vytáhl klíče, odemkl a vstoupil. Seběhl do sklepa, odemkl další dveře, rozsvítil světlo a pokračoval vlhkou, ale dobře osvětlenou chodbou. Byla delší než padesát metrů, přitom stále klesala, takže musela končit úplně mimo dům. Na jejím konci byly těžké kovové dveře.

Naposledy odemkl a ocitl se ve veliké podzemní místnosti. Stál tu veliký kulovitý letoun. Doktor nastoupil a zavřel za sebou kovové dveře. Několik minut ještě pečlivě kontroloval agregáty letounu. Letoun nebyl dlouho používán, čas se na něm mohl podepsat, ale nezdálo se, že by nebyl schopen letu. Briryan se ušklíbl. S tímhle strojem by se dalo odletět i na opačný konec Galaktického společenství, bude-li to nutné.

Počítačem podporované testy skončily úspěšně. Doktor se spokojeně usmál.

»Tak – a můžete mi tu být všichni ukradení,« zavrčel.

Vzápětí se zablesklo – a letoun za ohlušujícího rachotu zmizel.

V témže okamžiku se zhroutil strop místnosti a všechno zavalila vrstva hlíny, kamení a cihelné suti. Tuto základnu už Briryan stejně nemohl používat. Strážci o ní budou vědět – ale teď budou chvíli leda udiveně koukat a než se vzpamatují, bude Briryan mimo jejich dosah. Jako jeden zmála lidí věděl, jak Strážcům uniknout. Už jednou přece takhle prchal před zákonem a dobře věděl, že mimo Euklidův prostor jsou časoprojektory bezmocné. Na tom byl postaven i jeho plán. Jediná úniková cesta byla hyperprostorem, kde ho nikdo nemohl sledovat. Byla to otázka vědět co a jak – a peněz, vždyť nadprostorové letadlo pochopitelně nebylo zadarmo.

Letadlo odstartovalo z podzemí přímo do hyperprostoru evseje – ale v téže chvíli doktor Briryan chtě nechtě zesinal.

Kolem jeho stroje nebyla známá zelená evsejová mlha, ale podivná, oranžovým světlem jiskřící plocha, které se letadlo málem dotýkalo. Doktor zapnul motory jen na malý tah a pomalu nasměroval letoun proti obklopující ho bublině. Ukázalo se, že jeho opatrnost byla namístě. Bublina se ani nehnula; místo toho se ozvalo zlověstné skřípění deformovaného pláště a letoun se nárazem zastavil. Bublina zřejmě neblokovala jen nadprostorové stanice, ale i evsej – a byla pevnější, než se zdálo!

»Bestie – povedlo se vám to líp než jsem čekal,« zasyčel Briryan vztekle. »Ale ještě jste mě nedostali!«

Vypnul igidhig – a objevil se opět nedaleko od Země. Zamířil ale na noční stranu. Orientoval se podle osvětlených měst, do atmosféry vletěl maximální rychlostí, při níž mu ještě nehrozilo, že by třením o vzduch shořel. Stranou bylo město – a právě k němu doktor zamířil.

Zdálo se, že ho nikdo nečekal. Prudkým přesunem nadprostorem unikl na nějaký čas časoprojektorům Strážců. Tady na Zemi byli proti němu alarmováni všichni a to by nebyl rovný souboj. Bylo třeba opustit za každou cenu tuto část vesmíru a skrýt se na nějakou dobu jinde, kde Strážci nemají vliv; nejlépe na planetách, kde žijí Bardžané, kteří nikdy Strážce nepotřebovali! Ani Strážci přece nejsou neomylní!

Letoun se prudce snesl k zemi a v přízemní výšce zamířil k městu. Zakrátko bylo na dohled a brzy Briryan přelétával přes střechy prvních domů. Konečně spatřil něco, co mu vyloudilo na tváři opět spokojený úšklebek.

Mezihvězdný letoun se propadl dolů a prudce přistál na velikém dětském hřišti poblíž veliké budovy, nepochybně školy.

»Na tohle mi musíte naletět, citlivky,« zavrčel Briryan, když vyběhl z otevřeného otvoru dveří přímo do vstupní haly školní budovy...

*****

Zpráva, že hledaný zločinec obsadil místní školu, obletěla město jako blesk.

Krátce poté, co děti přišly tohoto temného jitra bez svítání do školy, ostrý hlas ve školním rozhlase je vyzval, aby se všichni shromáždili ve školní tělocvičně. Tam je očekával neznámý muž, všechny prohlásil za rukojmí a aby svým slovům dodal váhu, zastřelil před jejich očima stařičkého ředitele a krátce poté ty, kdo se v panice pokoušeli utéci. Podařilo se to jen jednomu staršímu chlapci, který se schoval do kabinetu a pak v nestřežené chvíli vyklouzl oknem do šera. Na jeho upozornění se pokusili do školy proniknout místní Strážci, ale bezvýsledně.

Šest zastřelených dětí, školáků ve věku od deseti do patnácti let, dvě učitelky, také rozstřílené k nepoznání, mrtvý ředitel školy i osm Strážců, kteří se pokusili zločince překvapit, ale zaplatili pokus životem, byly dostatečné důkazy, že je třeba šílence brát vážně. Zvlášť když se v jeho moci nacházelo osmdesát dětí a hrozilo, že přijdou o život na samém jeho počátku. Obyvatelé města byli v šoku, ale nemohli dělat nic než Strážci – bezmocně přihlížet.

Jednu učitelku Briryan propustil s podmínkou, že donese místním Strážcům jeho dopis. Uposlechla ho s děsem, vždyť před jejíma očima zabil i nevinné děti! Nemohla ale jeho žádost odmítnout a spěchala jak mohla. Vyhrožoval, že po jejím odchodu každou hodinu zastřelí jedno dítě a bude v masakru pokračovat, dokud s ním někdo nezačne vyjednávat.

Jeden z místních Strážců brzy přišel ke vchodu školy s bílým kapesníkem v ruce. Došel do vstupní haly, kde mu vystrašené dítě předalo další dopis, čistý papír a pero.

Policista si přečetl dopis a na podaný kus papíru napsal odpověď. Tu dal do rukou dítěti, pak se obrátil a opět vyšel z budovy. Víc udělat nemohl.

Za nejbližším rohem na něho čekali jeho kolegové.

»Co ten blázen chce?« ptali se dychtivě.

»Požaduje volný odlet ze Země,« řekl policista zamyšleně. »Ale dál tomu vůbec nerozumím. Máme prý ihned dojít na tuto adresu a předat dopis s jeho podmínkami nějakému dítěti, které tam má bydlet.«

»To nedává smysl!« nechápali.

»Jenže on za necelou hodinu zastřelí další dítě, jestli tu jeho fantazmagorii ihned nesplníme,« připomněl Strážce.

Strážci odlétli ve služebním gryulu maximální rychlostí za nejbližší střechy. Venku byly vidět další přilétající gryuly, pomalované barvami Strážců, ale o nich věděli z policejního rádia. Příkaz z Centra Strážců zněl, vyhovět šílenci a získat tak čas. Brzy přistáli na označeném místě, před nevelkou vilkou na kraji města. Byla stále ještě tma, ačkoliv mělo už dávno svítat. Navigační a informační systémy sice hlásily poruchu, ale pracovaly spolehlivě jako vždycky a i bez družicové spolupráce zavedly policisty před dveře nevelké, čistě upravené vilky.

»Co si přejete, pánové?« zeptala se jich nepřívětivě mladá žena, která otevřela na jejich naléhavé zvonění.

»Máte dítě jménem Ivan?« zeptal se jí rychle Strážce.

»Zjistěte si to – prý víte všechno!« odsekla nevlídně a chystala se zabouchnout jim dveře před obličejem.

»Ale mami – nech je, to bude opravdu vážné,« vyšel za ní do chodby asi pětiletý chlapec. »To já jsem Ivan!«

»Já tomu vůbec nerozumím,« podivil se Strážce. »Máme dát nějakému Ivanovi dopis. Ale tenhle klučík přece ani nemůže umět číst!«

»Dejte to sem,« natáhl chlapec chvatně ruku. Téměř vytrhl Strážci dopis z rukou, rozbalil jej a k údivu všech pod světlem nad vchodem rychle očima přelétl řádky.

»Ten grázl!« vyhrkl.

»Ivánku – takhle se mluví?« okřikla ho matka. »Kde bereš ta ošklivá slova? Kdo je u tebe – já to snad ani vyslovit nemohu?«

»Doktor Briryan!« vybuchl chlapec. »Drží v naší škole jako rukojmí sedmdesát dětí a vyhrožuje, že je začne jedno po druhém střílet. Každou hodinu zabije jedno, jestli mu Gurroa ihned neodblokuje Zemi!«

»Proboha!« vykřikla žena. »To je ale grázl! Ale kdo je to vlastně ten Gurroa?«

»Vy to nevíte, paní?« podivil se policista. »Gurroa je civilizace, co porazila Agríše!«

»Jak jí to máme sdělit?« chytila se žena za hlavu. »Kdo ví, kde ta civilizace je?«

»Už se stalo, mami,« řeklo dítě potichu. »Ani to nevíš, jsem také Gurroa.«

»Probůh!« vydechl policista.

»Ivánku!« vykřikla matka. »Co to povídáš?«

»Gurroa je telepatická civilizace, mami,« řeklo dítě. »Patřím k ní – a proto se teď musím postarat o ty nevinné děti ve škole.«

»Kdo – ty?« vytřeštila oči matka.

»Ano – já,« přikývl Iványk. »Mohl bych tam jít sám, ale snad bude lépe, když mě tam zavezete,« obrátil se na policisty.

»To nemyslíš vážně!« vykřikla matka.

»Myslím, mami,« odvětil Iványk klidně. »Ty děti by určitě zemřely.«

»A co ty? Ty se nebojíš?«

»Já mu ten nadprostor odblokuji,« řekl Iványk zamračeně.

Nedbal na chabé protesty své matky a nastoupil spolu s policisty do letadla. Jeho matka se vzpamatovala teprve na poslední chvíli.

»Poletím tam také!« rozhodla se.

»Počkej doma, mami!« řekl Iványk tiše. »Obávám se, že to bude nebezpečné.«

»Tím spíš!« opáčila naježeně.

Gryul přistál za rohem ulice. Policisté vyskočili první a počkali, až vystoupí malý Ivánek a jeho matka.

»Půjdeme tam s tebou!« nabídli se dva z nich.

»Já tu zůstanu s tvou mámou,« slíbil třetí.

»Tohle je moje záležitost,« řekl Ivánek. »Já jsem Gurroa, nechci, abyste tam šli. Bude to asi nebezpečné. Mohli byste přijít o život, ten chlap je hromadný vrah! Já už si najdu příležitost, jak mu to pořádně osladit.«

»Jsme Strážci, a máme to v popisu práce,« odpověděl na to policista. »Nemůžeme dopustit, abys tam šel sám, tím spíš když víme, že máš pravdu.«

Dvojice policistů a malý chlapec pomalu vyšli zpoza rohu a zamířili ke škole.

»Stůjte!« ozvalo se jim v ústrety. »Ani krok dál!«

Všichni tři se zastavili. Stáli přímo pod jasným světlem pouliční lucerny, kdežto v tmavé škole nebylo vidět nic.

»Tak co bude s tím evsejem?« ozval se opět hlas.

»Já ti ho odblokuji, doktore,« vykřikl Ivánek. »Ale musíš pustit ty děti!«

»Poslyš, Ligaide, já ty děti nepustím, nevěřím ti ani za nehet! Já vím, mohl by ses klidně objevit i těsně za mými zády – ať tě to ani nenapadne! Uvědom si, že mám stále pár dětí po ruce, stačí málo a střílím. Sedm jednou ranou – a nepochybuj, že to stihnu! Vezmu si jich pár s sebou do letadla, aby ses mě nepokoušel sestřelit. Když zpozoruji, že mě sleduješ, začnu jednomu dítěti po druhém kroutit krčky, rozumíš?«

»O tom nepochybuji,« vykřikl Ivánek. »Vím, že jsi schopen všeho! Ale nemysli si, vraždění tě nezachrání. Tebe nespasí nic na světě, rozumíš? Máš jedinou naději, jak zůstat naživu. Vyjdi ven beze zbraně a s rukama nad hlavou. Žádný soud na Zemi tě nemůže odsoudit k smrti, ale pokud unikneš zdejší spravedlnosti, setkáš se se mnou – a to bude horší!«

»To se uvidí,« vykřikl posměšně Briryan. »Já si z tebe nic nedělám, prcku, ani ze zdejších Strážců, rozumíš?«

V té chvíli z okna ve druhém patře školy vyšlehly tři blesky. Ivánek i policisté padli k zemi – všichni hlavy useknuté a rozprášené zářením fotometu. Asfalt ulice začal ihned v protáhlých oválech za mrtvolami hořet.

»Ty vrahoune!« vykřikla zoufalým hlasem Ivánkova matka. Vytrhla se Strážci a vyběhla zpoza rohu ulice. »Co ti moje dítě udělalo, ty zvíře?«

Další záblesk. Hlava ženy se změnila v krvavou skvrnu, rozprášenou na několika metrech asfaltové ulice, osvětlené čtyřmi hořícími asfaltovými fakulemi, ke kterým se přidala další hořící skvrna.

»Kdo se tu objeví, dostane to samé!« křikl doktor Briryan k dalším policistům.

Najednou se prudce rozsvítilo. Slunce stálo vysoko nad obzorem a zalilo město plným denním jasem. Svit pouličních luceren ve srovnání s touto září naráz poklesl.

Policisté tím byli překvapeni stejně jako ostatní. Ale navzdory plnému dennímu světlu vzápětí jen bezmocně sledovali, jak ze školy vychází skupinka asi dvaceti velice vystrašených dětí, držících se křečovitě za ruce. Někde mezi nimi byl jistě doktor, ale jen čarostřelec by ho mohl zasáhnout, aniž by spolu s ním nezabil několik dětí okolo.

Celá skupinka došla nerušeně k letadlu – a pak děti stále ještě v houfu pomalu zmizely ve vstupních dveřích. Ty se za nimi zavřely jako vrata vězení, vzápětí se ostře blýsklo, ozvala se hromová rána, vzduchem zavířil prach, střepy skla i střešní krytina z okolních domů – a letoun byl pryč. Všemi zacloumala silná tlaková vlna, nezvyklá především tím, že náraz nepřišel směrem ven, ale naopak do středu výbuchu. Jediné okno široko daleko kolem nezůstalo celé.

Policisté ze všech stran rychle utíkali k budově, někteří vběhli i dovnitř. Až ve sklepě objevili sedmdesát nesmírně vyděšených dětí. Ležely na zemi, tiskly se jedno ke druhému a dlouho neodpovídaly na všechny dotazy Strážců, učitelů a pak dokonce i vlastních rodičů, kteří sem byli spěšně sezváni, jinak než nezadržitelným pláčem...

*****

Salto mortale

Briryanův mimoprostorový letoun se bez jediného záchvěvu řítil zelenou mlhou evseje. Kolem ubíhaly vzdálenosti, na které světlo nepotřebuje roky, ale celá staletí. Podivná stěna kolem Země zmizela a letoun byl dál než tisíc světelných let od ní.

Ve dvou kabinách bylo namačkáno dvacet dětí ve věku od deseti do patnácti let. Dveře byly zvenku uzamčené, v letounu byl beztížný stav – a ticho. Pláč nejmenších dávno utichl, děti se jen němě přidržovaly všeho, čeho se mohly zachytit.

Najednou se v kabince fialově blýsklo, až si všechny děti prudce zaclonily oči. Uprostřed nich se náhle vznášelo dítě, které tu ještě před okamžikem nebylo. Byla to teprve šestiletá pozemská dívenka, Evropanka jako všechny ostatní děti, s dlouhými černými vlásky, staženými dozadu, aby jí v beztíži nevlály do stran. Oblečená byla ve stříbrné kombinéze a kupodivu byla ze všech nejklidnější.

»Ahoj, děcka,« oslovila všechny děti přitlumeným hlasem. »Pšt, ticho, nekřičte!«

»Kdo jsi? A kde se tu bereš?« zeptal se udiveně jeden ze starších chlapců.

»Jmenuji se Hanele Weissová. Nenechte se splést, že vypadám mladší než vy,« rychle jim vysvětlovala. »Patřím do civilizace Gurroa. Ví někdo, co to znamená?«

»Já vím – vy jste přece rozprášili Agríše, viď?« osmělil se jeden osmiletý chlapec s tváří plnou nelíčeného údivu.

»Ano, je tomu tak,« přikývla. »Vidím, že jsi chytrý kluk. Pokusím se dostat vás ze zajetí šílence Briryana, rozumíte? Jen musíte být potichu, aby si ničeho nevšiml.«

Děti nadšeně – ale naštěstí potichu – souhlasily.

»Nejprve vám řeknu, jak to uděláme,« pokračovala dívenka. »My děti civilizace Gurroa umíme létat bez letadel, ale vy tu možnost nemáte. Přesto to zkusíme, vezmeme vás mezi sebe. Ale je tu jeden háček. Na okamžik musíte vydržet pobyt v nadprostoru. Dá se to snést, i když tam není vzduch. My si to ale ulehčíme. Každý z vás dostanete průhledný sáček. Ten si navléknete přes hlavu, uvážete šňůrkou kolem krku a co nejvíc nafouknete. My pak každého popadneme a odneseme. U nás si sáček okamžitě sundá, jinak by se mohl udusit. Rozuměli jste?«

»Rozuměli,« přikývly děti.

»Dobře, připravte se, začneme!«

Uprostřed místnosti se fialově zablýsklo. Naráz se tu objevily dvě další děti, ještě mladší, asi tříletá batolata. Jedno z nich podalo nejbližšímu chlapci sáček z plastické fólie, pomohlo mu jej rychle nasadit a uvázat.

»Vydýchni – a jedeme!« poručila dívenka.

Obě batolata chlapce objala, zablýsklo se – a všichni tři byli pryč. Chvíli se nic nedělo. Děti visely napjatě očima na dívence Hanele.

»Dopadlo to výborně – takže mohou další!« pochválila si konečně. »To víte, ještě nikdy jsme nezkoušeli létat s lidmi, jen s neživými věcmi, ale jak vidět, jde to! A Míša vám vzkazuje, že to nic není!«

A pak už to šlo ráz naráz. Batolata ve stříbřitých kombinézách, zato s nezvykle vážnými tvářemi, se za záblesků nafialovělého světla objevovala a mizela s dalšími a dalšími dětmi. Děvčátko dirigovalo jejich pohyb a občas i pomáhalo.

»Sáček na hlavu – uvázat – vydechnout – jedeme!«

»Nenasazuj si ten sáček předčasně! Chyběl by ti vzduch, až poletíš!«

»Teď ty. Sáček na hlavu – uvázat – vydechnout – jedeme!«

»Neboj se Marcelky! Já vím, vypadá jako prasátko, ale je to prima kamarádka, uvidíš! Tak honem sáček – uvázat – vydechnout – jedeme!«

Kabina se rychle prázdnila.

»Ten se ale bude divit, až nás tu nenajde!« podotkl starší, asi patnáctiletý chlapec, který zde zůstal jako poslední.

»To tedy bude!« zašklebila se dívenka kysele.

»Ale ve vedlejší kabině jsou zamčeni další!« upozorňoval ji, když s ní zůstal sám.

»O ty se neboj,« usmála se na něho vlídně. »Jsou dávno pryč. Synchronizovala to tam Gerda a bylo jich míň.«

Blýsklo se a objevily se další dvě malé, tříleté děti.

»Tak sáček na hlavu – uvázat...«

»A co ty?« vyhrkl rychle chlapec. »Já myslel, že poletím s tebou, když už jsem poslední. Přece tu nezůstaneš sama s tím šílencem?«

»Já to musím dokončit, víš?« usmívala se dívenka. »Neboj se, neublíží mi. Dívala jsem se pěkně zblízka i do fotometů Agríšských bitevních lodí!«

Už neprotestoval. Uvázal si rychle plastikový sáček, vydechnutím jej naplnil vzduchem – vzápětí pocítil objetí dvou malých děvčátek – a pekelné trhnutí. Plastikový sáček mu před očima praskl, na okamžik spatřil miliony hvězd, poté jakousi ohnivou explozi – ale to už byl ve veliké místnosti, kde ho čekali ostatní. Ucítil pořádný úder do tváře – naštěstí jen vzduchu, kterého se ihned nedočkavě nadechl.

»Saša je tu – jsme všichni!« uslyšel vítězný jásot svých kamarádů a kamarádek. Všichni měli začervenalé obličeje – asi dostali stejnou facku, pomyslel si. No, dalo se to vydržet, mohlo to být i horší.

»Vítejte u nás,« oslovilo je děvče, mohlo mu být sotva osm let. »Jmenuji se Lída a budu se teď o vás chvíli starat. Nacházíme se přímo v sídle naší civilizace, ve světě Gurr, o které už jste jistě slyšeli. Snad se vám u nás bude líbit, i když tu budete jen krátce. Kdo má hlad?«

Přihlásili se všichni. Kdo by odolal pozvání k hostině na daleké planetě – a k tomu na návštěvě u přemožitelů Agríšů? Zvlášť když tu byly jen samé malé děti!

»My si dnes vaříme sami,« oznámila Lída. »Nemáme tady nikoho z dospělých. Také naši nejstarší kamarádi jsou právě v kosmu, takže se budeme muset trochu o sebe postarat. Dáme si svačinu spolu s našimi nejmenšími kamarády. Máme jich tu hodně a někteří z nich jsou opravdu malí, překážet nám ale nebudou, už se všichni umí krmit sami, však uvidíte.«

Naplnit dvacet misek bylo dílem okamžiku. Pak se otevřely dveře a do místnosti přišlo několik desítek batolat i malých miminek. Batolata roznášela hrníčky s mlíčkem a talířky s kaší.

Pozemské děti se divily, jak i tak malé děti samy a způsobně jedí, ale pobízet se nedaly. Zakrátko byly misky, hrníčky i talíře prázdné. Mimina se poté jedno po druhém vytratila. Zůstalo tu jen pár větších dětí.

»Když maličko počkáte, dočkáte se strašně dobrého ovoce,« slibovala hostům Lída. »Už bude natrháno.«

Dvakrát se ostře zablýsklo. V jídelně se objevili čtyři chlapci ve věku kolem pěti let. Vždy dva a dva nesli velký košík, převázaný tuhou plachtou.

»Berte si,« pobídli návštěvníky, jakmile sundali plachty s košíků a pod nimi se objevilo nevídané červené, žluté, modré a zelené ovoce. »Natrhali jsme to pro vás až na daleké planetě Yllině, to si pochutnáte!«

»Páni, tohle nám nikdo nebude věřit,« prohlásil nadšeně Míša, který jako první vyzkoušel cestu mimoprostorem. »Já si připadám jako v pohádce! Opravdu tu nejsou dospěláci?«

V té chvíli se blýsklo a kousek stranou se objevila dívka Hanele Weissová. Ta, která se mezi dětmi objevila první.

»Sláva – už jsem se o tebe bál!« oddechl si Saša, který opouštěl hvězdnou loď poslední. Přitom si všiml jedné pozoruhodné věci. Hanele neměla červenou tvář po nadprostorovém letu, jako jeho kamarádi a nejspíš i on sám.

»Líbí se mi, Sašo, že se bojíš o jiné,« usmála se na něho Hanele. »Ale už jsem ti říkala, že si určitě poradím.«

»A co se stalo s tím...«

»Nedělám takové věci ráda,« zachmuřila se Hanele. »Ale nechat takovou zrůdu na svobodě by byla krutá chyba, věř mi. Kdybych ho nechala utéci, zabíjel by dál.«

»Ty jsi ho – zabila?« zvážněl chlapec.

»Ne, není mrtvý,« řekla rychle Hanele. »Ale nikdy už nikomu neuškodí. To ti mohu zaručit.«

»Zabil mi dva kamarády,« řekl Saša. »Nelitoval bych ho ani trochu. Ale nechtěl jsem, abys zrovna ty... Takové akce mají patřit chlapům, víš?«

»Já vím,« usmívala se Hanele. »Však tam teď zůstal jako poslední náš nejstarší, Gurroa. Znáte ho, jednal s Velkou radou. Ale ani o něho se bát nemusíte! Briryan už nikdy a nikomu neublíží!«

*****

Doktor Briryan vedl letoun pozorně podle hyperprostorové hvězdné mapy. Evsej byl prázdný, ať se rozhlížel jak chtěl, nic podezřelého neviděl. Už to měl rozmyšleno. Poletí na planetu Lyngartha. Žijí tam Bardžané, ale kolonizovali ji před necelými šesti sty lety, je na ní spousta ostrovů a džunglí a dá se tam dlouho žít inkognito. Postupně se z ní bude odvažovat na jiné planety, ale to už bude jiná historie. Stačí vydržet osm let, než spirály času vyblednou natolik, že ho už nikdo nedokáže identifikovat. A kdoví, snad by tam mohl začít vytvářet i nový fern, tentokrát pro sebe. Jako lékař si tam jistě zavede slušnou klientelu a bude mít dost materiálu pro své pokusy. Ligaid mu zablokoval jeden telepatický nadprostor, budiž, je pro něho uzavřený. Ale současně mu prozradil, že takových nadprostorů je víc. To by v tom byl čert, aby ho on, Briryan, neobjevil také!

Lehkého trhnutí hvězdoletu si všiml okamžitě. Současně mu z obrazovek zmizela zelená mlha evseje a kolem lodi byla náhle černá tma, tma skoro všude – až na bledý svítící disk na levé boční obrazovce. Na pravé zadní obrazovce se vzápětí objevil obličej, při jehož spatření doktor Briryan rázem zesinal. Kulatá tvář aigurského dítěte s typickým plochým nosem, ale s pozemskýma očima. Gurroa Ligaid – osobně!

»Definitivně jsi prohrál, doktore Briryane, nebo jak se vlastně jmenuješ,« usmál se na něho Gurroa trochu smutně.

»Ty parchante!« vykřikl Briryan. »Zapomněl jsi, co jsem slíbil, jestli mě budeš sledovat v nadprostoru?«

»Nezapomněl, doktore,« usmál se Gurroa. »Samozřejmě jsem musel brát ohled na ty děti, ale teď, když jsou v bezpečí, bychom si mohli trochu popovídat.«

Briryan zaklel. Odepnul popruhy, uchopil fotomet a odrazil se ke dveřím. Prolétl spojovací šachtou hvězdoletu jako puma a odemkl první kabinku.

Uvnitř nebyl nikdo. Dvanáct dětí opustilo zamčenou kajutu aniž po nich zůstala jediná stopa. Zmizely během letu nadprostorem! I druhá kabina byla prázdná. Doktor vztekle zaklel a obrátil se nazpátek, do řídící kabiny.

»Přesvědčil ses?« zeptal se ho trochu jízlivě Gurroa z obrazovky. »Nikomu už nebudeš kroutit krčkem, na to ti dávám slovo. Teď můžeš ubližovat jenom sobě.«

»Jak jsi to dokázal?« vybuchl doktor.

»Kočka obvykle myším nevykládá, jak je chytala, ale tobě tu laskavost prokáži,« řekl Gurroa. »Proč ne? Stejně nemáš nejmenší šanci. Ty jsi jako na smrt zapomněl na jeden efekt, doktore. Anebo jsi nevěděl, že se umím kosmickým prostorem pohybovat nejen jako ostatní lidé, ale i bez letadel?«

»O tom jsem věděl – ale ne, že mi dokážeš vlézt do letadla, letícího nadprostorem a dostaneš ven ty parchanty. Kdybych to věděl, držel bych si po ruce pár rukojmí i tady. Ani ve snu mě nenapadlo, že tak můžeš přenášet i jiné.«

»To jsem nevěděl ani já,« ani nemrkl Gurroa. »Napadlo mě to až dnes. Vyzkoušel jsem přenášet hyperprostorem různé předměty už dávno, ale některé z nich znehodnotilo během letu vakuum a proto jsem se neodvážil touto cestou přenášet lidi. Měl jsem to jako poslední zoufalou možnost. Mně samotnému vakuum nevadí, vždycky se kolem vytváří chráněná oblast, jakýsi kokon, z něhož se vzduch nerozptýlí, ale co vyčnívalo ven, bylo vždy vystaveno vakuu, byť nakrátko. Neumíš si ani představit, jak mi bylo, když jsem zkoušel transportovat prvního kluka! Neměl jsem jinou možnost – musel jsem to risknout. Naštěstí se ukázalo, že to jde a není to takový problém. Jakmile byly děti pryč, přišel jsi na řadu ty. Připrav se, nastal čas účtování!«

»Škoda, že jsem si včas neuvědomil, že tvá telepatická síť může existovat bez původního Pavla Ligaida,« zaškaredil se Briryan. »Měl jsem přijmout tvou nabídku a vytvořit si fern pro jiný nadprostor. Nemuseli bychom jeden druhému překážet. Jenže jsem nechtěl tak dlouho čekat – a tak se to nakonec zvrtlo proti mně.«

Zdálo se, že porážku přijal klidně, skoro by se dalo říci sportovně.

»Podívej, doktore, pohádky mi vykládat nemusíš,« zamračil se Gurroa. »Nevěřím ti ani slovo. Dobře vím, co jsi vztekle křičel nad mrtvým Pavlem a rozstříleným malým Robertem. Ten totiž v té chvíli mrtvý nebyl a jeho ušima jsem slyšel všechno. Kromě toho – nedošlo ti, že mám vlastní časoprojektory? Zbytečně mě zkoušíš obalamutit. Myslím si o sobě, že jsem dobrák, ale všechno má své meze. Jak jsi správně odhadl, my dva bychom se nikdy neshodli. Ještě že to dopadlo právě takhle.«

»Bodejť, vítěz obvykle nemá důvod tak upřímně litovat, jako poražený,« vyprskl Briryan kyselým smíchem. »Ale musíš přiznat, že jsem ti pořádně zatopil! Kdybych si uvědomil, že mě můžeš zaskočit i v mém vlastním letadle, dopadlo by to určitě jinak.«

»Ty jsi neměl šanci od samého začátku,« ledově se usmíval Gurroa. »Nemusíš se utěšovat, že bys mi dokázal zničit jedno dítě po druhém, nebo že bych tě nechal po tom všem uniknout. Postavil ses proti větší síle, než sis sám uvědomil. Ale na druhou stranu jsem docela rád, že ses projevil jako padouch už teď. Měl jsem tušení, že to s tebou není docela v pořádku. Neprozradil bych ti podrobnosti o dalších mimoprostorech vhodných pro přenos telepatie, jenže ty bys na ně možná přišel sám.«

»To si piš, že bych na ně přišel!« prskl Briryan.

»Kdybys mi včas neukázal svou pravou tvář, asi bych tě nechal vytvořit si svou vlastní telepatickou síť a možná bych ti s ní i pomohl. Nakonec bychom se spolu určitě utkali. Máš pravdu, považoval bych za svou povinnost bránit ostatní lidi před tvou zvůlí. Jenže bys byl silnější a naše střetnutí by bylo ničivější, zejména pro ostatní.«

»Tebe ta tvoje telepatie nevarovala?« ušklíbl se doktor posměšně.

»Přece dobře víš, že číst cizí myšlenky neumím, ačkoliv je přenos myšlenek základem mé existence,« nehnul brvou Gurroa. »Dlouho jsem tě považoval za génia, Briryane. Příliš pozdě jsem zjistil, že jsi obyčejný zločinec, jen s trochu lepším inteligenčním kvocientem. S morální zrůdou se ale člověk po dobrém domlouvat nemůže! Než jsem dospěl k tomu poznání, zabil jsi mi Pavla Ligaida a Roberta, jenže jsi přitom přede mnou odhalil své plány na ovládnutí Společenství a to pro mě byla nesmírně cenná informace!«

»Když se umíš tak lehce pohybovat nadprostorem, proč tě nenapadlo zmizet mi už na Yllině?«

»Myslíš, že jsem měl Roberta přenést do bezpečí krátce poté, co jsi zavraždil Pavla? Měl jsem to udělat, ale to jsem si bláhově myslel, že se s tebou domluvím po dobrém. V té chvíli jsem měl proti tobě nevýhodu, jakou má proti grázlům většina slušných lidí: berou ohledy na někoho, kdo sám žádné ohledy nemá. Ale když jsi prohlásil, že neustaneš, dokud mě nezničíš, pochopil jsem, že pokusy o smír skončily. Nemá cenu vyjednávat, musím tě zneškodnit!«

»Co chceš se mnou udělat?« zachvěl se doktor.

»Já? Nic, už jsem s tebou skončil,« odtušil Gurroa mrazivě. »Teď už jsi neškodný, klidně tě nechám na pokoji, to ti slibuji.«

»Počkej! Proč jsi neutekl třeba s tím... Ivanem? Toho jsi mi nastrčil přímo do rány, ani ses nepokusil s ním zmizet. Až jsem se divil, jak málo důvtipu vynakládáš, aby ses přede mnou chránil. Kdybys mi tak snadno nabízel i další příležitosti, možná bych tě dostal! Proč ses choval tak nemožně, tak hloupě? Určitě jsi věděl, že budu střílet!«

»Protože jsem v té chvíli musel za každou cenu odvést tvou pozornost od tvého letadla,« ušklíbl se Gurroa. »Kdyby tvá zrůdná chtivost po zničení mých dětí nebyla tak velká, mohl by sis všimnout, že v téže chvíli jiné moje dítě vběhlo do tvého hvězdoletu. Bohužel, tvůj letoun stál vchodem k oknům školy a bylo tam dost světla od lucerny, batole bys nepřehlédl, kdybys zrovna nemířil na opačnou stranu. Proto jsem tam s Ivanem stál, zaměstnával tě, získával čas a čekal na jistou smrt. Stálo mi to za to. Když hraješ šachy s velmistrem a dává ti zdánlivě zadarmo pěšce, máš nejvyšší čas začít usilovně přemýšlet, kde je v tom past. Až na to, že to nebyla šachová partie, tady šlo o život. Například jsi vůbec nemusel střílet ani policisty, ani moji matku.«

»Proč? To bylo přece jasné!« ušklíbl se Briryan kysele. »Musel jsem ti dát jasně najevo, že se tě nebojím a myslím to naprosto vážně! Ale proč jsi jednal tak složitě ty? Když se můžeš propašovat do letícího letadla, proč jsi odváděl mou pozornost? Mohl jsi to dítě přenést přímo dovnitř! Nebo ne?«

»Ještě to pořádně neumím,« pokrčil rameny Gurroa. »Přenést se do hmotného předmětu není jednoduché, mohl bych se vynořit přímo do některé stěny. Dítě uvnitř mi další přenosy synchronizovalo, ale to první jsem tam musel dostat na Zemi, za letu nadprostorem by bylo pozdě. Ani létání bez aparátů není jednoduché. Fyzikální zákony pro mě platí stejně jako pro každého jiného. Mám na planetě Gurr, kterou jsem upravil pro svou potřebu a jejíž polohu nikdy nikomu neprozradím, dokonalé teleporty. Dokáží na velké vzdálenosti přenášet nejen různé předměty, ale i živé lidi. Problém je se zaměřováním. Teleporty mohou přenášet, co bezpečně identifikují. Tvůj ***fern*** je ten dokonalý maják, díky němu mohou moje děti létat bez přístrojů. Na všechno ostatní potřebuji buď jasně zaměřené pevné místo na planetě, nebo jinou synchronizaci.«

»A s tím jedním dítětem jsi pak odnesl všechna děcka?« pochopil Briryan.

»S jeho pomocí jsem si ve tvém letadle mohl dělat cokoliv mě napadlo. Mohl jsem odtud odnést jakýkoliv předmět, naopak tam jiné nanosit bez ohledu na to, zda ses nacházel v evseji nebo v euklidu. Nejprve jsem tam přenesl své děti, abych zachránil rukojmí – ty jsem musel dostat do bezpečí ze všeho nejdříve. Pak jsem naopak do tvého letadla navozil nějaké zásoby, ty jsi tu neměl skoro nic!«

»Na co zásoby?« zarazil se Briryan.

»To poznáš brzy,« pokrčil rameny Gurroa. »Taky jsem si sem dovezl kameru, díky které mě teď vidíš i slyšíš, ale nemůžeš mi škodit – ačkoliv jsem pořád uvnitř tvé lodi. I kdybys teď nakrásně objevil můj úkryt, pochybuji, že bys to stihl dost rychle. Na to, abych zmizel, potřebuji sotva pět milisekund.«

»A co dál?«

»Něco jsem si z tvé lodi naopak odnesl. Pak jsem tvou loď přenesl nadprostorem. Daleko od cíle tvého letu, ať jsi měl zamířeno kamkoli. Přesně tak jsem prve přenášel Agríše. Podíváš-li se na levou obrazovku, uvidíš na ní nepravidelný svítící kotouč. Dobře si ho prohlédni, je to velice zajímavý a svým způsobem krásný pohled. Nikdo z lidí ještě nic takového neviděl, jenom já a teď ty. Je to naše Galaxie – ovšem poněkud vzdálenější, jinak bys ji takhle vcelku ani vidět nemohl.«

»Jak je daleko?« zachvěl se Briryan.

»Přibližně šest set tisíc parseků – nebo dva miliony světelných let,« řekl Gurroa. »Nejbližší osamělá hvězda je trochu blíž, čtyřicet tisíc světelných let. Nemám strach, že bys tam doletěl a i kdyby – není u ní žádná planeta. Vymontoval jsem z tvého letounu nadprostorový konvertor a bez igidhigu se nedostaneš nikam.«

»Ty bestie! Ale já to přeletím! V zimním spánku! Nebo se zmrazím!«

»Zimní spánek? Na to zapomeň, to by ti trvalo milióny let, na to obyčejný zimní spánek nestačí. Když se zmrazíš, kdo tě probudí? Navíc je vysoce pravděpodobné, že se cestou s něčím srazíš. Teď kolem tebe není hmoty nadbytek, skoro bych řekl, že je tu vzácnější než jinde, ale kdyby se ti podařilo doletět k nejbližším hvězdám, tam už jí bude dost na to, aby neřízený a neovladatelný letoun zničil první meteorický roj, se kterým se

potká. Zkusit to můžeš, bránit ti v tom nebudu. Dělej, jak umíš – ale je to jen škoda energie.«

»Ty vrahu, bestie!« zaječel Briryan. Konečně si domyslel co to znamená a ztratil poslední zbytky sebeovládání. »Vždyť je to horší než rychlá smrt!«

»Vrah jsi ty,« usmál se trpce Gurroa. »Mám ti spočítat, kolik lidí jsi za poslední dny svévolně a navíc zbytečně zabil? Já mám velice dobré důvody, abych tě nenechal naživu – a přesto ještě nejsi po smrti. Můžeš tu vydržet ještě dlouho, když budeš trochu šetřit energií. Moc jí tu nemáš, ale nabíjet ti baterie považuji za zbytečnou ztrátu času. Jestli se ti rychlá smrt líbí víc, to už nechám na tobě, máš k tomu dost příležitostí. Můžeš si vybrat, máš svůj fotomet, v akumulátorech je zatím dost napětí, stačí uchopit kontakty a je to. Také stačí otevřít vnější dveře do vakua, ale ty jistě přijdeš i na jiné způsoby. A pokud se ti taková smrt zdá moc bolestivá, agisar by ti přece mohl vytvořit nějakou smrtící, ale nesmírně příjemnou drogu, něco jako aigurský ***imeol*** **–** jak libo!«

»Parchante! To je mi pěkný vděk! Já jsem tě přece stvořil!«

»To nepopírám. Ale uvaž, stvořil jsi jen mě, zato kolika bytostem jsi život vzal? Tohle skóre svědčí přesvědčivě ve tvůj neprospěch. Kdybych tě nechal žít, byl bys možná stvořil ještě jednu takovou telepatickou bytost, sebe, ale kolik jiných by to stálo život? Tak vidíš, nemám velkou volnost v rozhodování, co s tebou. Každá lidská společnost se za všech věků musela chránit, aby jí zločinci nemohli škodit. Primitivní civilizace to řešily nemilosrdnou smrtí, dnes stačí zločince izolovat. Třeba pevnou zdí s mřížemi a strážemi, ale já nemám chuť ani čas hlídat tě. Stačí mi milióny světelných let prázdna. Nu což, popovídali jsme si, je čas se rozloučit! To víš, budu mít spoustu jiných starostí, nemohu se s tebou věčně zdržovat. Budu muset znovu uspořádat svou civilizaci a nebude to lehké, když nemám ani jednoho dospělého. Jako Pavel Ligaid jsem mnohé zařizoval, na Zemi i na Aiguře. Všude jsem měl plno přátel a známých; nevím, s kolika z nich se opět spřátelím, když mám teď jen dětská těla. Lidé ze Země i z Aigury raději jednají s někým, koho považují za sobě rovného. Mých dětí se část lidí bojí, nebo se jich štítí jako nenormálních. Co se dá dělat, zabil jsi mi Pavla, budu se muset obejít bez něho. Vlastně jsi mi vyřešil obrovský problém. Nepřemýšlel jsem o tom, co se stane s mou telepatickou sítí po mé smrti, ale přece jsem měl obavy, co s mými dětmi bude. Ukázalo se, že žiju i po smrti a došlo mi, že budu žít tak dlouho, dokud bude naživu byť jen jediná součást mé telepatické sítě. Všechny mé vzpomínky, vědomosti, zážitky, ať pocházejí od Pavla, nebo od jiného člena, žijí dál. Telepatická síť se nejspíš podvědomě stará, aby se všechno důležité pamatovalo na více místech. Když na něco nového přijde třeba některé mé mimino, okamžitě to mohu používat kdekoli ve vesmíru. Jedno dítě si dám brzy zapsat na univerzitu v Cokrezu – musím se už konečně naučit zacházet s agisary, budu to potřebovat jako sůl. Ale tady nevidím problém. Bardžané se nebudou pozastavovat nad tím, že jejich univerzitu navštěvuje dítě. Dostal jsem totiž lepší nápad, než tvůj fern. Ten opravdu blokuje celý nadprostor Mluch, takže v něm může být jediná složená bytost jako jsem já. Napadlo mě vytvořit jiný typ fernu, aby jich mohlo být v témže nadprostoru současně několik. Podobně, jako vedle sebe mohou vysílat různé rádiové stanice. Pak by mohlo existovat i více složených bytostí, víš? Vytvořím si jich tolik, kolik bude možné. V této chvíli už mám těch nadprostorů několik a telepatické se stejně pro nic jiného nehodí.«

»Snad by to bylo možné, ale beze mě nic nedokážeš!«

»Jsi si tím jistý? Myslíš si, že jen ty můžeš dělat zázraky? Dovedeš si představit, co se stane, když na takový problém zaměřím synchronizovaně deset, dvacet nebo i sto mozků najednou? Když jsem začal studovat vlastnosti géja-pole, měl jsem na to šest lidí, z toho pět mimin. To mi stačilo, abych postavil první generátory, schopné přemístit planetu. Takže se neutěšuj, že bez stovky tvých dalších pokusů bych neporazil Agríše! Dokázal bych to jen se svými vlastními dětmi.«

Briryan mlčel.

»Řeknu ti ještě něco, jen nevím, jestli tě to potěší. Ode dneška má Země nový kalendář. Trochu jsem ji vychýlil z původní dráhy, takže rok bude ode dneška trvat tři sta šedesát osm dní, skoro stejně jako na Bardžá. Také Měsíc obíhá po vzdálenější dráze a oběh mu bude trvat celých třicet dní. Zavinil jsi vlastně převrat v počítání času. Leda by mě lidé přemluvili, abych Zemi i Měsíc vrátil přesněji, ale Zemi neuškodí, když se její kalendář trochu víc přiblíží Bardžanskému.«

Ani na to Briryan neodpověděl.

»Ztráta jednoho těla mi vlastně ani příliš neublížila,« pokračoval Gurroa. »Trochu jsi mi uškodil, pravda, ale ne tak, abys mě zničil. Bude mi možná nějakou dobu vadit, že žádné další tělo z těch, co teď mám, není fyzicky silné. Ale síla se dá nahradit, to už umím. Jestli mi něco vadí, tak se to spíš týká ostatních. Děti, které jsi úplně zbytečně rozstřílel na Zemi mě mrzí víc než moje vlastní. Trápí mě, že Yl-la po mé smrti úplně ztratila chuť k životu, já ji mám pořád rád, víš?«

»To je mi ale pikantní,« ušklíbl se Briryan. »Taková to byla velká láska – a ty teď budeš malý chlapeček! Z manželky se ti stala matkou – já bych se umlátil smíchy!«

»Jen se směj!« zamračil se Gurroa. »***Však tě ten smích brzy přejde***. Pevně věřím tomu, že mě má Yl-la opravdu ráda a možná jí nebude vadit, když mě bude mít v jiné podobě. Já mám teď tolik různých podob, že si bude moci vybrat.«

»Jen aby si nenašla někoho úplně jiného!« vyprskl Briryan zlým smíchem. »Každá žena potřebuje hlavně pořádného chlapa!«

»Myslíš? Neposuzuj lidi podle sebe, všichni nejsou zrůdy. Ostatně, nebudu pořád malým chlapečkem, už za deset let budu mít hned několik dospělých.«

»A i kdyby si počkala, stejně se s ní za pár let nebudeš mít o čem bavit.«

»Kdoví?« usmál se Gurroa. »Co když se za pár let naučím ovládat agisar? Času na to budu mít dost, a pak z ní udělám stejnou telepatickou bytost jako jsem sám? Myslím si, že ona nejvíce ze všech lidí zná výhody telepatie. Nabídnu jí, aby se stala tím, co jsem já, Myslíš, že odmítne? Ba ne, Yl-la udělá všechno, aby se mi zase přiblížila!«

»Výhody telepatie jsem nejvíc poznal já!« zaječel Briryan vztekle. »Já jsem to vymyslel, rozumíš? Věnoval jsem tomu celý život, tisíce bezesných nocí! A může mě vzít čert, když vidím, jak se chceš o můj největší vynález dělit s tou ***prasečí kráskou!*** Na to nemáš právo!«

»Jestli tě vezme čert, nevím,« zamračil se Gurroa. »Je to málo pravděpodobné. Já jsem se s žádným nesetkal a to mám propátranou už skoro setinu Galaxie, jestli ti došlo, co to obnáší. A co se týče ***tvého*** vynálezu? Věřím, nedělil by ses o něj. Rozhodně bys ho neužil k dobrému. Galaktické společenství by ti brzy muselo čistit boty, to je tvůj vztah k lidem! Ve skutečnosti, co neslouží všem, je k ničemu. Ještě že jsi byl tak zbabělý

a potřeboval jsi ho na někom vyzkoušet! Ostatně, tajemství svého vynálezu jsi mi přece nedal! Na mně jsi to jen vyzkoušel, nic jsi mi neprozradil a ani neprozradíš. Takže nemáš právo něco mi nařizovat nebo mi to zakazovat. Budu muset objevit všechno od začátku a to je skoro totéž, jako když vynalézáme něco, co uměli už staří Egypťané. Pamatuj si, Ameriku objevil Kryštof Kolumbus, který svůj objev věnoval všem, ne Vikingové, kteří tam možná byli dřív, ale nikomu nic neprozradili a tajemství si vzali do hrobu. Tady přece nejde o slávu objevitele a vynálezce, ale o to, k čemu se vynález použije! Z toho hlediska mám nejen právo se rozdělit, ale považuji to dokonce za svou povinnost! Bylo by sobecké, abych si všechno nechal pro sebe. Musím se snažit, aby z tvého vynálezu mělo užitek co nejvíce lidí. Těžko asi udělám z každého bytost jako jsem sám, ale tím víc mě to zavazuje pomáhat ostatním. A pokud si zlomyslně myslíš, že mi záleží na tvaru nosu, jsi také vedle. Já jsem si na prasečí obličej Aiguřanů docela zvykl. Nejprve u Yl-ly, tu mám opravdu rád, takže se mi zdá docela hezká. Ostatně, mám teď stejný obličej jako ona, takže o co jde? Na vnějším těle, jak jsi mě názorně přesvědčil, nezáleží. Mnohem důležitější je, jaký je člověk uvnitř. Ty jsi podle pozemských měřítek na povrchu krasavec, ale ve skutečnosti psychická zrůda. Není to vidět, ale tím jsi mi odpornější. Tebe rozhodně škoda nebude, ani jako génia.«

Gurroa zmizel, obrazovka zhasla. Byla na ní černá kosmická tma jako na všech ostatních. Jen na levé boční majestátně svítila nesčíslnými milióny sluncí Galaxie, v této chvíli děsivě vzdálená od Briryanovy hvězdné lodi, ochromené ztrátou nadprostorových strojů.

Doktor Briryan se na ni několik hodin díval. Dobře věděl, že žádný smrtelník takový obraz Galaxie dosud neviděl, kromě něho a Pavla Ligaida, kterého zabil, ale který žije dál ve svých dětech.

Několik dní uvažoval, co by mohl udělat. Měl tu agisar, se kterým dokázal pravé zázraky! Ale – milióny světelných let bez nadprostorového konvertoru?

Ne, to bylo příliš daleko.

Horečnatě celý týden pátral ve své paměti, jestli přece jen neobjeví nějakou šanci, vedoucí k záchraně. Zimní spánek? Ne, to nebylo reálné. Pravděpodobnost úspěchu nulová, Gurroa dobře věděl, co říká. Když se zmrazí, kdo ho probudí? Jeho cesta by trvala miliardy let, než by se dostal k nejbližším hvězdám. Jedině kdyby ho cestou někdo vylovil a probudil, ale kdo by hledal osamělý letoun statisíce světelných let od všech hvězd?

Prohlédl své zásoby. Bylo jich tu opravdu hodně. Ale jednou dojdou a potom...

Pak se přistihl, jak si prohlíží fotomet. Přitahoval ho jako magnet, jako jediné, co ho odtud může vysvobodit...

*****

© Přelouč 1966, Praha 1991 až 2002

Varování !

Tato kniha vychází v malém nákladu, proto musíme eventuální čtenáře varovat, už proto, že název ani obálka správně nevystihují obsah.

Milovníci **amerických akčních příběhů** by měli tuto knihu ponechat na pultech knihkupců bez povšimnutí. Ačkoliv je již v názvu knihy válka, není to typicky válečný román, thriller, ani horor. Hrdina v celé knize žádného svého protivníka neprobodne, nezardousí, k smrti neukope ani nezastřelí, nepatří asi do obvyklé plejády pozemských barbarů od Conana po Jamese Bonda nebo Supermana. Civilizaci Gurroa tvoří v době konfliktu s Agríši jen osmdesát malých dětí a nebýt utajování konfliktu Velkou radou Galaktického společenství, trvala by válka přibližně šest hodin – tolik času potřebovala k urovnání konfliktu civilizace Gurroa. Takže – nic pro vás...

Milovníci **červené knihovny** jistě vrátí knihu na pulty také. Koho zmýlí fakt, že děj vypráví *krásná mimozemšťanka* Yl-la, ať si včas uvědomí, že Aiguřané, k nimž Yl-la patří, se pozemským estétům příliš krásní nejeví. Pro nezasvěceného je naopak až neuvěřitelné, jak si něco takového dokázal vzít za ženu jinak normální pozemšťan. Asi i proto se Aiguřané dodnes na Zemi příliš nevyskytují. Těžištěm knihy nejsou vášně ani sex a ačkoliv se kdesi v půlce knihy dá vystopovat i jakási svatba, je příliš obyčejná, nenápadná, bez podrobného pikantního popisu a hlavně – bez skandálu. Hlavní hrdina se časem zmůže na čtyři děti, ale všechny má s jednou ženou, navíc se svou zákonitou chotí, které zůstane až do smrti věrný – takže opět – nic pro vás...

Milovníky **jadrných a vulgárních výrazů** asi též zklameme. Navzdory dobře míněným radám komerčních vydavatelů i kritiků neodpovídá knížka duchu komerční literatury a proto postrádá její nezbytné koření – psychicky vyšinuté a zvrhlé jedince, výbuchy tropického šílenství, sado-maso-erotické scény. Nejsou zde ani běžné vulgární výrazy! Příběh nekončí bezvýchodnou katastrofou ani klasickým happyendem s nutnou (a nudnou) svatbou. Takže opět – nic pro vás...

Těm kdo toto varování přečetli a neodradilo je, přejeme příjemné čtení. Kniha je určena i čtenářům ve věku, kdy ještě nemají přístup na většinu dnešních filmů, tak jako kdysi verneovky – »od 9 do 99 let« . Možná má s nimi cosi společného a čtenáře potěší. Kromě jiného i tím, že popisuje vesmír takový, jaký by ***měl*** být. Nevěřme, že vesmír je plný typických pozemských barbarských zrůdiček, Vetřelců, Predátorů, James Bondů, císařů a generálů. Ve vesmíru přece mohou žít i lidé – dokonce více lidé, než velká část těch, kteří si tak na Zemi jen říkají.

Komu se kniha líbila i po přečtení, toho můžeme potěšit ještě víc. Je součástí ságy »Galaktického společenství myslících bytostí GSMB« . Knihy jsou samostatné, každá obsahuje jiný příběh a nemusíte je číst v pořadí, jak jsou uvedeny dále. Dosud vyšla první kniha (GSMB-1) »Zoidée, dívka z planety Bardžá« , druhou vydanou »Kerré, bohyně z hvězd« (GSMB-3) – snad také ještě seženete. Kdo má doma »Zoidée« nebo »Kerré« , jistě zde poznal známé postavy: »bývalého kosmonauta« Vojtu Karase, jeho poněkud exotickou choť Zoidée z planety Bardžá i jejich dceru Zirranei. Neznamená to, že jde o nekonečný seriál. Ačkoliv jsou v textu obsaženy narážky na jiné knihy ságy a někdy v nich vystupují stejné osoby, pro pochopení děje nemusíte další příběhy znát. Platí

pravidlo: když hlavní hrdina jedné knihy vystupuje v jiné knize ságy, má tam podružnou roli. Výjimkou je (ve všech směrech) Gurroa.

Dosud byly napsané tyto knihy ságy GSMB:

1. **Zoidée, dívka z planety Bardžá** – ukazuje na osudech kosmonauta Vojtěcha Karase a jeho rodiny nelehké připojení ***barbarské*** Země ke Galaktickému společenství.

2. **Gurroa a válka Agríšů –** obsahuje připojení jiné problémové planety Aigura a vznik nové civilizace Gurroa (nazvané jménem jejího prvního dítěte), dramatické události spojené s civilizací Agríšů, jejichž invazní flotily nečekaně přepadnou Společenství. Nezastaví je obří laserové kanóny ani termonukleární torpéda »Sylvy«, ale osmileté zázračné dítě – Gurroa.

3. **Kerré, bohyně z hvězd** má dva prolínající se příběhy: příběh ztroskotání hvězdné lodi ***Touha*** na barbarské planetě Saimeo a současně několik tisíc světelných let od toho místa dramatický zápas zázračné civilizace Gurroa s věčně hladovou, nenasytnou obludou, inteligentní planetou, která má v úmyslu pohltit všechny světy ve vesmíru.

4. **Čikea a Čivi** se odehrává na planetě ptačích bytostí »Ťanů« , kam náhle vtrhne bezohledná, expanzivní civilizace Kígorů. Mají v úmyslu tento svět získat pro sebe, proto začnou ihned po svém příletu původní obyvatele masakrovat. Ťanové by jim svůj svět brzy »uvolnili« , kdyby jim nepomáhal pozemský kosmonaut Renon. Není to ale snadné ani pro něho – proti plně vyzbrojené bitevní lodi Kígorů je totiž – sám...

5. **Sorky, zbraně prokleté planety Gíjó**. Již v»Kerré« je zmínka o *amébách z Gíjó* – strašlivých netvorech, před nimiž museli kdysi uprchnout i Bardžané. Část osadníků se tehdy z kolonie Gíjó, ponechané svému osudu, zachránit nepodařilo. Naštěstí vynašli na poslední chvíli zbraně a přežili – ale mosty už byly spáleny, hvězdné brány zničeny a návrat na Bardžá se stal nemožný. Když se potom v kosmické katastrofě dostanou na Gíjó dvě pozemské děti, objeví tam jen barbarské potomky Bardžanů...

6. **Agaboril, planeta Mágů** – je další knihou o setkání civilizací. Průzkumníci lodi Galaktického společenství se setkají se světem všemocných Mágů, kteří však s nimi kontakty navazovat nechtějí a postaví se proti vetřelcům tak ostře, že průzkumníkům nezbývá nic než útěk. Na planetě, kde se očividně beztrestně děje zlo, zůstává jen část posádky, členové civilizace Gurroa, zázračtí jako Mágové. Otevřené vystoupení proti Mágům nemá úspěch, převaha je tentokrát na straně organizovaného zločinu. Šanci může mít spíše Gurroova špiónka (krycím jménem Šahrazád), která získává důležité informace přímo v harému mága Rázida – je zprvu jeho otrokyní, později zkázou.

7. **Fulgiu, svět šedé magie** – je o setkání s další tragickou civilizací. Tentokrát se jedná o svět, kde se v pradávných dobách podařil uskutečnit sen, kdysi aktuální i u nás na Zemi. Obyvatelé Fulgiu skutečně dobudovali *komunismus s lidskou tváří*, vzniklo však z toho (zákonitě) peklo. Hladomory, vyvražďování, nenávist. Záhadu se pokouší rozluštit a napravit dvě pozemšťanky. Bioložce Alžbětě se to po dlouhém strádání a příkořích podaří, když se sama stane čarodějnicí čtvrté, nejvyšší kategorie – absolutní vládkyní tohoto světa...

8. **Giweruz, zvony pekelné –** popisuje osud ohrožené planety mimo Galaktického společenství. Giweruz má zmizet v plamenech hvězdy, chystající se explodovat v supernovu. Objeví to posádka hvězdné lodi Newton – přesněji její poslední člen, kterému se podařilo přežít katastrofu. Má nelehký úkol – pozvednout nepříliš vysokou

úroveň místní civilizace (srovnatelné s dnešní Zemí), postavit záchrannou Archu a na ní planetu opustit. Kromě ubíhajícího času ho tlačí i další překážky – nejhorší jsou nedůvěřiví lidé, kteří ho stále podezírají z nekalých úmyslů.

9. **Margabadar, planeta černého rytíře –** tomu pochmurnému světu v paralelním vesmíru tvrdě vládne Aorrug, bytost podobná Gurroovi (známému z většiny knih této ságy). Zatímco Gurroa lidi ve svém okolí chrání a pomáhá jim, Aorrug je protipólem (i jméno má opačné). Je to bytost stejně mocná – jenže zlá. Pozemšťané, kteří se mu dostanou do spárů, to na vlastní kůži brzy pocítí. V bezvýchodné situaci se jako Deus ex machina objeví jako záchrana – Ylla Ligaidová (známá z předchozích dílů) se svými dětmi. Je to Gurroova manželka, matka, ale současně Gurroovo dítě (paradoxů se, prosím, nelekejte, je jich tam více). Zlého Aorruga mohou přemoci jen mimina – které Ylla pečlivě opatruje.

Některé příběhy byly napsány již dávno – původní samizdatová Zoidée spatřila světlo světa v poněkud odlišné podobě v roce 1969, Gurroa a válka Agrišů jsou ještě starší. První verze Války Agrišů pamatuje léto 1965, kdy jsem ji za zoufalého nedostatku papíru během vojenského cvičení sepsal na obaly od zbraní. Z této podoby se dočkala několikerého přepsání na psacím stroji, čtvrtou nebo snad pátou verzi jsem nabídl k vydání nakladatelství Mladá Fronta, kde se nějaký příliš horlivý cenzor pozastavil nad větou »*Tu umírající rudou hvězdu nám byl čert dlužen!*«, což ***bděle a ostražitě*** pochopil politicky, takže se to (kromě důvodu k odmítnutí) dostalo až do análů StB. Kerré byla původně napsaná v roce 1972, Sorky 1971. Čikea a Čivi měly dokonce jako základ povídku z roku 1960! Původní verze se nezachovaly – asi to svědčí o jejich oblibě – nevadí, současné verze jsou novější, promyšlenější a snad čtivější. V současnosti jsou rozepsané další knihy ságy: »Hlavní konstruktér« a»Vaspidy« .

Kromě GSMB jsou napsané i další zajímavé sci-fi knihy, které už do této ságy nepatří: Omíor – válka světů, Fext – stín z temnot, Odstup Satane!, Čtvrtá Říše, Čtvrtá Země, Démon, Mloci a další. Tyto science fiction se neodehrávají daleko ve vesmíru, ale na Zemi. I když někdy ne na té Zemi, kterou známe – Čtvrtá Říše i Čtvrtá Země se nachází v paralelním vesmíru, Odstup Satane má děj převážně v Pekle, Fext obsahuje mimo jiné i strohé vědecké vyprávění strašidla, hrdinou knihy Krešo je vodník, který svou dívku z lásky – utopí. Dvě knihy z tohoto seznamu se již dočkaly vydání – »Válka s mloky doktora Jaroše« je námětem podobná »Válce s mloky« od Karla Čapka, jenže je psaná opačně – z pohledu mloka. Odstup Satane rovněž vyšel v nakladatelství Autobus. Je možné, že se i další knihy dočkají vydání – máte se nač těšit.

*****

Obsah

1. část – Gurroa....2
Na jedné lodi s pozemšťanem....10
YLLINA....17
Smrtící lest....35
Planeta AIGURA....51
Puč....66
Poradce....76
Ztracenci....86
Planeta ASKARIS....100
Návrat....116
Naděje....123
Ve Staré pevnosti....132
Novorozeně....137
2. část: Agríši....146
Válka....156
Deus ex machina....168
Ligaidovy děti....175
Civilizace Gurroa....194
GURR – planeta dětí....206
GLUG – v říši Agríšů....223
Doktor BRIRYAN....236
Bublina....247
Salto mortale....255
Varování !....264